

‘ஞானம்’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்
தீ. ஞானசேகரன்

‘வரலாற்றில் வாழ்த’லை
முன்வைத்து

ஏஸ்.பெரு.வுடனி

நடத்திய இலக்கிய உரையாடல்

தீதும் நன்றும்

பிறன் தர வாரா

ஏஸ். பெர்

32/9 ஆற்காடு சாலை சென்னை 24
கமிட்டிநாடு இந்தியா

Theethum Nanrum

[A Literary Dialogue]

Espo

First Edition
September 2007

Mithra : 147

ISBN : 89 - 89748 - 34 - 3

Publication Editor
Espo

Mithra Books are Published by
Dr. Pon Anura

Pages : 176

Price : 90.00

Printed & Published by
Mithra Arts & Creations Pvt Ltd.,
32/9 Arcot Road, Kodambakkam
Chennai - 600 024.
Ph : 2372 3182, 2473 5314
Email : mithrabooks@gmail.com

முன்னிடு

அவுஸ்திரேலியாவில் தன்னுடன் சிறிது காலம் வாழவேண்டும் என்று கடைக்குட்டி மகன் இந்ர தன் தாயுடன் சண்டை போட்டுக்கொண்டான். அப்பொழுது எப்பிங் என்கிற சிட்னிப் புறநகர் பகுதியிலே, வெள்ளை மாளிகை (White Hall) என்கிற அடுக்குமாடிக் கட்டடத்தில் முதலாவது யூனிட்டினை வாங்கி, மனைவியுடனும் மகன் தேஜோவுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பிடிவாதம் வென்றது, வேறு வழியில்லை. அவனுடன் வாழத்துவங்கினோம். அவனுடன் அங்கு வாழ்ந்த காலம் பசுமையானவை; இனிமையானவை.

அங்கு கலை - இலக்கிய நேசர்களின் சந்திப்புகள் நிறையவே நிகழ்ந்துள்ளன. அவற்றுள் இலங்கையிலே விடாமுயற்சியுடன் 'ஞானம்' என்கிற சிற்றிதழ் நடத்தும் அதன் ஆசிரியர் டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் நடத்திய இலக்கிய உரையாடல் மிகத் தெளிவாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பெரும் பகுதி ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தவை.

அவருடன் நடத்திய உரையாடல் 2004-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் நிகழ்ந்தது. ஐந்தாறு நாட்கள் நீடித்த உரையாடல் அது. சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் 'வரலாற்றில் வாழ்தல்' என்கிற என் சுயசரிதை வெளிவந்திருந்தது. அது இலங்கை இலக்கிய வட்டத்தில் பரவலான சலசலப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. சில ஐயங்களும் சில கேள்விகளும் எழுந்திருந்தன. அவை என்னுடைய விளக்கங்கள் கோரி நின்றன. என் விளக்கங்களை இலங்கையில் வாழும் இலக்கிய ஆர்வலர்கள்முன் வைக்க வேண்டும் என ஞானசேகரன் சிரத்தை ஊன்றினார். இதனாலே தான் அந்த உரையாடல் நீளமாக அமையலாயிற்று.

இந்த உரையாடல் ஆவணம் என் எழுத்து ஊழியத்தின் பல வேறுபட்ட முகங்களைக் காண உதவும். இலக்கியம் குறித்து இலக்கியவாதிகள் நடத்தும் உரையாடலும் இலக்கியமே. என் இலக்கிய ஊழியம் கணியன் பூங்குன்றனார் மகிழ்ந்த வாழ்வியலுக்குப் பொருந்துவது. இந்நூல் இவ்வாறு சமைந்தமைக்கு இதுவே காரணம்.

13A Welby Street
Eastwood 2122
Australia
Ph : (612) 9874 3856

செ.பெ.

யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா;
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன;
சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்
இனிதுஎன மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்,
இன்னாது என்றலும் இலமே; 'மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ; ஆனாது
கல்பொருது இராங்கும் மல்லல் பேர்யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம்' புண்போல், ஆர்உயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது தீர்வோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே...

கலையன் பங்குன்றனார்

ஈழத்து இலக்கியத்தை

தன்

இனிமையினாலும்

ஞானத்தினாலும்

செழுமையுடைய

அழிவன்

ஏ.ஜே. கனகராஜன்

அவர்களுக்கே

நினைவஞ்சலி

ஆற்றால்

1. கம்யூனிஸ்ட்

ஞானம் : தமிழில் வெளிவந்த சுயசரிதை நூல்களில் அதிக பக்கங்களை - இரண்டாயிரம் பக்கங்களைக் கொண்ட நூல் 'வரலாற்றில் வாழ்தல்'. இத்தகைய ஒரு பாரிய நூலை ஈழத்து இலக்கியவாதிகள் எவரும் எழுத முயலவில்லை. இதனை நீங்கள் எழுதியதற்கான நியாயங்கள் எவை?

“வரலாற்றில் வாழ்தல்” என்ற நூலை நான் எழுதுவதற்கான நியாயங்கள் பல. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகத்தில் என்னைப் போன்று அநியாயமான வசை பாடல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்ட படைப்பாளி யாருமில்ர். என்னைப் பற்றியும் என் எழுத்துக்கள் பற்றியும் முழு இருட்டடிப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன. தவறான கருத்துக்கள் பரப்பப்பட்டுள்ளன. மீள வலியுறுத்தும் பணியினால் அவை உண்மையின் திருத்தவிசில் குடமுழுக்குச் செய்யப்பட்டுள்ளன. இன்றும் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய உலகில் மட்டுமன்றி, தமிழ்நாட்டிலும் என்னைப் பற்றிய தவறான பதிவுகளே மிகவும் புழக்கத்தில் உள்ளன. ஈழத்தின் தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் முதலில் தொடர்பு வைத்து, அதன் ஊழியனாகப் பணிபாற்றிய பெருமை எனக்கே உண்டு. கே. இராமநாதன், கே. கணேஷ் எனக்கும் முன்னோடிகளாக இருந்தபோதும், யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த ஒரு தமிழன் என்கிற முறையில் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் முற்போக்கு எழுத்து ஊழியத்திலும் ஈடுபட்ட முதலாவது மார்க்சிஸ்ட் நான் என்பதுதான் உண்மை. ஆனால் பிற

காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து இந்தியா சென்ற பல முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், எஸ். பொன்னுத்துரை கம்யூனிஸ்ட் அல்ல என்றும், வாஸ்தவத்தில் அவர் கம்யூனிஸ்ட் விரோதி என்றும் கூடப் பரப்புரை செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்நிலையில் நான் சம்பந்தப்பட்டுள்ள உண்மைகளை ஆவணப்படுத்தி வைத்தால் தான் இலங்கையில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய உண்மையான வரலாறு பதிவு செய்யப்படும் என்பது என் நிலைப்பாடு. என்னுடைய வரலாற்றை மட்டும் நான் முதன்மைப்படுத்தி அதனை எழுதவில்லை என்பதை அந்த நூலை வாசிப்பவர்கள் அறிந்துகொள்வார்கள். என்னுடைய புகழை, என்னுடைய பெருமைகளைப் பதிவு செய்வதற்காக நிச்சயமாக “வரலாற்றில் வாழ்தல்” எழுதப்படவில்லை. ஒரு காலகட்டத்தின் அராயல் நிகழ்வுகள், அராயல் மாற்றங்கள், அந்தக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த பலருடைய பங்களிப்புகள், எதிர் விளைவுகள் எல்லாவற்றையும் இணைத்துத்தான் ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது என்பதை எவராலும் மறுக்கமுடியாது. இவற்றையே என் நூல் சொல்ல விழைகின்றது.

இந்த வரலாற்று உண்மைகள் ஒருசிலருடைய புகழையும், கருத்துக்களையும் தக்கவைக்கும் முயற்சியாக, பக்கச் சார்புகளை நியாயப்படுத்தும் வகையில் பதிவு செய்யப்படுதல் வரலாற்றுக்குச் செய்யப்படும் துரோகமாகும். “வரலாற்றில் வாழ்தல்” என்ற நூலை வாசிக்கும் வாசகர்கள் அதை ஒரு காலத்தின் வரலாறாகவும் ஈழத்தின் இலக்கியத்தின் முதன்மையான உண்மையான வரலாற்றுப் பதிவுகளைத் தேடிய ஓர் ஆவணமாகவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். மேலும் இலங்கையிலுள்ள, தமிழ்த் துறைகளைப் பரிபாலனஞ் செய்யும் பல்கலைக் கழகங்களில் உள்ள வரலாற்றுப் பதிவுகளின் செப்பம் பேணவேண்டியவர்கள் கூட, உண்மையான வரலாற்றின் பிரக்ஞையின்றி, காலங்காலமாகக் கையளிக்கப் பட்டுள்ள சில பரப்புரைகளை அன்றேல் பரிந்துரைகளை மட்டுமே வரலாற்று ஆதாரங்களாக வைத்துக்கொண்டு புதிய வரலாறு ஒன்று சிருஷ்டித்து வருகிறார்கள். செஞ்சோற்றுக் கடனுக்காகச் செய்யப்படும் இந்த வரலாற்றுப் புரட்டுகளினால் இளந்தலைமுறையினருக்கு எது உண்மை, எது பொய் என்ற மயக்கத்திலிருந்து விடுபட முடியாதிருக்கிறது.

எழுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலான ஒரு நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்து விட்டேன். எத்தனையோ அநுபவங்களினூடாக என்னுடைய இலக்கிய ஊழியம் நிலைத்துள்ளது. என்றும் சாகாவரம் பெற்ற கருத்துக்கள் என்பது இலக்கியப் படைப்பாளிக்கு உவப்பானதல்ல, உரியனவல்ல. அவனுடைய அநுபவங்களின் மாற்றங்களுக்கும் முதிர்ச்சிக்கும் ஏற்பவும், அவனுடைய தேடல்களின் அநுகூலங்கள் பிரதிகூலங்களுக்கு ஏற்பவும் அவன் இலக்கியங்களிலே கொண்டுள்ள பற்று, அன்றேல் பற்றின்மை முதலியவற்றினாலும் அவனுடைய இலக்கியப் பார்வைகள் மாறுபடும். எனக்கு மட்டுமே பொருந்தும் விதியல்ல

இது. எந்தப் படைப்பாளிக்கும் இது பொதுவானது. என்னுடைய ஆரம்பகால எழுத்துக்களுக்கும் இன்றைய எழுத்துக்களுக்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாடுகள் உள. இந்த வேறுபாடுகள் எதனால் சம்பவித்தன என்பதைப் பற்றி நானைய ஆய்வாளர்கள் ஆராயவேண்டும். அந்த ஆய்வுகளுக்கு ஆதாரம் உண்மையான தகவல்கள். என்னைப் பற்றிய உண்மையான தகவல்கள் இது வரையில் மிகமிக அற்பமாக மட்டுமே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளதனால் நான் விரிவாக எழுதியுள்ளேன். உண்மைகளென்று சொல்லாமல், உண்மைகளைத் தேடிப்பெறுவதற்கான தகவல்கள் என்று உரிமை பாராட்டி “வரலாற்றில் வாழ்தல்” என்ற நூலை எழுதியுள்ளேன். சத்தியத்தினைத் தர்மஞ் சார்ந்து தேடும் படைப்பிலக்கியமாகவும் “வரலாற்றில் வாழ்தல்” வடிவங்கொண்டுள்ளமை அதன் சிறப்பம்சமாகும்.

ஞானம் : ஆரம்பகாலத்தில் யாழ்ப்பாண கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியுடனான உங்கள் தொடர்பு பற்றிச் சொன்னீர்கள். அதுபற்றி இன்னும் சற்று விரிவான தகவல்களைத் தரமுடியுமா?

உண்மையிலேயே மார்க்சிய சிந்தனையாளர்கள் “சூரியமல்” – சூரியசுரந்திமலர் – இயக்கத்திலிருந்து சமசமாஜக் கட்சி பிறந்ததுவரை ஆரம்பகால மார்க்சிய வரலாறாகச் சொல்வர். மார்க்சியக் கட்சியாகப் பிணைபித்து வளர்ந்து கொண்டிருந்த சமசமாஜக் கட்சியிலே, இரண்டாவது உலக மகா யுத்தத்தில் ரஷ்யாவும் கலந்து கொண்ட சந்தர்ப்பத்தில் சமசமாஜக் கட்சித் தலைவர்களிடையே அபிப்பிராய பேதங்கள் முளைக்கலாயிற்று. இதன் காரணமாக சோவியத் அநுசாரணையான மூன்றாவது சர்வதேசியத்தை ஏற்றவர்கள் பிரிந்துவிட, ரஷ்யாவிலிருந்து விரட்டப்பட்ட ட்ரொட்ஸ்கி ஏற்படுத்திய நாலாவது சர்வதேசியத்தில் தங்களுக்கு சம்மதம் உண்டு என்று கூறியவர்கள் சமசமாஜக் கட்சியிலே பெரும்பான்மையினராய் இருந்தனர். எனவே, சிறுபான்மையினராக விரட்டப்பட்ட சோவியற் யூனியன் சார்பான மார்க்சியச் சிந்தனையாளர்கள் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியை நிறுவினார்கள். இது நடந்தது இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின்போது. இவை பற்றி இலங்கையின் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சி வரலாற்றிலே உத்தியோகபூர்வமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. பீட்டர் கெனமன் அவற்றின் அம்சங்கள் சிலவற்றை அவ்வப்போது விரிவாக எழுதியிருக்கிறார். எனவே அதைப்பற்றி நான் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை.

ஆனால் 1947ஆம் ஆண்டு சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் சிபார்சுகளின்படி நடந்த முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலைச் சந்திக்கும் முகமாக யாழ்ப்பாணத்திலே, ஐம்பதுக்கு ஐம்பது கோஷம் போட்ட ஜீ. ஜீ. பொன்னம்பலம் உச்ச செல்வாக்கு அடைந்திருந்த காலத்தில், கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் யாழ் கிளை உருவாக்கப்பட்டது. அந்த யாழ் கிளை உருவாக்கப்பட்டபொழுது அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். அந்த யாழ் கிளையின் இயக்க சக்திகளாக

ஆரம்பத்தில் உழைத்தவர்கள் மு. கார்த்திகேசன், ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம் - புத்தகசாலை உரிமையாளர் - சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையைச் சேர்ந்த எம். சி. சுப்பிரமணியம், மற்றும் நல்லூரில் புத்தகக் கடை வைத்திருந்த இராமசாமி ஐயர். இவர்களே முக்கியமான தொண்டர்களாக இருந்தார்கள். அதன் பின்னர் ஐ. ஆர். அரியரட்ணம் வந்து சேர்ந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து சுதூமலைப் பேராயிரவர் வந்தார். அந்தக் காலத்தில் பொன். கந்தையா, வைத்திலிங்கம், சண்முகதாஸன் மூவரும் கொழும்பார்!

அந்தக் காலத்திலே இளைஞர் மத்தியிலே கம்யூனிஸ்ட் கொள்கைகளைக் கொண்டுசெல்லவேண்டும் என்ற ஓர் உத்வேகத்துடன் தோழர் கார்த்திகேசன் பல துறைகளிலும் உழைத்தார். அதில் ஒன்று, இளைஞர்களை மார்க்சிய சிந்தனையில் புடம் போட்டு எடுக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களாக மாற்றுவது. அவருடைய ஆளுமையின் கீழ் வந்ததினால் நான் மார்க்சியப் பார்வையுள்ள எழுத்தாளனாக மலரக் கூடியதாக இருந்தது. ப. ஜீவானந்தத்தின் யாழ் வருகை இந்த எழுச்சிக்கு ஊக்கியாக அமைந்தது. எனக்குப் பின்னர் டானியல், டொமினிக் போன்றவர்களும் கார்த்திகேசனின் ஆளுமையான ஊழியத்தினால் மார்க்சியப் பார்வை பெற்றார்கள். அதுமட்டுமன்றி, பிற்காலத்திலே மார்க்சிய விமர்சன சிந்தனையாளராய் பெயரெடுத்த கைலாசபதிசூட ஆரம்பகாலத்தில், யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரியிலே கற்ற காலத்தில் கம்யூனிச அநுதாப எண்ணங்களைப் பெற்றது மு. கார்த்திகேசனுடைய ஆளுமையினால். எனவே, ஆரம்பகால முற்போக்கு இலக்கிய எழுத்துக்கள் அனைத்தும் மு. கார்த்திகேசனை மையமாகக் கொண்டு நடந்தன என்ற பதிவு இதுவரையில் செய்யப்படவில்லை. ஆனால் உண்மை அதுதான். ஏன் இந்த அவலம்?

அதுமட்டுமன்றி, 1950ஆம் ஆண்டில் மு. கார்த்திகேசன் இலக்கியச் சிந்தனைகளை இளைஞர் மத்தியில் விரிவுபடுத்துவதற்காக மார்க்சிய நூல்களின் விற்பனையை விரிவுபடுத்திடல் வேண்டுமென்று, “பாரதி நூல் நிலையம்” என்ற புத்தகக் கடை நிறுவப்படக் காரணராய்ச் செயற்பட்டார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்த வர்களுடைய பண முதலீட்டிலேதான் இந்தப் புத்தகக்கடை நிறுவப்பட்டது. அந்தப் புத்தகக்கடையின் முதல் முசாமையாளராக நானே நியமிக்கப்பட்டேன். 1950ஆம் ஆண்டில் மார்க்சிய இலக்கியச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கிக் கொண்ட என். கே. ரகுநாதன், டானியல், டொமினிக் போன்ற பலரும் ஒன்று கூடி இலக்கியம் பற்றிப் பேசுவதற்கான களத்தை இந்தப் பாரதி புத்தகசாலை ஏற்படுத்தித் தந்தது. இந்தப் புத்தகசாலை கே.கே.எஸ். றோட்டில் தியாகராஜா புத்தகக்கடைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள முருகன் புத்தக சாலைக்கு எதிர்த்தாற் போல் சீதா சோடாக் கம்பெனிக்கு நேர் எதிராக இருந்த கட்டிடத்தில் அமைந்திருந்தது. அக்காலத்திலே யாழ்குடா நாட்டில் உள்ள அனைத்து கம்யூனிஸ்ட் தோழர்களுடைய சந்திக்கும் இடமாகவும், தகவல்களைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் Information Centre ஆகவும் பாரதி புத்தகசாலை செயற்பட்டு வந்தது.

ஒன்றை இங்கு நான் நினைவுகூர விரும்புகிறேன். பாரதி புத்தகசாலை காலத்தில் டானியல், ஜீவா போன்றவர்கள் தங்களுடைய கதைகளைச் செப்பனிடுவதற்கும், அவைபற்றி உரத்துச் சிந்தித்து ஆலோசனை பெறுவதற்கும் இந்தப் புத்தகசாலைதான் பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்தப் பிரசித்தத்தினால் அவர்களது எழுத்து ஆளுமையோ, பிற்காலத்தில் அவர்கள் அடைந்த எழுத்து வளர்ச்சிகளோ சொச்சைப்படுத்தப்படுவதாக அமையமாட்டாது. மார்க்சிம் கோர்க்கியினுடைய தமிழ் மொழியெயர்ப்புகள் எல்லாவற்றையும் முதல்முதலாக அவர்கள் படித்துத்தேறியதும் இந்தப் பாரதி புத்தகசாலையிலே கிடைத்த நூல்களின் மூலமாகத்தான். ஒருமுறை டானியல் எழுதிய சிறுகதையை நான் செப்பனிட்டபொழுது, கைதடுமாறி அது பொயினிக் ஜீவாவடைய கதையென்று அவரிடம் கொடுத்துவிட்டேன். இந்தச் சம்பவம் நடந்தது 1950ஆம் ஆண்டில். ஆனால் அந்தக்கதை பிற்காலத்தில் 1955ஆம் ஆண்டு அளவிலே வீரகேசரியில் “சக்கரம் சுழன்றது” என்ற தலைப்பில் டொமினிக் ஜீவா எழுதிய கதையாக வெளிவந்தது. இவை அனைத்தும் கனவாய்ப் பழங்கதைகளாய் ஆக்கப்பட்டுவிட்டன. இந்தப் பாரதி புத்தகசாலை என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த முதலாவது மார்க்சிய எழுத்து எழுச்சியின் தூலவடிவம் என்பதுகூட இதுவரையில் எந்த முற்போக்கு இலக்கியவாதியாலும் பதிவு செய்யப்படவில்லை.

இன்னும்பொன்று. வட இலங்கையில் இருக்கக்கூடிய இளைஞர்கள் மத்தியிலே, அவர்கள் மூலம் அவர்களுடைய வீடுகளிலே மார்க்சியம் பற்றிய ஒரு சாதகமான அபிப்பிராயம் கொண்டு செல்லப்படுதல் வேண்டும் என்பதிலே மு. சார்த்திகேசன் ஊன்றிய அக்கறையினால் “வட இலங்கை இளைஞர் சம்மேளனம்” என்ற ஸ்தாபனம் உருவாக்கப்பட்டது. இது 1948இல் நிறுவப்பட்டது. அதன் முதலாவது இணைச் செயலாளர்களாக நானும் பின்னால் தமிழில் கலாநிதியாகப் புகழ்பூத்த தனஞ்சையராஜசிங்கமும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டோம். உரும்பரையைச் சேர்ந்த குலவீரசிங்கம் அதன் பொருளாளராகச் செயற்பட்டார். இந்த வட இலங்கை இளைஞர் சம்மேளனம் அகில இலங்கை இளைஞர் சம்மேளனத்துடன் இணைக்கப்பட்டு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய Youth Front ஆகச் செயற்பட்டது. 1949ஆம் ஆண்டு கொழும்பிலே நடந்த இந்த இளைஞர் சம்மேளனத்தின் அகில இலங்கைக் கூட்டத்தில் நானும் குலவீரசிங்கமும் யாழ்ப்பிரதேசத்தின் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்துகொண்டோம். இவைதான் ஆரம்பகாலத்தில் மார்க்சிய இளைஞர்களுடைய சில நடவடிக்கைகளாக இருந்தன. இவைபற்றிக்கூட இதுவரையில் எவ்வகையான வரலாற்றுப் பதிவுகளும் இடம்பெறவில்லை. இவற்றை எல்லாம் வேண்டுமென்றே இருட்டடிப்புச் செய்தார்களா என்பதை நான் அறியேன். இவற்றையெல்லாம் வரலாற்று நேர்மை பேணி ஆவணப்படுத்துதல் வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தத்தினாலும் “வரலாற்றில் வாழ்தல்” எழுத நேர்ந்தது.

ஞானம் : அப்படியாயின் யாழ் பிரதேச மார்க்சிய இலக்கியத் தலைமைத்துவம் எவ்வாறு கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரின் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்டது?

இது பின்னால் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள். உண்மையில் பிற்காலத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய சிறுகதை ஆசிரியர்கள் என்று சொல்லியபோது ஒரு வாய்ப்பாடாக டானியல், டொமினிக், செ. கணேசலிங்கம் என்று மூன்று பெயர்களையே குறிப்பிடுவார்கள். சிலவேளைகளில் நீர்வை பொன்னையன், இளங்கீரன் ஆகிய பெயர்களையும் சேர்த்துச் சொல்லிக் கொள்வார்கள். என். கே. ரகுநாதனுடைய பெயர் அதிகமாகப் பிரபலப்படுத்தப்படவில்லை. ஆனால், எனக்கும் மூத்தவனாக, மார்க்சிய சிந்தனைகளை உள்வாங்கியும் வாங்காமலும், முற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகளை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் கொண்டுவந்த பெருமை என். கே. ரகுநாதனுக்கே உரியது. இந்த என். கே. ரகுநாதன், டானியல், டொமினிக் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தை, அது முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற பிரக்ஞையின்றி எடுத்துச்சென்று கொண்டிருந்தபொழுது நான் ஜாதியின் காரணமாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுப் பாடசாலைகளிலே ஆசிரியனாக இருக்கமுடியாது கம்பளையில் ஆசிரியனாகச் சேர்ந்தேன்.

அதுமட்டுமன்றி, என்னுடைய சொந்த சில நிர்ப்பந்தங்களினால் - அந்த நிர்ப்பந்தங்களை விரிவாகவே வரலாற்றில் வாழ்தலில் எழுதியிருக்கிறேன் - தற்காலிகமாக எழுதுவதை நிறுத்தியிருந்தேன்: அந்தச் சபதம் முறித்தது 1955ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 18ஆம் நாள். அதுதான் என் திருமணநாள். விவாகம் நடக்கும் வரையில் நான் சிறுகதைகள் என் பெயரில் எழுதுவதில்லை என்ற சபதத்தை ஏற்றிருந்தேன். இந்தக் கட்டத்திலே பல பிரச்சினைகள் நிகழ்ந்தன. அவை அரசியல் நிகழ்வுகள். அதில் ஒன்றுதான் S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலே சிங்களத் தேசியவாதிகள் - அவர்கள் தேசியவாதிகள் என்றோ, இனவாதிகள் என்றோ அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர்கள் - ஆட்சிக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தபொழுது, சிங்களத்தில் உள்ள கலை இலக்கியங்களை வளர்ப்பதற்காகச் சாகித்திய மண்டலம், கலைக்கழகம் போன்ற நிறுவனங்களைத் தொடங்கினார்கள். இதன் காரணமாக தமிழிலும் அத்தகைய நிறுவனங்கள் தோன்றி, தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் பரிசுகள் கொடுக்கவேண்டிய ஒரு சூழ்நிலை உருவாகியது.

இந்தப் பரிசுகளும் அரசாங்க நிறுவனங்களும் ஏற்பட்டபொழுது பட்டதாரிகளாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து இவர்கள் வெளியே வந்தார்கள். கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, வித்தியானந்தன் ஆகியோருடைய பிரீதியை, அவர்களுக்கு அடிப்பொடிகளாகச் செயற்பட்டுச் சம்பாதித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய இலக்கிய வணிகத்திற்கு

இத்தொடர்புகளே மூலதனமாக அமைந்தன. பின்னர் மார்க்சின் 'மூலதனம்' படித்துத் தேறி மார்க்சிய சிந்தனைகளின் வழியில் நடப்பவர்களாகக் காட்டிக் கொண்டார்கள். இந்த நிலைப்பாடும் அவர்களுக்கு உதவிசெய்தது. குறுகிய யாழ்ப்பாண அரசியலுக்குள் பிசங்காத அறிவஜீவிகளாகப் பவனி வருவதற்கு இவை உதவின. அவர்கள் இலக்கிய உலகிற்கு வந்ததுகூட விமர்சகர்களாகவே தவிர படைப்பாளிகளாக அல்ல. கைலாசபதி ஆரம்பத்தில் சில சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறார். அத்துறையில் அவர் படுதோல்வி அடைந்தமை சாமர்த்தியமாக மறைக்கப்பட்டது.

ஆரம்பத்தில் நனவோடை உத்தியில் எழுதவேண்டும் என்ற பிரக்ஞையுடன் எழுதியவர் கைலாசபதி. His creative writing ended in disaster. அந்தத் தோல்வி களுக்குப் பின்னர் அவர் முழுக்க முழுக்க விமர்சகராகவே மாறிவிட்டார். யாழ்ப்பாணத்தின் வேளாளத் தலைமைத்துவத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்பதைப் பகிரங்கப்படுத்தப்படாத உள்ளார்ந்த ஒரு கொள்கையாக வைத்திலிங்கத்தின் சித்தாந்தத் திணிப்பினை ஏற்றிருந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு, கைலாசபதி போன்ற மாற்றுக் குறையாத வேளாளர் ஒருவரை இலக்கியத் தலைமைத்துவத்திற்கு இழுத்து வருதல் தோதான அரசியல் சாதாரியமாகவும் இருந்தது. அவர் வந்தபோது அவருடைய 'சின்' போலவும் உதவியாளர் போலவும் சிவத்தம்பி ஒட்டிக்கொண்டார். ஆரம்பத்திலேயே நான் கைலாசபதி, சிவத்தம்பியினுடைய தலைமைத்துவத்தினால் முற்போக்கு இலக்கியம் ஒரு சரியான திசையைப் பெறமுடியாது என்றும், இலக்கியப் படைப்பாளியாலன்றி விமர்சகர்களால் இலக்கிய இயக்கம் வழிநடத்தப்பட்டு செழுமை அடையமுடியாது என்றும் 1956ஆம் ஆண்டிலேயே இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த பலரிடம் எச்சரிக்கை செய்தேன்.

ஆனால் இன்று என்னுடைய எச்சரிக்கைகள் மிக நியாயமானவை என்பதை வரலாறு எண்பித்துள்ளது. கைலாசபதிக்கு என்னுஞ் செஞ்சோற்றுக் கடன் செலுத்தி வாழவேண்டிய டொமினிக் ஜீவாகூட இந்த உண்மைகளை உங்கள் 'ஞானம்' பத்திரிகையின் நேர்சாணலிலே ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். எத்தனை வருஷங்கள் கடந்த ஒரு ஞானஉணர்வு! 1956ஆம் ஆண்டு சொன்ன என்னுடைய கருத்தை அவர் உணர்வதற்கு நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் ஓடி மறைய வேண்டியிருந்தது. உங்கள் கேள்விக்கு ஒரு சுருக்கமான விடையும் உண்டு. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மேல்தட்டுச் சித்தாந்தத் தலைமையின் இலக்கிய இயலாமையும், ஜாதியப்பற்றுமே கைலாசபதியின் எழுச்சிக்குக் காரணமாய் அமைந்தன. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இயலாமை பற்றியும் சற்றே விளக்க வேண்டும். அந்தக்காலத்தில் பண்டிதர்களும் தமிழ்ச் சட்டம்பிமாருமே தமிழ் இலக்கியம் பற்றிப் பேசும் தத்துவக்காரராக யாழ்ப்பாணத்திலே வலம் வந்தார்கள். அவர்கள் ஜீ.ஜீ.யின், பின்னர் தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதரவாளர்களாகவே செயற்ப

பட்டார்கள். இவர்களுடைய ஆதரவு கம்யூனிஸ்டுகளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆங்கிலம் படித்த தலைமைத்துவமும், தமிழை முறையாகப் படிக்காத எழுத்தாளத் தோழர்களும் இந்நிலையில், தமிழிலே சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற கைலாசபதிக்குப் பரிவட்டம் கட்டுதல் அவசியமான அரசியல் தந்திரமாக விடிந்தது என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். கைலாசபதியின் மறைவினால், சிவத்தம்பியார் காட்டில் நல்ல மழை.

ஞானம் : கைலாசபதியினுடைய தலைமைத்துவத்திற்கு எதிர் வினையாகத்தான் நீங்கள் முற்போக்குச் சங்கத்திலிருந்து விலகினீர்களா அல்லது மு. தளையசிங்கம் பதிவு செய்தது போல யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ச்சிபெற்ற கைலாசபதியின் தலைமைத்துவம் உங்களைக் கட்சியிலிருந்தும் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்திலிருந்தும் விலக்கியதா?

உண்மையில் மு. தளையசிங்கம் அவசரக் குறிப்புகள்தான் எழுதினார். எனவே, அவை வரலாற்றுக்கு உண்மையான தகவல்கள்தானா என்று சரிபார்த்துக் கொள்ள அவருக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. கேள்விச் செவியன் ஊரைக் கெடுத்ததுபோல ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியிலே பல கேள்விப்பட்ட விஷயங்களை வரலாற்று ஆதாரங்களாக மு. தளையசிங்கம் கையாண்டிருப்பது சோகமானது. அதிலே மு. தளையசிங்கம் ஏ. ஜே. கணகரத்தனா பற்றி எழுதியுள்ள மதிப்பீட்டினை இன்று அவருடைய இளவலும் இலக்கிய வாரிசுமான மு. பொன்னம்பலம்சுட ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார். மு.த.வின் தவறான தகவல்களுள் ஒன்று கட்சியிலிருந்து நான் விலக்கப்பட்டது பற்றியது. யாழ்ப்பாணக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கிளைக்கும் மட்டக்களப்புக் கிளைக்கும் எந்தவிதமான உறவும் கிடையாது. யாழ்ப்பாணக் கிளையின் மேலாதிக்கத் தினை என்றும் மட்டக்களப்புக் கிளை ஏற்றுக்கொண்டதும் இல்லை.

மட்டக்களப்புக் கிளை நேரடியாக கொட்டா றோட்டில் உள்ள தலைமைக் காரியாலயத்துடன் தான் உறவும் தொடர்பும் வைத்து இயங்கியது என்பது முக்கியமாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய ஒன்று. மட்டக்களப்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய செயலாக்கங்களிலே கிருஷ்ணக்குட்டிக்கு அடுத்தபடியாக தொழிற்சங்க ரீதியாகவும், இலக்கிய ரீதியாகவும் தலைமை தாங்கியதினால், மட்டக்களப்பு பிராந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செயற்பாடுகளிலே Number Two ஆக நான் கணிக்கப்பட்டேன்; மதிக்கப்பட்டேன். அக்காலத்தில் தேசாபிமானியின் வளர்ச்சிக்காகவும் நீண்டகாலமாக நான் பணியாற்றிவந்தேன். அதற்கும் என்னுடைய இலக்கிய நடவடிக்கைகளுக்கும் தொடர்புகள் இருந்த தில்லை. கலைத்துறையில், நாடகத்துறையில், நான் 'புதித'களை மட்டக் களப்பிலே மேடையேற்றியபோது, கிருஷ்ணக்குட்டி மட்டுமல்ல, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரும் எனக்குத் துணையாக நின்றார்கள்.

எனக்கும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கும் பிரிந்து செல்லும் அளவுக்கு முனைப்பான முறுகல்நிலை வந்தது 1961ஆம் ஆண்டு லாகிராவில் கூட்டப்பட்ட மகாநாட்டின்போதுதான். அந்த மகாநாட்டு விசேட மலரிலே என்னுடைய கட்டுரை இடம்பெற்றுள்ளது. அந்த விழா அமைப்பாளர்கள் மகாநாடு நடத்தும் அன்றைய தினம் வரையும் என்னை முற்போக்கு எழுத்தாள இயக்கத்தில் ஒருவனாகவே வெளிப்படையாகப் பாராட்டிக் கொண்டார்கள்.

இந்தக் கட்டத்தில் ஒன்றை மிக அழுத்தமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் எந்தக் காலத்திலும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அங்கத்தவனாக இருந்தது கிடையாது. நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அங்கத்தவனாகவே இருந்தேன். இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சிங்களத்திற்கும் தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்து என்ற நிலையை மாற்றி, சிங்களம் மட்டும் என்ற கொள்கையை ஏற்று, கௌரவ மான இரண்டாம் இடம் தமிழுக்குக் கொடுப்பது இலங்கையின் அன்றைய அரசியல் வெப்ப தட்பங்களுக்கு உவப்பானது என்று, கொழும்பிலே கூடி எடுத்த மகாநாட்டின்போது சமூகம் அளித்திருந்த மட்டக்களப்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பிரதிநிதிகளில் ஒருவனாக நான் கலந்துகொண்டேன். என்னுடன் கிருஷ்ணக்குட்டியும் கலந்துகொண்டார். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கார்த்திகேசனும் இராமசாமி ஐயருமே கலந்துகொண்டார்கள். அந்தக் கட்டத்திலேகூட கைலாசபதியோ சிவத்தம்பியோ கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய மொழிக் கொள்கைகள் பற்றிய விளக்க விவாதங்களிலே கலந்துகொண்டது கிடையவே கிடையாது. அந்தக் காலத்தில் கைலாசபதி தினகரனிலே சேர்ந்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே, அவர் அரசியல் ரீதியாக கம்யூனிச ஆதரவாளன் என்கிற நிலைப்பாட்டுடன் ஏரிக்கரைப் பத்திரிகையில் பணியாற்றி இருக்கவும் முடியாது.

ஞானம் : கைலாசபதி தினகரனை விட்டு விலகியபோது அவரது இடத்துக்கு உங்களை அவர் சிபார்சு செய்தார் எனக் கூறப்படுகிறதே...

அது உண்மை. ஆனால் சில விஷயங்களை மு. தளையசிங்கம்கூட வரலாற்றுக் காலங்களின் பிரக்ஞையின்றியே எழுதியிருக்கிறார். 60ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர், கைலாசபதி தினகரனை விட்டு வெளியேறிய அந்தக் கட்டத்திலே அவருடைய பதவிக்குப் போட்டியிட்டவர்களுள் மு. தளையசிங்கம், தில்லைநாதன் ஆகிய பலரும் அடங்குவர். இறுதியிலே ஆறுமுகம் நேர்முகத்தேர்வுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அந்த நேர்முகத்தை நடத்தியவர்கள் எஸ்.மெண்ட் விக்கிரம சிங்காவும் கைலாசபதியும். கைலாசபதி என்னை வைத்துக்கொண்டே எஸ்.மெண்ட் விக்கிரமசிங்காவுக்கு அன்றைய காலகட்டத்தில் இலங்கையில் மட்டுமல்ல, இந்தியாவிலும் வசன நடையில் எஸ்.பொ மற்றவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒருவராக வாழ்கிறார் என்று என் பெயரைப் பரிந்துரை

செய்தார். அடுத்த நாளை எனக்குத் தினகரனில் நியமனம் கிடைப்பதாக இருந்தது. எஸ்மெண்ட் விக்கிரமசிங்கா எனக்கு 'ஆறுமாதம் Probationary periodஇல் வைத்து தினகரனில் பலதுறைகளிலும் பயிற்சி தரப்படும்' என்றும், 'நீங்கள் கைலாசபதியின் இடத்தைப் பூர்த்திசெய்வீர்களானால், தினகரனின் ஆசிரியராக நியமிக்கப்படுவீர்கள்' என்றும் கூறினார். இதைக் கொண்டாடும் முகமாகச் சில்லையூர் செல்வராசன் எனக்குத் தகவல் தந்தபோதுதான் நான் தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியவந்தது.

கைலாசபதி உண்மையில் நான் தனக்கு வாரிசாகத் தினகரன் ஆசிரியராக வருவதை விரும்பினார் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. அதுவரையில் கைலாசபதிக்கு என்னுடைய எழுத்துத்திறமையின்மீது பரிபூரண மரியாதையும் நம்பிக்கையும் இருந்தன. அவர் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகச் சென்ற போதுதான், இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்து இயக்கத்தின் தலைமைத்துவத்தைத் தான் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று கருதியபொழுது தான், படைப்பு இலக்கியக்காரனாக விளங்கும் நான், அந்தத் தலைமைத்துவ உயர்வுக்குத் தடையாக இருக்கக்கூடுமோ என்ற அச்சத்திலே என்மீது விரோதம் பாராட்டியிருக்கக்கூடும் என்றே என்னால் அனுமானிக்க முடிகிறது.

ஆனால் அந்த தினகரன் ஆசிரியர் பதவிக்கு நான் நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்னரே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதரவாளன் நான் என்பதற்கான ஆதாரங்கள் அனைத்தும் எஸ்மெண்ட் விக்கிரமசிங்காவிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. தேசாபிமானியில் நான் எழுதிய கட்டுரைகள் பலவும் Photostat எடுக்கப்பட்டு சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. தேசாபிமானியில் எழுதிய கட்டுரைகளை ஒரேநாளில் பிரதி எடுக்கக் கூடியவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன். என் நினைப்பு தப்பு அல்ல. ஆனால் தேவையில்லாமல் வேறு பலரைச் சந்தேகப்பட்டேன். 1994ஆம் ஆண்டிலேதான், அவ்வாறு எனக்கு எதிராக - தினகரன் ஆசிரியர் பதவி எனக்குக் கிடைக்கக்கூடாது எனச் செயற்பட்டவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர். வி. பொன்னம்பலம் என்ற உண்மையை அறிந்து அதிர்ந்தேன்.

2. நற்போக்கு இலக்கியம்

ஞானம் : ஸாகிரா மாநாட்டு நிகழ்வுகளின் பின்னர் நீங்கள் நற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டது மட்டுமன்றி, அதற்கு எதிராகவும் செயற்பட்டீர்கள் என்று பலரும் பதிவு செய்துள்ளார்கள். இது உண்மையா?

உண்மை. ஆனால் அது சடுதியாக ஏற்பட்டது போலப் பதிவு செய்திருப்பது முழு உண்மையல்ல. சில காலமாகவே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மரபினை நிராகரித்து, மார்க்சியத்தை மட்டும் பிரசாரம் செய்யும் இலக்கியந்தான் முற்போக்கு இலக்கியம் என்கிற கருதுகோளைத் திணிப்பதை நான் நிராகரித்து வந்தேன். சரியென எனக்குத் தோன்றுவதைப் பகிரங்கப்படுத்த நான் தயங்கியது கிடையாது. தமிழ்க் கூறின் அவசியம் பற்றிய தெளிவு எனக்கு அப்பொழுதே ஏற்பட்டுவிட்டது. என்னை அவர்கள் புரிந்துகொள்ளத் தயங்கினார்கள். அந்தக் கட்டத்தில் அவர்கள் என்னை ஓர் அளவுக்கு உருவவாதி என்றும், Stylist - நடைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவன் - என்றும் விமர்சனம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அதுவல்ல உண்மை. உண்மை என்னவென்றால், மார்க்சியக் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு செயற்பட்ட அளவுக்கு, தமிழ் மொழிக்கு என்று ஒரு தனிப் படைப்புக்கூறு உண்டு என்பதைக் கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளர்கள் உணரத் தவறிவிட்டார்கள் என்று நான் விமர்சனம் வைத்தேன். இந்நிலையில், ஸாகிரா மகாநாட்டிலே அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளின் உண்மைத் தாற்பரியத்தைப் புரிந்துகொண்டேன். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்பது ஓர் இலக்கிய இயக்கத்தைக் குறிக்காது என்பதையும், அது கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எழுத்தாளர்களுடைய தொழிற்சங்கமாக இயங்குகின்றது என்பதையும் நிதர்சனமாகக் கண்டுகொண்டேன். இத்தகைய ஒரு தொழிற்சங்க நடவடிக்கையில் என்னைப்போன்று எழுத்துச் சுதந்திரத்தை நேசிக்கும் ஓர் எழுத்தாளனால் தொடர்ந்து இயங்கமுடியாது.

மரபு சம்பந்தமான தேடலிலே நான் தீவிர அக்கறை செலுத்தினேன். பலராலும் தமிழறிஞராக மதிக்கப்பட்ட மகாவித்துவான் F. X. C. நடராஜாவை அணுகினேன். அவரிடம் இலக்கண பாடங்கள் கேட்கும் அற்புதம் வாய்த்தது. அப்பொழுது தான் தமிழ்மொழியின் பாரம்பரிய மரபுகள் இணையாது ஆரோக்கியமான தமிழ் இலக்கியத்தை, முன்னெடுத்தல் சாத்தியம் இல்லை என்பதை உணரலானேன். கம்யூனிஸ்டுகளின் தேசிய இலக்கியம் பற்றிய கோஷம் மிக அபத்தமான, தவ்வல்தனமான ஒரு கோஷம் என்பதையும் நான் உணரலானேன். அதற்கான காரணம், ஒரு தேசிய இனமாகத் தமிழ் இனம் பிரேரிக்கப்படாத ஒரு நிலையில், ஓர் அடிமைப்பட்ட இனத்திற்குத் தேசிய இலக்கியம் தோன்றும் எனப் பிரேரிப்பது சிந்தனைக்குழப்பம் நிறைந்ததாக இருந்தது. எனவேதான், நான் “நற்போக்கு” இலக்கியம் என்ற ஒரு கோட்பாட்டை முன்வைத்தேன். இந்த நற்போக்கு இலக்கியம் என்ற சொல்லை யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய விழாவில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் நடத்திய கலம்பகத்தின்போது சு. நடேசபிள்ளை வாய்தவறி உச்சரித்ததாகச் சொன்னார்கள். இந்த நற்போக்கு என்ற சொல்லுக்கு எந்தவிதமான முக்கியத்துவமும் இல்லை.

‘நற்போக்கு இலக்கியம்’ பற்றி நான் வீரகேசரியில் எழுதிய கட்டுரைத் தொடரின் ஆரம்பத்திலேயே பெயர் சூட்டல் ஒரு ‘லேபர்’ விவகாரம் என்பதைத்

தெளிவாகச் சொல்லியிருந்தேன். விமர்சகர்கள் இந்தக் குறிப்பினை வசதிக்காக மறந்துவிட்டார்கள். ஆனால், பிற்காலத்திலும் இந்தச் சிந்தனைகளின் நீட்சியாகப் பல கட்டுரைகள் எழுதினேன். கணையாழியின் உரத்த சிந்தனைக் கட்டுரைகளிலே என்னுடைய கருத்துகளைத் தெரிவித்து, அந்தக் கருத்துகள் பற்றி இந்தியாவில் வாழும் எழுத்தாளர்களுடனும், Academic people உடனும் கலந்துரையாடல்கள் நடத்தி, இலக்கியத்தில் பேணப்பட வேண்டிய தமிழ்க் கூறுகள் எவை என்பதைத் தெளிந்து, தமிழ்த்துவம் பேணப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை முன்வைத்தேன். உண்மையில் நற்போக்கு இலக்கியத்தின் பரிபாண வளர்ச்சிக் கட்டத்திலே முன்வைக்கப்பட்ட ஒரு விளக்கமே தமிழ்த்துவம் என்றும் சொல்லலாம். நற்போக்கு இலக்கியத்தினுடைய உண்மையான விதை இந்தத் தமிழ்த்துவம் என்ற கருத்துதான் என்பதை இன்றளவும், மார்க்சிய விமர்சகர்கள் எனப் பெயர் பண்ணுவோர் விரும்பியோ விரும்பாமலோ மறந்தும் மறுதலித்தும் எழுதி வருகிறார்கள்.

நற்போக்கு இலக்கியத்தை இன்று சிவத்தம்பி ஒத்துக்கொள்ளுகிறார். நுஃமான் ஒத்துக்கொள்கிறார். இவர்கள் எப்படி ஒத்துக்கொள்கிறார்கள் என்றால், தமிழ் இலக்கியத்துக்கான ஒரு கூறும் இணைந்ததுதான் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாக இருந்தல் வேண்டும் என்பதை விக்கித்தக்கி ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். இதை இனங்காணவேண்டும் என்று முதலாவது வைக்கப்பட்ட குரல்தான் நற்போக்கு இலக்கியம். இதனைப் புரிந்துகொள்ளாமல், அது பொன்னுத்துரையால் முன் வைக்கப்பட்ட ஒரு கோஷம் என்பதற்காக ஆய்வும் தெளிவுமின்றி அதனை நிராகரித்து வந்துள்ளமை விசனிக்கத்தக்கது. இந்தத் தெளிவையும் விளக்கத்தையும் முன்வைப்பதற்கும் 'வரலாற்றில் வாழ்தல்' உபகாரியாய் அமைந்தது என்றுஞ் சொல்லலாம்.

ஞானம் : நீங்கள் குறிப்பிடும் தமிழ்த்துவத்திற்கும் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆய்வு செய்துள்ள Tamil Heroic Poetryக்கும் தொடர்பு இருக்கிறதா?

இல்லை. ஆளுடைய அளவை வைத்துச் சட்டை தைப்பதுதான் முறை. யாராவது சட்டைக்காக உடலை வெட்டி எறிவதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா? Tamil Heroic Poetry என்ற நூலைப் பலதரம் திரும்பத்திரும்ப வாசித்த பொழுது எனக்கு இத்தகைய ஓர் உணர்வுதான் ஏற்பட்டது. பாடாணிணை என்ற சங்ககால கலைமரபுகள் அனைத்தையுமே உள்வாங்கிக் கொள்ளாது, திணை வகுத்து, பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது ஆகியன வகுத்து, சங்ககால இலக்கியம் படைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை உணராது, திணைமயக்கம் ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காகச் சில சொற்றொடர்கள் மீண்டும் மீண்டும் வருவதை அக்காலக் கவிஞர்கள் பயின்றதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, அது நாட்டார் கவிதைக்குரிய இலக்கணமாகக் கொண்டு சங்ககால இலக்கியம்

அனைத்துமே கொச்சைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. சங்ககால இலக்கியத்தின் உயிர்ப்பினை அறியாத பேதையராகக் கைலாசபதி இலக்கிய வியாபாரம் செய்துள்ளார் என்பதும் என் குற்றச்சாட்டு.

கிரேக்க Heroic Poetry என்பது காலம் காலமாக மேட்டுக்குடியில் வாழும் தலைவனைப் போற்றுவதற்காக மரபு ரீதியாக, வாழையடி வாழையாக Folk lore ஆக, நாட்டார் பாடலாக வந்ததுதான் வீரயுகத்து கிரேக்கக் கவிதைகள். ஆனால் சங்ககாலத் தமிழ்க் கவிதைகள் அவ்வாறு அமைந்தனவல்ல. கிரேக்க கவிதைகளைத் தந்தவர்கள் மகிழ்விக்கும் கலைஞர்கள்! They were entertainers! அவர்கள் மேட்டுக்குடி மக்களை மகிழ்விப்பதற்காகப் புனைந்தது தான் Heroic poetry. ஆனால் சங்ககாலத் தமிழ் மக்களுடைய செய்யுள்கள் அன்றைய வாழ்க்கையைச் செப்பமாகச் சித்திரிக்கின்றன. அவற்றை இயற்றியவர்கள் பாணர். பாண் மகளிர், பாடினி எனவும் விரலியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். They were creators. அவர்கள் படைப்பாளிகள். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் படைப்பாளிகள் மட்டுமன்றி மதங்கராகவும், கூத்தராகவும் பொருநராகவும் மாறியபொழுது they were performers. அவர்கள் புரவலர்களை நாடிச் சென்று அங்கு தங்களுக்கு வாகாகிய ஆடல் பாடற்கலைகளினாற் கூடியிருந்தவர்களை மகிழ்வித்து, அதனால் பொருள்பெற்று வாழ்க்கை நடத்திய தினால் they were entertainers. இந்த மூன்று பண்புகளுடனும் சங்ககாலத் தமிழ் இலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது என்பதை மறுதலிப்பதுபோல, கிரேக்க இலக்கியத்தில் ஞானம் பெற்ற ஓர் ஆசானைப் பிரீதி செய்வதற்கு எழுதப்பட்ட ஆய்வு நூல்தான், அதாவது தமிழருடைய இலக்கியப் பாரம்பரியத்தைக் கொச்சைப்படுத்தி எழுதப்பட்ட ஒரு நூல்தான் Tamil Heroic Poetry.

மேலும் சங்க காலத்திலே கலை இலக்கியப் படைப்பில் ஈடுபட்டவர்கள் பாணர்கள், விறலிகள், மதங்கர் ஆகிய பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் மேட்டுக்குடி மக்கள் அல்லர். அவர்கள் பாணர் சேரியிலே வாழ்ந்தவர்கள். இந்தப் பாணர் சேரிகள் மேட்டுக்குடியினருடைய குடியிருப்புகளுக்கு ஒதுக்குப்பறமாக அமைந்திருத்தல் சாத்தியமென ஊகிக்க முடிகிறது. சங்க காலத்து இலக்கியப் புலவர்களில் கார்காத்த வேளாளர் ஜாதியைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகள் இருந்ததேயில்லை. கார்காத்த வேளாளர்களையும் உள்ளடக்கிய அதிகாரம் சகித்த மேட்டுக்குடியினரை மகிழ்வித்தோர்களாகவே பாணர்கள் இலக்கியத்தையும் கலையையும் படைத்தார்கள் என்பதை நாங்கள் ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். களப்பிரர் காலத்திலே, இந்த ஆடல் பாடல் கலைகளைப் போற்றிய அந்தப் பாணர் கூட்டத்தினர் கவனிப்பாரற்று, புரவலர்களின்றி, வள்ளல் கருடைய தபவு இன்றி இழிநிலை அடைந்து விபசாரத்திலே ஈடுபடும் அவல நெருக்கடி ஏற்பட்டிருத்தலும் சாத்தியம். பின்னர் சோழர்காலத்திலே, தமிழ் இசையும் கலையும் கோயில் ஆராதனைக்கு உரியனவாக சமஸ்கிருத

மந்திரங்களுடன் பிணைக்கப்பட்ட காலத்திலே, இந்தத் தேவதாசிகள் அல்லது சதிர் ஆடுபவர்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் மட்டுமன்றி அவர்களுடைய குடும்பத்தைச் சார்ந்த மிருதங்கக்காரர், மத்தளக்காரர், நாகஸ்வரக்காரர் வருகிறார்கள். இவர்கள் அனைவருமே மேட்டுக்குடி மக்கள் அல்லர். அவர்கள் சங்ககாலத்திற்குப் பிறகு ஸூக்கணிக்கப்பட்ட, அந்த பாண் சேரி மக்கள் பாதுகாத்துப் பேணிய கலைகளுக்குப் புதிய வடிவங்கள் கொண்டுவந்தவர்கள்.

சோழர் காலத்திலே சதிராட்டத்திற்கு அரச அங்கீகாரம் கிட்டிற்று. தேவதாசிகள் முறைமை ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் சட்டத்தினால் ஒழிக்கப்பட்ட பிறகு, அவர்கள் பயின்ற சதிராட்டம் அழிந்தொழிந்து போகுமோ என்ற கவலையினால் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த கிருஷ்ணையர், ருக்மணி போன்ற பிராமணர்கள் தத்தெடுத்து அதைப் பரதநாட்டியம் என அழைத்துப் புதிய ஜிகினாக்கள் சிலவற்றையும் ஜோடித்தார்கள். எஃது எவ்வாறிருப்பினும், தமிழ் இலக்கியமும் தமிழ் ஆடற்கலையும் சங்ககாலம் தொடக்கம் இன்றுவரை நீட்சியாக வந்துள்ளது என்கிற வரலாற்று உண்மையை மறுதலிப்பது போலவும் எத்தனையோ இடங்களிலே கைலாசபதி ஆய்வுக் குறிப்புகள் சொடுத்துள்ளமை சோகமானதாகும். அறிவுக்குப் புறமான இந்தப் பதிவுகளை எதிர்கால வரலாற்று ஆசிரியர்கள் சரிசெய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஓரளவு பாடாண்திணை என்ற ஆய்வு நூல் - இந்திய ஆசிரியர் ஒருவரின் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வு நூல் - கைலாசபதி விட்ட பல ஆய்வுத் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டுவது சிறிது ஆறுதல் தருவதாக உள்ளது.

ஞானம் : அப்படியானால் சதிர் ஆட்டம்தான் பரதநாட்டியம் என்று கருதுகிறீர்களா?

சதிர் ஆட்டம்தான் பரதநாட்டியம் என்றல்ல. இன்று பரதநாட்டியம் பல்வேறு வளர்ச்சிக் கட்டங்களைக் கண்டு மேல்சாதிக்காரர் மத்தியிலும் பயிலப்பட்டு ஆடற்கலையாகப் பரிணமித்துள்ளது. இது மறுப்பதற்கில்லை. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே, தமிழரின் தனித்துவக்கலை அடையாளங்களைத் தக்கவைப்ப தற்காக பெண்களுக்குத் தமிழ் இசை மட்டுமல்லாமல் சில வேளைகளிலே தமிழ் ஆடற்கலையிற் பயிற்சி கொடுக்கும் ஒரு போக்கு நிலைத்து வருகிறது. உண்மை என்னவென்றால், தேவதாசிகள் கோவில்களிலே ஆடிய சதிர் ஆட்டம் தான் இன்றைய பரதநாட்டியத்திற்கு ஆதாரம். அதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. ஏன் பிராமணர்கள் இதைத் தத்தெடுத்தார்கள் என்பதற்கான காரணங்கள் பலபடக் கூறப்படுகிறது. இந்திரா பார்த்தசாரதி எழுதிய ஒரு நாவலிலே இந்த ஆடற்கலையில் சிறந்த ஒருத்தியிது கொண்ட மயக்கம்பற்றி எழுதப்படுகிறது. 'உச்சி வெய்யில்' என்ற அந்த நாவலை எழுதுவதற்கு தன்னுடைய வீட்டிலே பரணிலே தூங்கிக் கொண்டிருந்த பழைய சில செய்திகளே உந்துவிசையாக அமைந்ததாக இ. பா. எனக்குச் சொல்லியு

மிருக்கிறார். தஞ்சாவூர், கும்பகோணம் போன்ற இடங்களிலே வாழ்ந்த பிராமணர்கள் மிராசுதாரர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள். இந்த நிலங்களும் பண்ணைகளும் சோழ மன்னர்களால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. பின்னரும், மராட்டியர் ஆட்சிக்காலத்திலும் பிராமணர் அதிகார சலுகைகளைச் சுகித்தனர். அத்தகைய பிராமணர்கள், கோவில்களிலே நர்த்தனம் ஆடிய இந்த சதிர்க்காரிகள் அல்லது தேவதாசிகளது வீட்டிலே அவர்களுடைய இசையிலும் அவர்களது ஆடலிலும் மயங்கி பொருள்களை இழந்த வரலாறுகள் உண்டு.

எனவே, இந்தப் பிராமண நில ஆதிக்கத்தில் செழித்த கலைச் சுவைஞர்களை வீட்டிலே உட்காரவைப்பதற்கு இசையும் ஆடலும் உகந்தன எனப் பிராமணப் பெண்ணினம் இனங்கண்டு கொண்டது. இதன் காரணமாகத்தான் இன்று தமிழ்நாட்டில் கர்நாடக இசையும், பரதநாட்டியமும் பிரதானமாக பிராமணப் பெண்களுடைய சொத்தாக இருக்கின்றன. இந்தப் பரதநாட்டியம் பற்றிய ஆய்வினால் முனைவர் பட்டம் பெற்றவர் பத்மா சுப்பிரமணியம். இவர் தகப்பன் பழம்பெரும் இயக்குநர் கே. சுப்பிரமணியம். இவர் இந்த பரதநாட்டியம் என்பது காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கிலே தோன்றியதாகக்கூடச் சொல்லியிருந்தார். ஆனால் உண்மையில் பரதநாட்டியம் தமிழ்நாட்டுக்குரிய ஒரு ஆடற்கலை. தமிழ் நாட்டுப் பாணர் சேரியிலே உறங்கிக் கொண்டிருந்த, முடங்கிக்கிடந்த கலை ஆர்வலர்களின் புத்தெழுச்சியாக சோழர் இந்திய சமுத்திரத்தை தமது தெப்பக் குளமாக மாற்றிப் பெருமை பெற்ற அந்த உச்சத்திலே, அது சதிர் ஆட்டமாக, நாட்டிய சாஸ்திர நுட்பங்களைப் பேணுவதாகவும் இசையுடன் இணைந்த தாகவும், இசைக்கருவிகளின் வாசிப்புடன் இணைந்த ஆட்டமாகவும் இருந்தது என்பதுதான் உண்மை.

ஞானம் : உங்களுடைய எழுத்துப் பணிகளிலே - உங்களுடைய பாஷையில் எழுத்து ஊழியத்தில் - இணைந்திருந்த நண்பர்கள் பலரையும் வெவ்வேறு கட்டங்களிலே அவர்களைப் பாவித்துவிட்டு கறிவேப்பிலை போலத் தூக்கி எறிந்ததாக உங்களைப்பற்றி ஒரு விமர்சனம் இருக்கிறதே?

அத்தகைய ஒரு விமர்சனம் இருப்பதை நான் அறிவேன். அண்மையிலேகூட நான் நீண்ட நாள்களுக்கு நண்பர்களை உபாசனை செய்வதில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை என் செவிபடவே கேட்டுள்ளேன். எழுத்து ஊழியத்திலே நான் நண்பர்களைச் சம்பாதிக்க விரும்பவில்லை. எழுத்து ஊழியத்திற்கும் நண்பர்களுக்கும் தொடர்பு கிடையாது. நட்பு என்பதை தெய்வீகமாக அமையாத, ஆனாலும் உணர்வுகளைப் புரிந்துணர்வுடன் பங்கிடும் ஓர் உந்நத உறவாக விளங்கிக் கொள்ளுகிறேன். நட்பு பராமரிக்கப்படவேண்டிய ஒன்று. மனைவியைப் போல, குடும்பத்தைப் போலப் பராமரிப்பது. ஒத்த சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும்

நட்பின் அடிப்படையாக அமைதல் வேண்டும் என்பது அவசியமும்ல்ல. பல சந்தர்ப்பங்களிலே ஆசைகளும், பலவீனங்களுக்கூட நட்பு வளர்வதற்குப் பண்ணையாக அமைந்தமை நமது அநுபவமாகும்.

என் எழுத்து ஊழியத்திலே நான் எப்பொழுதும் சகாக்களையே நாடித் திரிகின்றேன். ஏனென்றால், எழுத்து ஊழியம் என்பது எனக்குத் தெய்வீகமாக அருளப்பட்டது என என்னை ஏமாற்றிக் கொண்டவனல்ல. அது பரம்பரையாக, சங்ககாலத்தில் தோன்றிய இலக்கியத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக வந்த ஒரு முதுசொம். இந்த முதுசொத்தை இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பதற்குச் சகாயித்து வந்தவர்கள் அனைவருமே எனக்குச் சகாக்கள். இதனால்தான் எனக்கு இளங்கோ அடிகளும், வள்ளுவனும், கம்பனும், பாரதியும், புதுமைப்பித்தனும் இன்றளவும் சகாக்களாகச் சகாயித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சகாக்கள் என்பவர்கள் ஒத்த கருத்தை உடையவர்களாக, ஓர் இயக்கத்தினை இன்னொரு கட்டத்திற்கு முன்னெடுத்துச் செல்லக்கூடிய தோழர்களே! இந்த சகாக்கள் தங்களுடைய பலவீனங்களுக்காக, அன்றேல் தங்களுடைய உத்தியோக உயர்வுகளுக்காக, அன்றேல் தங்களுடைய புகழ்ச்சிக்காக, அன்றேல் தங்களுடைய சில பதவிகளுக்காகச் சரசர்களாகி விட்டால், அவர்களை என்னுடைய நண்பர்கள் என்று கருதி அவர்களுடைய பராக்குகளிலே மிலாந்தும் இயல்பு எனக்கில்லை. நதி கடலை நோக்கி ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறது. அப்படி ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போது கிளை நதிகள் பல வந்து அந்த நதியிலே விழலாம். அந்தக் கிளை நதிகள் அனைத்தும் சகாக்களே. இந்தச் சகா, ஒருவனுடைய முகம் என்றுகூடச் சொல்லமுடியாது. ஒரு இயக்கத்தின் குரலாகக்கூட இருக்கலாம். சத்தியத்தின் வழிபாடாகக் கூட இருக்கலாம். அந்தச் சகாக்களை விரும்பும் ஒரு கலைஞன், நட்புக்காக, அந்த இலக்கிய புனிதத்துவத்தைத் தரந்தாழ்த்த விரும்பமாட்டான்.

நான் இலக்கியத்தைப் புனிதம் என்றுதான் கருதுகிறேன். அதுக்குமேல் அதனைச் சட்டுவதற்குத் தோதான வார்த்தை சட்டென்று தட்டுப்படவில்லை. அந்தப் புனிதத்துவத்தை மாசுபடுத்தும் வகையில் நட்பின் உறவுகள் குறுக்கிடுவதற்கு நான் அனுபதித்ததே இல்லை. எனவே, என்னைப்பற்றிய இந்த விமர்சனம் என்னை நோக்கத்துக் கொண்டிருந்தாலும், என் பயணத்தின் இலக்குத் தெளிவாகவே இருத்தல் ஆறுதல்.

ஞானம் : உங்களுடைய 'வீ' என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைக்காதது பற்றி பல கதைகள் உண்டு. ஆசிரியன் என்ற வகையில் உங்களுக்கு உண்மை தெரிந்திருக்கலாம். உண்மை என்ன?

1965ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த புனைகதைத் தொகுதிகளுக்குள் 'வீ' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அப்பாண்டுக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கொடுக்கப்

படுதல் வேண்டும் என்று நடுவர்கள் ஒருமனதாகத் தீர்மானித்திருந்தார்கள். எனவே என்னுடைய 'வீ' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்தியப் பரிசு கிடைக்கும் என்கிற செய்தி ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பரவலாகக் கசிந்தது. இதனை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினரும் அறிந்திருந்தனர். அப்பொழுது சாகித்திய மண்டலத்தில் தமிழ் உறுப்பினராக இருந்தவர் என் நண்பர் போசிரியர் சதாசிவம். நடுவர்கள் என்னுடைய நூலுக்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு வழங்கச் சிபார்சு செய்துள்ள தகவலையும் நண்பன் என்ற முறையிலே அறியத் தந்திருந்தார். ஆனால், இறுதியிலே அதற்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த வர்த்தமானத்தை மிகவும் சோகத்துடன் சதாசிவம் எனக்குப் பின்னர் சொல்லிக் கண்கலங்கியதை இப்பொழுதும் என்னால் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிகிறது.

இந்தச் சாகித்திய மண்டலத்தில் மத்திய குழு உறுப்பினராக அப்பொழுது இருந்தவர் சோ. நடராசா. தங்கத்தாத்தாவுடைய மகன். அவரும் அப்பொழுது கல்வி அமைச்சராக இருந்த I.M.R.A. இரியகொல்லவும் இலங்கை வானொலி ஆரம்பமான காலத்தில் ஒன்றாகவே பணிபுரிந்ததினால் நண்பர்களானவர்கள். இந்த நட்பின் காரணமாகத்தான் சோ. நடராசா சாகித்திய மண்டலத்தின் மத்திய குழு உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றிருந்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் அவரது தயவை நாடி, தமிழ்க்குழுவின் பரிந்துரைக்கு மாறாக, உச்சக்குழு நிலையில் அப்புத்தகத்திற்கான பரிசை நிராகரித்துத் தரும்படி கேட்டிருந்தார்கள். அவரும் அந்தப் பணியைச் செய்வதாக வாக்களித்தார். 'வீ' சிறுகதைத் தொகுதியில் வரும் 'வீடு' என்ற பௌத்த கோட்பாடுகளைச் சொல்லும் கதையைக் காட்டி அந்தக் கதை பௌத்தத்தையும் சிங்களவரையும் இழிவு படுத்தும் தன்மைத்தாக அமைந்துள்ளது என்று கூறி, உண்மைக்குப் புறம் பான முறையில், சிங்களவர்களுக்கு ஆத்திரம் ஏற்படக்கூடிய வகையில் சில பகுதிகளைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்துச் சொன்னார். அதனால் ஆத்திரம் அடைந்த சிங்கள உறுப்பினர்கள் அத்தொகுதிக்குப் பரிசு வழங்கக்கூடாது என்று சன்னதம் ஆடியதினால் எனக்குப் பரிசு கிடைக்கவில்லை. 'வீ' சிறுகதைத் தொகுதி மீண்டும் பிரசுரமாகியுள்ளது. அந்த வீடு என்ற சிறுகதை ஓர் அட்சரம் கூடத் திருத்தம் பெறாமல் முதற்பதிப்பில் உள்ளது போலவே பிரசுரமாகியுள்ளது. உண்மையில் தமிழில் இதுவரையில் பௌத்த போதனைகளை உச்சமாக எடுத்து விளக்கும் கதைகளிலே வீடு போன்ற ஓர் சிறுகதை அமைந்ததில்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

இந்தக் கதையை எழுதுவதற்கு மூலமாக அமைந்த ஜாதகக் கதைகளை எனக்குப் பாளி மொழியிலிருந்து கற்பித்த ஏ.பி. குலசிங்க தமிழ் அறிந்தவர். வீடு சிறுகதையை வாசித்துவிட்டு அதைச் சிங்களத்தில் மொழிபெயர்த்து, சிங்கள பௌத்தர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொன்னார். அப்படிப்

பட்ட ஒரு கதையை சாகித்தியவான்கள் அமைந்த குழுவினரே மிகக் கேவலமான முறையில் என்னுடைய எழுத்து ஆன்மாவையும் ஓர்மத்தையும் சிதைத்து, ஆபாசமாகவே சே. நடராசா மொழிபெயர்த்தமை அறிவுக்குச் செய்த மாண்பங்கமாகும். இதனாலே சினமுற்று சே. நடராசாவுக்கு நான் கடிதமே எழுதியிருந்தேன். அந்தக் கடிதத்தை நான் திரும்ப ‘?’ என்ற அங்கத நூலின் முதற் பதிப்பிலே அனுபந்தமாகக் கூடச் சேர்த்திருந்தேன். ஒரு சினிமா சான்ஸுக்காக, தமிழ் வித்துவத்தின் ஊற்றாக விளங்கிய நவாலியூர் சோம சுந்தரனாரருடைய புதல்வன் இவ்வாறு தாழ்ந்து போனமை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் நடந்த ஒரு சோகமான நிகழ்வாகும். அவருடைய வாழ்க்கையின் இறுதிக்காலம் மிகவும் துன்பமானதாக அமைந்ததாக அறிந்து துக்கப்பட்டேன்.

ஞானம் : இவ்வாறு ஒரு தவறான மொழிபெயர்ப்பினாலேயே வீரகேசரியில் பிரசுரமான உங்களுடைய ‘யோகம்’ என்ற நாவல் இடையில் நிறுத்தப்பட்டதாகச் சொல்லப் படுகிறது. அதன் உண்மையை அறியத்தாராங்கள்.

சிவப்பிரகாசம் தினகரனில் இருந்து, வீரகேசரி ஆசிரியராக வந்தபிறகு, அவருடைய காலத்தில், யோகம் என்ற பத்து அத்தியாயத்தில் அமைந்த நாவல் வீரகேசரி பிரசுரத்திற்காகக் கொடுக்கப்பட்டது. ஏலவே பிரசுரமான சடங்கு, தேடல் போன்ற நாவல்கள் முழுமையாக எழுதிப் பிரசுரத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டவை அல்ல. அவை வாரா வாரம் எழுதப்பட்டவை. அதற்கு மாறாக யோகம் முழுமையாகவே எழுதப்பட்டது. யோகம் கதையினுடைய பிரதான நிகழ்வுகள் இரண்டு கட்டங்களாக உண்டு. ஒன்று கண்டி இராச்சியத்திலே சேனாதன் ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முற்பட்ட நிலையிலுள்ள அரசியல் நிலைகளைக் கொண்டதாக ஐந்து அத்தியாயங்களும், 1965ஆம் ஆண்டில் ட்லி சென்னைய காவினுடைய தலைமையில் ஒரு தேசிய அரசாங்கம் அமைப்பதற்குத் திருச் செல்வத்தினுடைய ஆலோசனையின் பெயரில் தமிழரசுக் கட்சியினர் துணை நின்ற நிகழ்வுகளை ஐந்து அத்தியாயங்களாகவும் இணைத்து எழுதப்பட்ட நாவல்தான் யோகம். உண்மையிலே அந்த யோகம் நாவல்தான் முதல்முதலாக அரசியல் பாத்திரங்களை வைத்து முயலப்பட்ட முதலாவது தமிழ் நாவலாகும்.

இரண்டு அத்தியாயங்கள் பிரசுரிக்கப்பட்ட நிலையில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய தினசரியாக வந்த ‘அத்த’ பத்திரிகையின் முன்பக்கத்திலே ஜே. ஆர். ஜெய வர்த்தனாவுடைய பத்திரிகையான வீரகேசரி, பௌத்த சிங்கள இனத்தைக் கொச்சைப்படுத்துவதற்காக ஒரு நாவலைப் பிரசுரித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற தகவலைப் பிரசாரப்படுத்திச் செய்தி வெளியிட்ப்புருந்தது. அந்தச் செய்தியிலே, அந்தக் கதையில் கையாளப்பட்ட சில பகுதிகளை மொழிபெயர்த்துத் தருவதாகவும் கூறப்பட்டது. இதன் காரணமாக ஜே. ஆர். உடைய அறிவுறுத்தலின் படி உடனடியாகச் சிவப்பிரகாசம் அதன் பிரசுரத்தை நிறுத்தியதுடன், அனைத்துக்

கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனாவுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதற்குப்பிறகு யோகம் நாவலுடைய கையெழுத்துப் பிரதி எனக்குக் கிடைக்கவேயில்லை. அதை எழுதியபோது உபயோகித்த குறிப்புகள் அனைத்துமே குறாவளியின் வெள்ளத்திலே அழிந்துபோயின. எனவே, நான் படைத்த படைப்புகளிலே யோகம் காணாமல் போயிற்று.

‘அத்த’வில் வந்த முதற்பக்கச் செய்தி குறித்து ‘அத்த’ வினுடைய ஆசிரியரை நான், வீ. ஏ. சிவஞானம் – அப்பொழுது இலங்கை வானொலியில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார் – அவர்களுடன் சென்று சந்தித்தேன். ஏனென்றால் சிவஞானத்தினுடைய நல்ல நண்பர் ‘அத்த’ ஆசிரியர். இன்றும் நல்ல ஞாபகம் இருக்கிறது. பொருளையில் உள்ள Bஹிலே மூவரும் குடித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, ‘ஏன் உங்களுடைய தமிழ்த் தோழர்கள் இப்படிக்கேவலமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் தாங்களே மொழிபெயர்த்து இப்படியாகப் போடவேண்டுமென்று சொல்லி, கட்சி மேலதிகாரிகளைக் கொண்டு என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தியதனால்தான் நான் அந்தச் செய்தியினைப் பிரசுரித்தேன். I am sorry. எனக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. ஏன் இப்படி உங்கள் தோழர்கள் மிகவும் கேவலமாக நடந்து கொள்கிறார்கள்? ஒரு காலமும் சிங்களத்தில் வந்த எந்த இலக்கியமும் ‘அத்த’ பத்திரிகையின் முன்பக்கச் செய்தியாக வந்ததேயில்லை. இப்படி நிகழ்ந்ததற்கு நான் வருந்துகிறேன்’ என்று சொன்னார்.

இந்த நிகழ்வுகூட ஒவ்வொரு கட்டத்திலேயும் எவ்வாறு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னை இலக்கிய நொண்டியாக்கவும், என்னுடைய எழுத்துக்கள் பிரசுரமாவதைத் தடுத்து நிறுத்தவும் மிகக் கேவலமான சதிகளை மேற்கொண்டார்கள் என்பதை நிறுவும். இந்தச் சதி தொடர்ந்து இன்றுவரை நீடித்துக்கொண்டு வருவதுதான் எனக்கு விசனம் தருகிறது. இவர்களுக்கு அறிவே வராதா? ஞானமே பிறக்காதா? விமர்சன ரீதியில் என்னை எதிர் கொள்ளவோ, பொதுவான விவாதம் ஒன்றுக்கு என்னை அழைக்கவோ அச்சம் கொண்டவர்களாகவே அடிநாள் தொடட்டே வாழ்கிறார்கள். இது மிகவும் சோழைத் தனமான செயல்.

ஞானம் : “வார இறுதியில் மனைவியை அடைய யாழ்ப்பாணம் சென்று அவளை அடைய முடியாமல் அவதியுறும் பச்சை மஞ்சள் கதைதான் இது” என்று தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலே நடத்தப்பட்ட ஆய்வரங்கு ஒன்றிலே ‘சடங்கு’ நாவல் பற்றிக் கூறப்பட்டது. இதுபற்றிய உங்கள் விளக்கம் என்ன?

இந்த ஆய்வில், மேற்படி நாவல் வீரகேசரியில், சங்கரினால் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது என்று ஏ. இக்பால் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த நாவல் பிரசுரிக்கப்பட்டது சதந்திரனில்.

அப்பொழுது சங்கர் சுதந்திரனில் இலக்கியப் பகுதி ஆசிரியராய் பணிபுரிந்தார். சுதந்திரனில் இது தொடராக வெளிவந்து முடிந்தபொழுது, 'இந்த நாவல் ஒரு காலகட்டத்தின் பதிவு; இலங்கை கிளறிக்கல் சேவன்ற் ஒருவன் ஒரு காலத்தில் எவ்வாறு தன் ஆசைகளையும் தன்னுடைய ஏக்கங்களையும் மறைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய ஒருவனாய் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கான ஒரு Social document இது' என்றும், வ. அ. இராசரத்தினம், செம்பியன் செல்வன், கவிஞர் சுந்தவனம், கே. இராமசாமி, மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம் ஆகியோர் இதற்கு விமர்சனம் எழுதியிருந்தார்கள். அப்படி இருந்தும் இப்பாலுக்கு, 'இது ஒரு வார இறுதியில் மனைவியை அனுபவிக்கச் சென்றவனுடைய கதை' என்று படுகிறது. இரசனைகள் பலவகை. அந்த இரசனையிலே தேனையும் மலரின் சுகந்தத்தையும் மலப்புழுக்கள் சுவைப்பதில்லை. இப்பாலின் இலக்கியச் சுவைப்பின் நேர்த்திக்கு இந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் ஒன்று போதாதா?

சடங்கு நாவலுக்குப் பல பெருமைகள் உண்டு. ஒன்று, அது தொடர் கதையாக வந்த ஓராண்டிலேயே, நூலாக வெளிவந்தது. முதற்பதிப்பில் பிரசுரமான இரண்டாயிரம் பிரதிகளும் ஆறு மாதத்தில் விற்பனையாகிவிட்டன. விற்பனையிலும் அது ஒரு சாதனை. ராணிமுத்துப் பத்திரிகையிலே இந்திய எழுத்தாளர் களுடைய நாவல்கள் மட்டும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கை, மலேசிய எழுத்தாளர்களுடைய நாவல்களும் பிரசுரமாக வேண்டும் என்று கொடுக்கப்பட்ட குரலின் காரணமாக, இலங்கையில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரே ஒரு நாவல் சடங்குதான். இந்த சடங்கு நாவலை வாசிப்பவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், அந்த நாவல் வடமாகாணத்தில், குறிப்பாக வடமராட்சியில் பருத்தித்துறைப் பகுதியில் கையாளப்படும் பேச்சுத் தமிழில் அமைந்த நாவல். அப்படி இருந்தும் தென்னிந்திய வாசகர்களுக்கு அது மறுபிரசுரமாகக் கொடுக்கப்பட்டபொழுது, ஒரு இலட்சத்து நாற்பத்தையாயிரம் பிரதிகள் விற்பனையாகி என்று அதன் ஆசிரியர் அ. மா. சாமி குறிப்பிட்டது பெருமையாக இருக்கிறது. அந்த நாவலிலே அவர்களுடைய கோரிக்கைக்காக எந்தவொரு யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொல்லாவது நீக்கப்படாமல் அவ்வாறே பிரசுரமாகியும், அதன் விற்பனை 145000 ஆக இருந்தது.

இதனுடன் இன்னுமொன்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். டானியலுடைய பஞ்சவர் இலங்கையில் பிரசுரமாகி, பின்னர் அந்தப் பஞ்சவர் கதையை இந்தியாவில் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று கருதி தஞ்சாவூரில் தங்கியிருந்த காலத்திலே, என் நண்பன் தஞ்சைப் பிரகாஷ் மூலம் அதனைப் பிரசுரித்தார். பிரசுரித்தது ஆயிரம் பிரதிகள். ஆனாலும் அவர் பஞ்சவர் நாவலிலே பயன்படுத்தப்பட்ட யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொற்களை இந்திய வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள் என நினைத்து நாவலின் பிற்பகுதியில் யாழ்ப்பாண வழக்குச் சொற்களுக்கு ஏற்ற இந்தியச் சொற்களைப் பின்னிணைப்பாகச்

சேர்த்தார். நான் எந்தக் காலமும் இந்திய வாசகர்களுடைய பிரீதியைச் சம்பாதிப்பதற்காக, இயல்பான என் படைப்பு முனைப்புகள் அனைத்தையும் உருவாக்கிய யாழ்மண்ணின் வேர்சார்ந்து முகிழ்ந்துள்ள தமிழ்ச் சொற்களை நிராகரித்தது கிடையாது. அந்தப் பெருமை சடங்கு நாவலாலும் நிலைநிறுத்தப் பட்டது. அதற்குப் பின்னரும் பல இலக்கியவாதிகளினுடைய வேண்டுகோளின் காரணமாக மீண்டும் மூன்றாவது பதிப்பாகச் சென்னையில் சடங்கு வெளியிடப் பட்டது. மூன்று பதிப்புகளிலே ஒன்றரை இலட்சம் பிரதிகள் விற்பனையான ஒரு நாவல்பற்றி ஏ. இக்பால் இவ்வாறு ஒரு அபிப்பிராயத்தைக் கூறியதை தமிழ் உலகம் அறிந்துகொண்டால், அவன் என்மீது பாராட்டக்கூடிய, சில சமயம் அது முற்போக்கு இலக்கியக்காரருடைய தூண்டுதல்தானோ யானறியேன், அவர் கொண்டுள்ள விரோதத்தை அம்மணமாக உணர்ந்துகொள்ளும்.

சடங்கு நாவல்பற்றி தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் விமர்சனம் என்ற பெயரால் அவதூறுகளைப் பொழிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்த அதே கால கட்டத்தில், கண்டாவில் உள்ள தமிழ் இலக்கியச் சவைஞர்கள், வாரந்தோறும் சடங்கு நாவல் நடிக்கப்படுவதைக் கேட்டு இன்புற்று மகிழ்ந்தார்கள். நான் கண்டா சென்றிருந்தபொழுது தமிழ் வானொலி சுவைக்கும் பலர், இந்தச் சடங்கு நாவலின் தரத்தையும் தன்மையையும் அதில் உள்ள உணர்ச்சிப் பெருக்கையும், உணர்வு முடிச்சுகளையும் அற்புதமாகக் கையாண்டிருக்கிறீர்கள் என்று சொன்னார்கள். இதையும் பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன். தரத்திற்கு அப்பாலாகவும் 'சடங்கு' ஈழத்து நாவல் இலக்கிய வரலாற்றிலே முதன்மைகள் பலவற்றையும் சாதித்துள்ளது.⁺

3. மட்டக்களப்பு வாழ்க்கை

ஞானம் : கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த ஆய்வுகள் தொடர்பாகக் கேட்பதற்கு முன்னர் மட்டக்களப்பு வாழ்க்கையில் உங்கள் எழுத்து அனுபவங்களை அறிய விரும்புகிறேன்.

நான் 1955ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதலாம் திகதி மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் பட்டதாரி ஆசிரியனாக வேலையிற் சேர்ந்தேன். அந்தக் காலத்தில், மட்டக்களப்பில், சிவநாயகம் சுதந்திரன் மூலம் பெரும் பத்திரிகை

+ 'சடங்கு' நாவல் 2006-இல் சேலம் பெரியார் பல்கலைக்கழகத்திலே பாடநூலாக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாக அதன் நான்காவது பதிப்பும் வெளிவந்துள்ளது.

ஆசிரியரைப்போல பேர் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். சுதந்திரன் மூலம் கிழக்கு இலங்கையில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த எழுத்தாளர் பண்ணை ஒன்றை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அதேசமயம் கே. எம். ஷா - பித்தன், செ. இராசதுரை (பின்னர் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியாக இருந்தவர்) ஆகியோர் சிறு சஞ்சிகை ஒன்றை நடத்தியதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் ஒரு சங்கரீதியாக தங்களுடைய பிரச்சினைகளைக் கலந்து ஆலோசிக்கும் வகையற்றவர்களாக, யாழ்ப்பாணத்திலே ஈழகேசரி வட்டம், மறு மலர்ச்சி இலக்கிய இயக்கம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆகிய பலவும் தோன்றிய பின்னரும், மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றினை அமைக்கும் நிர்ச்சிந்தையராய் வாழ்ந்தார்கள். மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்களுக்கு சங்கம் ஒன்று அவசியம் என்பதை உணர்ந்தேன். இது சம்பந்தமாக மூத்த எழுத்தாளராக, கலைஞனாக மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த பித்தனுடன் தொடர்பு கொண்டு பேசினேன்.

அதே காலத்தில், கோபு என்று அழைக்கப்படும் ஈழ நாட்டிலே சேவை செய்த கோபாலரத்தினத்துடைய சகோதரனான அருள்பிரகாசம் என்பவர், மட்டக்களப்புச் சிறைச்சாலையிலே பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் ஒரு நல்ல கவிஞர். இவர்களுடன் இணைந்து மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றினை அமைத்தல் வேண்டும் என்ற ஆலோசனைக் கூட்டம் நடத்தப்பட்டது. அந்த ஆலோசனைக் கூட்டம் கோட்டை முனையில் உள்ள சிவானந்தா வாசக சாலையிலே நடந்தது. ஆனால் இரண்டு வாரங்களுக்குப் பின்னர், நான் அறியாத வகையில் பத்திரிகைச் செய்தியொன்று வந்தது. மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்று நிறுவப்பட்டிருக்கிறது என்றும், அதன் தலைவராகப் பாக்கிய நாயகமும், அதன் செயலாளராக எஃப்.ஜி. ஜெயசிங்கமும் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர் என்றும் செய்தி வெளியாகியிருந்தது. இந்தச் சங்கம் 1955ஆம் ஆண்டிலே நிறுவப்பட்டது. அதுவும் எஸ்.பொ.வின் ஆலோசனையில் கூடி, அவர் இன்றியே திரைமறைவில் எழுத்தாளர் சங்கம் தோன்றியது! பிரச்சினைகள் என் கூடப் பிறந்தன போன்றே நிலைத்து வந்துள்ளன. கம்யூனிஸ்டாக இருந்தபோதிலும் இவர் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டார் எனக் குற்றம் சாட்டப் படுவது ஒரு பக்கம்.

நான் யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்தவனாக இருந்தாலும், யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர் மத்தியிலே மட்டக்களப்பான் என்று நான் நோக்கப்படுவதும்; மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் மத்தியிலே முற்று முழுக்க நான் யாழ்ப்பாணத்தான் என்று ஒதுக்கப்பட்டதுமான விசித்திரமான அனுபவங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள், இன்றுகூட நான் மனவருத்தத்துடன் சொல்லுகிறேன், தற்கால இலக்கிய முனைப்புகளை உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல் பல ஆண்டுகள் பிற்பட்டு நிற்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. 1994ஆம் ஆண்டு நான் மட்டக்களப்புக்குச் சென்று மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள்

பலருடனும் சந்திப்புகள் நடத்தி பல்கலைக்கழகத்திலும் உரையாடி வந்தேன். அந்த உரையாடல்களின்போதெல்லாம் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த படைப் பாளிகள் அனைவரும் மிகவும் ஆதர்ஷத்துக்குரிய படைப்பாளிகளாக கல்கியையும், நா. பார்த்தசாரதியையும் கொண்டாடுவதைக் கண்டேன். இவர்கள் ஒரு தலைமுறைக்கு முன்னர் கொண்டாடப்பட்ட படைப்பாளிகள் ஆவர். ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி, அழகிரிசாமி, தி. ஜானகிராமன் போன்ற எத்தனையோ படைப்பாளிகள் வந்தபின்பும் இன்னும் மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய உறக்கத்திலே கல்கி தாசர்களாக வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது என்னை நோக்கிக்கச் செய்தது.

இதற்குப் பிரதான காரணம் மட்டக்களப்பு எழுத்து ஆர்வலர்கள் புதிய தேல்களை உள்வாங்காது, பரம்பரை பரம்பரையாக விட்டுச் சென்ற சில வழிகாட்டல்களை, அதுவும் தவறான வழிகாட்டல்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, சிந்திப்பதற்கும், விபுலானந்த அடிகளாரால் இலங்கையின் தமிழும் தமிழ் வித்துவமும், தமிழ் நாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பிரகாசம் அடைந்தன. அவரது யாழ்நூலும், மதங்குகுளாமணியும் தமிழ்நாட்டில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பிரசுரங்கண்ட முக்கியமான இலக்கிய நூல்கள் என்பதிலே சந்தேகம் இல்லை. யாழ்நூலும் மதங்குகுளாமணியும் இன்றும் எங்களுக்குப் பெருமை தேடித்தருவதாக இருக்கின்றன. இந்த விபுலானந்தரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கம் மட்டக்களப்பு அறிஞர்களாலும் படைப்பாளிகளாலும் உரியமுறையிலே உள்வாங்கப்படாதது மகா துக்கமானதும் வெட்கக் கேடானதுமாகும்.

முதன்முதலில் பாரதியை உலக மகாகவிஞன் என்று ஒப்புக்கொண்ட பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் விபுலானந்தர் என்பதை நாங்கள் மறந்துவிடலாகாது. அத்தகைய விபுலானந்தர் தமிழ் செய்த மட்டக்களப்பிலிருந்து, அவருடைய கவித்துவ நாடக விளக்கங்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு, தமிழ்ப் படைப்பு ஒர்மங்கள் முன்னேறாதது இன்றைக்கும் எனக்குத் துக்கம் தருகிறது. விபுலானந்தருடைய அற்புத இலக்கியப் பங்களிப்பும் கல்விப்பணியும் உரிய முறையிலே ஆராயப்படவில்லை. இன்றும் நாட்டார் பாடல்களும், நாட்டுக் கூத்துக்களுமே ஆய்வுக்குரிய பண்டங்களாக கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் மயங்கிக்கிடக்கிறது. அந்த அளவில் எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா, எம்.ஏ. நுஃமான் போன்ற முஸ்லிம் இளைஞர்கள் அந்தக் காலத்தில் மட்டக்களப்பு இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குப் பாடுபட்டார்கள்.

அன்புமணி என்னுடைய நல்ல நண்பன். அவர் மலர் பத்திரிகை வெளியிட்ட காலத்திலே மலர் பத்திரிகையிலே அவருக்காகக் கதை எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறேன். அவர் கல்விக் கந்தோரிலே துணை கணக்காளராக இருந்தபொழுது எத்தனையோ சகாயங்கள் எனக்குச் செய்திருக்கிறார். மட்டக்களப்பிலே பழகு வதற்கு இனிய ஓர் எழுத்தாளன் அன்புமணி. ஆனால் இளைய மட்டக்களப்பு

ஆர்வங்களைச் சரியான பாதையிலே நடத்திச் செல்ல அவர் தவறிவிட்டார் என்பது என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. அவர் என்ன செய்வார்? எஸ். ரி. சிவநாயகம், செ. இராஜதுரை ஆகியோரின் அணுகல் சீடராகவே அவர் இலக்கிய உலகைத் தரிசிக்கின்றார்.

ஞானம் : இந்தச் சூழலில், புதிய திசையில் மட்டக்களப்பு ஆர்வங்களை வகைப்படுத்த நீங்கள் முயற்சி எடுத்த துண்டா?

நிச்சயமாக எடுத்தேன். என்னுடைய நடவடிக்கைகள் காரணமாக மட்டக்களப்பில் கலை - இலக்கிய அணுகுமுறையில் புதிய தலைமுறையும் சிந்தனையும் உருவாகியது என்பதை நான் பெருமையுடன் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன். எம். எஸ். பாலு என்ற ஒரு வயலின் வித்துவான்தான் முதன்முதலில் மட்டக்களப்பு மக்களுடைய பேச்சுத்தமிழில் நாடகம் எழுதலாம் என்பதை அறிமுகப் படுத்தினார். அவருடைய நட்பையும் அறிமுகத்தையும் எனக்குச் 'சானா' ஏற்படுத்தித் தந்தார். அவரைத் தவிர மற்றைய அனைத்து மட்டக்களப்புப் படைப்பாளிகளும் தமிழ்நாட்டில் பிரசுரமான சஞ்சிகைகள் முன்னெடுத்த மொழிநடையையே கையாண்டார்கள். நான் யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்ததினால், அதுவும் கல்வி அறிவற்ற பெற்றோருக்குப் பிறந்ததினால், யாழ்ப்பாணத்து மண்ணின் மைந்தர்கள் பேசிய தமிழைக் கேட்டு, என் தமிழ்ச் சொல் வளத்தைப் பெருக்கிக்கொண்டதினால், மட்டக்களப்புக்குச் சென்று அங்கே விவாகம் செய்து அங்கேயே குடும்பத்தவனாக வாழத்தொடங்கிய காலத்தில், மட்டக்களப்பு மக்களுடைய நாவிலே வாசஞ்செய்த செந்தமிழ்ச் சொற்களுடைய வலிமையையும் அழகையும் கண்டு வியந்தேன். அந்தச் சொற்களைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குக் கொண்டுவராது நிராகரிக்கும் கொடுமையைக் கண்டு துக்கித்தேன்.

இதனால் மட்டக்களப்பு பழகு தமிழ்ச்சொற்களை என் கதைகளிலும், 'மட்டக்களப்பு மாப்பிள்ளை' என்று நான் எழுதி 26 வாரங்கள் வானொலியில் ஒலிப்பாப்பாகிய நாடகத்திலும் தாராளமாகப் பயின்றேன். மட்டக்களப்புப் பேச்சுத்தமிழை தமிழ் இலக்கியப் படைப்பிற்கு ஆகுமான மொழியாகப் பிரகடனப்படுத்துவதிலே என்னுடைய ஊழியம் முதன்மை பெற்றிருந்தது. அதுமட்டுமன்றி, நீலாவணனுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினால் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்திலே அப்பொழுது மருதூர்க்கொத்தன், நுஃமான், சத்தியன், மற்றும் மருதூர்க்கனி, மருதமுனை மஜீத் போன்ற பல எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலே மட்டக்களப்பு பழகு தமிழ்ச் சொற்களிலே எழுதுவது பெருமை சேர்க்கக்கூடிய விடயம் என்பதை எடுத்துச் சொன்னேன். எது எப்படி இருந்தபோதிலும், மட்டக்களப்புப் பழகு தமிழிலே எஸ். எல். எம். ஹனீபா தடம்பதித்துள்ளமை பெருமையான விஷயம்.

அது மட்டுமன்றி, இலக்கியத்திலே ஒரு புரிந்துணர்வும் கூட்டு முயற்சிகளும் தேவை என்பதை எப்பொழுதும் வலியுறுத்தி வாழ்ந்தவன் நான். இலங்கையில் பிரசுரமான முதலாவது கூட்டு முயற்சி 'மத்தாப்பு'. இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், இ. நாகராஜன், சு. வேலுப்பிள்ளை, குறமகன் ஆகிய நால்வருடன் நான் எழுதிய குறுநாவல்தான் மத்தாப்பு. அதன்பிறகு அதைப் பின்பற்றி, அதன் எழுச்சியினால் தினகரன் ஒரு தொடர்கதையை பத்து எழுத்தாளர்களைக் கொண்டு எழுதுவித்ததாக நினைவு. பின்னர் 'மணியகூடம்' என்ற தலைப்பில் இரசிகமணி செந்திநாதனுடனும் இ. நாகராஜனுடனும் நான் இலங்கை வரலாற்று நிகழ்வுகளை கதை நிகழ்வுகளாகக் கொண்ட ஒரு நாவல் எழுதினேன். மணியகூடம் இதுவரையில் நூலாக வெளிவரவில்லை. காரணம், வீரகேசரியிலே பிரசுரமான அதன் பிரதி கைவசம் இல்லை. அதை மீட்டுத் தருபவர்கள் தமிழ் இலக்கியத் தேடலுக்குப் பெரிதும் பங்களிப்புச் செய்தவராவர்.

அதேபோல மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்களையும் பயன்படுத்திக் கூட்டு முயற்சிகள் செய்யவேண்டும் என நினைத்து 'கோட்டை முனைப் பாலத்திலே' என்ற ஒரு தொடரை தினகரனில் வெளிவர நான் ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். அந்தத் தொடரை ஏற்பாடு செய்வதற்கு உதவியவர் எனது நண்பர் எம். ஏ. ரஹ்மான். அந்தக் கோட்டை முனைப் பாலத்திலே என்ற தொடரிலே அறிமுகமானவர் தான் பிற்காலத்தில் எழுத்துலகில் பிரபலமான செழியன் பேரின்பநாயகம். அதே தொடரில் அறிமுகமான இன்னொரு எழுத்தாளர் அப்பொழுது கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய மருதூர்க்கொத்தன்.

இந்தக் காலத்திலேதான் நான் நற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தினைத் துவக்கி, நவீன இலக்கியத்தில் தமிழ் இலக்கிய மரபின் கூறினைச் சேர்த்தல் அவசியம் என்கிற பரப்புரையில் ஈடுபட்டிருந்தேன். என் பிரசாரத்திற்குக் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கம் துணை நின்றது என்பது நன்றிப்பெருக்குடன் பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். மரபினைத் தொனிப் பொருளாகக் கொண்டு ஐவரின் கூட்டு முயற்சியாக புதிய இலக்கியப் படைப்பு ஒன்றினை உருவாக்குவது பற்றி நீலாவணன் வீட்டில் வைத்துத் திட்டமிட்டேன். அக்கூட்டத்திலே எம். ஏ. ரஹ்மானும், மருதூர்க்கொத்தனும் கலந்துகொண்டனர். உருவகக்கதைப் போட்டி ஒன்றிலே ரஹ்மான் முதற்பரிசு பெற்றிருந்தார். எனவே, புதிய முயற்சியில் உருவகக் கதையை ரஹ்மானும், சிறுகதையை மருதூர்க்கொத்தனும், குறுங்காவியத்தை நீலாவணனும், குறுநாவலை நானும் எழுதவேண்டுமென்று தீர்மானமாயிற்று. ஓரங்க நாடகம் எழுதும் பொறுப்பு என் இலக்கிய சகாவாக வாழ்ந்த ஆர். பாலகிருஷ்ணனிடம் ஒப்படைக்கப் படுதல் வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்தப் பரிசோதனைப் படைப்பு வாசகர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. இது நூலுருப் பெறவில்லை என்பது சோகமே.

கூட்டு இலக்கிய முயற்சிகளிலே மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்களை இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற என் ஆசையை உருபவாய்ந்த முறையிலே செயற்படுத்தினேன் என்பதற்காகத்தான் இந்த வர்த்தமானத்தைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

என் உறவின் மூலமே மட்டக்களப்பு மாநிலத்தில் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்கள், மண்ணின் மைந்தருடைய மொழியை இலக்கியப் பயிற்சிக்குக் கொண்டு வந்தார்கள் என்பதைப் பெருமையுடன் இங்கு பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன்.

தெற்கே பொத்துவில் தொடக்கம் வடக்கே மிராவோடை, வாழைச்சேனை வரை எஸ். எல். எம். ஹனீபா, வை. அகம்மது ஆகிய சகல எழுத்தாளர் களுடனும் ஓர் இனிய உறவு எனக்கு இருந்தது. அந்தக்காலம் என்னுடைய எழுத்து ஊழிய வாழ்க்கையில் மிகப் பயனுள்ள பசுமையான காலம் எனக் கூறுவதில் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

ஞானம் : அக்காலத்தில் இந்த எழுத்துத் தோழமைகளை சங்க ரீதியாக ஓர் அணியில் சேர்க்க முயன்றதுண்டா?

உண்மையிலேயே எழுத்து சம்பந்தமாக எனக்கு ஆரம்பம் தொடக்கமே தெளிவான ஒரு கருத்து இருந்தது. இந்தத் தெளிவான கருத்துக்கள் அண்ணாமலையில் நான் படித்த காலத்திலும், பின்னர் சென்னை கிறிஸ்துவக் கல்லூரியில் படித்த காலங்களிலும் ஏற்பட்ட தமிழ்நாட்டு இலக்கிய உறவுகளினாலும் அந்தத் தெளிவு பிறந்ததாக இப்பொது நிதானிக்க முடிகிறது. கட்சி ரீதியாக நான் மார்க்சியவாதியாகவும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அங்கத்தினனாகவும் இருந்த போதிலும்... இடையில் ஒரு குறிப்புச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நான் சென்னையில் படித்த காலத்தில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடை விதிக்கப்பட்ட கட்சியாக இருந்தது. அப்பொழுதுகூட அந்தக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஊழியத்திலே நான் இணைந்திருக்கிறேன். அவ்வாறு இணைந்திருந்தவர்களில் தோழர் வி. பொன்னம்பலமும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தத் தலைமறைவுக் காலத்திலே மோகன் குமாரமங்கலத்தை நான் சந்தித்ததுண்டு. பின்னால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தோதலிலே போட்டியிட்டு வெளி யரங்கத்துக்கு வந்தபோது 1953ஆம் ஆண்டு அவர்கள் சென்னையில் மிகக் கோலாகலமாக நடத்திய சமாதான மகாநாட்டிலேகூட என்னுடைய கலைப் படைப்புத்தான் மாணவர்களின் சார்பாக முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது. இவை அனைத்தும் வேண்டுமென்றோ அல்லது அறியாமலோ பதிவு செய்யப்படவில்லை.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் நான் அங்கத்தவனாக இருந்ததில்லை என்று முன்னர் ஓர் இடத்தில் சொன்னதாக ஞாபகம் இருக்கிறது. நான் உண்மையிலே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் அங்கத்தவனாக இருக்க விரும்பவில்லை. கட்சிக்குப் பரம ஊழியனாக

இருத்தல் என்பது வேறு; கட்சிக்காக இலக்கிய ஓர்மத்தைச் சமரசஞ் செய்தல் என்பது வேறு. எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில், நான் 1955ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்புவாசியாக மாறியபிறகு, கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தோழர்கள் கூட மட்டக்களப்பிலே உள்ள எழுத்து ஆர்வங்களை அணிதிரட்டி ஒரு முற்போக்கு சங்கம் ஏற்படுத்தினால் என்ன என்று என்னைக் கேட்டார்கள். நான் மறுத்துவிட்டேன்.

அடிநாளில் இருந்தே முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எழுத்தாளருடைய சுதந்திரத்தை மதிக்கும் ஒரு ஜனநாயக அமைப்பாகச் செயற்படவில்லை; கிளைகள் பிராந்தியத்தில் வாழும் முற்போக்கு எழுத்து சிந்தனையுள்ளவர்களாலே உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும்; கட்சியின் சர்வாதிகாரம் எழுத்தாளர் சுதந்திரத்தினைப் பாதிக்கலாகாது என்பதில் தெளிவாக இருந்தேன். எழுத்தாளர் சங்கம் என்கிற பெயரில் ஒருசில கம்ரேட்டுகள் தம்மீது விருப்பு வெறுப்புகளைத் திணித்தல் ஆரோக்கியமானதல்ல. ஆனால், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் திருகோணமலைக்கு வ. அ. இராசரத்தினம், தென் மட்டக்களப்புப் பகுதிக்கு அ. ச. அப்துல்சமது எனச் செயலாளர்களை நியமித்து, அவர்களை மையப் படுத்திக் கிளைகள் உண்டாக்கினார்கள். இது திணிப்பு. எனவே, இச்செயல் எனக்கு எரிச்சல் தந்தது.

இந்தப் போக்கு ஆர்வமான எழுத்தை ஊக்கப்படுத்தி வழிநடத்தும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனவேதான் நான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலே அங்கத்தவனாகாமலே வாழ்ந்தேன். தமிழ் நாடகப்பிரதி ஆக்கத்திற்கு சொக்கனுக்கு முதற்பரிசும் எனக்கு இரண்டாவது பரிசும் கிடைத்தபொழுது, அந்தப்பரிசின் மூலம் மட்டக்களப்பு எழுத்துக்கு நான் கௌரவம் சம்பாதித்துத் தந்ததாகக் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தினர் என்னைப் பாராட்டி விழா எடுத்துக் கௌரவித்தார்கள். மட்டக்களப்புக்குத் தென்பால் இயங்கிய கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் நெருங்கிப்பழகி அவர்களுடைய சங்க நடவடிக்கைகள் மூலம் சிலகாலம் நான் இலக்கிய முன்னெடுத்தலுக்கு உதவினேன். அந்தக் கட்டத்திலேதான் நீலாவணனுடன் சேர்ந்து மரபு போன்ற பரிசோதனைக் களங்களைப் படைக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது. அது மட்டுமல்லாமல், சிறுகதை ஆசிரியர் இலங்கையர்கோனின் நினைவாக நடத்தப்பட்ட இலங்கையர்கோன் சிறுகதைப் போட்டி நடவடிக்கைகளிலே கூட நான் இந்தக் கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு உதவியாளனாக இருந்தேன். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் சங்கம் தமிழரசுக் கட்சியின் கிளையாக மட்டுமே செயற்பட்டது.

ஞானம் : ஆனால் 1963ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் மூன்று நாட்கள் கொண்டாடப்பட்ட தமிழ்விழாவை ஓர் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சார்பாகத்தான் நீங்கள் நடத்தியதாக அறிகிறேன். அந்த எழுத்தாளர் சங்கத்தினுடனான தொடர்பு என்ன?

மட்டக்களப்பிலே நடத்தப்பட்ட தமிழ்விழா உண்மையில் இலங்கையின் இலக்கிய வரலாற்றில் மிகவும் குறிப்பிடக்கூடிய ஒரு நிகழ்வாகும். காரணம், அதனைத் தொடர்ந்து மூதூரில், நீர்கொழும்பில், சிலாபத்தில், கிண்ணியாவில் என்று பல இடங்களிலும் தமிழ் விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டன. இந்தத் தமிழ் விழாக்கள் எடுக்கும் எழுச்சியை மட்டக்களப்பில் - 1963ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் திங்கள் என்று நினைக்கிறேன் - நடத்தப்பட்ட தமிழ்விழா ஏற்படுத்தியது என்பது மிகைப்படு கூற்றல்ல. 1962ஆம் ஆண்டில் நடந்த ஸாகிரா மகாநாட்டில் நடந்த அருவருக்கத்தக்க நிகழ்ச்சிகளுக்குப்பிறகு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துக்கு வெளியே இருந்த சகல எழுத்தாளர்களும் ஓர் அணியிலே திரளவேண்டும் என்ற எண்ணம் பொதுவாகவே எழுந்தது. கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும், திருகோணமலையிலும் இந்த எழுச்சிகள் பரவலாகத் தோன்றி இருந்ததை நான் அறிந்தேன். எனவே, முற்போக்கு எழுத்தாளர் வட்டத்துக்கு வெளியே இருந்த அனைத்து எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் கலந்துகொள்ளக்கூடிய ஒரு விழாவை மட்டக்களப்பிலே ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானம் ஆயிற்று. அந்தத் தீர்மானத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டுமானால், அதற்கான ஒரு சங்கம் - ஒரு ஸ்தாபனம் - ஒரு நிறுவனம் - உத்தியோக ரீதியாகச் செயற்பட வேண்டும் என உணரப்பட்டது.

இந்நிலையில் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசா அவர்களுடைய வீட்டில் ஐவர் கூடினோம். F.X.C. நடராசா, ஆர். பாலகிருஷ்ணன், கல்குடாவைச் சேர்ந்த சண்முகநாதன், நான், கொழும்பிலிருந்து வந்த எம். ஏ. ரஹ்மான் ஆகியோர் கலந்துகொண்ட அந்தக் கூட்டத்திலே கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் என்ற ஒன்றை நிறுவி அதன் ஆதரவிலும் அதன் முகாமையிலும், தமிழ்விழா நடத்தலாம் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. அந்தச் சங்கத்திற்கு, விழாத் தலைவராக விளங்கவேண்டிய மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவே தலைவராக இருக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் அபிப்பிராயப்பட்டோம். செயலாளராக நான் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்ப பலரும் சொன்னபோதிலும் ஆர்.பாலகிருஷ்ணனையே அதன் செயலாளராகப் பணிபுரியும்படி வேண்டிக்கொண்டேன். பொருளாளராக ஆ. சண்முகநாதன் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவ்வாறு நிறுவப்பட்ட ஒரு சங்கம்தான் கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம். ஆனால் குறுகிய காலத்துக்குள் இந்தத் தமிழ் விழாவை நடத்துவதற்கு எனக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது என்று கேட்கத் தொடங்கினார்கள். எனவே F.X.C. ஐயா என்னைக் கூப்பிட்டு, Organizing executive, நிறைவேற்று அதிகாரம் உள்ள அதிகாரி என்ற ஒரு பதவியை, தமிழ்விழா நடந்து முடியும்படும் நான் வகிக்க வேண்டும் என்று அன்புடன் கேட்டுக்கொண்டார். இவ்வாறுதான் நான் தமிழ் விழாவை நடத்தும் சூத்திரதாரியாக மாறினேன். கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்திலேகூட நான் பதவிகள் வகிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஞானம் : இந்தத் தமிழ்விழா மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் ஒரு தமிழ் எழுச்சி தோன்றுவதற்கு வழியமைத்தது எனக் கூறப்படுகிறது. இது பற்றிய விபரம் தாருங்கள்.

உண்மையிலேயே இலங்கையின் சகல பகுதிகளிலும் இருந்து வந்த எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் கலந்துகொண்ட ஒரு மாபெரும் விழாவாக மட்டக்களப்புத் தமிழ்விழா அமைந்தது. இப்போதும் நினைக்கும்போது பிரமிப்பாக இருக்கிறது. மலைநாடு, மன்னார், திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம், நீர்கொழும்பு, சிலாபம் போன்ற அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் முந்நாறு பேர்களுக்கு மேல் இரண்டு மூன்று நாட்கள் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலே தங்கி அந்த விழாவிலே பங்குபற்றினார்கள். அவர்கள் மகாநாட்டிற்கு வந்து போவதற்கு (மகாநாடு நடந்த இடம் நகரசபை மண்டபம்; அவர்கள் தங்கியது ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை) இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபை விசேஷமாக பஸ் சேவையை ஒழுங்கு செய்திருந்தது. தமிழ்விழா நடந்த காலத்திலே வெளிவந்த தினசரன், வீரகேசரி பத்திரிகைகளை யாராவது எடுத்துப்பார்த்தால், இந்த நிகழ்வுகளைப்பற்றி முன்பக்கச் செய்திகளே பிரசுரித்தார்கள் என்பதும், அவர்கள் ஆசிரியத் தலையங்கம் எழுதியிருந்தார்கள் என்பதும் இந்த விழாவினுடைய எழுச்சியை மட்டிடுவதற்கு ஓரளவு உதவும்.

அத்துடன் இந்தத் தமிழ் விழாவுக்காகவே இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை நடத்தியது. அதுவரையில் அவ்வளவு பெருந்தொகைப் பரிசுத் தொகை கொடுத்துச் சிறுகதைப் போட்டி நடத்தப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தச் சிறுகதைப் போட்டியிலே பரிசு பெற்ற கதைகள் பின்னர் இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தினரால் ஒரு தொகுதியாகவும் வெளியிடப்பட்டது. மலைநாட்டிலிருந்து இரா. சிவலிங்கத்தாலும் திருச்செந்தூரனாலும் கொண்டு வரப்பட்ட மலைநாட்டின் கலைநிகழ்ச்சிகளை முதல்முதலாக மட்டக்களப்பு மக்களுக்கு பார்க்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டதும் அந்தத் தமிழ்விழாவிலேதான். தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி போன்ற பெரும் பேச்சாளர்கள் முதல் முதலாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியே வந்து மேடை ஏறியதும் அந்தத் தமிழ்விழாவிலேதான். இன்றும் எனக்கு அது பசமையாக ஞாபகம் இருக்கிறது. தமிழ்விழா ஒரு கோலாகலமான விழாவாகக் காட்சி அளித்தல் வேண்டும் என்பதற்காக வாணவேடிக்கை விளையாட்டுக்களும் நடத்தப்படவேண்டும் என்று நான் யாழ்ப்பாணம் தேவனிடம் சொல்லியிருந்தேன். யாழ்ப்பாணம் தேவன் அப்பொழுது இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளராகப் பணிபுரிந்தார். அவர் கல்கி பீடி நிறுவனத்துடன் மிக ஐக்கியமான நெருங்கிய தொடர்பை வைத்திருந்தபடியால், அவர்களுடன் பேசி, அவர்களுடைய தாராளத்தில் இந்த வாண வேடிக்கை மட்டக்களப்பில் நடத்தப்பட்டது.

அந்தத் தமிழ்விழாவில் நடத்தப்பட்டதுதான் மட்டக்களப்பில் நடத்தப்பட்ட ஒரே ஒரு வாணவேட்க்கை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அது மட்டுமல்லாமல், மட்டக்களப்பு மக்கள் 'புறாஅவுட்' என்ற வாணவேட்க்கையை அதுவரை கண்டதில்லை. இந்தப் 'புறாஅவுட்' என்பது உயிருள்ள புறாவை வாணத்தில் வைத்து வெடிக்கப் பண்ணி உயிருள்ள புறா ஆகாயத்தில் சிறகடித்துப் பறக்கச் செய்வதாகும். அதைக்கண்டு மட்டக்களப்பு மக்கள் பெரும் சந்தோஷப் பட்டு, இத்தகைய ஓர் அபூர்வமான, வித்தையைடும் தமிழர்கள் பயின்று கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று வியந்ததும் அந்தத் தமிழ்விழாவின்போது தான். மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்த அனைத்துப் பேராளர்களுக்கும் பிரதிநிதிகளுக்கும் மூன்றுநேர உணவும் இலவசமாக வழங்குவதற்கு மட்டக்களப்பு பெருந்தளவந்தர்கள் முன்வந்திருந்தார்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு நாளும் பல்வேறு பகுதிகளைச் சேர்ந்த கலைநிகழ்ச்சிகள் நடத்தப்பட்டன.

அந்தக் கலைநிகழ்ச்சிகளுள் எனது நண்பரும் இலங்கை வானொலியில் சிங்கள நாடகப்பிரிவிலே வேலை பார்த்தவரும் பின்னர் சிங்கள சினிமாவிலே பிரகாசித்தவருமான தயானந்த, 'நரிபேனா' என்ற சிங்கள நாடகத்தை நிகழ்த்திக் காட்டினார். அவருடைய நாடக குறூப்பில் மொத்தம் 28 பேர் வந்து மட்டக்களப்புத் தமிழ்விழாவிலே அதனை அரங்கேற்றியமை கலைக்கு மொழி வேறுபாடு கிடையாது என்பதுடன், சிங்கள தமிழ்க் கலைஞர்களுக்கிடையில் எவ்விதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதையும் நிலைநாட்டியது. இளங்கலைஞர்களுக்கு ஒரு தனிக்கவியரங்கமும், முத்திரை பதித்து அங்கீகரிக்கப்பட்ட கவிஞர்களுக்கு இன்னொரு கவியரங்கமும் இடம்பெற்றன.

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களையும் ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்தையும் எதிர்நோக்கியிருந்த பிரச்சனைகள் பற்றிய கருத்தரங்குகள் நடத்தப்பட்டன. தினந்தோறும் காலை ஒன்பது மணிக்குத் தொடங்கும் இவ்விழா முடிவதற்கு இரவு பத்து மணியாகிவிடும். இவ்வாறு இன்றளவும் இதுவரையில் வேறு இடத்தில் ஒரு தமிழ்விழா நடத்தப்பட்டதாக நான் அறியேன். சில சமயம் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தப்பட்ட தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு இதிலும் பார்க்கக் கோலாகலமாக அமைந்திருக்கக் கூடும். இறுதியில் அது சோகமாக முடிந்தது. மட்டக்களப்புத் தமிழ்விழா இனிதாக நிறைவுற்றது. அந்தவகையில், இலங்கையில் நடந்த தமிழ் விழாக்களுள் மட்டக்களப்புத் தமிழ் விழா முதன்மையானது என்பதே என் கணிப்பு.

4. நாடகப் பணி

ஞானம் : கலைக்கழகம் நடத்திய முதலாவது நாடகப் பிரதி ஆக்கப் போட்டியிலே நீங்கள் கலந்துகொண்டு உங்கள் பிரதியான 'முதல் முழக்க'த்திற்கு இரண்டாம் பரிசு பெற்றதைத்தான் கல்முனை எழுத்தாளர்கள் பாராட்டினார்களா?

ஆம். உண்மையில் நாடகத்துறையில் கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் செய்துவந்த புதுமைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. இதனால் நான் பேராசிரியரைச் சந்திக்க வேண்டுமென நினைத்திருந்ததும் உண்டு. அவரைச் சந்திப்பதற்கு உபகாரியாக விளங்கியவர் சிவத்தம்பி. அந்தக் காலத்தில் சிவத்தம்பிதான் இலங்கை நாடகக்குழுவின் செயலாளராகப் பணியாற்றினார். அந்தக் காலத்தில் கைலாசபதிக்கும், சிவத்தம்பிக்கும், எனக்கும் இடையில் மிக ஆரோக்கியமான நட்புறவு நிலவியது. சிவத்தம்பி எழுதியுள்ள நாடக வரலாறுகளிலேயோ, அவர் நுண்கலைப்பிரிவிலே நாடகம் சம்பந்தமாக எடுத்த முன்னெடுப்பு களிலேயோ அல்லது இலங்கையின் தமிழ் நாடக வரலாற்றிலேயோ என்னுடைய பெயர் வேண்டுமென்றே மறைக்கப்பட்டிருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றது. 'முதல் முழக்கம்' நாடகப் பிரதி பற்றிச் சிவத்தம்பி நன்கறிந்திருந்தார். அதனை அவர் பாராட்டியதற்கு முகம்மது சமீழும் சாட்சி.

ஞானம் : உங்களுடைய நாடகத்துறை அனுபவங்களைப் பற்றிக் கூறுங்கள். அவைபற்றிச் சரியாகப் பதிவு செய்யப்படவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

உண்மையில் என்னுடைய நாடகத் தொடர்பு சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது, நான்காம் வகுப்பில் துவங்கியது என்பதை நினைவுபடுத்திக்கொள்ள முடிகின்றது. அங்கே தயாரிக்கப்பட்ட ஆங்கில நாடகத்தில் நடிப்பதன் மூலமே நான் முதன்முதலில் மேடை ஏறினேன். ஆனால் தொடர்ந்து மேடை ஏறக்கூடிய வாய்ப்புகள் கிடைக்கவில்லை. சன்மார்க்க வாலிபர் சங்கத்தின் மாணவர் பிரிவாக இயங்கிய மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகம் முயன்ற நாடகங்கள் சிலவற்றிலே நடித்ததாகச் சிறிய நினைவு உண்டு. ஆனால் அதே சன்மார்க்க வாலிபர் சங்கம் தயாரித்து மேடையேற்றிய நாடகம் ஒன்றிலே நான் நடிக்கவேண்டும் என வற்புறுத்தி நடேசன் கேட்டுக்கொண்ட தினால் நான் நடித்தேன். இந்த நடேசன்தான் கலைப்பேரரசு பொன்னுத்துரையுடன் இணைந்து பரமேஸ்வராக்கல்லூரியில் மேடையேற்றப்பட்ட 'உலோபி' என்ற நாடகத்தில் நடித்தவர். பின்னர் இந்த நாடக ஈடுபாடுகளிலிருந்து நான் விடுபடுபவன்போல் வாழ்ந்தபோதிலும் தென் தமிழ்நாட்டில் நான் தங்கியிருந்த போது அங்கு திராவிடக் கழகத்தினரும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும்

நாடக மேடைகளை அரசியல் பிரசார மேடைகளாக மாற்றி ஒரு புதிய எழுச்சியை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தபொழுது அந்த நாடகங்களில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை என்னால் உள்வாங்கிக்கொள்ள முடிந்தது.

இந்தக் கட்டத்திலேதான் 1953இல் சென்னையிலே உலக சமாதான மகாநாடு நடத்தப்பட்டது. உலக சமாதான மகாநாட்டிற்கு பல்கலைக்கழகங்களின் சார்பாக ஒரு நாடகம் அரங்கேற்றப் படவேண்டுமென்று நிர்வாகிகள் விரும்பிக் கேட்டார்கள். அந்தக் கலை நிர்வாகக்குழுவில் அப்பொழுது எம். ஜி. ராமச்சந்திரன், பெரிய நடிகையாக இருந்த ஜி. வரலட்சுமி, சிவதானு என்ற ஹாஸ்ய நடிகர், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த கலைஞராகவும் கவிஞராகவும் விளங்கிய முகவை இராஜமாணிக்கம் ஆகியோர் இருந்ததாக நினைவு. இந்த நாடகப்போட்டியிலே நான் பிரதியாக்கம் செய்யவேண்டுமென்று என் நண்பர்கள் பலரும் வற்புறுத்தினார்கள். முக்கியமாகக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் இருந்த சுருளியாண்டி, கருப்பையா, தினத்தந்தியிலே சென்னை நிருபராக அப்பொழுது கடமையாற்றிய கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோர் வற்புறுத்திக் கொண்ட தினாலும் நான் ஒரு நாடகப்பிரதியை எழுதிக் கொடுத்தேன். அந்த நாடகப் பிரதிக்குப் பெயர் 'சாவு'.

அந்தப்பிரதி எதனைச் சொல்கிறதென்றால், தென்கொரியாவுக்கும் வடகொரியாவுக்கும் இடையில் யுத்தம் நடந்துகொண்டிருந்தபொழுது நடுநிலைமையை பேணுவதாகக் கூறிய பாரதப் பிரதமர் தென்கொரியாக்களுக்கு அனுசரணையாக ஒரு மருத்துவப்படையை அனுப்பிவைத்தார். அந்த மருத்துவப்படையைச் சேர்ந்த ஒரு டாக்டரிடம், குண்டடிபட்டுக் கிடக்கும் வடகொரிய வீரன் ஒருவனுடைய தாய் தன் மகனுக்கு உதவி அளிக்கும்படி மன்றாடுகிறாள். ஆனால் அரசின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்ட இந்திய வைத்தியர் அவ்வாறு வைத்திய உதவி செய்ய மறுக்கின்றார். அவன் மரணிக்கின்றான். பின்னர் டாக்டருக்கும் அவருடைய மனச்சாட்சிக்கும் இடையில் நடக்கும் போராட்டம் மனிதநேயம் பற்றிய விசாரணையாக விரிவுபெற்று நாடகம் முடிகிறது. இந்த நாடக விழாவிற்குத் தலைமைதாங்கிய எம். ஜி. இராமச்சந்திரன், அந்த நாடகம் மிக அற்புதமானது என்றும், மாணவ உலகில் இருந்து புதிய நாடகச் சிந்தனைகளைக் கொண்டுவந்த அந்த நாடகத்தைத் தயாரித்து அளித்த வருக்குப் பாராட்டு என்றும் சொன்னார். இந்தப் பிரதியை நான் எழுதியது மட்டுமல்லாமல், அதனை நெறிப்படுத்தித் தயாரித்து அளித்தவனும் நானாகவே இருந்தேன். அதில் நடக்கவுள் செய்தேன்.

இந்த வெற்றிகளுக்குப் பிறகு நாடகம்பற்றி விரிவாக நான் வாசிக்கவும் செய்தேன். ஆனால் நாடகம் தயாரிக்கவேண்டும் என்ற ஒரு சந்தர்ப்பமோ வாய்ப்போ ஏற்படவில்லை. ஆனால் மட்டக்களப்புக்கு வந்தபிறகு, மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த கல்லூரியிலே ஆண்டுதோறும் பரிசளிப்புவிழா நடைபெறுவதுண்டு.

அந்தப் பரிசளிப்பு விழாவிலே அதுவரையில் ஆங்கில நாடகம் ஒன்றே அரங் கேற்றப்பட்டு வந்தது. ஆனால் நான் சென்ற ஆண்டிலே, மாறாக, ஆங்கில நாடகம் மட்டுமன்றி ஒரு தமிழ் நாடகமும் மேடையேற்றப்பட வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. சக ஆசிரியர்கள் என்னைப்பற்றி அறிந்திருந்ததினாலும், இலக்கிய உலகத்துடன் எனக்குச் செழுமையான உறவுகள் இருந்ததினாலும் ஒரு நாடகம் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு எழுதித் தயாரித்துத் தரும்படி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு நான் எழுதித் தயாரித்த நாடகம் 'அந்த நாள்'. அந்த நாள் இலங்கை வரலாற்றிலே மிக முக்கிய நிகழ்வினைச் சித்திரித்தது. விஜயன் குவேனியை விவாகம் செய்து இலங்கையின் அரசனா கின்றான். ஆனால் முடிசூட்டுவதற்கு அரச வம்சத்து இளவரசி தேவையென்று அவனுடைய மந்திரிப் பிரதானிகள் வற்புறுத்துகிறார்கள். இந்நிலையில் பாண்டிய இளவரசி வரவழைக்கப்படுகிறாள். முதல் மனைவியான குவேனியை நிராகரிக்கும் உணர்ச்சிமிக்க நிகழ்ச்சியை மையமாகக் கொண்டு அந்நாடகம் எழுதப்பட்டது.

அந்த நாடகம் பார்வையாளரைக் கட்டி வைத்திருந்தது. நாடகம் முடிந்த பின்பு கூட பார்வையாளர்கள் சபையைவிட்டுக் கலைந்து போகவில்லை. இந்தக் காலத்திலேதான் செ. இராசதுரை அவர்கள் மட்டக்களப்புத் தொகுதிக்குப் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் நல்ல மேடைப் பேச்சாளர். மக்களைக் கவரக்கூடிய விதத்தில் பேச்சுகள் பேசி மக்கள் வாக்குகளைச் சம்பாதித்தவர். தமிழ் அரசுக் கட்சியின் முக்கிய பிரசாரக் களஞ் ஒருவராய் உருவெடுத்திருந்தபோதிலும் அடிப்படையாகத் திராவிடக் கழகக் கலைஞர்களும் பேச்சாளர்களும் கையாண்ட பாணிகளையே அவர் மட்டக்களப்பில் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார். இதன் காரணமாக அவர் 'சங்கிலியன்' என்ற நாடகத்தை, பாராளுமன்ற அங்கத்தவனாக இருந்த போதிலும் அந்தப்பிரதியை எழுதியும், அதை நெறிப்படுத்தியும், சங்கிலியனாக நடித்தும் அதனை மேடையேற்றினார். இச்செயல் இலங்கைத் தமிழ் அரசியல் வாதிகள் மத்தியில் அபூர்வம் என்பது உண்மை. அவருடைய சங்கிலியன் நாடகம் வெகுவாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு, கிழக்கிலங்கையிலேயே ஒரு நாடக மரபின் நுழைவாயிலாக அமையும் என்றும் பரப்புரை செய்யப்பட்டது. அந்த நாடகத்தை நான் சென்று பார்த்தேன். அந்த நாடகத்தின் பிரதியை மிக மிகக் குழந்தைத்தனமாக அவர் அமைத்திருந்தார். வரலாற்றுச் சம்பவங்களை அவராலே சரித்திர காலத்தில் வைத்துச் சித்திரிக்க முடியவில்லை. தனக்குச் சரித்திரம் பற்றிய ஞானமே இல்லை என்பதை அந்நாடகம் மூலம் வெளிப் படுத்தி இருந்தார்.

சங்கிலியன் வாழ்ந்தது பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முதல் கந்தாயத்தில். அந்தச் சங்கிலியன் 18ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனுடைய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் என்று வசனம் பேசுகிறான். போர்த்துக்கீசிய மாலுமிகள் மேடையிலே நடித்தபொழுது அவர்கள் திறீரோஸ் சிகரெட் பக்கற்று

களை வைத்துக்கொண்டு அதைப் புகைத்தார்கள். திறீறோஸ் சிகரெட் என்பது இலங்கையில் 1942-43ம் ஆண்டு அளவிலேதான் முதன்முதலாகச் சந்தைப் படுத்தப்பட்டது. இதைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முதற் கந்தாயத்தில் உபயோகித்தார்கள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? இவ்வாறு பல சரித்திர விகற்பங்களை நான் எடுத்துச் சொன்னதுடன், நாடகத்தன்மையே இல்லாத பல இடங்களையும் சுட்டிக்காட்டி, இராஜதுரை தயவுசெய்து நாடகத் துறையைத் தொடாமல் இருந்தால் மட்டக்களப்பு நாடகத்துக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாக அமையும் என பல மேடைகளிலே கூறினேன்.

அப்போது நான் இராஜதுரைக்கு எதிரான தலைமைப் பிரசாரகனாக விளங்கினேன். நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய முக்கிய பேச்சாளனாக அமர்ந்து தமிழரசுக் கட்சியினுடைய செயற்பாடுகளை விமர்சனஞ் செய்ததினாலும் கூட்டமாகப் பேச நேர்ந்திருக்கலாம். அப்பொழுது இராஜதுரை, “பொன்னுத்துரை இப்படியெல்லாம் எனக்குச் சவால் விடுகிறார். ஒரு சரித்திர நாடகத்தை எழுதி, தயாரித்து, மக்கள் மன்றத்தில் ஆட்டுவித்தல் என்பது இலகுவான காரியம் அல்ல. அவரால் முழுமையான ஒரு சரித்திர நாடகத்தை மேடையேற்ற முடியுமா?” என்று சவால் விட்டார்.

இந்த சவால்விட்ட அதே நேரத்திலே மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரிக்கு புதிய அதிபராக வந்திருந்த ஞானகுரியம், ஆசிரியர் கூட்டமொன்றில், பள்ளிக் கூடத்தின் விரித்திக்குப் புதிய கட்டடம் தேவை என்றும், அதற்கான ஒரு நிதியைத் திரட்டுவதற்கு நாடகம் ஒன்றைத் தயாரித்து அதை மேடையேற்றி, அதற்கு டிக்கற்றுகள் விற்பதன் மூலம் கணிசமான நிதி திரட்டலாம் என்றும் ஓர் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். அந்த ஆசிரியர் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட ஆசிரியர்கள் பலரும், அத்தகைய ஒரு நாடகத்தை எழுதி நெறிப் படுத்தி நிகழ்த்தவல்ல ஆற்றல் எஸ்.பொ.வுக்கு உண்டு என்றும், அவருக்கு முழு ஆதரவையும் நாங்கள் கொடுத்தால், அத்தகைய ஒரு நாடகம் மேடை ஏற்றப்படலாம் என்றும் அபிப்பிராயப்பட்டார்கள். எனவே, எனக்கு ஓய்வு அளிக்கப்பட்டு, நாடகத்திலேயே முழுமையாக ஈடுபடும்படி பணிக்கப்பட்டேன். அந்த வாய்ப்பு அற்புதமான ஒரு வாய்ப்பு. அப்பொழுதுதான் இந்த ‘முதல் முழக்கம்’ என்ற நாடகத்தை எழுதினேன்.

அந்த முதல் முழக்கம் நாடகம் எல்லாளுக்கும் கைமுனுவுக்கும் நடந்த யுத்தம். அந்தக் காலத்திலே சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் ஏற்பட்ட முதலாவது இனப்போர் என்று அது சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மகாவம்சத்தில் அந்தப் போர் நடவடிக்கைகளை - அந்த மகாவம்சம் மட்டுமல்ல, மகாவம்சத்தின் விளக்கவுரையாக அமைந்த மகாவம்சதீகாவில் எப்படி எழுதப்பட்டது என்ற தகவல்களையும் கொண்டு - அந்த நாடகம் எழுதப்பட்டது. விளக்குவதானால், கச்சாதித்தன் கோட்டை என்ற இடத்தில் தம்பன் என்கிற எல்லாளனின்

தளபதி ஒருவன் முறியடிக்கப்படுகிறான். கச்சாதித்தன் கோட்டை என்பது பொலனறுவ. மகாநதியைத் தாண்டினால்தான் உறுகுணையில் இருக்கக் கூடிய போர்வீரர்கள் இராஜரட்டைக்குள், அதாவது அந்நூதபுரம் நோக்கி முன்னேறி வரமுடியும். எனவே, இந்தக் கச்சாதித்தன் கோட்டை மிக முக்கியமான கோட்டை. அந்தக் கோட்டையைக் காவல்காத்த தம்பன் என்பவனை எவ்வாறு கைமுனு வெற்றியடைந்தான் என்று மகாவம்சத்தில் சொல்லப் பட்டாலும், மகாவம்சதீகாவில் மிக விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த விரிவாகச் சொல்லப்பட்ட தகவல் இதுதான். துட்டகைமுனுவுடன் அவனுடைய தாயான விகாரமாதேவியும் படையெடுப்பு சமயத்திலே போர்வீரர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டுவதற்காக புத்தபிக்குகளுக்குத் தலைமைதாங்கி நடந்துவந்தான். அப்பொழுது கச்சாதித்தன் கோட்டையிலே தமிழ்த் தளபதியினுடைய எதிர்ப்பினை எதிர்த்துத் தாக்கி வெற்றி கொள்ளமுடியாத நிலை உணரப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் விகாரமாதேவி தனது உடலை விருந்து படைத்து அந்தத் தளபதியை மயக்கத்தில் வைத்திருந்து கொன்றாள் என்பது வரலாறு. அங்கே உண்மையில் துட்டகைமுனுவினுடைய வீரம் வென்றது கிடையாது; விகாரமாதேவியினுடைய சாகசம்தான் வென்றது என்பதை அந்த 'முதல் முழக்கம்' மிகத் தெளிவாகச் சொல்கின்றது.

அதுமட்டுமல்ல; நான் வாழும் நிகழ்காலத்தில் மட்டும் அல்ல, அன்றுதொட்டே புத்தபிக்குகள்தான் சிங்கள அரசியல் நடவடிக்கைகளை வழிநடத்தினார்கள் என்பதையும் அந்த நாடகம் சொல்லுகின்றது. அதற்குமேல், அந்த இக்கட்டான நிலையிலேகூட, எல்லாள் போன்ற ஒரு நெஞ்சு உறுதியுள்ள ஒரு தமிழ்த் தலைவன், தங்களுடைய வேறுபாடுகளைத் தீர்ப்பதற்கு பொதுமக்கள் ஏன் சாகவேண்டும்; இரண்டு மன்னர்களும் தனிச் சமர் செய்து முடிவைக் காண்போம் என்று சொல்லக்கூடிய அந்தப் பெரும் வீரனாய்த் திகழ்ந்தான் என்பதும் அந்த நாடகத்திலே சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த நாடகத்திலே காசி ஆனந்தன் எல்லாளனாக நடித்தார். பின்னர் மட்டக்களப்பிலே நகைச்சுவை நாடகங்கள் மூலம் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்த நவரட்ணம் நடித்தார். பத்திரிகையாளனாகவும் அரசியல்வாதியாகவும் மட்டக்களப்பு மாநகர மேயராகவும் இருந்த செழியன் பேரின்பநாயகம், கலை இலக்கியத் துறைக்கு வந்ததும் அந்த நாடகத்தின் மூலமே! அவ்வாறு பல முஸ்லிம் கலைஞர்கள் - சின்ன லெப்பே காலிட், இஸ்மெயில், நூகு லெப்பை போன்றவர்கள் வந்தார்கள். அந்த நாடகம் மட்டக்களப்பில் இரண்டு முறையும், கல்முனையில் ஒரு தடவையும் மேடையேற்றப்பட்டு நிகர லாபமாக அந்தக் காலத்தில் பன்னிரண்டாயிரம் ரூபாய்களுக்கு மேல் சம்பாதித்தது. இன்று அதன் மதிப்பு பல லட்சங்கள்.

அதற்குப்பிறகு நான் நாடகங்கள் தயாரிக்கவேண்டும் என்ற முனைப்புடன் இருந்தபோதும் கூட, அரசியல் காரணங்களால் நான் நாடகங்கள் தயாரிப்பதிலிருந்து விலகிக்கொண்டேன். ஆனால் மட்டக்களப்பில் புதிதாக நாடகக்குழுக்கள் தோன்றி புதிய நாடகங்களை சமமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தபொழுது அந்த இளைஞர் குழுவினருக்கு ஆலோசனை கூறிவந்துள்ளேன். இந்தக் கட்டத்திலே முதல் முழுக்கம் மூலம் மட்டக்களப்பிலே புதிய நாடக மரபை ஏற்படுத்தினேன். அதாவது நாட்டுக்கூத்துகள் மரபு இருந்ததற்கு மாறாக தற்கால நாடக மரபை அறிமுகப்படுத்தியது. புதிய நாடக எழுச்சியை ஏற்படுத்துவதற்கு வின்சன்ட் மகளிர் கல்லூரியில் இருந்த திரவியம் இராமச்சந்திரா என்ற ஆசிரியையும் பெரும் பங்கு கொண்டார் என்பதையும் நான் இந்த இடத்திலே குறிப்பிடவேண்டும். அப்படியிருந்தும் தமிழ்விழாவின்போது பலர் கேட்டுக்கொண்டும் நான் நாடகம் தயாரிக்கவில்லை. வேலைப்பளுக்களுக்கு மத்தியிலே இந்தச் சமையை ஏற்றுக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை.

அப்பொழுது நீலாவணன் எழுதி இயக்கிய 'மழைக்கை' என்ற கவிதை நாடகம் இடம்பெற்றது. மட்டக்களப்பு நாடக வரலாறு எழுதப்படும்பொழுது இந்த 'மழைக்கை'யும் குறிப்பிடப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இந்த 'மழைக்கை' நாடகம் மேடையேற்றப்பட்டதுவே எனக்கும் நீலாவணனுக்கும் இருந்த நட்பு உடையக் காரணமாயிற்று. அதற்கான காரணம், சிங்கள 'நரிபேனா' நாடகக் காரர்கள் வெளியூரிலிருந்து வந்தபடியால் அவர்களுடைய சௌகரியங்களை நான் அதிகமாகக் கவனித்தபடியால், நான் தங்களைக் கவனிக்கவில்லை என்ற குறைபாட்டை நீலாவணனுக்குப் பின்னால் இருந்து இயங்கிய மருத முனை எழுத்தாளர்கள் சிலர் ஊதிப் பெருப்பித்து அவருடைய மனதைக் குலைத்ததாக நான் அறிகிறேன். அது எவ்வாறு இருந்தபோதிலும், நீலாவணன் இறக்கும்வரையிலும் எனக்குப் பேச்சுத் தொடர்புகள் இல்லாதபோதிலும் ஒருவருக்கொருவர் இலக்கியப் படைப்புகளை கௌரவமாக மதிக்கும் பெரும் பண்பை நாங்கள் பயின்று கொண்டோம்.

ஞானம் : பின்னர் 'முறுவல்' நாடகம் கொழும்பில் மேடையேற்றப்பட்டு நூலாகவும் வந்துள்ளதே...

முதல் முழுக்கத்தைத் தொடர்ந்து நாடகங்கள் தயாரிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டேன் என்று நான் சொல்வது முற்றிலும் சரியல்ல என்று நினைக்கிறேன். பின்னர் 'வலை' என்ற ஒரு நாடகத்தை மாணவர்களுக்காக எழுதித் தயாரித்திருந்தேன். இந்த 'வலை' நாடகம் இலங்கை வானொலியில் ஒலிபரப்புவதற்காக அனுப்பப்பட்டது. அந்தப் பிரதியைப் பார்த்த சானா நிச்சயமாக இதனை மேடை ஏற்றவேண்டும் என்று தீர்மானித்து, அந்த நாடகத்தை மேடைக்கு ஏற்றதாக அமைக்கும் பணியில் என்னுடன் இணைந்து, 'வலை' நாடகத்தை தமது பாணிக்கான பாடமாக அமைத்தார்.

அந்த 'வலை' நாடகம் மூன்று தடவைகள் சானாவின் நெறியாள்கையில் மேடையேற்றப்பட்டது. 'வலை' நாடகம்தான் பின்னர் நிர்மலா தயாரித்து ஏ. ரகுநாதன் அவர்களால் தத்தெடுக்கப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு பல்வேறு இடங்களிலிருந்த கல்லூரி மண்டபங்களிலே நிகழ்த்தப்பட்டது. நான் நம்புகிறேன், என்னுடைய நாடகங்களுள் அதிக முறை மேடையேற்றப்பட்ட நாடகம் இந்த 'வலை' நாடகம்தான். 'வலை' நாடகத்திற்குப் பிறகு நான் நாடக உலகிலிருந்து விலகியிருந்தேன் என்றும் சொல்ல முடியாது. புதிய நாடக முறைகளை மிக ஆழமாகக் கற்கக்கூடிய ஒரு சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அந்தச் சந்தர்ப்பம் வந்தது சுஹைர் ஹமீட் என்பவருடைய நாடகங்களுடன் எனக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பினால்தான்.

அந்தக் காலத்தில் கொழும்பு தெற்கு மேட்டுக் குடியினருடைய நாடகப் பண்ணையாகவும், கொழும்பு வடக்கு இழிசனர்களுடைய நாடகப் பண்ணையாகவும் கருதப்பட்டது. கொழும்பு வடக்கிலே இருந்தவர்கள் பெரும்பாலும் முஸ்லிம்கள், இந்திய வம்சாவளியினர் ஆகிய நாடகக் கலைஞர்கள். கொழும்பு தெற்கிலே வாழ்ந்தவர்கள் வானொலியுடனும் பல ஊடகங்களினுடனும் தொடர்பு உள்ளவர்களாகவும், ஆங்கில அறிவு மிக்கவர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் மேட்டுக்குடிகள் மத்தியில் கலை ஜாம்பவான்களாக உயர்த்தப்பட்டார்கள். அத்துடன் இ. இரத்தினம் போன்றவர்கள் நாட்டிய நாடகங்கள் எழுதி, கொழும்பு தெற்கிலுள்ள நாட்டியத் தாரகைகளுடன் இணைந்து அவற்றை வெற்றிகரமாக நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தக் கட்டத்திலேதான் கொழும்பு வடக்கிலிருந்த கலைஞர்களை ஒன்றுதிரட்டி அவர்களுக்கு ஒரு புதிய திசையைக் காட்டி, நெறிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார் சுஹைர் ஹமீட். சுஹைர் ஹமீட் செய்த பங்களிப்பு, நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன், தாசிலியஸ் செய்துள்ள நாடகப் பங்களிப்புக்கு முந்தியது என்பது பதிவு செய்யப்பட வேண்டும். அவர் மேலை நாட்டு நாடக உத்திகளையும் முறைகளையும் உள்வாங்கிக்கொண்டு இலங்கையின் நாடகத் தேவைகளுக்கு ஏற்ப அதைப் பயன்படுத்தி புதுக்கி மக்களைச் சிறந்த கலைஞர்கள் ஆக்கினார். ராஜபாண்டியன், ஜெயந்தி, ஜெயகௌரி, 'அபு நானா' என்று புகழ்பெற்ற ஜவாகர், கலைச்செல்வன் போன்ற பல கலைஞர்களை உருவாக்கியது மட்டுமல்லாமல் பல வெற்றி நாடகங்கள் - முக்கியமாக 'சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா' போன்ற நாடகங்களை - அவர் எழுதி நெறிப்படுத்தினார். அந்த சுஹைர் ஹமீட் முறையாக, சாத்திர ரீதியாகச் சங்கீதம் கற்றவர். மேற்கூலகின் நாடகக்கலை பற்றி அவர் நிறையவே வாசித்தார். புதிய ஞானங்களைப் பெறக்கூடிய நாடக நூல்கள் பலவற்றை என் வாசிப்புக்குத் தந்துதவினார்.

இந்தப் புதிய அனுபவங்களினாலும் ஞானங்களினாலும் 'முறுவல்' என்ற தலைப்பில் ஒரு நாடகம் எழுதினேன். இந்த முறுவல் நாடகம் கொழும்பில் செயின்பர் மத்தியூஸ் கல்லூரியில் அந்தக் கல்லூரியின் நாடக நிதிக்காக மேடையேற்றப்பட்டது. ஆனால் அதை நெறியாள்கை செய்து தந்தவர் கணைர் ஹமீட். பின்னர் இலங்கை - இந்திய நட்புறவுச் சங்கத்தினர் அதைக் குமரேசன் ஹோலிலே மேடையேற்றினார்கள். கணைர் ஹமீட் இறந்தபொழுது அவரை எல்லோரும் மறந்துவிட்டது போன்ற நிலையில், அந்தச் கணைர் ஹமீட்டுக்குச் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற முக்கிய காரணத்திற்காக 'முறுவல்' நாடகப் பிரதியை நூலாக்கினேன். அந்த நூலுக்கு 'பாரத் பாங்க்' நிறுவனத்தினர் மிகச்சிறந்த நாடக நூலுக்கான பரிசைத் தந்து கௌரவித்தார்கள்.

ஞானம் : இலங்கைக் கலைக்கழகத்தின் நாடகக் குழுவின் செயலாளராகவும் பணியாற்றியுள்ளீர்கள் அல்லவா?

இந்த வாய்ப்பு ஒரு விபத்து என்றுதான் கூறவேண்டும். சாகித்திய மண்டலம், தமிழ் நாடகக்குழு போன்ற அரசு நிறுவனங்களிலே அங்கத்துவப் பதவிகள் பெறுவதன்மூலம் கலை இலக்கியப் பணிகளிலே முன்னேற்றம் காணமுடியும் என்ற நம்பிக்கை அற்றவன் நான். ஆனால் ஒருநாள் நான் கொழும்புப் பல்கலைக் கழக வளாகத்திற்குள் நடந்து கொண்டிருந்தபொழுது நாடகத் துறையிலும், நாட்டார் கலைகளிலும் ஈடுபாடுடைய கொழும்புப் பல்கலைக்கழக விரிவுரை யாளரான பாலசுந்தரம், தமிழ் நாடகக்குழு உறுப்பினராகத் தாம் நியமனம் பெற்றிருப்பதாகவும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் சிபார்சு செய்தால் நானும் நியமனம் பெறலாம் என்றும், கட்டாயம் இந்தக் குழுவுக்கு அங்கத்தவராக வந்தால் ஒரு புதிய திசையைக் காட்டக்கூடிய உதவியாக இருக்கும் என்றும் அவர் என்னை மிகவும் வற்புறுத்தி வேண்டிக்கொண்டார். நான் அதைப்பற்றி யோசித்து நடந்து கொண்டிருந்தபொழுது, சிராவஸ்த்திக்கு முன்னால் நிற்பதை உணர்ந்தேன். கலை இலக்கியத்தின் மூலம் முன்னேறிய முஸ்லிம் மாணவர் களுள் பரீத் மீராலெப்பையும் ஒருவர். அவர் அப்பொழுது மட்டக்களப்பின் இரண்டாவது பாராளுமன்ற அங்கத்தவராகப் பதவி வகித்திருந்தார். அவர் சிராவஸ்த்தியில் இருக்கிறாரா என்று விசாரித்தபோது, அவர் அங்கு இருப்பது தெரிந்தது. அவரிடம் சென்று நாடகக்குழுவுக்கான புதிய நியமனம் பற்றிப் பேசினேன்.

உடனே அவர், 'முதல் முழுக்கம், வலை போன்ற நாடகங்கள் மூலம் எங்களுடைய மட்டக்களப்பு மண்ணின் மாணவர்களுக்கு நாடகத்துறையில் பெரிய உற்சாகங்கள் ஊட்டியவர் எஸ்.பொ. அவர் நிச்சயமாக முஸ்லிம்களுடைய பிரதிநிதியாக அங்கத்துவம் வகிப்பது நியாயமாகும்' என்று சொல்லி அப்பொழுது கலாசாரப் பேரவையின் அமைச்சராக இருந்த குறுலேயுடன் உடனடியாகத் தொடர்புகொண்டார். புத்தியைப் பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்ட அமைச்சர்

குறிலே, உடனடியாகவே சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியுடன் தொடர்பு கொண்டு, என்னைப்பற்றிய முழு விபரங்களையும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பரீத் அவர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு பணித்திருந்தார். இவ்வாறுதான் நான் நாடகக்குழுவினரின் நியமனம் பெற்றேன். எனது திறமைக்காக அரசு என்மீது பொழிந்த பதவி என்று பொய்யுரைக்க ஒப்பேன். கேட்டுப்பெற்ற ஒரு பதவி. ஆனால் அமைச்சருடைய தலைமையில் நாடகக்குழு கூடியபொழுது அனைவரும் இணைந்து அந்தக் குழுவின் செயலாளராக என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். தலைவராக ஆ. கந்தையா அமைச்சரால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்.

நான் கலாசாரக் குழுவின் செயலாளராக இருந்த காலத்திலேதான் பிராந்திய நாடக விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன. மலைநாட்டிலும், சொழும்பிலும், மட்டக்களப்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் பிராந்திய தமிழ் நாடக விழாக்கள் நடத்தப்பட்டன. இது நாடகக் கலையை பிராந்தியங்கள் தோறும் உள்ள தமிழரிடம் கொண்டு செல்வதற்கான ஒரு முயற்சியாக இருந்தது. இரண்டாவதாக, யாழ்ப்பாணத்திலே நாடகம் பற்றிய முதலாவது கருத்தரங்கு ஒன்று நாடகக் குழுவின் சார்பாக நடத்தப்பட்டது. இது தவிர, நாடக நெறியாள்கை செய்பவர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், நடிகர்கள், துணை நடிகர்கள், இசையமைப்பாளர்கள் போன்ற பல்வேறு நாடகத்துறையினருக்கும் தனித்தனியே பரிசுகள் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சிபார்சு செய்யப்பட்டதும் நான் அந்தக் குழுவின் செயலாளராக இருந்த காலத்திலேதான். இவை நாடகத்துறை சம்பந்தமாக எடுக்கப்பட்ட சில முன்னோட்டமான நடவடிக்கைகள்.

இலங்கையின் நாடக வரலாறு எழுதக்கூடியவர்கள் இவற்றையெல்லாம் ஏன் இருட்டடிப்புச் செய்கிறார்களோ நான் அறியேன். இந்த நாடகக்குழுவில் இருந்து நான் விலக்கப்பட்டேன். ஏனென்றால் ஆ. கந்தையா தன்னுடைய எண்ணங்களின் படி நாடகக்குழுவை நடத்தமுடியாத அளவுக்கு அந்தக் குழுவினரின் உறுப்பினராக இருந்த பலரும் எனக்குச் சார்பாகவும் பலமாகவும் இருந்தார்கள். நாடகம் பற்றிய அவருடைய ஞானசூன்யம் அம்பலமாகியது. என்னை விலக்குவதன் மூலமே தான் எதேச்சாதிகாரமாக நடந்துகொள்ளலாம் என நம்பினார். யூ.என்.பி. ஆட்சியாளர் மத்தியிலே தமக்கிருந்த செல்வாக்கினைப் பயன்படுத்தி புதிய தமிழ் நாடகக்குழு ஒன்றினை நியமிக்க ஏற்பாடு செய்தார். இதிலே என்னுடைய பெயர் கரிசனையுடன் தவிர்க்கப்பட்டது. இதில் ஒரு குறிப்பு உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். ஏ. இக்பால் வழக்கம்போல் ஒரு மோசடி செய்து, என்னைப்பற்றி ஒரு புனைகதை ஒன்றை அவிழ்த்துவிட்டிருக்கிறார், நான் ஏதோ கலாச்சாரப் பேரவையில் இருந்தபோது, காசோலை மோசடி செய்தேன் என்று. உண்மையில் நாடகக்குழுவின் சொடுப்பனவுகளுக்கு அந்தக் காசோலைகளிலே இரண்டே இரண்டு பேர்தான் கையெழுத்து வைக்கும் அதிகாரமுடையவர்களாக இருந்தார்கள். ஒருவர் அபராதாசா என்ற அரச நிர்வாகி, மற்றவர் தமிழ் நாடகக் குழுத்தலைவர். எனவே, வேறு யாரும் காசோலையில்

மோசடி செய்ய வாய்ப்பு இல்லை என்று இப்பாலுக்குத் தெரியவில்லை. மாறாக, கந்தையா செய்த சில திருகுதாளங்களினால், எனக்கு நாடகக் குழுவிலிருந்து கிடைக்கவேண்டிய ஆயிரம் ரூபாய்கள் இன்னும் கிடைக்காமல் இருக்கிறது என்பது பதிவுக்குரியது. இந்தக் காலத்தில் இத்தொகை அற்புதமான அக்காலத்திலே கணிசமான தொகையே!

5. தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள்

ஞானம் : மட்டக்களப்பு வாழ்க்கையில் கலை இலக்கியம் தொடர்பான முன்னெடுப்புகளில் மட்டுமன்றி, சமூக நலன்களிலும் அக்கறை கொண்டு உழைத்ததாக அறிகிறேன். குறிப்பாகத் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள். இதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தொழிற்சங்கவாதிகளைப் போல நடந்துகொண்டார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை நான் எப்பொழுதும் வைத்துள்ளேன். ஆனால் நான் மட்டக்களப்பில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய அங்கத்தவனாக மாறிய காலத்திலே, அங்குள்ள தொழிலாளர்களின் மத்தியிலே தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தல் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து ஊக்கமுடன் உழைத்தேன். யாழ்ப்பாணத்தில் பஸ் தொழிலாளர் சங்கம், சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கம், சீவற் தொழிலாளர் சங்கம் போன்ற பல சங்கங்கள் இடதுசாரிக் கட்சிகளுடன் இணைந்து, வெற்றிகரமாகச் செயற்பட்டன. துரைராஜசிங்கத்தினுடைய சுருட்டுத் தொழிலாளர் சங்கத்தை உடைத்து கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்புடைய போட்டித் தொழிலாளர் சங்கம் ஒன்றை சதுமலைத் தோழர் கந்தசாமி உருவாக்கியதற்கு நான் சாட்சி. மட்டக்களப்பில் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிலே நான் ஈடுபடவேண்டும் எனத் தோழர் கே. வி. கிருஷ்ணக்குட்டி வற்புறுத்தி ஈடுபட வைத்தார்.

நான் மட்டக்களப்புக்குப் போவதற்கு முன்னரே மஞ்சன்தொடுவாயிலிருந்து தச்சத் தொழிலாளர் சங்கம் அரசுக்கு எதிராக நடத்திய ஒரு போராட்டத்திலே, தச்சத் தொழிலாளர் வெற்றி ஒன்றைச் சம்பாதித்த பெருமை கிருஷ்ணக் குட்டிக்கு உண்டு. அவருடைய உதவியுடன் இந்தத் தச்சத் தொழிலாளர் சங்கத்தினை மையமாகக் கொண்டு ஏனைய தொழிலாளர்களையும் இணைக்க முயன்றோம். அவ்வாறு முயன்ற ஒரு சந்தர்ப்பம் Hume pipe தொழிலாளர் திடீரென்று நடத்திய போராட்டமாகும். முன்னர் பின்னர் திட்டமிடாமல் திடீரென்று நிர்வாகத்தைப் பணியச் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக மின்னல் வேலை நிறுத்தத்தைத் தொடங்கினோம். அந்த வேலை நிறுத்தத்தைத்

தொடங்கி நடத்தியவர்கள் கிருஷ்ணக்குட்டியும் நானும். அந்தப் போராட்டம் வெற்றிபெறும் வரையிலே, அந்தத் தொழிலாளர்களுடன் அந்த Hume pipe கொம்பனியிலேயே வாழவும் நேரிட்டது. வேலைநிறுத்தப் போராட்டத்தின்போது தான் அவர்களுக்கான தொழிற்சங்கம் நிறுவப்பட்டது.

கொழும்பில் உள்ள Hume pipe தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அதே சலுகைகளும் உரிமைகளும் மட்டக்களப்புத் தொழிலாளர்களுக்கும் வழங்கப் படவேண்டும் என்பதுதான் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கையாகும். இந்தக் கோரிக்கைக்கு மூன்று நான்கு நாட்கள் வேலை நிறுத்தத்திற்குப் பிறகு சமரசம் ஏற்பட்டது. அந்த வெற்றி இலங்கையில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலே தொழிற் சங்க நடவடிக்கைகளின் மூலம் பெற்ற வெற்றிகளில் மிகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். இந்தத் தொழிற்சங்க அனுபவங்களை வைத்துக்கொண்டு, 56ஆம் ஆண்டு அரசுக்கு வந்த பண்டாரநாயக்கா பஸ் கொம்பனிகளைத் தேசியமயமாக்கியபொழுது பஸ் தொழிலாளர் சங்கம் ஒன்றை உருவாக்கி அதனை கம்யூனிஸ்டுகள் வழிநடத்த வேண்டும் என்பதிலே கிருஷ்ணக்குட்டி ஆர்வமாக இருந்தார்.

அப்பொழுது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த டீ மெல் என்பவர் பதுளைப் பிராந்தியத்தின் மோட்டார் தொழிலாளர் சங்கத்தின் செயலாளராகப் பணிபுரிந்தார். தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிலே மட்டக்களப்பு கொழும்பிலும் பார்க்க, யாழ்ப்பாணத்திலும் பார்க்க, பதுளைக்குத்தான் மிக நெருக்கமாக இருக்கிறது. தூரமோ நூறு மைல்தான். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தொழிற்சங்கவாதியான டீ மெல்லுடைய வேண்டுகோளுக்கு அமைய நான் இலங்கை மோட்டார் தொழிற்சங்கத்தின் மட்டக்களப்புக் கிளையின் செயலாளராகப் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றினேன். இதுதவிர, ஆசிரியர் சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளேன். அந்தக் காலத்திலே அங்கு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரி, செயின்ட் மைக்கல் கல்லூரி, வின்சன்ட் மகளிர் கல்லூரி, சிவானந்த வித்தியாலயம், கோட்டை முனை வித்தியாலயம் ஆகிய ஐந்து கல்லூரிகள் முக்கியம் பெற்றன. இக்கல்லூரிகள் ஆங்கில மொழி கற்பிப்பவையாகவும், எஸ்.எஸ்.சிக்கு கூடுதலான மாணவர்களை அனுப்புவையாகவும் செயற்பட்டு வந்தன. அந்தக் கல்லூரிகளின் ஆசிரியர்களைக் கொண்டது மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் சங்கம் என்று அழைக்கப் பட்டது (B.T.A.). இந்தச் சங்கத்திற்கும் நான் செயலாளராகப் பணிபுரிந்துள்ளேன்.

ஆனால் 1961ஆம் ஆண்டில் உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகள் அனைத்தும் அரசாங்க உடமை ஆக்கப்பட்டதன் பின்னர், உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளில் இருந்த ஆசிரியர்கள் அரசாங்க ஊழியர்கள் ஆக்கப் பட்டபொழுது, அரச ஊழியர்கள் அரசியற் கட்சியில் பணியாற்றுவதில் தடுக்கப் பட்டிருக்கிறது என்ற விடாக்கியானத்தை ஏற்று நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகினேன். வேறு எந்த, யாருடைய நிர்ப்பந்தத்தினாலும், நான் கம்யூனிஸ்ட்

கட்சியிலிருந்து விலகவில்லை. நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து விலகியதை எவ்வளவோ தூரம் கிருஷ்ணக்குட்டி - பிராந்தியச் செயலாளர் - எதிர்த்த போதும், நான் மனச்சாட்சியின்படி நேர்மையாக நடக்க விரும்பினேன். ஆனால் கிருஷ்ணக்குட்டி இறக்கும் வரையிலும் நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய அனுதாபியாக, மாதாமாதம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய நிர்வாகத்திற்கு என்னுடைய நன்கொடையைக் கொடுப்பவனாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன் என்பது வலியுறுத்தப்படுதல் வேண்டும்.

ஞானம் : தமிழ் விழாவைத் தொடர்ந்து வேறும் தமிழ் விழாக்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் நடைபெறுவதற்கு நீங்கள் காலாக இருந்தீர்களா?

தமிழ் விழாவின் வெற்றியைத் தொடர்ந்து, தொடர்ந்தும் மத்திய கல்லூரியில் பணிபாற்ற முடியவில்லை. 1964 ஆம் ஆண்டு நான் வந்தாறுமூலை மகாவித்தியாலயத்திற்கு ஆசிரியனாக மாற்றப்பட்டேன். மாற்றப்பட்டதற்குப் பிரதான காரணம் அப்பொழுது வந்தாறுமூலை மகாவித்தியாலயத்தில் H.S.C. கலைப் பிரிவு வகுப்புகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபடியால், அந்தக் கலைப் பிரிவுக்குத் தமிழ் படிப்பிக்கக்கூடிய ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர் வேண்டும் எனவும், பலருடனும் தொடர்புள்ள ஒரு தமிழ் அறிஞனாக விளங்குவதினால் எஸ்.பொ.வைத் தனக்கு ஆசிரியராக அனுப்பி உதவும்படியும் அப்பொழுது வந்தாறுமூலை அதிபராக இருந்த இராஜதுரை கேட்டுக்கொண்டதினால், நான் வந்தாறுமூலைக்கு மாற்றப்பட்டதாக எனக்கு விளக்கத் தரப்பட்டது.

வந்தாறுமூலை மகாவித்தியாலயம் கிழக்கு இலங்கையில் வடகட்டி எடுக்கப் பட்ட மிகச் சிறந்த மாணவர்கள் (Scholars) படித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு பாடசாலையாக விளங்கிற்று. அதிலே H.S.C. வகுப்பிலே தமிழ் கற்க வந்தவர்கள் வடக்கே நிலாவெளி, குச்சவெளி, டில்மோட்டை தொடக்கம் தெற்கே பாணமை வரையுள்ள கிராமங்களிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட Scholars என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. என்னுடைய வகுப்பிலே முஸ்லிம் மாணவர்களும் தமிழ் மாணவர்களும் படித்தார்கள். அவர்கள் காட்டிய ஆர்வத்தினால் உயர் வகுப்புகளிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள் பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலே அதிகம் அறிவில்லாதவர்களாக வளர்ந்து கொண்டிருந்ததை அவதானித்தேன். இதனால் சங்ககால இலக்கியங்களிலே மாணவர்களுக்கு நியாயமான அறிவை ஊட்டுவதற்கான விழாக்கள் நடத்தப்படுதல் வேண்டும் என்று உணரலானேன்.

இதுகுறித்து நான் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவுடனும் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதனுடனும் விவாதித்தபொழுது, ஆரம்பத்தில் காப்பியப் பெருவிழா ஒன்று நடத்தலாம் என்றும், வாய்ப்பாட்டில் அமைந்த ஐந்து காப்பியங்கள் மட்டுமன்றி, பின்னர் தோன்றிய மதங்களினால் உருவாக்கப்பட்ட காப்பியங்

களையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் ஓர் ஆலோசனை முன் வைக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக கம்பராமாயணம், பெரியபுராணம், சீறாப் புராணம், இரட்சணிய யாத்திரீகம், தேம்பாவணி ஆகிய ஐந்து காப்பியங்களையும் இணைத்து பெருங்காப்பியங்கள் பத்து என்று சொல்லி ஒரு விழா எடுத்தோம். அவ்விழா இரண்டு நாள் விழாவாக வந்தாறுமூலையில் நடந்தது. அது காப்பியப் பெருவிழா என அழைக்கப்படலாயிற்று. பெரும்பகுதியாகக் கோறளைப்பற்று, ஏறாவுப்பற்று ஆகிய பகுதிகளிலே வாழ்ந்த கிராம மக்களும் கலந்துகொள்ளக் கூடியதான ஒரு பெருவிழாவாக அது நடந்தது. அந்த விழாவிலே ஆற்றப்பட்ட சொற்பொழிவுகள் அனைத்தும் தொகுக்கப்பட்டு “காப்பியச் சொற்பொழிவுகள்” என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. அதை வெளியிட்டது கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர் சங்கத்தினுடைய நூல் பிரசுரப் பகுதியாகும். தொடர்ந்து சங்ககால இலக்கிய நூல்கள் அகத்திணை, புறத்திணை எல்லாவற்றிற்கும் ஆண்டுதோறும் விழாக்கள் நடத்தி மக்கள் மத்தியிலே நூல்களாக்கி அதை இளைய தலைமுறையினருக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஆவேசத்தில் இருந்தேன்.

வந்தாறுமூலை காப்பியப் பெருவிழாவின் இன்னொரு அம்சத்தை நான் பெருமையுடன் குறிப்பிடவேண்டும். அந்த விழாவிலேதான் கனக, செந்திநாதனுக்கு “இரசிகமணி” என்ற பட்டம் கொடுத்துக் கௌரவிக்கப்பட்டது. இதுவரையில் தமிழ் அறிஞர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பட்டங்களுள் கனக, செந்திநாதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பட்டம்போல் வேறொன்றும் நின்று நிலைக்கவில்லை. இன்றும் இரசிகமணி என்ற பெயரைக் கேட்டதும் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் இருவரே நினைவுக்கு வருகிறார்கள். ஒருவர் டி.கே.சி; மற்றவர் கனக, செந்திநாதன்.

இவ்வாறான விழாக்களை நான் திட்டமிட்டபொழுது என்னுடைய தமிழ் ஊழியத்தினால் கவரப்பட்ட பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் என்னுடைய உதவியை நாடினர். அதுவரை காலமும் கைலாசபதியினுடைய ஆளுமையின்கீழ் இயங்கி இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளை பல்கலைக்கழகத்தின் சார்பாக வெளியிட்டவர்கள், மூன்றாவது தொகுதியாக ‘காலத்தின் குரல்கள்’ என்ற தொகுதியை வெளியிட முனைந்தார்கள். அப்பொழுது அந்தத் தொகுதியின் பொறுப்பாளராக இருந்தவர் கலா பரமேஸ்வரன். கலா பரமேஸ்வரன் என்னுடைய எழுத்தின் மீது மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவர். எனவே அவர், ‘காலத்தின் குரல்கள்’ என்ற நூலுக்கு நான் முகவுரை எழுதித்தர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். இதுவரையில் நான் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களுக்கு முன்னீடுகள் வழங்கியிருக்கிறேன் என நினைக்கிறேன். அந்த முன்னீடுகளுக்கு எல்லாம் முதல் முன்னீடாக அமைந்தது இந்த காலத்தின் குரல்களுக்கு அளித்த முன்னீடு. நான் முன்னுரை எழுதியுள்ளதினாலும், பேராதனைப் பல்கலைக்

கழகத்திற்கு வந்து அதனை நானே வெளியிட்டுவைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டேன்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் மகா மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலகட்டம் அது. கணபதிப் பிள்ளை மறைந்து, வித்தியானந்தனும் சதாசிவமும் பேராசிரியராக வேண்டும் என்று போட்டிபோட்டு, அதற்கு மாறாக செல்வநாயகம் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்ட காலம் அது. அந்தக் காலத்திலே முற்போக்கு மார்க்சியவாதிகளினுடைய குரல் சற்றே அடங்கிப் போய் இருந்தது. நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று 'காலத்தின் குரல்கள்' நூலை வெளியிட்டு வைத்தேன். அப்பொழுது செங்கை ஆழியன், செம்பியன் செல்வன், கலா பரமேஸ்வரன், அங்கையன் கைலாயநாதன், கதிர்காமநாதன், க. நவசோதி போன்றவர்கள் மாணவர்களாக இருந்தார்கள். இந்த மாணவர்களுடனும் எனக்கு இனிமையான தொடர்பு இருந்தது. இந்த மாணவர்களிலே பலரும் மார்க்சிய சிந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் அல்லர்.

அந்த ஒரேயொரு சந்தர்ப்பத்தைத் தவிர அதற்கு முன்னரோ பின்னரோ எக்காலத்திலும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு கூட்டத்திலும் நான் பேசவில்லை. ஆனால் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியாற்றிய கலாநிதிகள் சதாசிவம், தனஞ் ஜெயராசசிங்கம், புவியியல் பேராசிரியர் செல்வநாயகம் ஆகிய பலரும் என்னுடைய நண்பர்களாக இருந்தபடியால் நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அவர்களுடைய நண்பனாக வார இறுதியில் சென்று வந்திருக்கிறேனே தவிர, அந்த விஜயங்களின்போது நான் பல்கலைக்கழக மாணவர்களுடன் இலக்கிய சல்லாபங்களிலே ஈடுபட்டிருக்க வில்லை. அந்தக் கூட்டத்தைத் தவிர நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வேறு இலக்கியக் கூட்டங்களில் கலந்திருந்தேன் என்று யாராவது பதிவு செய்திருந்தால் அந்தக் கூட்டங்கள் நடந்த தேதியைத் தருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஞானம் : காப்பியப் பெருவிழாக்களைத் தொடர்ந்து மற்றும் சங்க இலக்கியங்கள் பற்றிய விழாக்களை ஏன் நடத்தவில்லை?

1964ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அரசியலில் ஒரு திடீர்த் திருப்பம் ஏற்பட்டது. முதல்முறையாக சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா மார்க்சியம் பேசிய லங்கா சமசமாஜக் கட்சியினருக்கு அமைச்சரவையில் இடமளித்தார். இது இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான திருப்புமுனை நிகழ்வாகும். அமைச்சரவையிலே இரட்டைக்கலாநிதி என்.எம். பெரேரா நிதி அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றார். அவர் பதவி ஏற்றதும் பல்வேறு நடவடிக்கைகளிலும் சிரத்தை ஊன்றி உழைத்தார். அவற்றுள் ஒன்று, பாடநூல் பிரசுர நிலையங்கள் பெருந்

தொகையான ஆதாயங்கள் சம்பாதித்து முதலாளித்துவ ஆட்சி முறைக்கு வாழிபாடும் ஒரு நிலையை ஏற்படுத்துவதாகவும், அவர்களுடைய ஏகபோக உரிமைகள் உடைக்கப்பட வேண்டும் எனவும் அவர் நினைத்தார். அத்துடன், காலம் காலமாக ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சொல்லப்பட்ட முறையிலேயே கல்வி கற்பிக்கப்படுவதாகவும், குறிப்பாக அரசியல், சரித்திரம் சார்ந்த துறைகளிலே பழைய காலாவதியான கொள்கைகளும் நிலைப்பாடுகளும் போதிக்கப்படுவதாகவும் அவர் கூறினார். எனவே, ஒரு புதிய மாணவர் சமுதாயத்தை நல்ல ஆரோக்கியமான பங்களிப்புச் செய்யக்கூடிய பிரஜைகளாக உருவாக்கவல்ல பாடநூல்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று எழுதி, மாணவர் களுக்குச் சகாய விலையில் அளித்தல் வேண்டும் என்று ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார். அந்தத் திட்டத்தின் பிரகாரம் பாடநூற் சபைகள் நிறுவப்பட்டன.

இந்தப் பாடநூற் சபைகளிலே மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது சரித்திரம் பற்றிய பாடநூல்களை எழுதும் சபையாகும். சரித்திரம் புதிதாக, புதிய தேசியத் தேவைகளுக்கு ஏற்ற பார்வையுடன் எழுதப்படுதல் வேண்டும் என்பதை என். எம். பெரோவும், பாடநூல் சபைகளை உருவாக்கத் திட்டமிட்டவர்களும் நினைத்தார்கள்.

சரித்திரம் எழுதுவதற்கான பாடநூல் சபையில் பதினைந்து அங்கத்தவர்களைத் திரட்டுவது எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அவர்களுள் ஒன்பதுபேர் சிங்கள சரித்திர ஆசிரியர்கள் மத்தியிலிருந்தும், ஆறுபேர் தமிழ்மொழி மூலம் சரித்திரம் கற்பிப்பவர்கள் மத்தியிலிருந்தும் திரட்டப்படுதல் வேண்டும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்தப் பதினைந்துபேர்கள் கொண்ட குழு மூன்று உபகுழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு மூன்று சிங்களவர் இரண்டு தமிழர் என ஐவர் அடங்கிய மூன்று குழுக்கள் அமைத்து வெவ்வேறு பாட அலகுகளை எழுதுவதன் மூலம் துரிதகெதியில் பாடநூல்களை எழுதுவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும் என்று உணரப்பட்டது. இந்தப் பாடநூல் சபைகள் நிரந்தரமான ஒரு திணைக்களமாகவும் உருவாக்கப்படும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த அடிப்படையிலே ஆளணி திரட்டப்பட்டது. சரித்திரப் பாடநூல்களுக்கு உகந்த ஆசிரியர்கள் திரட்டப்படும் பொழுது, முதல் அங்கத்தவனாக நானே தெரிவு செய்யப்பட்டேன் என்பது மகிழ்ச்சிக்கு உரியது. இந்தப் பாடநூல் சபைக்கான ஆட்களை, பாடநூல் அமைப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட குழுவின் பிரதிநிதிகள் மாவட்டங்கள்தோறும் சென்று நேர்முகமாகச் சந்தித்து திரட்டினார்கள் என்றும் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது.

மட்டக்களப்புக்கு வந்த மாணிக்கவாசகர் அவர்கள், என்னையும், மட்டக்களப்பிலே கற்பித்துக் கொண்டிருந்த தவமணி தியாகராசா என்பவரையும் பாடநூல் சபைக்கு ஏற்றவர்களாகத் தெரிவு செய்தார்கள். மட்டக்களப்பிலே என்னைச் சந்தித்தபோது மாணிக்கவாசகர் என்னுடைய தமிழ் இலக்கிய நூல்களைத்

தாம் வாசித்ததாகவும், என்னுடைய தமிழ் ஆற்றலைத் தாம் விரும்புவதாகவும், எனவே என்னுடைய சேவை பாடநூல்சபைக்கு மிக உகந்ததாக இருக்கும் என்றும் பாராட்டினார். பின்னர் நான் சரித்திரப் பாடநூல் சபையின் அங்கத்தவனாக இருந்தபோதுதான் ஓர் உண்மையை உணர்ந்தேன். இந்த மாணிக்கவாசகர், கலா பரமேஸ்வரனுடைய சித்தப்பா என்றும், கலா பரமேஸ்வரனுடைய ஆர்வங்களினால், என்னுடைய எழுத்தின்மீது அவர் பரிச்சயம் வைத்திருந்தார் என்றும், இதன் காரணமாகவே அவர் என்னைத் தெரிவு செய்தார் என்றும் அறிந்துகொண்டேன். ஆனால் பாடநூல்சபைகள் தமது பணிகளை முறையாகத் துவங்குவதற்கு முன்னரே, பாராளுமன்றம் கலைக்கப் பட்டுவிட்டது.

திடீரென்று நடத்தப்பட்ட நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பின்போது ஒரு வாக்கு வித்தியாசத்தினால் அரசாங்கம் தோல்வி கண்டு சிறிமாவோவடைய அரசாங்கம் பதவி இழந்தது. நடந்த தேர்தலிலே பாடநூல்கள் புதிதாக எழுதுவது சம்பந்தமான சர்ச்சைகளினால், குணசேனா போன்ற பெரும் பாடநூல் பதிப்பாளர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக, யூ.என்.பி.க்கு ஆதரவாகப் பணமும் ஆளணியும் கொடுத்துச் செயற்பட்டார்கள். இதனால், எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக யூ.என்.பி. அதிக ஆசனங்களைப் பெற்றது. ஆனாலும் அரசை அமைப்பதற்குப் போதிய பலமற்றதாகவும் இருந்தது. இந்தக் கட்டத்திலேதான் முதல்முதலாகத் தமிழ் அரசுக் கட்சியினர் அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவாகச் செயற்படும் நிலைப் பாட்டினை எடுத்து மு. திருச்செல்வம் அமைச்சர் அவையிலே சேர்ந்தார்.

இது இவ்வாறு இருக்க, சரித்திரப் பாடநூல்சபையில் இருந்தபோது ஏற்பட்ட அநுபவங்கள் மிகவும் அனுகூலமானவை. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று அப்பொழுது சரித்திரத்துறைப் பேராசிரியராக இருந்தவருடன் பல்வேறு கட்டங்களிலும் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தினோம். எத்தகைய பாடப்பகுதிகள், எவ்வித அழுத்தங்கள் கொடுத்து எழுதப்பட வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு கொடுக்கப்படும் புதிய அழுத்தங்கள் எவ்வாறு மாணவர்களுக்கு தேசிய உணர்வு ஏற்பட உதவும் என்பனவும் விவாதிக்கப்பட்டன.

முதலாவது பாடத்தை எழுதும் பொறுப்பு நான் அங்கத்தவம் வகித்த குழு விடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தக் குழுவில் இருந்த சிங்கள அங்கத்தவர்களும் என்னுடைய ஆர்வத்தினையும் எழுத்துத் திறனையும் அறிந்தவர்களாக, மாதிரிக்கான பாடத்தை நானே எழுதலாம் என்றும், பின்னர் அதனைச் செப்பமிட்டு எடுக்கலாம் என்றும் தீர்மானித்தார்கள். இதன் காரணமாக சரித்திர நூலின் முதலாவது அத்தியாயத்தை நான் எழுதினேன். அந்த முதலாவது அத்தியாயத்திலே, இந்தியாவிலிருந்து இரண்டு பண்பாட்டுக் கிளைகள் இலங்கை வரலாற்றினைத் தாக்கின என்றும், அந்த இரண்டு கிளைகளில் ஒன்று இந்துமத கலாசாரம் என்றும், இரண்டாவது கிளை பெளத்த கலாசாரம் என்றும் கூறும் வகையில் அந்தப் பாடத்தை எழுதினேன்.

இந்தப் பாடம் விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டபொழுது ஒன்பது சிங்கள உறுப்பினர்களும் பாடத்தின் சாரத்தைச் சாடினார்கள். என் தமிழ்த் தோழர்கள் யாரும் என் உதவிக்கு வாயேயில்லை. அவர்களுடைய குற்றச்சாட்டுக்கு நான் தன்னந்தனியாய் பதிலிறுக்க வேண்டியிருந்தது. பௌத்த நாகரிகம் பிறந்து, வளர்ந்து இந்தியாவிலிருந்து வந்தது என்று எழுதப்படுவது உகந்ததல்ல என்பது அவர்களுடைய நிலைப்பாடு. இந்தியாவிலிருந்து பௌத்தம் இலங்கைக்கு வந்தது எனக் கற்றுக் கொள்ளுதல் சிங்களவரின் கௌரவத்தையும் சபாதீனத்தையும் உள்வாங்கிக்கொள்ள ஏற்றதாக இருக்கமாட்டாது என்பது அவர்கள் நிலைப்பாடு! அத்துடன் மிகக் கெட்டித்தனமாக தர்க்க நியாயங்களைக் கற்பித்து, புத்தம் பிறந்தது நேபாளத்தில் என்றும், நேபாளம் இந்தியாவைச் சேர்ந்த நாடு அல்ல என்றும், எனவே, இந்தியாவிலிருந்து வந்ததாக எழுதாமல், நேபாளத்திலிருந்து வந்ததாக எழுதலாம் என்றும் ஒருசிலர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தனர்.

அப்பொழுது நான், 'வரலாற்று நூல் எழுதுகிறோம். இந்த நேபாள நாடு எப்பொழுது எத்தனையாம் நூற்றாண்டில் உருவானது? புத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் நேபாளம் இருந்ததா? அதுதான் இல்லாவிட்டாலும் இன்று உலகத்திலுள்ள ஒரேயொரு இந்து சாம்ராஜ்யம் நேபாளமாக இருக்கும்பொழுது, அதிலிருந்து உங்களுடைய பௌத்த மதம் பரவியது என்று எழுதுவதை உங்கள் மாணவர்கள் கற்றுத்தேற வேண்டுமென விரும்புகிறீர்களா? புத்தர் ஞானம் பெற்ற கயா இன்று எங்கே இருக்கிறது?' இவ்வாறான கேள்விகளை முன்வைத்து அந்தக் குழுவினரிடம் நான் கேட்டேன்: 'Are we recruited here to write Ceylonese history of Ceylon or Nine Sinhala members to write the Sinhala history of Ceylon and Six Tamil members to write a Tamil history of Ceylon?' இதற்கு ஏற்ற பதில் கிடைக்கவில்லை. அப்பொழுது இதுபற்றிய முடிவுகளை எடுப்பதற்கு மேல்மட்டக் குழுவுடன் நாங்கள் இணைந்து விவாதிக்கவேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அந்த மேல்மட்டக் குழுவுக்குத் தலைவராக இருந்தவர் டாக்டர் குருகே. டாக்டர் குருகேயினுடைய தலைமையில் கூடியபொழுது மீண்டும் என்னுடைய நியாயங்களை முன்வைத்தேன். அவர் பொறுமையாகக் கேட்ட பின்னர் சொன்னார், 'பொன்னுத்துரை சொல்வது சரி. நாங்கள் பதினைந்து பேரும் எதற்காகத் திரட்டப்பட்டோமென்றால், To write a Ceylonese history of Ceylon. அதிலே சிறுவர்களுடைய மனசிலே பாதிப்புகள் ஏற்படாத வகையில் வார்த்தைகளையும் மொழியையும் கையாளலாமே தவிர உண்மையான சரித்திர நூல்கள் சமரசம் செய்யப்படல் ஆகாது என்ற பொன்னுத்துரையினுடைய நிலைப்பாட்டை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன்' என்று குருகே சொன்னார்.

அந்தக் குருகே அந்தக் கூட்டத்திற்குப்பிறகு என்னுடன் மிகுந்த நேசம் பாராட்டியதுடன், கல்வி சம்பந்தப்பட்ட தன்னுடைய Papers பலவற்றைத் தமிழ்ப்

படுத்துவதற்கு என்னுடைய உதவியையும், என்னுடைய உழைப்பையும் நாடினார். அவற்றை நான் மகிழ்வுடன் செய்து கொடுத்தேன். இவ்வாறு நடந்து கொண்டிருந்தபொழுது யூ.என்.பி. ஆட்சி அமைத்து ஐ.எம்.ஆர்.ஏ. இரிய கொல்லை கல்வி அமைச்சராக வந்ததும் முதல் பணியாக என். எம். பெரோவின் சிபார்சிலே திரட்டப்பட்ட பாடநூல் சபைகள் கலைக்கப்பட்டன. கலைக்கப் பட்ட பின்னர் நான் சிறிதுகாலம் கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு விவேகானந்தா வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினேன்.

இந்தக் கொழும்பு வாசத்தின் காரணமாகத்தான் பேராதனையில் கைலாசபதி உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த மார்க்சியம் சார்பாக ஏற்பட்ட போராதனை இலக்கியச் சிந்தனைக்கு மாறாகச் சதாசிவம் பணிபுரிந்த கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு கொழும்பு இலக்கியச் சிந்தனை உருவாகியதாக மு. தளையசிங்கம் எழுதினார். கொழும்புச் சிந்தனைகளின் சிற்பியாகவும், முன்னெடுப்பவராகவும் என்னையே அவர் அடையாளப்படுத்தினார். இந்த நிகழ்வுகளை ஓரளவு அக்கறையுடன் மு. தளையசிங்கம், எவ்வளவு அவசரத்தில் எழுதியபோதிலும், ஏழாண்டு இலக்கிய வரலாற்றை ஒரு அவசரக் குறிப்பில் பதிவு செய்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. என் கொழும்பு வாசத்தின் காரணமாகவும், புதிய அக்கறைகளின் காரணமாகவும், இலக்கியம் பற்றிய புதிய சிந்தனை வேகத்தைச் செயற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும், சங்ககால இலக்கிய நூல்களைப் பற்றிய விழாக்களை மட்டக்களப்பில் நடத்தும் அக்கறைகள் அடிபட்டுப் போயின! அதனைச் செயற்படுத்த இயலாது போனமை குறித்து எனக்கு வருத்தமே!

ஞானம் : கொழும்பை மையமாகக்கொண்டு உங்களுடைய எழுத்துப் பணிகளை எவ்வாறு முன்னெடுத்தீர்கள்?

1960ஆம் ஆண்டிலே கொழும்புத் தொடர்புகள் இலக்கிய ரீதியாக ஏற்பட்டு விட்டன. அதற்கு ஒரே காரணம் இளங்கீர்ன் 'மரகதம்' என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கியிருந்ததுதான். இந்த மரகதத்திற்கு மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் அதிகப்படியான சந்தாக்களை நான் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று வசூலித்துக் கொடுத்து மரகதம் சஞ்சிகை வெளிவருவதைச் சகல வழிகளிலும் உற்சாகப் படுத்தினேன். இதே காலத்தில் கணேசலிங்கத்தினுடைய திருமணம் நடந்தது. அதற்கு வருகை தந்த பகீரதனுக்கும், சரஸ்வதி பத்திரிகையின் ஆசிரியர் விஜயபாஸ்கரனுக்கும் இடையில் கொழும்பில் ஏற்பட்ட சாச்சகைகளுக்கு வித்திட்டவன் நானே! அதனைத் தொடர்ந்து பல விவாதங்கள் காரசாரமாக நடந்தன. இதனால் கொழும்பை மையமாகக்கொண்டு நான் பணியாற்றுதல் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று.

மேலும் எம். ஏ. ரஹ்மானுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பினால், அவர் அரசு வெளியீடு என்ற புத்தக நிறுவனத்தைத் தொடங்குவதற்கு நான் தோள்கொடுத்து

உழைத்தேன். கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களுடைய புத்தகங்கள் பெரும்பாலாகப் பிரசுரமாகாமல் இருக்கின்றன என்ற குறைபாட்டைச் சுட்டிக் காட்டி, அரசு வெளியீடு பிரசுரங்கள் கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களுடைய நூல்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துப் பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று வலியுறுத்தி அதைச் செயல்படுத்தினேன். இவ்வாறு ரஹ்மான் மூலம் அச்சிடப்பட்ட தோணி சிறுகதைத் தொகுதிக்கும், புலவர்மணியினுடைய பகவத்கீதை வெண்பா நூலுக்கும், அரசு வெளியீடு அல்லாமல் ரெயின்போ அச்சகத்தில் ரஹ்மான் அச்சிட்டுக் கொடுத்த சலீமினுடைய நூலுக்கும், மற்றும் எனக்கு எப்பொழுதும் தமிழ் இலக்கிய ஆசானாய் விளங்கிய F.X.C. நடராசா ஐயா வினுடைய நூலுக்கும் அந்த ஆண்டு சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள் கிடைத்தன.

இந்தத் தமிழ் ஊழியம், அதாவது கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர்களுடைய நூல்கள் இலங்கை வாசகர்களைச் சென்றடைதல் வேண்டும், சாகித்திய மண்டலம் போன்ற வற்றால் அவை மகிமைப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்ற ஒரு நிலைப்பாடு என்னால் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த உண்மைகளைக்கூட இன்று கிழக்கிலங்கையில் வாழும் இலக்கியவாதிகள் ஒத்துக்கொண்டு பாராட்டவேண்டாம் ஐயா, பதிவு செய்யக் கூட இல்லை என்பதுதான் துக்கம். பின்னர் ரஹ்மானுடன் இணைந்து ரஹ்மானின் ஆசைக்காக இளம்பிறை என்ற பத்திரிகை நடத்தப்பட்டது. இந்த இளம்பிறை பத்திரிகை முஸ்லிம் கோலங்கொண்டு நடத்தப்பட்டபோதிலும், என்னுடைய இலக்கியச் சிந்தனைகளை - மார்க்சியச் சிந்தனை முற்போக்குக் கொள்கை களுக்கு மாறாக நான் முன்வைத்த தமிழ்த்துவம் சார்ந்த இலக்கியக் கொள்கை களை - நான் விளக்குவதற்கு இளம்பிறை தக்க பிரசுரமாக எனக்குப் பயன்படுவதாயிற்று.

கொழும்பை மையமாகக் கொண்டு இவற்றை நான் செய்து கொண்டிருந்தது முற்போக்கு நலன்களுக்கு முரண்பட்டதாகத் தோன்றியது. இதன் காரணமாகத் தான் 1964ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய மண்டல விழாவைக் குழப்புவதற்காக டானியல், சமீம் ஆகியோருடைய தலைமையில் முட்டையடி விழா நடத்தப்பட்டது. அந்த முட்டையடி விழா பற்றி விரிவாக என்னுடைய வரலாற்றில் வாழ்தலிலே ஒவ்வொரு நிகழ்வாக எழுதியுள்ளேன். யார் யார் முட்டை அடித்தார்கள் என்பதைக்கூட நான் பதிவு செய்துள்ளேன். கூறியது கூறுதலைத் தவிப்பதற்காக அதை விலக்குகிறேன். ஆனால் அந்த முட்டையடி விழாவுக்குப் பிறகு 1970ஆம் ஆண்டு சிறியாவோ பண்டாரநாயக்கா மீண்டும் அரசு ஏற்படுத்தி மார்க்சிய சார்பான எழுத்தாளர்களுக்குச் சாகித்திய மண்டலம் போன்றவற்றிலே பதவிகள் கொடுக்கும்வரையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் செயலற்று முடங்கிக் கிடந்தது என்பதுதான் உண்மை.

அப்பொழுது அந்த இடைக்காலத்தில் - 1963ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிறியாவோவின் ஆட்சிவரையிலே - நற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகளும்

அதை ஏற்றுக்கொண்ட எழுத்தாளர்களுடைய பங்களிப்புந்தான் உச்சம் பெற்றிருந்தன. இவை பின்னர் கைலாசபதி தலைமையில் உருவான யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் திட்டமிட்ட செயற்பாட்டினால் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்டன. இலக்கிய வரலாறும் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்குச் சார்பாகச் சோடிக்கப்பட்டது. இன்று இலக்கிய வரலாறு எழுதுபவர்கள் இந்த முட்டையடி வைவதற்கும் 70 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், மரபு சார்ந்த தமிழ்த்துவம் சார்ந்த இலக்கியப் போக்குகள் உச்சம் பெற்றிருந்ததை மறைக்கவும், தாங்கள் செயலற்று நொந்துபோய்க் கிடந்ததை மறப்பதற்காகவும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலே ஏற்பட்ட மாஸ்கோ சார்பு சீனச் சார்பு முரண்பாடுகளின் காரணமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் செயற்படவில்லை என்று விளக்கம் தருகிறார்கள். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் எப்பொழுதுமே பிரேம்ஜி என்ற புனைபெயரில் வாழ்ந்த ஞானசுந்தரனைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனமாக இயங்கிற்று என்பதும் சாமத்தியமாக மறைக்கப்பட்டு வருகின்றது.

இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினால் பயன்பட்டவர்கள் என்று ஆறேழு பெயர்கள் சட்டென்று நினைவுக்கு வருகின்றனர். முதலில் ஜீவாவும் டானியலும்! முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இருந்திருக்காவிட்டால் அவர்களும் எழுத்தாளர்கள்தான் என்று அங்கீகரிக்கப்படும் ஒரு சமூக நிலைமை தாமதமாகவே ஏற்பட்டிருக்கும். அதைச் செய்ததற்காக இன்றும் நான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு ஒரு மரியாதை செலுத்துகிறேன். இரண்டாவது, சிவத்தம்பி, கைலாசபதி ஆகிய, படைப்பு இலக்கியத்திலே எதுவித சாதனையும் சாதிக்கமுடியாத விமர்சகர்களாக இருந்தவர்கள் இலக்கியவாதிகளாக உயர்த்தப்பட்டு உயர்பதவிகள் வகிக்கக்கூடிய ஒரு சகாயச் சூழலை உருவாக்கியதிலே இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயற்பாடு கணிசமானது. இந்த இருவரின் புத்திஜீவித மேட்டிமையைப் பிரசாரஞ் செய்வதற்காக, இந்தப் பங்களிப்பு அடக்கி வாசிக்கப்படுகிறது.

ஞானசுந்தரம் எப்பவுமே, ஆரம்பகாலம் தொட்டு, இன்று வரைக்கும் அதன் பொதுச்செயலாளர் பதவியில் குந்திக்கொண்டு இருக்கிறார். அது யாவரும் அறிந்த உண்மை. ரஷ்யத் தூதரகம் இருந்தபொழுது அவரே அதிகாரபூர்வமான மொழிபெயர்ப்பாளராக தூதரகத்திலே வாழ்ந்து தன்னைச் செழுமைப்படுத்தியிருக்கிறார். இவர்களைத்தவிர முற்போக்கு என்று சொல்லிக்கொண்டு தங்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்து பிறர் அதிகம் ஆதாயம் அடைந்ததாக எனக்குத் தெரியாது. சில்லையூர் செல்வராசன், காவலூர் ராசதுரை, ஈழத்துச் சோமு, நீர்வை பொன்னையன், இளங்கீரன் போன்ற சிலர் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினால் புகழ்பெற்றார்கள். ஆனால் இவர்கள் முன்னர் குறிப்பிட்டவர்களைப் போன்று காத்திரமான ஆதாயம் அடைந்தார்கள் என்று விமர்சனம் வைக்கமுடியாது.

6. தமிழ்த் தேசியம்

ஞானம் : நீண்ட காலமாக கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோர் மீது காட்டமான விமர்சனங்களை நீங்கள் வைத்து வருகிறீர்கள். உங்களுடைய முதிர்ச்சிக்கும் உங்களுடைய இலக்கிய ஊழியத்திற்கும் இது பொருத்தமில்லை என்று பலரும் கூறுகிறார்களே?

காட்டமான விமர்சனங்கள் வைத்து வருகிறேன் என்று சொல்வது சரியோ தெரியவில்லை. ஆனால் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரும் பல்கலைக்கழகத்தில் நுழைந்ததினால் மட்டுமன்றி, ஒரு காலத்தில் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே தரம் தரமின்மை குறித்து நியாயம் வழங்கிய நீதிபதிகளாகத் தங்களை நிலைநிறுத்திக்கொண்டு பல தவறான முடிவுகளை ஒரு நான்கைந்து தசாப்தங்களாக நிலைத்து நிற்கச் செய்துள்ளார்கள். எனக்கும் கைலாசபதி, சிவத்தம்பிக்கும் எவ்வித தனிப்பட்ட பகைமையும் கிடையாது. சொந்தப் பிணக்குகள் அற்றவர்களாகவே வாழ்ந்தோம்.

அவர்கள்மீது காட்டமாக விமர்சனம் வைப்பதற்கு ஒரே ஒரு காரணம், ஈழத்து இலக்கிய தரநிர்ணயத்திலே நேர்மையற்ற சில அளவுகோல்களும் நேர்மையற்ற சில பார்வைகளும் புகுத்தப்படுவதற்கு அவர்கள் இருவரும் காரணராய் அமைந்தனர். அவர்கள் இருவரும் தமக்கு விசுவாசமாக இருக்கக்கூடிய சீட்கோஷ்டி ஒன்றினை உருவாக்கி உள்ளார்கள். சுயசிந்தனையைக் குருஜீக்கள் விசுவாசத்திலே அடகு வைத்த அவர்களே இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களில் இன்றும் தமிழ்த்துறைகளிலே உயர்பதவிகளிலே இருப்பதனால் அவர்கள் தங்களது வகுப்புகளை உபயோகித்து அந்தத் தவறான கருத்துக்கள் இன்னொரு தலைமுறைக்கும் சென்றடைய உணக்குவிக்கிறார்கள்.

எனவே, இந்தக் கைலாசபதி, சிவத்தம்பியினுடைய தவறான செய்திகளையும் தகவல்களையும் தரநிர்ணயங்களையும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் சாடி அல்லது மறுத்து வருகிறேன். உண்மை என்னவென்றால், கைலாசபதி, சிவத்தம்பியினுடைய கோட்பாடுகள் யாவும் சிதிலமடைந்துவிட்டன. அவை காலத்தை எதிர்த்து நின்றுபிடிக்கவில்லை. அதை இன்று சிவத்தம்பி ஓரளவு ஒப்புக்கொள்கிறார். ஒப்புதல் சாட்சியாக Approver ஆக மாறியுள்ளார். நுஃமான் கூடத்தான் அந்தப் பாவத்தைச் செய்யவில்லை என்றும், கைலாசபதியினுடைய கவிதை பற்றிய கணிப்புகளிலே தான் 1968-ஆம் ஆண்டிலேயே முரண்பட்டு இருந்ததாகவும் 'பல்டிகள்' அடித்துத் தமது தமிழ் அறிஞர் பயணத்தினை மேற் கொண்டுள்ளார்.

இவர்கள் தங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் மட்டும்தான் அவர்களுடைய தவறுகளை உரக்கச் சொல்லி

உணர்த்தி வருகிறேன். இன்று தமிழ்நாட்டிலே, ஓரளவுக்குக் கைலாசபதி - சிவத்தம்பி கூட்டாக, சிலவேளைகளில் இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் துணையுடன், நிறுவியிருந்த சில மாயைகள் நொறுங்கி வருகின்றன. மு. தளையசிங்கத்தினுடைய ஏழாண்டு இலக்கிய வரலாற்றில் உள்ள செய்திகள் பல தவறானவையாக இருந்தபோதிலும், கைலாசபதி உருவாக்கப்பட்ட ஒரு நிழல் - He was just a shadow - அவர் சாரமற்ற ஒன்று என்ற நிலையை இன்று மற்றவர்கள் உணர நான் ஒரு துணையாக இருந்திருக்கிறேன்.

எனவே, நான் அவர்களைச் சாடினேன்; கடுமையாகத் தொடர்ந்து சாடுதல் என்னுடைய வயதுக்கு ஒவ்வாது என்று சொல்லுவது ஒரு வீண்பழியைப் போடுவதாக அமையும். நியாயங்களைச் சொல்வதற்கு வயசு இல்லை. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரும் பேராசிரியர்கள் என்ற பதவிகளை வைத்துக் கொண்டு அறிவு மோசடியில் ஈடுபட்டிருந்ததால் அந்த அறிவு மோசடியை எதிர்த்துக் கேட்கக்கூடிய ஒரு தைரியவாளாய் நான் திமிர்த்தேன். தத்துவார்த்தமாகவும் அறிவுர்த்தியாகவும், அதேசமயம் இலக்கியத்திலே கொண்ட பக்தியின் காரணமாகவும் எனக்கு அந்த அதிகாரம் உண்டு என நான் நம்புகின்றேன். இது திமிர் அல்ல; வித்துவச் செருக்கு!

இவர் கைலாசபதியையும் சிவத்தம்பியையும் சாடுகிறார் என்று ஒலமிடுவதை விட்டு, நான் முன்வைக்கக்கூடிய கருத்துக்கள் தவறானவை என்பதை நிரூபித்து, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி முன்னெடுத்துச் சென்ற இலக்கிய வழிகாட்டல்கள் தான் இன்றும் செல்லுமானது என்று சொல்லவேண்டிய கூடமை சிவத்தம்பியும், கைலாசபதியும் உருவாக்கிய பல்வேறு சீட்கோடிகளுக்கு உரியது. அதை விடுத்து நான் சாடுகிறேன் என்று ஒப்பாரி வைப்பது அறிவின் வீரியத்துக்கு ஒவ்வாது.

எந்த ஒன்றும் மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படுதல் வேண்டும். பூரணமான உண்மைகள் என்பது கிடையாது. நான் வரலாற்றில் வாழ்தல் என்ற நூலிலே சொன்ன தகவல்கள் சத்தியமானவை, முழுமையானவை என்று நான் சொல்ல வில்லை. ஆனால் முழுமையான தகவல்களை, நாளைய தலைமுறைக்கு விட்டுச் செல்லக்கூடிய பதிவுகளை விட்டுச்செல்கிறேன். எனவே, இந்தக் கூக்குரல் இடுபவர்கள் இன்றைய யதார்த்த நிலைகளில் உண்மைகளை மீள்ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

ஞானம் : இந்தக் காட்டமான கருத்துக்களைப் பற்றிப் பேசிய போது, நீங்கள் ஆறுமுகநாவலர் பற்றியும் பல காட்டமான கருத்துக்களை முன்வைத்தது நினைவுக்கு வருகிறது. ஆறுமுகநாவலரை முதலாவது தமிழ்த் தேசியவாதியென கைலாசபதி இனங் காட்டியதாலா அந்தத் தாக்குதல்?

ஆறுமுக நாவலருக்கு இரண்டு முகங்கள் உண்டு என நான் பல சந்தர்ப்பங்களிலும் எழுதி வந்துள்ளேன். வசன நடையின் தற்காலப் போக்கிற்கு மிக ஆழமான, புத்திசாலித்தனமான, தமிழ்மரபில் நிலைகொண்ட அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்தவர் நாவலர். பண்டிதர் மாட்டுச் சிறைப்பட்டுப் படர்ந்திருந்த தமிழ் இலக்கணத்தை இலகுபடுத்தியதிலே நாவலருடைய சேவை மகத்தானது. 'அதனாற்றான்' என்பதை விடுத்து 'அதனாலேதான்' என்பது போன்ற தமிழ் நெகிழ்ச்சியை உருவாக்கியதற்கு நாவலருக்கு என்றுமே தமிழும் தமிழ்ச்சமூகமும் கடன்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமன்றி, தமிழ் வசன நடையை எவ்வாறு பயிலலாம் என்பதற்கு நாவலருடைய வசனநூல்கள் எத்தனையோ முன்மாதிரிகளாக அமைந்துள்ளன. வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்வதானால், என்னுடைய தமிழ் எழுத்துநடையின் உச்ச ஆதர்சம் நாவலர் என்று தான் சொல்லுவேன்.

இன்னுமொரு முகமுண்டு நாவலருக்கு. நாவலர் சைவத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக கிறிஸ்தவ சமயப் பரம்பலை எதிர்த்து நின்ற ஒரு தூண். அவர் சைவம் என்ற உயிரை வளர்த்தபோது தமிழ் என்ற உடல் வளர்ந்தது போன்று பிற்காலத்தில் வியாக்கியானம் கொடுத்தது உண்மையாக நாவலர் பற்றிய ஒரு சரியான புரிதலாக எனக்குப் படவில்லை. இரண்டாவதாக, இன்று சிங்களவர்கள் மத்தியிலே கிளர்ந்துள்ள சிங்கள இனவாத உணர்வுகளை முதலில் தன் எழுத்துக்களினாலும் தன் வழிகளினாலும், தன் ஊழியத்தினாலும் ஊக்குவித்தவர் அநகாரிக தர்மபால. அநகாரிக தர்மபாலதான் சிங்கள மொழியினதும் இனத்தினதும் பௌத்தத்தினதும் மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்ட தேசிய பிதா என்று சிங்களவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு மகிமைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்.

அந்த அளவுக்கு நாவலர் ஒரு தமிழ்த் தேசிய அடையாளம் என்று சொல்லி ஒப்பீட்டு ரீதியாக நிறுவ முயன்றவர் கைலாசபதி. இதற்கு எந்த முகாந்திரமும் இல்லை. ஏனென்றால் 'ஆறுமுக நாவலர் ஆங்கிலேயருடைய ஆட்சியை எதிர்த்துப் பிரசாரம் செய்ததே கிடையாது. ஆங்கில மொழியும் ஆங்கிலேயரும் அந்நியப்படுதல் வேண்டும், தமிழ் மீண்டும் மாட்சிப்படுதல் வேண்டும், தமிழ் மொழியின் மூலம் தமிழ் இனம் பெருமையற வேண்டும் என்று நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டிலேயோ அல்லது வேறு எந்த நூல்களிலேயோ பகிரங்கப்படுத்தியதையோ, பிரசாரப்படுத்தியதையோ நம்மால் அறியமுடிவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது அவருடைய பிரசாரங்களினால் சேர் பொன்மைப்பலம் இராமநாதன் ஆட்சியாளராக உயர்ந்தார் என்றும், அவருடைய பிரசாரத்தினால்தான் இந்துக்கள் மத்தியிலே இந்துக்களால் நடத்தப்படக்கூடிய இந்துக் கல்லூரிகள் ஸ்தாபிதம் ஆவதற்கு வழிவகுத்தார் என்றும் பெருமை பேசும்போது, ஆறுமுகநாவலர் எங்கே தமிழ்த் தேசியத்தைக் கண்டுபிடித்தார்? அவர் ஆங்கிலத்துக்கு வாழி பாடியதனால் அல்லவா வடஇலங்கையில் கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் நடத்திய பாடசாலைகளையும் மிஞ்சக்கூடியதாக இந்துக் கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டன?

இன்னும் ஒன்றையும் கவனத்தில் எடுத்தல்வேண்டும். தமிழ்த் தேசியம் என்பது தமிழருடைய உரிமைக்காகப் போராடும் ஒரு இயக்கமாகவும் எழுச்சியாகவும் அமைதல் வேண்டும். ஆறுமுக நாவலரால் உருவாக்கப்பட்டு, சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதனாலும், பின்னர் ஜீஜீ பொன்னம்பலம் வரையிலும் தமிழ்த் தேசியம் என்றுமே முன்னெடுக்கப்படவில்லை. அவர்கள் ஆங்கில மொழி மூலம் ஆட்சியிலே தங்களுடைய பங்கினைக் கேட்டார்கள். They did not fight for the rights of Tamils. They only agitated to get a lion's share for the Tamils. இதை உணர்ந்துகொண்டால், ஆறுமுகநாவலர் தமிழ்த் தேசியத்துக்கு வித்திட்ட முன்னோடி என்று சொல்லியிருக்கமாட்டார்கள்.

அடுத்ததாக, ஆறுமுகநாவலரை ஐந்தாவது சமயகுரவர் என்றும் வழிபடுகிறார்கள். இது இரண்டும் முரண்பட்டது. ஒரு தேசியவாதி என்பவன் தமிழர் களுடைய மதங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு தமிழ்மொழியை முன்னெடுக்கக் கூடிய தலைவனாக இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் சைவத்திற்காக மட்டுமே வாதுரைத்த ஒருவர் தமிழர் தேசியத்தலைவனாக, தேசிய உணர்வாளனாகவும் இருந்தார் என்று சொல்வது சிந்தனையில் குழப்பமான முடிவாகவே எனக்குப்படுகிறது. இன்னுமொன்று, நாவலர் அந்தக் காலத்திலிருந்த யாழ்ப்பாண சாதிமுறையை மிக அழுத்தமாக வற்புறுத்த முனைந்தார் என்பது. அவர் தென்னாட்டுக்குச் சென்று பல சாதனைகளையும் பல அபகீர்த்திகளையும் அடைந்தார் என்று பதிவாகியுள்ளது. ஒன்று, ஆறுமுகம் என்பவரை நாவலராகத் தரிசிக்கச் செய்தது தமிழ்நாட்டிலுள்ள மடங்களே! இன்றும் நாவலர் என்ற அவருடைய விருதைக் கொடுத்து மகிழ்ந்தது தமிழ்நாடு என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

அதேபோன்று சைவத்தை வளர்த்த தில்லையம்பலத்திலே அவர் மடம் அமைத்து பாடசாலை நிறுவி பெரும் தொண்டுகள் செய்தார். அப்பொழுது அவர் இராமலிங்க சுவாமிகளுடன் முரண்பட்டார். அருட்பாவா மருட்பாவா என்று ஆர்ப்பரித்தார். ஆனாலும் கூட இந்த வழக்கு நடந்தபொழுது, நீதிபதியின் முன்னால் இராமலிங்க சுவாமிகள் வந்தபொழுது ஆறுமுக நாவலர் எழுந்து மரியாதை செய்தார் என்று பதிவாகியுள்ளது. இவை அனைத்தையும் வசதிக்காகக் காலஓட்டத்திலே மறந்துவிடுதல் கொடுமை. 'வித்துவகேசரி' என்ற பெயரில் வடமராட்சியைச் சேர்ந்த ஒரு கரையான் எழுதிவிட்டார் என்பதற்காக பிரபந்தத்திரட்டிலே நாவலர் எழுதிய மறுப்பினை சிவத்தம்பி உட்பட இலங்கையில் பதிவு சுகிக்கும் ஏனைய தமிழ்ப் பேராசிரியர்களும் படித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். "பறையருள்ளும் இவ்வாறு ஒரு வித்துவகேசரி தோன்றி பறையாரோ? பறையினும் பறைவர். எனவே, இந்தக் கரையாருள் தோன்றிய வித்துவகேசரி கரையாது இருக்கக் கடவர்" - இப்படிப் பறையர் கரையார் என்று சாதிகளை அழுத்தும் திருத்தமாகச் சொல்லி அநாகரிகமாக எழுதிய இந்த நாவலர் அன்றைய காலத்தில் இருந்த ஜாதிமுறைகளைப் பேணிணாரே

ஒழிய அதை அழுத்தமாகச் சொல்ல விரும்பவில்லை என வக்காலத்து வாங்குதல் அறிவு மோசடியின் பார்ப்பும்.

அது மட்டுமல்ல. ஆறுமுக நாவலர் ஸ்தாபித்த பள்ளிக்கூடங்களிலே தீண்டத்தகாதார் என்று 'சீல்' குத்தப்பட்ட சாதியாருக்கு அனுமதி வழங்கப் படவில்லை. இவை அனைத்துமே நாவலர் முழுக்க முழுக்க சைவர்களுக்கும், காய்காத்த வேளாள சைவர்களுக்காக மட்டுமே குரல் கொடுத்து வாழ்ந்த ஒரு சமூகத்தொண்டன். எனவே, அவருடைய சமூகத் தொண்டனை தேசியமாக மாற்றிச் சொல்வது அறிவு மோசடியின் பார்ப்பும் என்பதற்காகவே ஆறுமுக நாவலரை எதிர்த்தேன்.

ஆறுமுக நாவலரை இலக்கியவாதியாகத் தரிசியுங்கள். ஆறுமுகநாவலர் வசன நடையைத் தந்தார் என்பதற்காகத் தரிசியுங்கள். ஆறுமுக நாவலர் தமிழ் நாட்டிலே சென்று அங்குள்ள மரபுக் கவிதைகளுடைய உருபுகளை உடைத் தெறிந்து, தமிழ் வசனம் இவ்வாறுதான் அமைதல்வேண்டும் என்று ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக நின்றார் என்று பெருமையாகச் சொல்லுங்கள். அதை விட்டு, ஐந்தாவது குரவர் என்றோ, தேசியத்தலைவர் என்றோ அவருக்குச் சாயம் பூசுவது அறிவுக்கு முரண்பட்டது என்பதற்காகத்தான் நான் அவ்வாறு காட்டமாக எழுதிவந்தேன்.

ஞானம் : இவ்வாறான காட்டமான கருத்துக்களை நீங்கள் முன்வைப்பதினாலேதான் இலக்கிய உலகில் உங்களைப் பற்றிப் பிரதிகூலமான அபிப்பிராயங்கள் பதிவு செய்யப் படுகின்றன என்றா சொல்லுகின்றீர்கள்?

என்னைப்பற்றிப் பிரதிகூலமான அபிப்பிராயங்கள் நிலவவதற்கு அடிப்படையான காரணங்களை நான் அறியேன். இதற்குப் பலருக்கும் பலவிதமான காரணங்கள் இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் நான் எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து இதுவரையில் பட்டத்திற்காக, பதவிக்காக, அரசாங்க ஊழியத்திலே ஏற்படும் ஓர் உயர்வுக்காக, ஒருவனைப் பிரீதி செய்யவேண்டும் என்பதற்காக, முகமணுக்காக நான் சரியெனக் கருதியவற்றிற்கு மாறாக எழுதியோ பேசியோ வந்ததில்லை. பிறிதொரு வழியிலே சொல்வதானால், சமரசங்களுக்கு நான் என்றுமே அடிமையானது இல்லை. 1956-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் எனக்கு அரசு உயர் பதவி தருவதென்று எதிர்மன்னசிங்கம் ஆசை காட்டியதிலிருந்து இதுவரையிலே நான் எந்த ஆட்களுக்கும், எந்தப் புழுவுக்கும், எந்த அரசியல் நிர்ப்பந்தத்திற்கும் விலைபோகாமல் வாழ்ந்திருக்கிறேன்.

இன்னுமொன்று; “அவன் தன்பாட்டில் செய்துகொண்டிருக்கட்டும், எனக் கென்ன” என்று விவகாரங்களிலிருந்து ஒதுங்கி வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சரி அல்லாத தவறான கருத்துக்கள் முன்

வைக்கப்படுகின்றன என்று எனக்குப் பட்டபோதெல்லாம் அந்தக் கருத்துக்கள் சரியல்ல என்று சொல்லி உரத்துக் குரல் கொடுத்தவன் நான். அன்று தொடக்கம் இன்று வரை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் முரண்பட்டு இருந்தபோதிலும்கூட, நேரடியாக அவர்களை எதிர்க்காமல், ஒரு முகமன் சொல்லி தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்ட எத்தனை எழுத்தாளர்களை எனக்குத் தெரியும். நான் அவ்வாறு செய்யவில்லை.

அடுத்தது, நான் இலங்கையில் பழகிய எழுத்தாளர் வட்டத்தைப் போன்று வேறு எவரும் பழகியது கிடையாது. ஒன்று ஆரம்ப காலத்திலிருந்த சோ. சிவபாதசந்தரம், நா. பொன்னையா, வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், அ. செ. முருகானந்தம், அ. ந. கந்தசாமி, சு. இராசநாயகம், சு. வேலுப்பிள்ளை, கனக. செந்திநாதன், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை, சச்சிதானந்தன் என்று பலரை எடுத்துக்கொண்டாலும், ஈழகேசரிப் பரம்பரையிலிருந்து மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையைத் தொடங்கி, சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு உருப்படியான நாற்றங்கால் அமைத்துத்தந்த முன்னோடிக் கதைஞர்கள் அனைவரையும் நான் தேடிச்சென்று உறவு வைத்து மரியாதையாகப் பழகி அவர்களுடைய காலத்துச் சாதனைகளையும் பலவீனங்களையும் உள்வாங்கிக் கொண்டேன் என்று தைரியமாக என்னால் உரிமை பாராட்டிக்கொள்ளுதல் முடியும். முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இத்தகைய ஒரு தேடலுக்குத் தங்களை உட்படுத்திக் கொள்ளவில்லை.

இரண்டாவதாக, நான் மலைநாட்டில் வாழ்ந்திருக்கிறேன். இவர்கள் எல்லோரும் சாதி ஒற்றுமைகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது, கலப்புத் திருமணம் செய்தவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை கோலாகலமான கௌரவ விருதுகள் வழங்கிய காலத்தில் எல்லாம், இந்த எஸ்.பொ.வை மறந்துவிட்டார்கள். நான் கிழக்கு மாகாணத்தில் கலப்புமணம் செய்து கிழக்கு மாகாணத்தையே என்னுடைய பிள்ளைகளுடைய தாய்விடாக மாற்றி வாழ்ந்தேன். சாதி விட்டுச் சாதி மட்டுமல்லாமல், மாகாணம் விட்டு மாகாணம் சேர்ந்து நான் வாழ்ந்தேன். பெரும்படிப்பு படித்துப் பெரிய மார்க்சியக் கொள்கை பேசியவர்களுடைய வரலாறுகளை எடுத்துப்பாருங்கள். அவர்கள் அத்தனைபேரும் கொழுத்த பணத்திற்காக, கொழுத்த சீதனத்திற்காக கலியாணம் முடித்தவர்கள். யாராவது தங்களுடைய கொள்கைக்காக மணம் செய்தோ அன்றேல் பிற மாவட்டத்துக்குச் சென்றோ வாழ்ந்து காட்டக்கூடிய தைரியம் அவர்களில் யாருக்கும் இருக்கவில்லை.

உண்மையில் நான் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு வந்தபடியால், யாழ்ப்பாணத்துக்காரன் என்னை மட்டக்களப்பான் என்று ஏசினான். நான் மட்டக்களப்பிலே குடியேறி, சாதனைகள் செய்யத் தொடங்க, மட்டக்களப்பார் காலம்காலமாக ஒம்பிய சோம்பேறித்தனத்துக்கு எதிராக நான் செயற்பட்டபடியால் அங்கே என்னை

‘யாழ்ப்பாணி’ என ஏசினார்கள். ஏனைய அரசியல்வாதிகள் எல்லோரும் என்னை கம்யூனிஸ்ட் என்று கூறினார்கள். 1956-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1960-ஆம் ஆண்டுவரை தமிழர்களிடம் நீங்கள் கேட்டுப் பார்த்தால் சொல்வார்கள்; என்னை இரண்டு அடைமொழிகளால்தான் அழைப்பார்கள். ஒன்று, பி. ஏ. பொன்னுத்துரை என்பார்கள். இல்லாவிட்டால், கம்யூனிஸ்ட் பொன்னுத்துரை என்பார்கள்.

இதில் ஒரு குறிப்பு. பி. ஏ. பொன்னுத்துரை என்று சொன்ன காலத்தில், பி. ஏ. படித்து ஆசிரியர்களாக மட்டக்களப்பில் பணிபுரிந்தவர்களைக் கைவிரல்களிலே எண்ணிக் கொள்ளலாம். மட்டக்களப்புக் கிராமங்களுக்குச் சென்று பி. ஏ. படித்தவர் என்று அறிமுகஞ் செய்தால் அவர்களுக்குப் புரியாது. அந்த நேரத்தில் என்னுடைய நண்பர்கள், ‘நல்லையா மாஸ்டருடைய படிப்பு’ என்று சொன்னால் தான் புரியும். அப்படிப்பட்ட மட்டக்களப்பிலே நான் வாழ்ந்து அவர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுத்து அவர்களை உசுப்பி வந்ததினால், நான் இல்லாத காலத்திலே என்னை ஏசவேண்டிய கடப்பாடு அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, நான் அறியேன்.

அதேபோன்றுதான், ஆறுமுக நாவலர் தமிழ்கூறும் நல்லுலகு என்பது தெற்கே மண்ணார், திருகோணமலை வரையில்தான் வியாபித்திருந்தது. நாவலர் மறந்தும் மட்டக்களப்பினைத் தமிழர் வாழும் பிரதேசமாகப் பதிவு செய்யவில்லை. அதனைத் தமிழர் வாழும் பிரதேசமாகப் பதிவு செய்த நான்கு பேர்களில், விபுலானந்தர் தொடங்கி இன்று வரையில், அந்த நான்கு பேர்களில் என்னையும் ஒருவனாகக் குறித்தல்வேண்டும். அதைக் குறிக்காது விடுவதற்காகவும் என்னை மட்டக்களப்பு ‘எழுத்தாளக் குழுக்கள்’ எதிர்ப்பார்கள். இன்னுமொன்று; நான் எந்தக்காலமும் சிறுபான்மைத் தமிழன், எனக்குச் சிறுபான்மைத்தமிழன் என்ற முறையில் பதவி தாரங்கள், சாகித்திய மண்டலத்தில் ஓர் உறுப்பினர் ஆக்குங்கள் என்று பிச்சை கேட்டதே கிடையாது.

நான் 1955-ஆம் ஆண்டே நியாயமாகவும் தைரியமாகவும் அறிக்கை செய்தேன். ‘என்னுடைய சாதியின் பெயராலும், நான் பிறந்த பிரதேசத்தின் பெயராலும் கலை இலக்கியத் திருத்தவிசிலே எந்தக்காலமும் நான் ஒரு ஆசனம் யாசிக்க மாட்டேன்’ என்று சொல்லியிருந்தேன். இப்பொழுது ஐம்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அந்த வார்த்தையைக் காப்பாற்றி நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். இன்னொன்று; தென்தமிழ் நாட்டிலே சென்று திராவிட இயக்கங்கள் தமிழை முன்னெடுக்கத் தவறிவிட்டன என்றும், தமிழ்த்துவத்தை அவர்கள் நேசிக்க வில்லை என்றும், ஆரிய மாயை மட்டுமல்ல, திராவிடமும் ஒரு மாயைதான் என்றும் துணிந்து எழுதிப் பிரசாரம் செய்தவன் நான். எனவே, நான் திராவிடர் வளர்த்துள்ள அரசியல் கலாசாரத்தினாலும் எதிர்க்கப்படும் ஒரு மனிதனாகத் தான் வாழ்கிறேன்.

பிறிதொன்றும் நிச்சயமாகக் குறிப்பிடப்படுதல் வேண்டும். ஆறுமுக நாவலருக்குப் பின்னர், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளைக்கும் பின்னர், நூறு வருஷங்களுக்குப் பின்னர், தமிழ்நாட்டிலே மையம் வைத்து, ஈழத்தமிழர்களுடைய, புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுடைய எழுத்து வல்லபங்களுக்கு ஒரு கேந்திரம் அமைத்துக் கொடுத்த தமிழன் நான். அதனாலும் நான் வெறுப்பைச் சம்பாதிக்கிறேன். உண்மையாக, உண்மை பேசி, உண்மைக்காக உழைத்து, தமிழை நேசித்து, தமிழை இறக்கும்வரை மூச்சாகக் கொண்டு தமிழ்ப்பணி செய்து வருவது தப்பானால், நான் அந்தத் தப்பைச் செய்துகொண்டே சாவேன். யதார்த்தவாதி வெகுஜன விரோதி என்பது மற்றவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, எனக்கும் பொருந்தும்.

7. ஆதர்ச முன்னோடிகள்

ஞானம் : உங்களுடைய எழுத்துக்கு ஆதர்சமாக இருந்த முன்னோடிகளைக் கூற முடியுமா?

முன்னோடிகள் என்று சொல்லாமல் என்னைப் பல்வேறு கட்டங்களிலும் கவர்ந்த எழுத்தாளர்களைப் பற்றி, கவர்ந்து என்னுடன் உழைத்த சமகாலத்தவர்கள்பற்றி, இன்றுவரை வாழ்ந்து வரக்கூடிய இலக்கிய நெஞ்சங்களைப் பற்றியும் ஊழியர்களைப்பற்றியும் ஒரு நீண்ட பட்டியல் பதிவாக வேண்டும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நான் அதற்குப் பயன்படுத்த விரும்புகிறேன். ஆரம்பத்தில் உலகம் பலவிதம் கதைகள், கோபாலரட்சம் நேசரட்சம் போன்ற நாவல்கள், வீரகேசரி ஆசிரியராக இருந்த எச். நல்லையா எழுதிய நாவல்கள் இவற்றையெல்லாம் நான் வாசித்து பிரமிப்பு அடைந்த காலம் இருக்கிறது. ஈழத்து எழுத்தாளர்களுள், கதைஞர்களுள் இவர்களைப் பிரமிப்புடன் வாசித்தது இன்றும் ஞாபகம் இருக்கிறது. தென் தமிழ்நாட்டிலிருந்து, வெட்கப்பாடல் சொன்னால், கல்கி. கல்கியினுடைய பார்த்திபன் கனவு, சிவகாமியின் சபதம் இவற்றையெல்லாம் எத்தனையோ தடவை திரும்பத் திரும்ப வாசித்தின்புறேன். ஆனால் இன்று, கல்கி ஒரு நாவலாசிரியர் அல்ல என்று திட்டவாட்டமாக என்னால் விமர்சனம் செய்யமுடியும். ஆனாலும் ஒரு கட்டத்திலே கல்கியாற் கவரப்பட்டு இலக்கிய ரசனை உள்ளவனாக வளர்ந்தேன் என்பதை நேர்மையுடன் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.

ஆனால், என்னுடைய எழுத்து ஆளுமைக்கு ஆதர்சமாக அமைந்த ஒருவர் பாரதிதான். பாரதி சொற்ப் காலத்துக்குள் தமிழுக்கு ஒரு புதிய உத்வேகம், ஒரு புதிய மந்திரசக்தி, ஒரு புதிய நெகிழ்ச்சி, புதிய உயிர்ப்பு, புதிய சுவையுணர்வுகள், புதிய சுருதிகள் அனைத்தையும் ஒன்றாக அருளினான். நான் சில வேளைகளிலே திராவிடக் கழகத்தினருடைய இலக்கியத் தோல்விக்குப்

பிரதான காரணம் பாரதியாருடைய இலக்கிய ஆளுமையை 'அவன் ஒரு பார்ப்பான்' என்று நிராகரித்ததினால் ஏற்பட்டதோ என்று கூட நினைப்பதுண்டு. பின்னர், இலங்கையில் சம்பந்தன், வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சு. இராசநாயகம், கனக, செந்திரநாதன், சு. வேலுப்பிள்ளை, இ. நாகராசன், சொக்கன் ஆகியோருடைய எழுத்துக்களை நான் வியப்புடன் வாசித்த காலங்கள் உண்டு. அதை மறவேன்.

உண்மையாக, நான் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் படித்தபோது ஈழகேசரியில் 'மலர்ப்பலி' என்ற சொக்கனுடைய தொடர்கதை வந்துகொண்டிருந்தது. அதே காலத்தில் வ. அ. இராசரத்தினம், பித்தனுடைய கதைகள், அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோருடைய எழுத்துக்கள்... எனக்குச் சகாக்களாகவும் தோழர்களாகவும் வாய்த்த என். கே. ரகுநாதன், டாணியல், டொமினிக் ஜீவா... பின்னர் புதுமைப்பித்தன், மௌனி, கு. ப. ராஜகோபாலன், கு. அழகிரிசாமி ஆகிய பலர். அத்துடன், தி. ஜானகிராமன், வா. ச. ராமமிர்தம் ஆகிய இருவரையும் விசேடமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். ஒரு கட்டத்தில் ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி இப்படியே சொல்லிக்கொண்டு போனால் இன்று தமிழ்நாட்டில் என்னுடன் நட்பு பாராட்டிக்கொண்டிருக்கக் கூடிய அசோகமித்திரன், இ. பார்த்தசாரதி, சுஜாதா, வெங்கட்சாமிநாதன், மாலன், அம்பை முதலியோர்... இவர்களை நீங்கள் ஓரளவுக்குப் பிராமண எழுத்தாளர்கள் என்றால், அவர்களுடைய இளைய தலைமுறையான வெங்கடேஷ், பா. இராகவன், முருகன் இவர்களுடனும் நான் பழகிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர்களை விடுத்து கோவை ஞானி, பழமலய், இன்குலாப், கந்தசாமி, பிரபஞ்சன் இவர்கள் எல்லோரிடமும் பழகிக் கொண்டிருக்கிறேன். இளைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஒரு 200 பேரையாவது சொல்லவேண்டும். அவர்களுள் அறிவுமதி, யுகபாரதி, பழநிபாரதி, தமிழ்ச்சி என்று ஒரு நீண்ட பட்டியல் வரும்.

இவர்களைவிட மட்டக்களப்பிலே நான் வாழ்ந்த காலத்தில் என்னுடைய எழுத்தை ஊக்குவித்த, எனக்கு உதவியாக இருந்த பலரையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடிகிறது. ரி. பாக்கியநாயகம், நவம், அன்புமணி, நீலாவணன், மருதூர்க்கொத்தன், ஜே.எம்.எம். அப்துல்காதர், அ.ச. அப்துல்சமது, எம்.ஏ. நுஃமான், எஸ்.எல்.எம். ஹனிபா, புரட்சிக் கமால், அவை வேந்து, வை. அஹமது அண்ணல் என்று ஒரு நீண்ட பெயர்ப்பட்டியலைச் சொல்லலாம்.

பின்னர் என்னுடன் இணைந்து மாணவர்களாக இருந்து சக பயணிகளாகப் பயணம் செய்த காசிஆனந்தன், செழியன் பேரின்பநாயகம் ஆகியோர். இவர்களுள் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியது ஆர். பாலகிருஷ்ணன். அவர் இப்பொழுது ஸாம்பியாவில் வாழ்ந்து வருவதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். வடக்கே இன்னும் பலர். அழகு சுப்பிரமணியம், ஏ.ஜே. கனகரட்னா, என்னுடைய இனிய நண்பர் இ. நாகராஜன், அற்புதமான விமர்சகரும் மொழிபெயர்ப்பாளருமான திருச்செல்வம்,

கே. வி. நடராஜா இப்படியே சொல்லிக்கொண்டே போகலாம். இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஏதோ ஒருவகையில் அறிந்தோ அறியாமலோ என்னுடைய எழுத்துப்பணி சிறப்பதற்கு ஏதாவது ஒன்றைச் செய்தார்கள் என்று நன்றி விகவாசத்துடன் இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறேன்.

கொழும்பில் இளங்கீரன், எம். ஏ. ரஹ்மான், எம். பாலசிங்கம், கனகரத்தினம், தர்மதாஸ, ஐவாகர், முக்கியமாக நாடகத்துறையில் பல பரிசோதனைகள் செய்த கனஹர் ஹமிட், அப்புறம் மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இரா. சிவலிங்கம், சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கிருஷ்ணசாமி, எம்.எஸ்.எம். இராமையா, தெளிவத்தை ஜோசு, எனக்குப் பலகாலமும் நண்பனாக இருந்து பல வழிகளிலும் உதவி செய்த மாத்தளை கார்த்திகேசு, வி. கே. டி. பாலன் இவர்கள் அத்தனை பேரும் ஏதோ ஒரு வகையில் என் ஆசான்களாகவோ, சகாக்களாகவோ இருந்தார்கள். அவர்களால் என்னுடைய எழுத்து ஊழியத்திலே நான் நன்மை பெற்றேன்.

புலம்பெயர்ந்து சென்றபிறகு இன்னொரு பட்டியல். இவர்களில் பலர் என்னைப் பின்னர் ஏசியதும் உண்டு, நிராகரித்ததும் உண்டு. அதைப்பற்றி எனக்கு அக்கறை இல்லை. ஆனால் ஒரு பெரிய மனிதச் சங்கிலியினால் உருவாகுவது தான் இலக்கியப் பெரும் பயணம். அந்தப் பெரும் பயணத்தை இன்னும் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்றைக்கும் நான் என் தனிமனித சாதனை என்று எதையும் சொல்லவில்லை; ஒன்றைத்தவிர. எழுத்தில் நான் ஊன்றிய சத்தியமும் ஆளுமையும் நேர்மையான பக்தியும் என் தனித்துவத்தை வளையும்.

ஞானம் : ஆறுமுகநாவலர் போன்றே நாவலர் என்று பட்டம் பெறா விட்டாலும், உங்கள் நாவன்மையால் தமிழ்நாட்டைக் கவர்ந்தீர்கள் என்று பதிவாகியுள்ளது. அத்துடன் வ. அ. இராசரத்தினம் உங்களுடைய பேச்சாற்றல் பற்றி நிறையவே எழுதியுள்ளார். இது பற்றிக் கூறுவீர்களா?

சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் நான் மாணவனாக இருந்த காலத்தில் வகுப்புகளில் ஆங்கிலத்தில் பேச்சாற்றல் உள்ளவன் என்று கணிக்கப்பட்டேன். சன்மார்க்க வாலிபர் சங்கத்தின் கிளையாக இயங்கிய மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகத்திலே என்னுடைய பேச்சுக்கள் வாராவாரம் இடம்பெற்றன. உண்மையில் அதுதான் என்னுடைய பேச்சுக்குப் பயிற்சிக்கூடமாக விளங்கியது என்று கூடச் சொல்லலாம். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் இணைந்து பிணைந்து பிரசாரம் செய்யப் புகுந்தபொழுது, ஆரம்பகால மேடைப் பேச்சாளர்களில் ஒருவனாக, மாணவப் பேச்சாளனாக நான் விளங்கினேன். எனவே மாணவர் தேர்ச்சிக் கழகமும் பின்னால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும்தான் என்னுடைய பேச்சு ஆற்றலை வளர்ப்பதற்குப் பண்ணையாக இருந்தன.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலே நான் பயின்று கொண்டிருந்த பொழுது சேர். சீனிவாசசாஸ்திரி பேச்சுப்போட்டி நடந்தது. புகழக வகுப்புத் தொடக்கம் எம். ஏ. இறுதியாண்டு வரையில் கல்வி பயிலும் சகல மாணவர்களும் கலந்துகொண்டு ஒருசேர நடக்கும் போட்டியில் ஒரு பரிசுதான் வழங்கப்படும். 1950-ஆம் ஆண்டு நான் முதலாண்டு மாணவனாக இருந்த பொழுது கலந்துகொண்டு அந்தப் பரிசினைப் பெற்றேன். இந்தப் பரிசினைப் பெற்ற முதலாவது இலங்கைத்தமிழன் நான். அதன்பின்னர் நான் பட்டதாரி மாணவனாக இருந்த காலத்திலே இராமலிங்கம், வி. பொன்னம்பலம் போன்ற யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த பிரபல பேச்சாளர்கள் உன்சாலை மாணவர்களாக இருந்த காலத்திலே கிறிஸ்தவக் கல்லூரியினுடைய தமிழ்ப் பேச்சுக்குழுவின் தலைவனாக நான் செயற்பட்டேன். அந்தக்காலத்தில் குயீன் மேரிக் கல்லூரியில் இருந்து அனந்தநாயகி, பச்சையப்பா கல்லூரியில் இருந்து கு. ராஜவேலு போன்ற பல பேச்சாளர்கள் கலந்துகொண்டபோதிலும் பல்கலைக்கழக மாணவனாகத் தமிழ்நாட்டிலே சென்னையிலே என்னுடைய பேச்சுக்கள் வெகுவாக மாணவர் உலகில் அங்கீகரிக்கப்பட்டவையாக இருந்தன.

பின்னர், மட்டக்களப்பிலும் நான் மாணவர்களுக்குப் பேசுத்திறனை வளர்ப்ப தற்காக மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியிலே தமிழ்ப் பேரவை என்ற ஒரு அமைப்பினை ஏற்படுத்தி பேச்சுப் போட்டிகளும் நடத்தினேன். அதில் கலந்து கொண்ட பலர், காசி ஆனந்தன், செழியன் பேரின்பநாயகம், பரீத் மீரலெம்பை போன்ற பலர் பேச்சாளர்களாகத் தேர்ச்சி பெற்று வெளியேறி எனக்குப் பெருமை சேர்த்தார்கள். இராஜதுரையை மட்டக்களப்பிலே 'சொல்லின் செல்வர்' என்று தான் அழைப்பார்கள். உண்மையிலே, ஈழத்திலே மேடைப் பேச்சாளர்களிலே என்னைக் கவர்ந்த பேச்சாளர்கள் சிலர். அவர்களில் முதன்மையானவர் என்று நான் கருதுவது, அரசியல் மேடையைப் பொறுத்தவரையில் செனட்டர் நடேசன் என்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். மிகச் சரளமாக மக்கள் தமிழிலே கொள்கைகளை ஆணித்தரமாகப் பேசுவார். ஆனால், இராஜதுரை திராவிடக் கழகத்தினர் பயிற்ற பேச்சுக்கலையைப் பின்பற்றி அடுக்குத்தமிழிலே ஆவேசமாக மக்கள் கிளர்ந்தெழும் வகையிலே பேசுவார். அவருடைய பேச்சுத்தான் அவருடைய அரசியல் செல்வாக்குக்கும் அரசியல் உயர்வுக்கும் காரணமாக அமைந்தது. அவருடைய பேச்சுக்கு ஈடு கொடுக்கக் கூடிய பேச்சாளர்கள் இல்லை என்றிருந்த நிலையில், அந்த இராஜதுரைக்கு இந்தப் பொன்னுத்துரை என்ற அளவிலே கிழக்கு மாகாணத்திலே நான் அரசியல் மேடைகள் தோறும் இராஜதுரையினுடைய பிரசங்கங்களையும், ஏனைய தமிழரசுக் கட்சிப் பிரசாரப் பிரங்கிகளுடைய பிரசாரங்களையும் எதிர்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தேன்.

என்னுடைய பேச்சு வல்லபத்தினால்தான் எஸ். யூ. எதிர்மன்னசங்கம், கவீட் மஜீத் போன்றவர்கள் எம்.பி.க்களாக வந்தார்கள் என்றுகூட உரிமை பாராட்ட

முடியும். இன்னொரு விஷயத்தைப் பதிவுக்காகச் சொல்லுகிறேன். என்னுடைய பேச்சைக்கேட்டு அதிகம் வியாசூலம் அடைந்து தவித்தவர்கள் இருவர். ஒருவர் சிவத்தம்பி, மற்றவர் கைலாசபதி. நான் என்னுடைய வரலாற்றில் வாழ்தலிலே அதனைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளேன். நான் நம்புகிறேன், என்னுடைய வாழ்நாள் யூராவும் இரண்டே இரண்டு கூட்டங்களில் மட்டும்தான் நானும் கைலாசபதியும் ஒரே மேடையில் பேசியுள்ளோம். அதன் பின்னர் நடந்த அனைத்து இலக்கியக் கூட்டங்களிலேயும் இறக்கும்வரை கைலாசபதி ஒரு விஷயத்தைத் தனது பேச்சுமேடை நாகரிகமாகவும், பண்பாகவும் பயின்று வந்தார். அது என்னவென்றால், 'நான் பேசும் இலக்கியக் கூட்டத்தில் எஸ்.பொ. அழைக்கப்பட்டால் நான் வரமாட்டேன்' என்று கூட்ட அமைப்பாளர்களிடம் சொல்லி வந்துள்ளார். இது எவ்வளவு தூரம் கைலாசபதியினுடைய நடும்சகத் தன்மையைக் காட்டுகிறது என்று விளங்கி நான் சிரித்துள்ளேனே தவிர, அமைப்பாளர்களிடம் 'உங்களுக்குக் கைலாசபதியினுடைய கருத்துக்கள்தான் தேவையென்றால் தாராளமாகப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை'யென்று நான் சொல்லியிருக்கிறேன்.

பேச்சின்மூலம் சில கொள்கைகளைப் பிரசாரம் செய்யலாமே தவிர, பேச்சு மட்டுமே இலக்கியமாகவோ சமூக முன்னெடுத்தலாகவோ அமைந்துவிடாது. எனவேதான், நான் பிற்காலத்திலே பேசுவதிலும் பார்க்க சிறுசிறு குழுக்களாக நண்பர்களுடன் உரையாடல்கள் மூலம் பெறவும் கொடுக்கவும் அதிக வசதி ஏற்படும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன். கடந்த ஒரு மாமாங்க காலமாகத் தமிழ்நாட்டிலே நான் என்னுடைய தமிழ் ஊழியத்தைச் செய்துவருகிறேன். தமிழ்நாடு செல்லும்போதெல்லாம் பல இடங்களிலும் நான் பேசியிருக்கிறேன். என்னுடைய பேச்சு நன்றாக இருக்கிறது என்று பலரும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

ஞானம் : உங்களைப் பற்றி எதிர்க்கருத்துக்கள் கூறுபவர்களைப் பற்றி நீங்கள் வேறு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்போது, சென்ற ஆண்டிலே பிரசுரமான 'எஸ்.பொ. ஒரு பன்முகப்பார்வை' என்ற நூல் நினைவுக்கு வருகிறது. இந்த நூலை ப. திருநாவுக்கரசு என்கிற தாமரைச்செல்வி பதிப்பகத்தின் நிர்வாகியும், இந்திய நாட்டிலே கலை இலக்கிய விமர்சகர் என்று பலராலும் அறியப்பட்டவரும், அண்மையிலே லண்டன் சென்று இந்திய கலைக் கோட்பாடுகளைப் பற்றி விமர்சித்த வருமான இந்திரன் ஆகிய இருவரும் சேர்ந்து பொறுப்புணர்ச்சியுடன் தொகுத்துள்ளார்கள்.

இந்த நூலிலே அறிவுமதி, அம்பி, கந்தவனம், ஆதிமூலம், வீரசந்தானம், மருது, சந்ரு, நெடுஞ்செழியன், மாருதி, பாலுமகேந்திரா, ஞானம், புகழேந்தி,

சௌந்தர், சிவபாலன், இலங்கைநாதன், இந்ர, சினேகிதன், சரவணன், ராஜன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, அம்பை, இன்குலாப், இந்திரன், கலாமோகன், காசிஆனந்தன், தளையசிங்கம், முத்துலிங்கம், ஞானி, சாலை, இளந்திரையன், சாலினி இளந்திரையன், திலகவதி, ஏ.ஜே. கனகரட்னா, பெ.சு. மணி, வல்லிக்கண்ணன், கனக. செந்திரநாதன், பொன் பூலோகசிங்கம், அசோகமித்திரன், செல்வராஜா, விட்டலராவ், வெங்கடேஷ், சுமதி, விகேஷபாலன், தாம்குலசிங்கம், டொமினிக் ஜீவா, வேலாயுதபிள்ளை, இராசரத்தினம், இளங்கோவன், பாவண்ணன், துரை மனோகரன், விசாலம், பஞ்சாங்கம், முருகேசபாண்டியன், இரவிசுமார், இருசுபான், உ.பெ. பிள்ளை, கார்த்திகேசு, இராமானுஜம், ஞானக்கூத்தன், பால மனோகரன், செயப்பிரகாசம், கணேசலிங்கன், ஆ. சி. சுந்தராஜா, சிறீசக்கந்தராஜா, கார்மேசம், தனபாலசிங்கம், சுந்தரதாஸ், அப்பணா, முத்துக்குமாரசாமி, அரவிந்தன், முருகபூபதி, திருநாவுக்கரசு, தேவதாஸ், எம். ஏ. ரஹ்மான் ஆகிய இவ்வளவு பேருடைய ஆக்கங்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

இதுவரை இலங்கையில் வாழ்ந்த, வாழும் எந்தவொரு எழுத்தாளனுக்காவது இவ்வளவு பெரும் பட்டியலிடப்பட்ட எழுத்தாளர்களும், கவிஞர்களும், ஓவியர்களும் செய்த விமர்சனங்கள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? எனவே, உண்மையில் நான் இல்லாத ஒரு சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி அதனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு சூனிய நிலையை சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, பிரதிசூலமான பதிவுகள் மட்டுமே இலங்கையில் திட்டமிட்ட வகையில் பிரசாரப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பதிவு மிகத்தவறான பதிவு என்பதை கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாகத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள படைப்பாளிகள் பலரும் கவலையுடன் சொல்லி அவர்களே முயன்று இந்த நூலைத் திரட்டித் தந்துள்ளார்கள். இந்த நூலிலே அவர்கள் செய்த ஒன்று, என்னைப் பற்றி பிரதிசூலமாக வந்துள்ள பதிவுகளைக்கூட வாசகனுக்கு இத்தகைய பன்முகப்பட்டதாக எஸ். பொ. தரிசிக்கப்படுகிறார் என்பதை நேர்மையாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த நூலையும் வருங்காலச் சந்ததியினர் வாசிக்கவேண்டும். இலங்கையிலுள்ள மல்கலைக்கழக விரிவுரை யாளர்களும் பேராசிரியர்களும் வாசிக்க வேண்டும். அர்த்தங்கள் தெரியாது மந்திரங்கள் செபிக்கும் அர்ச்சகர் கூட்டம் போன்று இருக்கக்கூடிய இவர்கள் வாசிக்கவேண்டும். மீள்வாசிப்புக்கு எடுத்துக்கொண்டு, நியாயமான பக்குவத்தினைப் பெறவாயினும் இந்த நூலை அவர்கள் வாசிக்கவேண்டும்.

ஞானம் : ஸாகிரா மகாநாட்டில் தங்களை அடித்து நொறுக்கக் கம்யூனிஸ்டுகள் முயன்றதாக வ. அ. இராசரத்தினம் தனது கட்டுரை ஒன்றிலே பதிவு செய்துள்ளார். என்ன நடந்தது?

உண்மையில் இதைப்பற்றி பல சந்தர்ப்பங்களிலும் சொல்லிக் களைத்துப் போனேன். உண்மைகள் ஈழத்துத் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளைச் சென்றடையவில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஸாகிரா மகாநாடு ஏற்பாடு செய்த காலங்களில், நானும் முற்

போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தீவிர ஆதரவாளனாக இருந்தேன். இந்த மகாநாட்டு ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கான கூட்டமொன்று யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியில் டொமினிக் ஜீவாவின் அழைப்பின் பேரிலே நடைபெற்றது. அந்த அழைப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு நான் அந்த மகாநாட்டு ஏற்பாட்டுக் கூட்டத்திலே பங்கு பற்றி எனது கருத்தைத் தெரிவித்தேன். அப்பொழுது, இந்த ஏற்பாடுகள் நடந்த காலத்திலே, மரகதம் மூலம் இளங்கீரன் இந்த ஏற்பாடுகளைக் கவனித்த காலத்திலேகூட நான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாட்டுக்கு ஆதரவாளனாகவே இருந்துள்ளேன். இந்தச் சிறப்பு மகாநாட்டினை ஒட்டி சிறப்பு மலர் ஒன்று வெளியிடப்பட்டது. அந்தச் சிறப்புமலரிலே டானியல், ஜீவாவினுடைய சிறுகதைகள் பிரசுரமானது எனக்குத் தெரியாது.

ஆனால், என்னுடைய ஒரு கட்டுரை பிரசுரமாகியிருந்தது. அந்தக் கட்டுரை, எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள், விமர்சகர்கள் ஆகிய முத்திரத்தாருக்கும் இருக்கக் கூடிய உறவுகள் பற்றி விமர்சனரீதியாக விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்ட கட்டுரைதான் அதில் பிரசுரமாகியிருந்தது. முற்போக்கு மகாநாட்டிலே புதிய திசையிலே அந்த மகாநாடு மலரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் சென்றிருந்தேன். அதற்கான காரணம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கம்யூனிஸ்டுகளுடைய தொழிற்சங்கமாக அன்றி, அஃது எழுத்தாளர் இயக்கமாக மாறி, மார்க்சியக் கருத்து வட்டத்திற்கு அப்பாலும் கலை இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுள்ள எழுத்தாளர்களையும் எங்கள் அணிக்குள் சேர்த்துக்கொண்டு இலக்கியம், கலை பற்றிய சிந்தனைகளை ஒரு பெரிய வட்டத்திற்கு விரிவுபடுத்தவேண்டும் என்பதிலே எனக்கு முனைப்பான ஆர்வம் இருந்தது. இந்த முனைப்பான ஆர்வத்திற்குப் பிரதான காரணம், தமிழ் இலக்கியத்தின் சகல சாங்கங்களைபும் மார்க்சியத்துக்குள் மட்டுமே, அந்தக் குறுகிய வட்டத்துக்குள் மட்டுமே, தரிசித்து விடமுடியாது என்பதை நான் நேர்மையாக உணர்ந்திருந்தேன்.

இந்த உணர்வு என்னிடம் ஏற்படுவதற்குப் பலர் காரணமாக இருந்தார்கள். ஒருவர் புலவர்மணி பெரியசுதம்பிப்பிள்ளை; இன்னொருவர் பண்டிதமணி கணபதிப் பிள்ளை; இன்னொருவர் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசா; இன்னொருவர் இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன். இவர்களுடன் நிகழ்ந்த கலந்துரையாடல்கள் மூலம் தமிழ்த்துவத்தின் ஒரு கூறு நிராகரிக்கப்படும் அவலத்திலிருந்து மார்க்சிய எழுத்தாளர்களைக் காப்பாற்றி, மார்க்சிய எழுத்தாளர்கள் தலைமை தாங்கும் எழுத்தியக்கம் இலங்கையில் உருவாக வேண்டுமென்ற ஆவேசம் உள்ள வனாக இருந்தேன். இதன் காரணமாகத்தான் ஸாகிரா மகாநாட்டுக்கு மிகுந்த ஆசையுடனும் எதிர்பார்ப்புகளுடனும் நான் சென்றேன்.

ஆனால், ஆரம்பத்திலிருந்தே முற்போக்கு எழுத்தாளர் இயக்கம் அகில இலங்கை ரீதியாகப் பலரும் அங்கத்துவம் வகிக்கக்கூடிய ஒரு பெரிய இயக்கமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுவிட்டால், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களுடைய

தலைமைத்துவத்திலிருந்து அந்த எழுத்து இயக்கம் பறிக்கப்பட்டுவிடும் என்கிற ஒருவகை அச்சம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்ந்த எழுத்தாளர்களுக்குத் திடீரென வந்திருத்தல் சாத்தியம். இத்தகைய அச்சங்கள் எங்கும் பதிவு செய்யப்படவில்லை. மகாநாட்டின்போது, அங்கு பலர் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுள் கொழும்புத் துறைமுகத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் சிலரும் அடங்குவர். அவர்களுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் எவ்வித ஒட்டோ உறவோ கிடையாது. ஆனால் அவர்கள் அந்த மகாநாட்டிலே தமிழ் எழுத்தாளர் உருவத்தில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

அதனால்தான் சினங்கொண்டு நான் சொன்னேன், 'எழுத்தாளன் கம்யூனிஸ்டாக இருக்கலாம், ஆனால் கம்யூனிஸ்டுகள் எல்லோரும் எழுத்தாளர்களாக இருக்க முடியாது' என்று! இதைச் சொன்னபொழுது அதனுடைய குக்குமம் சட்டென்று சிலருக்குப் புரிந்துவிட்டது. இதனால் இலக்கிய உலகத்திற்கு என்னால் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டவர் என்று நான் உரிமை பாராட்டக்கூடிய நீர்வை பொன்னையன் எழுந்து எனக்கு எதிர்க்கோஷமிட, துறைமுகத்திலே வேலைசெய்யும் தொழிலாளர்கள் கதிரையைத் தூக்கி என்னை அடிக்க வந்தார்கள். இதை இலக்கிய நெஞ்சங்கள் யாராவது தமிழ் ஊழியத்தின் ஒரு அங்கமாக ஏற்றுக் கொள்வார்களா? இத்தகைய ஒரு படுபாதக நிலையில், ஓர் எழுத்தாளர் சங்கம் திசைமாறி கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய ஏவல் நாயாகக் குரைக்கக்கூடிய எழுத்தாளர் சங்கத்தை நடத்த விரும்புகிறது என்ற ஞானம் அப்போதுதான் எனக்குச் சடுதியாக உதயமாயிற்று.

எனவே, அந்த இயக்கத்திலிருந்து என்னைத் துண்டித்துக்கொண்டு, என்னைப் போன்றே, இஃது அகில இலங்கை எழுத்தாளர் இயக்கமாக மாறவேண்டும் என்ற சிந்தையராக இருந்த சு. வேலுப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் தேவன், கனக. செந்திநாதன் போன்ற யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களும், முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு அப்பாற்பட்ட தமிழ்க்கூறினையும் வலியுறுத்தி தமிழ் ஊழியம் நடத்தப்படவேண்டும் என்பதை ஏற்றுக்கொண்ட சதாசிவம் போன்றவர்களும், மட்டக்களப்பில் எனக்குச் சகாக்களாகக் கிடைத்த பாலகிருஷ்ணன், இராசரத்தினம், அண்ணல் இவர்கள் எல்லோரும் இணைந்து மட்டக்களப்பில் தமிழ் விழாவை நடத்தினோம். தமிழ் விழாவினுடைய செய்தி ஒன்றே ஒன்றுதான். ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் ஒரு தொழிற்சங்கம்தான், எழுத்தாளர்களுடைய இயக்கம் அல்ல என்று பிரகடனப்படுத்தியது. இந்தத் தமிழ் விழா 1963-இல் நடந்து, 1964-இல் யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த சாகித்திய விழாவில் சினந்தெழுந்த முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் பண்பற்ற முறையிலே இலக்கிய நேசர்களுக்கு கூழ்முட்டை எறிந்தது காரணமாகத்தான் நான் இலக்கிய வாழ்க்கையிலே ஒரு சின்னத்தவறு இழைத்துவிட்டதாக உணர்கிறேன்.

ஞானம் : நீங்கள் அப்படி இழைத்த தவறுதான் என்ன?

எலவே, கே. வி. நடராசன் இவர்கள் தாக்க வருகிறார்கள் என்பதையும், எந்தக் கூட்டத்திலே இன்ன இன்ன மாதிரித் தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதையும் எனக்குச் சொல்லியிருந்தார். டானியல் தலைமையில் முற்போக்கு எழுத்தாளரென அடையாளம் காட்டிய சிலரும், சண்டித்தனத்திற்காக அணி திரளக்கூடிய என் சாதியைச் சேர்ந்த சில சண்டியர்களும் நடந்து வந்ததைப் பார்த்தேன். அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்குவதைப் போல எம். எம். சயீம் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினர் என்று தன்னுடைய பதவியை வைத்துக்கொண்டு அந்தக் குழப்பத்தைத் துவங்கினார். அந்தக் கூழ் முட்டை எறிந்தவர்களுள் டானியலும், டொமினிக் ஜீவாவும் அடங்குவர். பேனா பிடிக்கவேண்டிய இந்தக் கைகளால் கூழ் முட்டைகள் எறிந்து மிகக் கேவலமாகத் தரம் தாழ்ந்து விட்டார்கள் என்ற ஆத்திரத்தில், 'நான்தான் இவர்களுக்கு எழுதிக் கொடுத்து எழுத்தாளராக உயரச் செய்தேன்' என்று சொல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

இன்றும் தமிழ் இலக்கிய உலகத்திலே எனக்கு எழுதித் தந்ததாகப் பலர் உரிமை பாராட்டுவதும், நான் பலருக்கு எழுதிக் கொடுத்ததாக விமர்சனம் வைப்பதும் தொடர்ந்து நடக்கின்றன. அதுபற்றிய விமர்சனங்களிலே நான் உண்மையில் தலையிட விரும்பியதே இல்லை. காரணம், இவை அனைத்தும் உண்மையான ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டிய தீர்வுகளுக்குக் காத்திருக்கின்றன. றோட்டுக் கரை ஓரத்திலே நின்று கூச்சலிடுபவர்கள், ஏ. இக்பால் போன்றவர்கள் இட்டுக்கட்டும் கதைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு தீர்ப்புகள் வழங்குதல் அறிவு நாகரிகத்திற்குச் சற்றும் பொருந்தாது.

உங்களுடைய 'ஞானம்' பத்திரிகையிலேகூட துரை மனோகரன், ஏ. இக்பால் ஏதோ ஆய்வுகள் செய்து முடிவுகள் செய்துவிட்டதாக அறிவித்தபோது, யாரோ எனக்கு எழுதித் தந்ததும் நான் யாருக்கோ எல்லாம் எழுதிக் கொடுத்ததும் என்ற சர்ச்சைகளுக்கு நான் முகங்கொடுக்க வேண்டிய ஒரு அவலத்தை அந்த முட்டையெறி வைபவத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தால் நான் சொல்ல நேர்ந்தது. ஆனாலும் ஒன்று. நான் 1952-ஆம் ஆண்டில், அதை என்னுடைய வரலாற்றில் வாழ்தலில் பதிவு செய்திருக்கிறேன், தனிப்பட்ட சில நிர்ப்பந்தங் களினால் எழுதுவதைத் தவிர்த்துவிட்டேன். டானியல் அதற்குச் சாட்சியாக வாழ்ந்தார். நான் விவாகம் செய்யும் வரையில் எஸ். பொன்னுத்துரை என்ற பெயரில் எந்த ஒரு கதையும் பத்திரிகையில் பிரசுரமாக மாட்டாது என்று வாக்குக் கொடுத்திருந்தேன். இலங்கையில் அந்த வாக்குறுதியை நான் காப்பாற்ற முனைந்தேன். ஆனால் ஓர் எழுத்தாளனாக இருந்த நான் எழுதுவதிலிருந்து துறவுபூண்டு கொண்டிருக்க முடியவில்லை. எனவே, நண்பர்களான டானியல், ஜீவா ஆகியோருடைய எழுத்தும் பிரசுரங்களுக்கு நான் ஊக்கசக்தியாகவும் ஆக்க சக்தியாகவும் அமைந்திருந்தேன். அது நட்புக்காகச் செய்யப்பட்ட ஒன்று. அதனைப் பகிரங்கமாகச் சொன்னது தப்பு. அதனைச் சொல்ல வேண்டிய வர்கள் இனிவரும் ஆராய்வாளர்கள்தான்.

ஞானம் : ஒரு கட்டத்திலே நீங்கள், 'ஞானம்' என்ற கதை ஜீவா எழுதிய சிறுகதைகளிலே மிகச் சிறந்தது என்று சொன்னீர்கள். பின்னர்?

அந்த ஞானம் என்ற கதையை ஜீவா எழுதவில்லை என்று நான் பல சந்தர்ப்பங்களிலே சொல்லியிருக்கிறேன். இனி வரவேண்டிய விமர்சகர்கள் என்ன செய்யவேண்டுமென்றால், தண்ணீரும் கண்ணீரும் என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலே உள்ள அனைத்துச் சிறுகதைகளையும் ஆராய்ந்து, இந்த ஞானம் என்ற கதைக்கும் மற்ற கதைகளுக்கும் இடையேயுள்ள நோக்கம், மொழிநடை, கதை சொல்லும் பாணி இவற்றிலே தென்படும் வித்தியாசங்கள் என்ன என்று அகச்சான்றுகளை வைத்துக்கொண்டுதான் இவற்றைப் பேச வேண்டுமேயொழிய, யாழ்ப்பாணத்திலே கோட்டி வழக்குகளிலே பொய்ச்சாட்சி களைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி ஒருவனைக் கேவலப்படுத்துவது போன்ற வற்றை இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்றோ, இலக்கிய விமர்சனம் என்றோ, இலக்கியப் பங்களிப்பு என்றோ ஒருநாளும் உரிமை பாராட்டக்கூடாது. இவற்றை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் இலக்கிய ஆய்வரங்குகளாகக் கூட்டிக் கொள்ளுதல் மிகவும் அருவருப்பானது.

ஞானம் : சாகித்திய மண்டல விழாவிலே முட்டை எறிந்தது சரியானது; அது சாதித்திமிர் பிடித்தவர்களுக்கு எதிராக எடுத்த நடவடிக்கை என்று கூறப்படுகிறதே...?

சாதித் திமிருக்கு எதிரான நடவடிக்கை என நான் அதனைக் கருதவில்லை. பிரதான காரணம் ஜாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டம்; மார்க்சியவாதிகள் நடத்திய அந்தப் போராட்டம் காலத்தால் பிந்தியது. அதுவும் ஆயுதப்போராட்டத்தின் மூலம் சமூகத்திலே சமத்துவத்தை அடையலாம் என்ற போர்க்குணம் கொண்ட ஒரு இயக்கமாகவே அது செயற்பட்டது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். எழுத்துலகத்திலே இருந்தவர்களில் மிகத்தீவிரமாக ஈடுபட்டவர் டொமினிக் ஜீவா அல்ல, நிச்சயமாக பானியல். ஏனென்றால் அந்தப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்தவர்கள் மொஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்டுகள் அல்ல, பீக்கிங் சார்பு கம்யூனிஸ்டுகள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் 1964-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சாகித்தியவிழா, 1963-ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் நடந்த தமிழ் விழாவினைப் பின் தொடர்ந்து ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் இலக்கியக் கூட்டமாகும். தமிழ்விழாவுடன் சம்பந்தப்பட்ட பலரும், குறிப்பாக பேராசிரியர் சதாசிவம், யாழ்ப்பாணம். தேவன், ச. வேலுப்பிள்ளை, கனக. செந்திநாதன் போன்ற பலரும் பிற்காலத்தில் யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் மூலம் யாழ் பிரதேசத்தின் நூல்களை வெளியிடுவதை ஓர் இயக்கமாகக் கொண்டவர்கள் சகலருமே, இந்துக் கல்லூரியில் நடத்தப்

பட்ட சாகித்திய மண்டல விழாவின் அமைப்பினருக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுத்தார்கள். அந்தச் சாகித்திய மண்டலக் கூட்டத்திலே நான் ஒரு சிறு பான்மைத் தமிழனாக இருந்தபோதிலும் ஒரு பேச்சாளனாகக் கௌரவிக்கப் பட்டேன். நான் அறிந்தவரையில் ஜாதித்திமிர் பிடித்து யாரும் நடக்கவில்லை. ஜாதியத்திற்கு எதிரான போராட்டம் கூழ்முட்டையடிபுன்தான் தொடங்கியதாய் இருந்தது என்றால், அந்த மார்க்ஸுக்கும் மார்க்சிய தத்துவத்திற்கும் ஏற்படுத்தும் களங்கமாகும். இவ்வாறு அவர்கள் பேசுவது மகா அநாகரிகமானது; மகா முட்டாள்தனமானது.

நான், முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள், குறிப்பாக டானியல், ஜீவாவிடம் கண்ட ஒரு குறைபாடு, எழுத்து வல்லமைகளிலே முழுத்துவத்தை அடையமுடியாமல், Craftsmanship இலோ அல்லது சொல்வளத்திலோ தெய்வ ஏற்படும்போதெல்லாம், அவற்றை மறைப்பதற்காக, 'எங்களை ஜாதியைச் சொல்லிப் புறக்கணிக்கிறார்கள்' என்று கூச்சலிடுவது அவர்களுடைய வழக்கமாக இருந்தது. அதே ஒரு வன்முறை. பலவந்தப்படுத்தி, 'எங்களுடைய ஜாதிக்காக எங்களுடைய எழுத்தை நீங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் நீங்கள் எங்களை ஜாதியைச் சொல்லிக் கீழ்மைப்படுத்துகிறீர்கள்' என்று கத்துவது கூட ஒரு வகையில் பயங்கரவாதந்தான்.

பல சந்தர்ப்பங்களிலே சொன்னேன்; நாய்க்குக் கல்லெறிந்து அது எங்கு பட்டாலும், அது காலைத்தான் தூக்கும். ஈழத்து இலக்கிய உலகின் விசனிக்கத் தக்க விஷயம் என்னவென்றால், டானியலும், ஜீவாவும் முற்போக்கு எழுத்து இயக்கத்தினுடைய சிறுகதைப் பெரியார்கள் என முற்போக்கு எழுத்துப் பீடம் நிலேதனம் செய்தபிறகு, மற்றைய இலக்கியவாதிகள் அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் பற்றி எதைச் சொன்னாலும், ஜாதியை இழிவுபடுத்துகிறார்கள் என்று நாய் காலைத் தூக்கிக்கொண்டு போவது போலச் சொல்லிக்கொண்டு ஒலமிட்ட மையாகும். இந்த உண்மைகள் வரலாற்றுரீதியாக, சமூகவியல் ரீதியாக மீள் பார்வை செய்து எழுதப்படல் வேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. இன்னொரு உண்மையையும் நான் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சாகித்திய மண்டலம் நிறுவப்பட்டு பல்லாண்டுகள் கழித்த பின்னர் முதல் முதலாக 1963-ஆம் ஆண்டு வெளியான நூல்கள் மூலமே மட்டக்களப்பு பிரதேசத்திற்கு, கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களுக்குப் பரிசுகள் கிடைப்பது சாத்தியமாயிற்று.

ஜாதிப் பிரச்சனையை விட்டு, கிழக்கு மாகாணத்தார்கள் தங்களுடைய எழுத்து ஆளுமையைக் காட்ட முனைந்ததற்கு எதிராக இவர்கள் போராடத் தொடங்கினார்களா என்றும் நாங்கள் கேள்வி எழுப்ப வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். They were anti - Batticaloa என்ற ஒரு நிலைப்பாட்டை மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் முன்வைத்தபோழுது நான் இல்லையென்று மறுப்புச் சொல்ல

வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் எனக்கு ஏற்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சியின் பின்னர், வந்தாறுமூலை வித்தியாலயத்தின் H.S.C. வகுப்பு மாணவர்கள் இதுபற்றிக் கேட்டபொழுது நான் தெளிவாகவே, அந்த முட்டைஎறி விழா மட்டக்களப்பார் களுக்கோ அல்லது கிழக்கு மாகாணத்தார்களுக்கோ எதிராக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை என்று தயவுசெய்து நினைக்காதீர்கள் என்று அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தினேன்.

8. தலித் இலக்கியம்

ஞானம் : டானியலே தலித் இலக்கியத்தின் பிதாமகன் என்று கூறப்படுகிறது. நீங்கள் தலித் ஆக இருந்தபோதிலும் ஏன் தலித் இலக்கியம் படைக்கவில்லை என்று கூறுவீர்களா?

மார்க்சியர்கள் அக்கறைப்பட வேண்டிய இன்றைய கோஷங்களில் தலித்தியம், பெண்ணியம் அடங்குவதுபோல நுஃமான் தனது ஞானம் நேர்காணலிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். என்னுடைய மார்க்சிய விளக்கத்தின்படி அவர் சொல்வது பிழை. அதுவும் நுஃமானுடைய மார்க்சிய வாழ்க்கை பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம் தெரியும். அவர் மழைத் தூவானத்துக்கு ஒதுங்கி மார்க்சியத் தோடு நின்றவரே தவிர, கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செயற்பாடுகளிலே என்றாவது இணைத்துக்கொண்டது உண்டா? நான் அறிந்து அவர் என்றும் இணைந்த தில்லை. தலித் என்பது உண்மையில் அம்பேத்கார் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு மகாராஷ்டிரத் தலித்துகள் முன்வைத்த ஒரு கோஷத்தை உள்ளடக்கிய ஓர் இயக்கமாகும். அது கலை இலக்கிய இயக்கமாக மட்டுமல்லாது, அரசியல் வீறு கொண்ட இயக்கமாகவும் வளர்ந்துள்ளது. காந்திஜீ தலித்துகளை – Untouchablesஐ - Harijans எனக்கூறி, இந்தியாவின் இந்துக்களின் ஓர் அங்கமாக இணைக்க முனைந்தார். இதனை மறுத்து, முஸ்லிம்களைப் போன்றே Untouchables வேறு ஒரு தனித்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற ஒரு பிரிவினை கோஷத்தையும் சிந்தனையையும் உள்ளடக்கியதுதான் தலித் இயக்கம் என்று நான் நம்புகிறேன்.

தலித் இயக்கம் என்பது தலித்துகளுடைய இருத்தலையும், அவர்களுடைய போராட்டத்தையும், அவர்களுடைய மொழியிலேயே முன்வைத்தல் வேண்டும் என்பதைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றைக்கு இந்திய நாட்டின் தலித் இலக்கியப் பிரமுகர்கள் பலருடன் நான் கலந்து உரையாடியபொழுது இந்த உண்மைகளை உள்வாங்கக்கூடியதாக இருந்தது. எனவே, மார்க்சிய வாதிகள் தலித் இயக்கத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னால்,

அது தப்பு. You can only be a Marxist or you can only be a Dalit. You cannot be both என்பதுதான் உண்மை. வரலாற்றில் வாழ்தலிலே நான் குறிப்பிட்டது போல என்னுடைய ஜாதி காரணமாகத்தான் 1954-ஆம் ஆண்டில் என்னால் தொடர்ந்து ஊர்காவற்றுறையில் இருந்த புனித அந்தோணியார் கல்லூரியிலே ஆசிரியராகப் பணிபுரிய முடியவில்லை. ஜாதிரீதியாக என்னைக் கொச்சைப் படுத்தியதினால் நான் விலகிச் செல்லவேண்டியிருந்தது. அவ்வாறாக நான் நோக்கிக்கப்பட்டபோதிலும், என்னுடைய சிந்தனைகளில் தலித்தாக நான் வாழ்ந்தேன் என்று நான் சுருங்கிக் கொள்ளவில்லை. அதை மிகவும் தெளிவாக நான் பதிவுசெய்ய விரும்புகிறேன். காரணம், இந்தியாவில் தலித்துகள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் யார்? அங்கே நிச்சயம் நாடார்களும், கிராமணிகளும் தலித்துகள் என்று சொல்லப்படுவதில்லை.

நான் இந்தியாவில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலே காமராஜ் நாடார் மிகப் போற்றப்பட்ட தமிழ்நாட்டு முதல்வராக இருந்தது மட்டுமன்றி, இந்திய அரசியலில் King maker ஆகவும் உயர்ந்திருந்தார். நாடாராக இருந்த அந்தக் காமராஜரை யாரும் தலித் என்று குறிப்பிட்டதே இல்லை. 22 மைல் தூரம் கூட்தாண்டித் தெற்கே வந்துவிட்டால், நாடார்கள் தலித்துகள் ஆகிவிடுவார்களா? அல்லது இலங்கையில் உள்ள நளவர்கள் 22 மைல் தூரம் வடக்கே சென்று இந்தியாவுக்குச் சென்றதும் நாடார்களாகவும் தலித் அல்லாதவர்களாகவும் மாறிவிடுவார்களா?

டானியல் நல்ல ஒரு மார்க்சியவாதியாக வாழ்ந்தார். மார்க்சியப் போராட்டங்களிலே கலந்துகொண்டார். ஆனால் மார்க்சியம் ஜாதியத்துக்குத் தீர்வாக இருக்கும் என்பதை அவர் எவ்வளவு தூரம் விகவாசித்து இலக்கியம் படைத்தார் என்பதை அவருடைய நாவல்களை மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்துபவர்கள்தான் முடிவு செய்தல்வேண்டும். டானியல் இந்தியாவில் வாழ்ந்த பிற்காலங்களில், தான் தலித் இலக்கியம் படைக்கவில்லை என்றும், தான் மார்க்சியவாதியாக வாழ்ந்து ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய பிரச்சனைகளை அந்தப் பார்வையிலே தான் பார்த்ததாகவும் பல் கூட்டங்களிலேயும் வாக்குமூலம் கொடுத்துள்ளார்.

ஞானம் : கதைகளுக்கு ஏற்ப நடையை மாற்றி எழுதுவதில் நீங்கள் சமர்த்தர் என்று மு. தளையசிங்கம் குறிப்பிட்டுள்ளார். கதைகளை எழுதும்போது இந்த வசனநடை மாற்றத்தை எவ்வாறு தீர்மானித்துச் செயல்படுகிறீர்கள்?

நான் எழுதிய 'தேர்' என்ற சிறுகதை யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுகிறது. 'விலை' என்ற கதை மட்டக்களப்பில் நடைபெறுகிறது. 'வேலி' என்ற கதை நடைபெறும் களம் திருகோணமலை. மூன்று வெவ்வேறு பிரதேசங்களிலே நடமாடும் பாத்திரங்களுடைய இயல்பு வாழ்க்கையையும், அந்த இயல்பு வாழ்க்கை

வாழும்பொழுது அவர்கள் தங்களுடைய உணர்ச்சிகளின், உணர்வுகளின் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தும் சொற்களும் தேவைப்படுகின்றன. எனவே, மட்டக்களப்புப் பழகுதமிழ்ச் சொற்கள் விலையிலேயும், யாழ்ப்பாணத்துப் பழகு தமிழ்ச் சொற்கள் தேரிலேயும், வேலியில் திருகோணமலை - மூதூர் பகுதியைச் சார்ந்த பழகுத்தமிழ்ச் சொற்களும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்தத் தமிழ்ச்சொற்களை நாம் அகராதிகளிலே வேட்டையாடிக் கண்டு பிடிக்க முடியாது. அந்தச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்படும் பிரதேசங்களுக்குச் சென்று அந்த மக்களோடு இணைந்து வாழ்ந்து அவர்கள் அன்றாடம் பழகும் சொற்களை நம் வசப்படுத்தி, அவற்றைக் கதைகளிலே கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும். எனக்கு ஒரு வசதியிருந்தது. என்னவென்றால், நான் யாழ்ப்பாணத்திலே பிறந்தேன், வளர்ந்தேன். அந்த யாழ்ப்பாணத்துப் பெற்றோரும் அவர்களுடைய உறவினர்களும் வாழ்ந்து பழகிய தமிழ்தான் என்னுடைய தமிழ் அறிவின் அடித்தளம்.

இந்தியாவிலே அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், பின்னர் தாம்பரம் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் கற்றபொழுது, தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் பிராந்தியங்களிலும், உதாரணமாகத் தென்பாண்டிச் சீமையில் பேசிய தமிழ், கொங்கு நாட்டுத் தமிழ், மதறாஸ் சேரி வாழ் தமிழ், நாகர்கோயில் தமிழ், தஞ்சாவூரிலே உள்ள பிராமணர்களுடைய தமிழ், அவர்களுடைய பேச்சு வழக்கிலே வரக்கூடிய சொற்களுடைய ஆளுமைகளைப் பற்றியெல்லாம் அறிந்தேன். ஓர் ஐந்தாண்டுகாலம் இந்தியாவிலே I was exposed to that. அந்த அனுபவம் எனக்குத் தமிழ் மொழியிலே பிரதேசச் சொற்களாக வரக்கூடிய சொற்களுடைய தன்மைகளையும், அவற்றினுடைய வலிமைகளையும் உணர வைத்தது.

பின்னர், கம்பளையில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில், கண்டி - கம்பளைத் தோட்டப்பகுதிகளிலே உள்ள தோட்டத் தொழிலாளர்கள் உபயோகிக்கக்கூடிய தமிழ் எவ்வாறு இலங்கை மண்ணுக்கு ஒட்டாமல், இன்றும் தென்தமிழ் நாட்டிலே தாங்கள் வாழ்ந்த பிரதேசத்தின் மொழிவழக்கைப் பேணி வாழ்தலையும் அவதானித்தேன்.

ஆனால் மட்டக்களப்புக்கு வந்தபொழுது மட்டக்களப்பிலே மிகவும் வித்தியாசமான சொற்பயிற்சியையும் சொற்களஞ்சியத்தையும் அநுபவித்தேன். எனவே, இந்த மட்டக்களப்புத் தமிழ், தென்தமிழ்நாட்டுத் தமிழ், யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் ஆகிய தமிழ்ச்சொற்கள் உபயோகிக்கப்படும்பொழுது ஒலிமுறைக்கு அப்பாற்பட, வரலாறு சார்ந்தும், வாழ்க்கை முறைமை சார்ந்தும், மரபு சார்ந்து பழகு தமிழ்ச்சொற்கள் அமையும் நுட்பத்தை அவதானித்தேன்.

இத்தகைய ஓர் அவதானத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பிற்காலத்தில் எனக்கு இலக்கணம் கற்பித்த மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசா சிலாகித்ததுடன்,

அதன் தன்மைகளையும் விளக்கினார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவரை நன்றி யறிதலுடன் நினைவு கூருகின்றேன்.

ஞானம் : பிரதேசச் சொற்களஞ்சியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டீர்கள். பிரதேசப் புவியியல் காரணிகளால் சொற்பயிற்சி நடப்பதாகக் கருதுகிறீர்கள். இதனைச் சில உதாரணங்கள் மூலம் விளக்குவீர்களா?

எடுத்தடிமடக்காக ஒரு உதாரணம் சொல்லலாம். தமிழ் நாட்டில் மிளகாய் என்று சொல்வார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் கொச்சிக்காய் என்று சொல்லுகின்றோம். இந்த மிளகாய், மிளகு தந்த காரத்திற்குப் பதிலாக மிளகுக்காய் பயன்படுத்தப்படும் காய் மிளகாய், எனவே தென்தமிழ்நாட்டில் அது மிளகாய், இந்த மிளகாய் ஆரம்பத்தில் கொச்சின் என்ற துறைமுகத்திலிருந்து போர்த்துக்கீசரால் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டபடியால், யாழ்ப்பாணத்தில் அது கொச்சிக்காய், இன்னும் உணவு வகைகளில் உதாரணம் சொல்வதானால், யாழ்ப்பாணத்தில் கப்பல் பழம் என்று சொல்லுகிறோம். கொழும்பில் கோழிக் கோடுப் பழம் என்று சொல்கிறோம். மட்டக்களப்பில் பறங்கிப்பழம் என்று சொல்வார்கள். அதே பழம் தமிழ்நாட்டில் ரஸ்தாளி என்று சொல்லப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டிலிருக்கும் கோழிக்கோடு என்ற மலையாளத் துறைமுகத்திலிருந்து கப்பலிலே பறங்கியரால் கொண்டு வரப்பட்ட பழம்தான் அது. அது யாழ்ப்பாணத்திலே கப்பல்பழம் என்றும், கொழும்பில் கோழிக்கோட்டுப்பழம் என்றும் மட்டக்களப்பில் பறங்கிப்பழம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

இந்தியாவில் எல்லோரும் ஆபீஸுக்குத்தான் போகிறார்கள். ஆனால் இலங்கையில் எல்லோரும் கந்தோருக்குப் போகிறார்கள். ஆபீஸில் வேலை செய்யும் முறையைத் தமிழ்நாட்டிலே ஆங்கிலேயர்கள்தான் அறிமுகஞ் செய்தார்கள். ஆனால் இலங்கையில் கந்தோரில் வேலை செய்யும் முறையை அறிமுகப்படுத்தியவர்கள் ஒல்லாந்தர். ஒல்லாந்தருடைய மொழியில் 'கன்றோர்' என்பது Office தான். ஒல்லாந்த மொழியிலிருந்து வந்த கன்றோர் என்ற சொல்தான் கந்தோர் என்று உருமாறி இலங்கையில் நிலைத்துள்ளது. தமிழ்நாட்டிலே முட்டாள் என்று ஒரு சொல்லுண்டு. முட்டாள் என்று யாழ்ப்பாணத்தில் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் முட்டாள் என்பது மேசனுக்கு உதவிசெய்யும் சிற்றாள் என்பதையும் குறிக்கும். எனவே, முட்டாள் என்பதற்குப் பேயன் என்ற சொல்லை யாழ்ப்பாணத்திலே பயன்படுத்துகிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் மலிவு என்று சொல்லுகிறோம். அவற்றை வைத்துக்கொண்டு மட்டக்களப்புக்கு வாருங்கள். மட்டக்களப்பிலே, மலிவாகக் கிடைக்கிறது என்பதை பம்பலாகக் கிடைக்கிறது என்று சொல்வார்கள். வேண்டாமென்று யாழ்ப்பாணத்தில் சொன்னால், தேவாரகாலத்தில் நிலைத்திருக்கக்கூடிய ஒண்ணா

என்ற சொல்லை மட்டக்களப்பிலே பயன்படுத்துகிறார்கள். மாலை மயங்கிய இருள் பரவும் நேரத்தை மைமல் என்று சொல்லுகிறோம். ஆனால் மட்டக்களப்பிலே அதை மகரி என்று சொல்லுகிறார்கள். இது எங்கிருந்து வந்தது என்று பார்த்தால், மகரி என்பது அரபிச் சொல். பொழுதுபடும் நேரத்தில் மகரித் தொழுகை நடைபெறுகிறது. எனவே, முஸ்லிம் மக்கள் மகரி என்று சொல்வதினால், கூட இருந்து வாழக்கூடிய தமிழ் மக்களும் அந்தச் சொற்களை ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

மட்டக்களப்பில், குறிப்பாக Batticaloa District என்று நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டால், வடக்கே பங்குடாவெளி தொடக்கம் தெற்கே கல்முனை வரையில், கிட்டங்கித் துறை வரையில் நீண்டு இருக்கக்கூடிய வாவி வடக்குத் தெற்காகப் படுத்துக் கிடக்கிறது. இதன் மேற்குக்கரையிலே உள்ள மணற்பாங்கான பகுதியிலே பெரும்பாலும் மீனவர்களுடைய வாழ்க்கையும் மற்றும் தென்னந்தோட்டங்களும் இருக்கின்றன. நெல்விளையும் வயல்கள் அனைத்தும் மேற்கில் உள்ள பகுதியில் இருக்கின்றன. எனவே, அவர்கள் எழுவான்கரை - படுவான்கரை என்று சொல்லுகிறார்கள். West என்பதற்குப் படுவான் என்றும், East என்பதற்கு எழுவான் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது அந்த நிலத்தினுடைய பூகோள அமைப்பின் காரணமாக வந்தது என்பதை நாங்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கத்திரிக்காய் சமைக்கிறோம். மட்டக்களப்பில் நாங்கள் வழதளங்காய்தான் சமைக்கிறோம். வழதளங்காய் என்று மலையாளத்திலும் சொல்வார்கள். மட்டக்களப்புக்கு நான் சென்றிருந்தபொழுது மலையாளிகளைப்போன்று கண்ணக்குடும்பி சுட்டி ஆண்கள் வாழ்ந்ததையும் பார்த்திருக்கிறேன். இன்னொன்று, ஒரு தாதாவை நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நாட்டாமை காட்டுகிறான் என்று தான் சொல்வோம். மட்டக்களப்பில் நாட்டாமை என்பது மூட்டை சுமப்பவர்களை மட்டுமே குறிக்கும்.

வாழ்வியலாலும் சொற்கள் உருவாகலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் வீடுகள் தோறும் படலைகள் உண்டு. ஆனால் மட்டக்களப்பில் வீடுகள் தோறும் கடப்புகள் உண்டு. கடப்பு என்பது போடிமார்கள் வைத்திருந்த பெரும் விவசாயப் பூமிகளுக்கு ஏற்றதான ஒரு அடைப்பு முறை. யாழ்ப்பாணத்திலே கமத்தையுடையவன் கமக்காரன். ஆனால் மட்டக்களப்பிலே பெரும் நிலப்பரப்பிலே வேளாண்மை செய்கிறபடியால் அவர் போடியார். இவை தவிர யாழ்ப்பாணத்தில் தச்சர் இருக்கிறார்கள். மட்டக்களப்பிலே தச்சத் தொழில் செய்பவர்கள் ஓடாவி என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். மட்டக்களப்பில் அரிசியிலும், மீனிலும், மரக்கறியிலும் கந்தைப் பார்ப்பார்கள். அந்தக் கந்தைப் பார்க்கிறது என்ற சொல், நீக்கப்பட வேண்டியதை நீக்குதல் என்ற பொருளிலே ஆளப்படுகிறது.

அதேபோன்று நாட்டார் பாடல்களிலே வருகிற எத்தனையோ சொற்கள் முஸ்லிம் மக்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சொற்களாகவும் இருக்கின்றன.

இந்தப் பிராந்தியங்கள் சார்ந்து எழுந்த சொற்களுடைய நுண்ணிய கருத்துக்களை நான் அறிவதற்குப் பல வகையிலும் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசா உதவியாக இருந்தார் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நன்றி யறிதலுடன் நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன். இந்தப் பிராந்தியச் சொற்கள் ஒலிமுறைகளை வைத்துத்தான் பிரதேச - வட்டார வழக்குகள் வழங்கு வதான ஒரு மயக்கம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கு இருந்ததுண்டு. அவர்கள் மக்கள் மொழியைப் பயிலுகிறோம் என்று வந்தபொழுது, பிரதேசங்களிலே இடம்பெறும் ஒலிச்சிதைவுகளையும், உச்சரிப்புப் பிசுருகளையும் வைத்தே பிராந்தியச் சொற்கள் என்று கணித்தார்கள். இது மேலோட்டமான அவதானிப் பினால் ஏற்பட்ட தவறு. பிராந்தியச் சொற்கள் பிராந்திய மக்களினால் தேவைகள் கருதி உருவாக்கப்பட்டவை என்பதை நாங்கள் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஞானம் : பாடநூல் சபையில் இருந்தபொழுது இந்தப் பிராந்தியச் சொற்களஞ்சியம் உங்களுக்குப் பெரிதும் பயன்பட்டிருக்கும் என நம்புகிறேன். அதுபற்றிக் கூறுவீர்களா?

வீட்டுமொழி ஏட்டு மொழியாகவேண்டும் என்று திட்டமிட்டு, ஆறாம்வகுப்புப் பாடநூலின் வசனத்தில் அமைந்த அலகுகள் அனைத்தையும் நானே எழுதியிருந்த நிலையில், பிராந்தியச் சொற்களின் அறிமுகத்திற்கான ஓர் இயல்பான சூழலை ஏற்படுத்தவேண்டும் என நான் கருதினேன். இந்த விஷயங்களிலே எனக்குத் தமிழ்ப் பாடநூல்-குழுவினருந்தவர்களிலும் பார்க்க, சிங்களப் பாடநூல் குழுவில் இருந்தவர்கள் மிகுந்த பயனுள்ள ஆலோசனைகளைத் தந்தார்கள். அந்த ஆறாம் வகுப்பு நூலிலே, ஒட்டப்பந்தயம் பற்றி வரக்கூடிய பாடம் சிங்களத்திற்கும் தமிழுக்கும் ஒத்ததாகத் திட்டமிடப்பட்டது. இது வன்னிப் பையன் ஒருவன் பட்டணம் வந்து ஒட்டப்பந்தயத்தில் வெல்லுவதைப் பற்றியும், அவன் ஒட்டத்திலே வெற்றியடைவதைப்பற்றிய மனப்பாங்கையும் சித்திரிப்பதாக இருந்தது. அந்தப் பாடத்திலே இயல்பாகவே பேச்சுத் தமிழைப் புகுத்தக்கூடியதாக இருந்தது.

இவை தவிர ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின் இயற்கை அழகுகளை மட்டுமல்ல, தொழில்சார் முறைகளையும் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் 'வழிகோலிகள்' என்ற பாடல் அலகினை ஆறாம் வகுப்புப் பாடநூலினருந்து ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை படிமுறையில் உயர்த்திக்கொண்டு சென்று சமூகப்பிரக்ஞைகளை வளர்க்க வேண்டும் என்று நான் திட்டமிட்டேன். இந்தத் திட்டமிடுதலிலே மிக உற்சாகமான ஆதரவு தந்தவர் வேலாயுதபிள்ளை ஆவார். அந்தப் பாடநூல் இப்பொழுது பயிற்சியில் உண்டோ இல்லையோ தெரியவில்லை. இந்த வழிகோலிகள் பாடம் வகுத்து அமைக்கப்படுவதற்குப் பிரதானமாகத் தூண்டுகோலாக இருந்தது Path-finders என்கிற இயக்கம்.

இரண்டாவது, சமூகத்தில் பயில வேண்டிய விழுமியங்கள் சிலவற்றை நீதிக்கதைகள்போல சொல்லாமல் பூகமாக மாணவர்கள் மனதிலே பதியச் செய்தல் வேண்டும். இவற்றைச் சாத்தியமாக்குவதற்கு பிராந்தியங்கள்தோறும் உள்ள நடைமுறைகளை இணைக்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் தான் இந்த வழி கோலிகள் பாடங்கள் திட்டமிடப்பட்டன. அந்தப் பாடங்கள் பிற்காலத்தில் உரிய முறையிலே பாடவிதானம் மூலம் Develop பண்ணப்பட்டிருந்தால், நிச்சயமாக பிராந்தியச் சொற்கள் இலங்கையில் பயிலப்படும் சொற்களஞ்சியத்தை எவ்வாறு செழுமைப்படுத்த உதவுகின்றன என்ற ஒரு அடிப்படை அறிவை S.S.C. அடையக் கூடிய ஒரு மாணவன் பெறக்கூடியதாக அமைந்திருக்கும்.

சில நல்ல சொற்களைத் தேவை கருதி நாங்கள் புதிதாகவே உண்டாக்கினோம். First Flight என்று, ஆங்கில நூல் ஒன்றிலே வடிவமைக்கப்பட்ட பாடத்திலே பறவைக்குஞ்சு ஒன்று முதல்தரம் தாயினுடைய தூண்டுதலினால் எவ்வாறு பறக்கப் பழகுகின்றது என்பதை அழகாகச் சித்திரித்திருந்தது. அப்பாடம் சிறுவர் மனசினை வெகுவாகக் கவர்ந்தது என்கிற குறிப்பும் காணப்பட்டது. வானத்திலே பறக்கும் பரவசத்தை அவர்களுக்கு உண்டாக்க வல்லது. அதை ஆறாம் வகுப்பிலே கட்டாயம் சேர்க்கவேண்டும் எனக் குழு ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தது. அதனை நான் தமிழ் செய்தேன். First Flight என்பதை முதல்பறப்பு என நான் தமிழ் செய்தேன். Flight என்பதற்கு பறப்பு என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படாமல் இருந்த காலத்தில், அந்தச் சொல்லை உண்டாக்கிக் கொடுத்தேன். ஆனால் இரா. சிவலிங்கத்திற்கு இந்தப் பறப்பும், பரப்பும் மிகவும் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. அவர்களுக்கு மெல்லின 'ர'வுக்கும் வல்லின 'ற'வுக்கும் இடையில் அதிகம் வித்தியாசம் தெரிவதில்லை. இரண்டையும் ஒத்துமாறி ஒன்றாக விளங்கிக் கொள்கிறார்கள். பறப்பு என்பதை சிவலிங்கம் Acre என விளங்கிக் கொண்டார். இதனால் ஏற்பட்ட விவாதம் இப்பொழுதும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது.

பாடநூல்களைப் பற்றி சில விடயங்களை நினைவுக்குக் கொண்டுவர நான் விரும்புகிறேன். ஆறாம் வகுப்புக்கான தமிழ் நூல் எழுதப்பட்டதும் அதனை அங்கீகரிப்பதற்காக ஒரு கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. அதற்குத் தலைமை தாங்கியவர் பிரேமதாஸ் உட்கம. அப்பொழுது அவர்தான் கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக இருந்தார். புதிய கல்வித்திட்டத்தினைச் செயற்படுத்துவதாக பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற் கடமையாற்றிய இந்தப் பேராசிரியரைக் கல்வி அமைச்சின் நிர்வாகியாகக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். அவர் கைலாசபதியினுடைய நல்ல நண்பரும் கூட. இந்தப் பாடநூல் சபையிலே மூவர் ஆலோசகர்களாக இருந்தார்கள். ஒருவர் பேராசிரியர் சதாசிவம். அவர் எங்கள் குழுவினால் சிபார்சு செய்யப்பட்ட ஆலோசகர். பிரேமதாஸினால் சிபார்சு செய்யப்பட்டு வந்தவர் அப்பொழுது விரிவுரையாளராக இருந்த கைலாசபதி. மூன்றாவதாக

மலையக மக்களுடைய மொழிநலன்களைப் பேணுவதற்கு ஓர் ஆலோசகராக நியமிக்கப்பட்டவர்தான் இரா. சிவலிங்கம். இறுதியான வடிவம் வாசிக்கப்பட்டு அங்கீகாரத்திற்கு வந்தபொழுது, அடிக்கடி கைலாசபதி Too much of Espoism என்று அந்தப் புத்தகத்துக்கான குறையாகக் குறிப்பிட்டார். பிரேமதாஸ் உட்பட அங்கே குழுமியிருந்த சிங்கள அதிசாரிகளுக்கு Espoism என்பது விளங்கவில்லை. அதை சிங்கள மொழிப் பாடநூலுக்குப் பிரதம ஆசிரியராக இருந்தவரும், எழுத்தாளருமான M.A.D. சில்வா விளக்கினார். தமிழ்க் குழுவினே ஆற்றல் இலக்கியக்காரனாக - Creative writer ஆக விளங்குபவர் - எஸ். பொன்னுத்துரை. அவர் எழுத்துலகில் எஸ்.பொ. என்று அழைக்கப்படுகிறார். சிங்கள வசன பாடங்கள் சிலவற்றை எழுதுவதற்கு எழுத்தாளர் என்கிற முறையில் அவருடைய ஆலோசனையும் பெறப்பட்டிருந்தது. அவருடைய ஆளுமை கூடுதலாக இருக்கிறது என்றுதான் கைலாசபதி கூறுகிறார். அது தவிர்க்க முடியாததும் கூட. எஸ்.பொ.வைப் போன்று இன்னும் இரண்டொரு ஆற்றல் இலக்கியக்காரர்களை தமிழ்ப்பாடக் குழுவினே வைத்திருக்கலாம் என்றுகூட சில்வா அபிப்பிராயப்பட்டார்.

ஆனால் பாடநூலிலே கவிதைப்பகுதிகள் கனதியானவையாகச் சேர்க்கப் பட்டிருந்தன. அவ்வாறு கனதியானவையாகச் சேர்க்கப்படுவதற்குக் காரணம் வேலுப்பிள்ளை. ஏனென்றால் முற்று முழுதாகக் கவிதைப்பகுதியை அவரே திட்டமிட்டு தேர்வு செய்தார். அவர் தேர்வு செய்த கவிதைகளை நாங்களும் ஏற்றுக்கொண்டோம். எங்களுடைய தமிழ் மாணவர்களுக்கு தமிழ்பொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டு தொன்மையுடைய ஒரு மொழி என்பதை மனதில் வைப்பதற்கு இத்தகைய பழந்தமிழ் பாடல்களிலே அவர்களுக்கு ஒரு பரிச்சயம் உண்டாக்குதல் எங்களுடைய கடமை என்று அவர் விளக்கியிருந்தார். ஆனால் ஆலோசனைக் கூட்ட இறுதியிலே கல்விச்செயலாளர் பேராசிரியர் உட்கம பேசியபொழுது, சிங்களப்பாடநூல்கள் தனக்கு முழுத் திருப்தி தருவதாகவும், தமிழ்ப்பாடநூல் அவ்வளவு திருப்தி தரவில்லை என்றும், சிங்களப் பாடநூல் முன்னோக்கிப் பார்க்கிறது என்றும், இந்தக் கவிதை அம்சங்களினால் தமிழ்ப் பாடநூல் பின்னோக்கிப் பார்க்கிறது என்றும், இன்றைய புதிய பாய்ச்சலுக்கு இத்தகைய தேக்கம் உதவமாட்டாது என்கிற ஒரு தொனியிலே அவர் பேசினார். அப்பொழுது அந்தக் கூட்டத்தில் ஒன்பது தமிழர்கள் இருந்தோம். ஆறு பேர் தமிழ்ப் பாடநூல் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள். மூவர் ஆலோசகர்களாக இருந்தவர்கள். இவர்கள் யாவரும் அதற்குப் பதில் சொல்லமுடியாது விக்கி தக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். இது எனக்கு மிகுந்த சினத்தை உண்டாக்கியது. இதற்கு ஏற்ற பதில் சொல்லவேண்டும் என்று நான் எழுந்து ஆங்கிலத்தில் தைரியமாகப் பதில் சொன்னேன்.

அன்று ஆங்கிலத்தில் சொன்னதை இப்பொழுது நான் நினைவுபடுத்திச் சொல்லுகிறேன். 'சிங்களம் ஒரு பிராந்திய மொழியாக இருந்தது. சிங்களம்

மட்டும் மசோதாவினால் இலங்கையின் ஒரே அரசமொழியாகச் சிங்களம் ஆக்கப்பட்டதிலிருந்து, சிங்களமொழிக்கு ஒரு மகத்துவம் ஏற்பட்டுள்ளது. அரச நிர்வாகமொழியாக அது வளர்ச்சி பெறுவதற்கு பல சொல்லாக்கங்கள் செய்யப்பட்டு அதற்கு வலிமை சேர்க்கவேண்டிய ஒரு கட்டாயக் கடமை இருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல், சர்வதேச அளவிலும் அதை இலங்கையின் ஒரேயொரு மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கவேண்டும் என்ற அரசியல் நெருக்கடிகளும் உண்டு. இதனால் சிங்கள மொழிக்கு முன்னோக்கிப் பாய வேண்டிய ஒரு கட்டாயத் தேவை உண்டு. ஆனால், இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்னிருந்தே சர்வதேச மொழியாகப் பயிலப்படும் ஒரு மிகத் தொன்மையான தமிழ்மொழியை, இன்றைய சூழலில், இலங்கையில் தமிழ் மாணவர்கள் ஒரு பிராந்திய மொழியாகத்தான் கற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு முன்னால் அந்த மொழிகுறித்த எந்த விடிவும் தெரிவதாகத் தெரியவில்லை. அத்தகைய மாணவர்கள் அந்த மொழியைச் சிரத்தையுடன் கற்பதற்குச் சற்றாவது பின்னோக்கிப் பார்த்து, எங்களுடைய மொழி ஒரு தொன்மையான மொழி என்று சிறு ஆறுதல் பெற்று, அந்த மொழி கற்றலிலே நாட்டம் செலுத்தவேண்டும் என்று நாங்கள் திட்டமிட்டிருந்தோம், இதுதான் அதற்கான காரணம்.'

நான் பேசிய பாணியிலே கிட்டத்தட்ட சிங்கள இனக்கொள்கையுடையவர்களைச் சாடிய ஒரு தொனியும் இருந்திருக்கவேண்டும். எனவே, அதையே சாக்காக வைத்துக்கொண்டு என்னை இந்தக் குழுவிலிருந்து நீக்குதல் வசதியாக இருந்தது. ஆனால் உண்மையில் நான் அறிந்தது என்னவென்றால், ஆறாம் வகுப்புப் பாடநூல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்னர், அந்தப் பாடநூல் குழுவிலிருந்து என்னை எவ்வகையிலும் விலக்கவேண்டுமென்றும், பல காரணங்களை நியாயப்படுத்தி எனது இடத்திற்கு மௌனகுருவை நியமித்தல் வேண்டும் என்றும் கைலாசபதி திட்டமிட்டிருந்தார். அவருடைய திட்டமிடுதலுக்கு என்னுடைய Burst out - உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சத்தம் போட்டது - சாதகமாக அமைந்தது. ஆனால் இப்பொழுது பின்னோக்கிப் பார்க்கும் போது, அதைப்பற்றிய துக்கம் எதுவுமே இல்லை. ஆனால், இன்னொன்று ஆறுதல் தருகிறது. பிராந்திய கலைச்சொற்களையும் இணைத்து, புதிய சமுதாய மாற்றத்தின் தேவைகளை உள்வாங்கிக்கொண்டு, திட்டமிட்டு இலட்சிய நோக்கங்களை முன்வைத்துப் பாடநூல்கள் எழுதப்படுதல் வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு முன்னோடியாக அமைந்த தமிழ் ஆறாவது நூலின் சிருஷ்டிகர்த்தாகக் கருள் முக்கியமானவன் நான் என்று நினைக்கும்போது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது.

ஞானம் : உங்களுடைய எழுத்துக்களிலே புதிய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவர முயன்றிருக்கிறீர்கள். அத்தகைய சொற்கள் சிலவற்றைப்பற்றி நீங்கள் குறிப்பிடுவீர்களா?

புதிய தமிழ்ச் சொற்களைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவர வேண்டிய அதிகாரம் படைப்பு இலக்கியக்காரனுக்குத்தான் உண்டு. ஒன்றை அறிந்துகொள்ளுங்கள். ஆங்கில மொழியில் Alone என்ற ஒரு சொல் இருக்கிறது. இன்னொரு சொல் இருக்கிறது Loneliness. இந்த இரு சொற்களும் மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால், தனிமையைக் குறிக்கும் சொல் என்றுதான் நாங்கள் கருதுவோம். ஆனால் D.H. Lawrence போன்ற ஒரு படைப்பாளிக்கு இந்த இரண்டு சொற்களும் பயனற்றவை போன்று தோன்றியதால், அவர் Aloneness என்ற ஒரு சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். இந்த உரிமை படைப்பாளிக்கு உண்டு. அவன் தேவைகள் கருதிப் புதிய சொற்களை ஆக்கவும் அவற்றைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவரவும் உரிமையுள்ளவன் ஆகின்றான்.

அதுமட்டுமன்றி, கலைக்களஞ்சியத்திலே அல்லது அரச ஆணைகளினால் பிறப்பிக்கப்படும் சொற்கள் எப்பொழுதுமே மக்கள் மன்றத்தில் பயிற்சியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் சொற்களாக மாறிவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. உதாரணமாக தமிழ்நாட்டின் முதல்வராகப் பல தடவைகள் பதவி வகித்த கலைஞர் மு. கருணாநிதி Coffee என்றதற்கு குழம்பி என்ற சொல்லைப் பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டுவந்தார். இந்தக் குழம்பியை எவ்வளவு தூரம் இன்று பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று நீங்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கலாம். அதேபோன்று பல சொற்கள் அர்த்தமற்றவையாக இருக்கின்றன. இந்தச் சொற்கள் பற்றிப் பேசுவதினால் இதனைச் சொல்லுகிறேன். ஆரம்பத்தில் Cycle என்ற சொல்லுக்கு துவிச்சக்கரவண்டி என்கிற சொல்லைப் பயன்படுத்தினார்கள். துவி, சக்கர - இவை சமஸ்கிருதம் கலந்தவையாக இருப்பதனால் அவற்றிற்குத் தமிழ்ச்சொல் காணவேண்டுமென்று ஒரு முனைப்பிலே, அறிஞர் C.N. அண்ணாதுரை ஈருருளி என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தினார். ஈருருளி என்பது சைக்கிள் என்பதைக் குறிக்காது. இரண்டு சக்கரங்களைத்தான் குறிக்கும். இதையறிந்து பன்மொழிப்புலவர் அப்பாத்துரை மிதிவண்டி என்ற சொல்லைக் கொண்டுவந்தார். இன்று இந்தச் சொற்கள் தமிழில் பயன்பாட்டிலுள்ளதோ தெரியவில்லை. ஆனால் எல்லோரும் சைக்கிள் என்ற சொல்லையே சர்வசாதாரணமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

எனவே, எங்களுடைய வித்துவம் பழக்கத்தில் மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றால், அது படைப்பிலக்கியக்காரனால்தான் முடியும் என்பதைச் சொல்வதற்காகத்தான் இந்த உதாரணங்களை நான் சொன்னேன். பாரதி பல புதிய சொற்களைக் கொண்டுவந்தான். தேய்ந்துபோய், தொய்ந்துபோய்க்

கிடந்த சொற்களைக் கூட புதிய வீறுகொள்ளச் செய்தான். உதாரணமாக 'மண்டி' என்ற சொல். புகழ் மண்டிக்கிடந்த தமிழ்நாடு. இந்த மண்டி என்ற சொல் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகச் சர்வசாதாரணமாகப் பழக்கத்தில் உள்ளது. கள்ளு மண்டி என்று சொல்லுகின்றோம். தமிழ்நாட்டிலே மண்டி என்ற சொல் Godown ஐக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாக இருந்தது. இந்த நுட்பங்கள் உண்மையில் படைப்பு இலக்கியக்காரனுக்கு வாகாக வேண்டும்.

இந்த வகையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த எந்த எழுத்தாளனும் பக்குவப்பட்டவர்களாகவோ ஞானம் பெற்றவர்களாகவோ இருக்கவில்லை என்று நான் அப்பொழுது குற்றஞ் சாட்டியிருக்கிறேன். அந்தப் புதிய சொற்களினுடைய தேவைகளை உணரவேண்டிய அளவுக்கு அவர்களுடைய பார்வையும் பணியும் அகலிக்கவில்லை. பாரதியாருடைய எழுத்துவீச்சினைப் போன்ற ஒரு தேடலும் தேவையும் அவர்களுக்கு ஏற்படவில்லை.

நான் எந்தப் புத்தகங்களுக்கும் முன்னுரை கொடுப்பது கிடையாது. முன்னீடு தான் கொடுப்பது உண்டு. அந்தச் சொல்லைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டு வந்தேன். இலங்கை வானொலியிலே Dear listeners என்று சொல்வதை அவர்கள் நேயர்களே என்றுதான் சொல்கிறார்கள். அதென்ன நேயர்? முகம் பார்க்காத ஒருவர் எப்படி திடீரென்று இவருக்கு நேயரானார்? Listener என்ற அந்தச் சொல் விழுங்கப்பட்டு Dear என்ற சொல்லுக்கு அழுத்தம் கொடுப்பதாகத்தான் இந்த நேயர் என்ற சொல் எனக்குப்படுகிறது. Audience க்கு கேட்டுனர். ஒன்றை இரசிப்பவனுக்கு இரசிகன் என்பதிலும் பார்க்க கலைஞன். கலையில் வல்லவன் கலைஞன், கவிதையில் வல்லவன் கவிஞன் என்றால் கதையில் வல்லவன் கதைஞன் ஆக ஏன் இருக்கக் கூடாது? எனவே கதைஞன்.

இவ்வாறாகப் பல சொற்களை நான் பயிற்சிக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். பல சொற்கள் என்னால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவை என்று தெரியாமல், மற்றவர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டும் வருகின்றன. ஆனால் சில சொற்கள் என்னால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோதிலும் மற்றவர்களால் பின்பற்றப்பட்டாது பயிற்சிக்கு வராத அறிமுகச் சொற்களாகவே இருந்துள்ளன. உதாரணமாக, தொனிப்பொருள் - Theme என்பதற்கு நான் பிரகாசனம் என்றொரு சொல்லைப் பயன்படுத்தினேன். பிற்காலத்தில் வந்த விமர்சகர்கள் எஸ்.பொ சொன்னபடியால், அதைப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று அதை நிராகரித்திருக்கக்கூடும்.

இது மட்டுமல்லாமல், பல சந்தர்ப்பங்களிலேயும் பிராந்தியங்களில் இருந்த சொற்கள், பிராந்திய எழுத்தாளர்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட சொற்கள் பலவற்றை - மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர்கள் நிராகரித்த சொற்கள் பலவற்றை - எனது எழுத்துமூலம் பின்னால் வந்த எழுத்தாளர்களும் பயன்படுத்தக் கூடியதாக நான் செய்திருக்கிறேன். அந்தச் சொற்களின் எண்ணிக்கை மிகப்பல. இவை

குறித்தும் நிச்சயமாகப் பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள தமிழ்த்துறைகள் ஆராய்தல் வேண்டும். இந்தச் சொல்லைப் பயிற்சிக்குக் கொண்டுவந்தவர் என்ன ஜாதியைச் சேர்ந்தவர், அவர் எங்கு பிறந்தவர் என்று குல, கோத்திர விசாரணைகளில் ஈடுபடுதல் அசிங்கமானது. என்னுடைய பல நூல்களிலும் என்னைப்பற்றி வந்த அறிமுகங்களிலும் என் பிறப்புக் கொப்பியில் உள்ளபடி நல்லூரில் பிறந்தேன் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளேன். நான் இந்துவாய்ப் பிறந்தேன். இருந்தபோதிலும், இவன் ஆரியகுலத்தடிபில் பிறந்த ஒரு கிறிஸ்தவன் என்பது போன்ற தவறுகளைப் பரப்பி, அவைதான் ஆய்வுகள் என்று சொல்லித் திரிதல் ஏமாற்றுதல்; அறிவுத்தேடலிலே செய்யப்படும் கலப்பட மோசடி! அடுத்த தலைமுறையை அணாப்பும் இத்தகைய வித்துவப்பொய்ம்மைகள் கண்டு நான் துக்கப்படுகிறேன். இந்தத் துக்கம் கோபமாகக் கனன்று கொண்டிருக்கிறது.

9. முற்போக்கும் மரபும்

ஞானம் : முற்போக்கு மரபு வாதங்கள் ஒரு காலத்தில் பெரும் சலசலப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தன. இந்த விவாதத்திலிருந்து முற்போக்குக்காரர்களின் சண்டத்தனத்தால் மரபுவாதிகள் பயந்து ஒதுங்கிவிட்டார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. இது பற்றிய உங்களது கணிப்பு யாது?

உண்மையில் மிக மோசமான நிலைமை என்னவென்றால், இலங்கையில் அண்மைக் கால இலக்கிய வரலாறு, இருபதாம் நூற்றாண்டின் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, பல்கலைக்கழக மட்டத்திலே நேர்மை பேணி, நடுநிலைமை பேணி எழுதப்படும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பதுதான். அத்தகைய நேர்மை பேணப்படுவதற்கான வாய்ப்பு தமிழ்த்துறையிலே ஆரம்பகாலந் தொடக்கம் இல்லாமல் போயிற்று. விபுலானந்த அடிகளைத் தொடர்ந்து விபுலானந்த அடிகளின் பங்களிப்பின் கவடுகளே தெரியாத வண்ணம் அழித்து எழுதப்பட்டன. அதற்குப்பின்னர் விபுலானந்தருடைய ஆளுமையினால் நாடகத் துறையிலே பெருமை சேர்த்த பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையினுடைய தனித்துவம் பங்களிப்புக்கூட பிற்காலத்தவரால் நிராகரிக்கப்பட்டதாக இருக்கின்றது. இன்று பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் கொண்டுவந்த மாற்றங்கள் அதிகமாகப் பேசப்படாமல், 1956-ஆம் ஆண்டில் ஏதோ ஒரு பேரெழுச்சியை உண்டாக்கியது போன்று கைலாசபதி, சிவத்தம்பியினுடைய ஆளுமைகள் போற்றப்படுகின்றன. இந்தக் குற்றச்சாட்டை நான் மட்டும் முன்வைக்கவில்லை. இதனை ஒங்காரமாக மு. தளையசிங்கமும் முன்வைத்தார் என்பது பதிவுக்கு உரியது.

இந்த மரபு குறித்த விவாதங்கள் பற்றி இன்று மாணவர்களுக்குச் சொல்லப் படுவன அனைத்தும் முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்தவர்களால் சொல்லப் படும் கட்டுக்கதைகளே தவிர வேறு இல்லை. மரபு பற்றிய சிந்தனை எவ்வாறு முன்மொழியப்பட்டது, எவ்வாறு எதிர்க்கொள்ளப்பட்டது என்பது சரியாகச் சொல்லப்படவில்லை. உண்மையில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை சாகித்திய மண்டலத்தின் உறுப்பினராக இருந்த நிலைமைகள் மாறி, பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் வித்தியானந்தனும் கலைக்கழகத்திலேயோ நாடகக்குழுவினரையோ அல்லது சாகித்திய மண்டலத்திலேயோ உறுப்பினராக இருந்த காலத்தில், பின்னால் இருந்துகொண்டு கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் தங்களுடைய விருப்பு வெறுப்புகளை அரங்கேற்றக்கூடிய வலிமையுடன் இருந்தார்கள். இந்த நிலைமைகள் எல்லாம் மாறிய ஒரு நிலை உருவாகியது.

சதாசிவம் சாகித்திய மண்டல உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டமை மாற்றம் ஒன்றின் குறியீடு. பேராசிரியர் சதாசிவம் அடிப்படையில் பண்டிதர். பண்டிதர் பரிட்சை சித்தியடைந்த பின்னர்தான் அவர் பல்கலைக்கழகப் படிப்பை மேற்கொண்டு, பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் ஆசிரியரானார். எனவே அவருக்குப் பண்டிதர்கள் வர்க்கத்திலே - பண்டித ஜாதியார் மத்தியிலே - The Pandit class - ஒரு கௌரவம் இருந்தது. இந்தப் பண்டிதர்கள் தாங்கள்தான் தமிழைப்பற்றிப் பேச அதிகாரம் உள்ளவர்கள் என்ற ஒரு மனோபாவத்திலே வளர்ந்து வந்தவர்கள். இந்த நிலைமையை நாங்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் அரசியல் தட்பவெப்ப நிலைகளின் பின்னணியில் வைத்துப் பார்க்கவேண்டும். அன்று யாழ்ப்பாணத்திலே அரசியல்வாதிகளாக இருந்தவர்கள் பெரும்பாலும் Proctors ஆகவும் Advocates ஆகவும் கோட்டடியில் வழக்குப் பேசுபவர்களாகவும், அரசியலை அவர்களுடைய பகுதிநேரத் தொழிற்துறையாகக் கொண்டவர்களாகவும் விளங்கினார்கள். பொன்னம்பலம் இராபர்ட் தொடக்கம் ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம், எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம், அ. அமிர்தலிங்கம் வரையில் இதுதான் கதை என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். அவர்கள் அடிப்படையில் தமிழை நேசிக்குவதில்லை. அவர்கள் ஆங்கிலத்தை நேசித்தார்கள். ஏனென்றால், ஆங்கிலம்தான் அவர்களுக்குப் பணவருவாய் தந்த மொழி. அவர்கள் சிங்கள ஊர்களிலும் கொழும்பிலும் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் சென்று பெரிய வழக்குகளிலே வாதாடி பெருந்தொகையான பணத்தைச் சம்பாதித்தவர்கள் என்பது மிக இரகசியமான ஒன்றல்ல.

இந்நிலையில் தமிழைப் பாதுகாக்கும் உரிமையை இந்தப் பண்டிதர்கள் தங்களுடன் தக்கவைத்துக் கொண்டார்கள். இந்தப் பண்டிதர்களும் ஒரு காலத்தில் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்குத் தமிழ் தெரியாது, தங்களுக்குத்தான் தெரியும் என்று நினைத்துக் கொண்டார்கள். இத்தகைய பண்டிதர் வர்க்கம், பேராசிரியர் சதாசிவம் சாகித்தியமண்டல உறுப்பினராகியபொழுது தங்களுடைய

ஒருவன் அங்கே வந்துவிட்டான் என்று கிளர்ச்சி பெற்று பெரிதூகச் சத்தம் போடத் தொடங்கியது. அந்தச் சத்தத்திலே, வட எழுத்துக்கள் நீக்கப்படவேண்டும்; அத்தகைய ஒரு போக்குத்தான் உண்மையான செந்தமிழைக் குறிக்கும்; இந்தக் கதை இலக்கியம் இலக்கியமே இல்லை; அதை எழுதக்கூடிய முற்போக்கு வட்டத்தினர் தமிழைப் பிசக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்; அவர்கள் இழிசினர் வழக்கைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பன போன்ற பல்வேறு சுருதிகளும் கலந்திருந்தன.

இவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கிக் கொள்ளாமல், அவசரத்திலே, மரபு பேணப் படுதல் வேண்டும் என்று பேராசிரியர் சதாசிவம், சாகித்தியமண்டல உறுப்பினர் என்ற வகையில் வீரகேசரியில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அந்தக் கட்டுரையை நான் ஆழமாக வாசித்தேன். அந்தக் கட்டுரையிலே ஒரு பகுதி பண்டித வர்க்கத்தினருடைய ஏக்கத்தைச் சொல்லியபோதிலும், அவர்களுடைய புதிய எழுச்சிகளை அல்லது சத்தங்களை வெளிப்படுத்தியபோதிலும், உள்ளாந்திர மாகத் தமிழ்மொழியை இன்னொரு கட்டத்திற்கு எவ்வாறு முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற அக்கறைக்கான விளக்கத்தைத் தேடுவதாகவும் அந்தக் கட்டுரையில் சில இடங்கள் இருந்தன. இவற்றை நான் அவதானத்தேன். அவருடைய கட்டுரைக்கு எதிராக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சகலரும் சகல பத்திரிகை ஊடகங்களிலும், 'சதாசிவம் ஒரு பிற்போக்குவாதி; ஒன்றுமே தெரியாத பண்டிதர்; அவருக்கு ஆக்க இலக்கியம் பேசும் எந்த உரிமையும் கிடையாது' என்று சன்னதம் ஆடத் தொடங்கினார்கள்.

சதாசிவத்தினுடைய கட்டுரையின் பிரோப்புக்கள் அனைத்தும் சரியானவை அல்ல. அதேசமயம் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் முன்வைத்த சாடல்கள் அனைத்தும் நேர்மையோ நீதியோ சார்ந்தன அல்ல என்பதையும் நான் உணர்ந்தேன். இவை பற்றி நான் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவுடன் நீண்ட நேரங்கள் விவாதித்தேன். அது மட்டுமல்லாமல், அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே யாழ்ப்பாணம் சென்று கனக செந்திரநாதன், ஏ. ஜே. கனகரட்ன, யாழ்ப்பாணம் தேவன் போன்ற என்னுடைய இலக்கிய இனியர்களுடனும் சதாசிவம் எழுதிய கட்டுரை பற்றியும் அதன் பெறுபேறாக ஏற்பட்டுள்ள சலசலப்பைப்பற்றியும் அக்கறையுடன் கலந்து ஆலோசித்தேன். அதன்பின்னர் கொழும்பு மீண்டு, மரபு பேணப்பட வேண்டும் என்பதை ஆதரித்து நான் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அந்தக் கட்டுரைதான் முதல்முதலாக ஆக்க இலக்கியக்காரன் ஒருவனால் சதாசிவத் திற்குக் கிடைத்த ஆதரவாகும். அந்தக் கட்டுரையிலே நான் அழுத்திச் சொன்னது The still point of a turning wheel என்பதுதான். சுழலும் சக்கரத்தில் ஓர் அசையாப் புள்ளி இருப்பதுபோல ஒரு மொழி பிறிதொரு மொழியாக, பிறிது பிறிதாகிவிடாமல் இருப்பதற்கு, மரபின் அக்கறை உபகாரியாய் அமைகின்றது. அந்த மரபை நாங்கள் நிர்ப்பந்தங்களினால் தொலைத்து

விடக்கூடாது என்பதுதான் என் கட்டுரையின் தொனி. பின்னர் இதை விளக்கியும், புதுக்கியும், புதிய நியாயங்களைக் கற்பித்தும், நான் முற்போக்கு அணியிலிருந்து விலகி நற்போக்கு அணியைப் பிரேரித்தபொழுது, பிரசித்தப் படுத்தினேன். மரபு பற்றியும், புதிய சொல்லாக்கங்கள் பற்றியும் அக்கறை கொண்டதாக இந்த நற்போக்கு இலக்கியப் பிரேரிப்புகள் இருந்தன. இந்த நற்போக்கு இலக்கியப் பிரேரிப்புகள் உருவான காலத்திலேதான், இந்த முட்டையடிக்குழப்பங்களும் நடந்தன என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

எனவே, நற்போக்கு இலக்கியம் என்கிற சொல்லாடல் முன்வைக்கப்பட்ட பொழுது, இந்தச் சொல்லை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு சன்னதம் ஆடியவர்களில் மு. தளையசிங்கமும் ஒருவர். இந்தச் சொல்லைத் தாமும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று பிற்காலத்தில் வ. அ. இராசரத்தினம் பதிவு செய்துள்ளார். ஏதோ முற்போக்குக்கு எதிரான ஒரு எதுகை மோனையை நற்போக்கு கொண்டது போலவும் விமர்சிக்கப்பட்டது உண்டு. ஆனால் நற்போக்கு இலக்கியம் கட்டுரை தொடராக வீரகேசரியில் பிரசுரமாகியுள்ளது. அந்தத் தொடரை நான் நூலாகப் போடமுடியவில்லை. அந்தப்பிரதி என்னிடம் இல்லை. வீரகேசரி பழைய பிரதிகளில் ஆரம்பகால நற்போக்குச் சிந்தனைகளை மிகத் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். அது பின்நவீனத்துவத்தின் ஒரு முகம். Passing face என்று நுஃமான் சொல்வதும் தப்பு.

அதேபோன்று செ. யோகநாதன் போன்றவர்கள் மேலோட்டமாக, நற்போக்கு என்றொரு கோஷத்தை வைத்தனர், அது மறக்கப்பட்டுவிட்டது என்பது போலச் சொல்வதும் பொருந்தாது. ஏனென்றால் புதிய தேவைகளை உட்கொண்டு ஈழத்தமிழ் இலக்கியப் போக்குகளுக்கு ஆதாரமான, உயிர்த்துவமான கருது கோள்களை வைப்பதிலே நான் சிரத்தைகொண்டு உழைத்து வந்துள்ளேன். அந்தச் சிரத்தைகளின் பயனாகத்தான் இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலே இந்த நற்போக்கு இலக்கியத்தின் பிரதான அம்சம் என்பது தமிழ்த்துவம் என்று விளங்கப்படுத்தினேன். இந்தத் தமிழ்த்துவம் என்பது மரபு ரீதியான தமிழ் இலக்கியங்களினுடைய வேரிலிருந்து உறிஞ்சப்பட்டு புதிய இலக்கியம் படைக்கப் பட வேண்டும் என்பது மட்டுமல்லாமல், தமிழ்மொழியும் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்துவங்களும் பேணப்பட வேண்டுமென்றால், தமிழ்த் தேசிய உணர்வும், தமிழ்த் தேசியத்தை வளப்படுத்துவதற்கான சுதந்திர சுயாதீனமுள்ள தமிழ் மண்ணும் இருக்கவேண்டும் என்பதை விளங்கப்படுத்தினேன்.

இவையெல்லாம் என்னுடைய கெட்டித்தனங்கள் என்று கூக்குரலிட நான் விரும்ப வில்லை. நான் புத்திஜீவி என்று என்றுமே என்னைப்பற்றி சுய தம்பட்டம் அடித்தது கிடையாது. புத்திஜீவி என்ற சொல்லையே நான் வெறுக்கின்றேன். நான் மக்களின் மைந்தனாக, அவர்களுடைய பிரச்சனைகளிலே அவர்களிலொருவனாக வாழ்ந்துகொண்டு, அதே சமயம் இலக்கியத்தை மூச்சாகவும் சுவாசமாகவும்

நேசிக்கும் ஒருவனாய் வாழ்கிறேன். இந்த இருபத்தியோராய் நூற்றாண்டில் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ள இலக்கிய ஆவேசங்கள், ஆதங்கங்கள் முழுவதையும் உள்வாங்கி, ஈழத்தின் பரம்பரைமிக்க தமிழ் இலக்கியமரபு முன்னெடுக்கப்படுவதற்கு தமிழ்த்துவமே ஒரு கொள்கையாகப் பயிலப்படும் என்பதை நியாயபூர்வமாக நிறுவிடவுள்ளேன்.

இத்தகைய சிந்தனைகளிலே, இன்றுவரை இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக் கழகங்களில் உள்ள தமிழ்த்துறைகளோ, அன்றேல் முற்போக்கு ஆவேசங்களினால் உருவாக்கப்பட்டு, அவற்றை இன்றும் நியாயப்படுத்திக் கொண்டிருக்கக் கூடிய புத்திஜீவிகளோ கலாநிதிகளோ பட்டதாரிகளோ ஈடுபடாமல் இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் இந்தச் சண்டித்தனத்தைக் கண்டு பண்டிதர்கள் ஓடிவிட்டார்களா என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உண்மையில் ஸாகிரா மகாநாட்டில் கதிரையால் அடித்து வன்முறைக்கு உட்படுத்தப்பட இலக்கான ஒருவன் நான். அதற்குப்பின்னர் 1964-இலே என்னை அடித்துக் காலை முறிப்பதற்காகத் தேடி அலைந்தார்கள். பின்னர் வண்ணாங்குளத்துக்கு முன்னால் வைத்து என்னை அடிக்க வந்த சண்டியார்களையும் எனக்குத் தெரியும். இவற்றிற்குப் பிறகும் இந்தச் சண்டித்தனத்திற்கு நான் சோர்ந்து விடவில்லை. சண்டித்தனத்தையும் வன்முறையையும் கண்டு என் கொள்கைகளிலிருந்து நான் ஒதுங்கி வாழ்ந்தவனுமல்லன்.

பண்டிதர்கள் மறைந்ததற்கான காரணம் வேறொன்று. அரசியல் ரீதியாக தமிழ் தெரியாத, ஆங்கிலத்தை உபாசனை செய்த அரசியல்வாதிகள் தேர்தல் சாலங்களிலே தமிழ்மொழியைப் பாதுகாக்கும் ஒரு கடமையை இந்தப் பண்டிதர்கள் மாட்டு வைத்து, அவர்களும் சமூகத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்களாக வாழ்ந்த நிலைமை மாறி, அவர்களுக்கு மாறாக, மண்ணுடன் இணைந்து தமிழ்த் தேசியம் வளர்க்கப்படும் போராட்ட நிலைமைகள் உருவாகியபொழுது இந்தப் பண்டிதர்கள் மட்டும் ஒதுங்கிவிடவில்லை. முற்போக்கு இலக்கிய கோஷதாரிகளும் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

இதுவரையில் முற்போக்கு இலக்கியத்தைப்பற்றி இன்றும் பெரிதாகச் சும்பாவனை செய்வதாகப் பேசிக்கொண்டும் எழுதிக்கொண்டும் இருக்கக்கூடிய செ. கணேசலிங்கம் தொடக்கம் இலங்கையில் உள்ள நுஃமான் வரை, அல்லது நுஃமானால் ஆராய்ச்சியாளர்களாக நிவேதிக்கப்பட்டுள்ள தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் சுற்றி வாழ்பவர்கள் பலரும் இன்று வரையில் தமிழ்த் தேசியம் பற்றிய கேள்விகளுக்கும் பிரச்சனைகளுக்கும் எந்தவிதமான ஒரு பதிலும் சொல்லாமல் வாய்முடி மௌனிகளாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பயந்து ஓடினார்கள் என்பதெல்லாம் வீண்கதைகள். இவை கனவாய் பழங்கதையாய் முடிந்தன. அந்தப் பழைய மொந்தைக்கள்ளை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் நாளை நிலைப்பாடுகளையும் நாளை வளங்களையும் வளர்ச்சி

களையும் பற்றிப் பேசுவது உண்மைக்கும் அறிவுக்கும் பொருந்தாது என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

ஞானம் : 1981-ஆம் ஆண்டு மதுரையில் நடந்த ஐந்தாவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில், நீங்கள் மட்டுமே தமிழ் இலக்கணம் சம்பந்தமான ஆய்வுக் கட்டுரை சமர்ப்பித்ததாகக் கூறியுள்ளீர்கள். உங்களது இலக்கண அறிவு குறித்த தகவல்களைத் தருவீர்களா?

உண்மையில் நான் ஆரம்பத்தில் எழுதியபொழுது 1946 - 47 களில் பத்திரிகைகளிலே வாசித்துப்பெற்ற தமிழ் அறிவு; கல்கி, ஆனந்தவிகடன், சுதேசமித்திரன் இவை போன்ற சஞ்சிகைகளிலே வாசித்த தமிழ் அறிவு; கல்கி யினுடைய நாவல்களை வாசித்து ஏற்பட்ட தமிழ் அறிவு; அந்தத் தமிழ் அறிவுடன் பிணைந்த இலக்கணம் மட்டுந்தான் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் ஆரம்ப காலத்திலே எனக்கு ஒன்று உறுத்தலாக இருந்தது. என்னவென்றால், இந்திய சஞ்சிகைகளிலே பயன்படுத்தப்படும் மொழிக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் என்னுடைய அப்பா, அம்மா, மாமா, மச்சான், அயலவர்கள் ஆகியோர் பயின்ற தமிழுக்கும் பாரிய வேறுபாடு இருப்பதை உணர்ந்தேன். இந்த இரண்டு மொழிவழக்குகளுக்கும் யாழ்ப்பாணம் பிரதேசத்திலே பயிலப்படும் தமிழ்ச்சொற்களே யாழ்ப்பாணம் பிரதேசங்களில் நடமாடும் பாத்திரங்களை புதிய முறையில் சித்திரிப்பதற்கு உதவும் என நான் உணர்ந்தேன். இலங்கையில் அந்தக் காலத்திலே தமிழ் இலக்கணம் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் வலியுறுத்திக் கற்பிக்கப்படவும் இல்லை.

தமிழ்மொழியில் சித்திபெறுவதற்கு ஒரு பிரதான பகுதியாக இலக்கணம் பற்றிய தேவையும், அதை அறியவேண்டும் என்ற எண்ணமும் பாமேஸ்வரர்க் கல்லூரியில் சேர்ந்த காலத்தில் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். காரணம், சு. நடேசபிள்ளை, வித்துவான் வேந்தனார் போன்றவர்களிடம் இலக்கண வித்துவம் வினையாடியபொழுது, ஒரு மொழியைக் கற்பதற்கு இலக்கணம் உதவியாக இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தேன். ஆனால் ஆங்கிலத்தைக் கற்ற பொழுது ஆங்கிலத்திலே நிறைய இலக்கணம் கற்க வேண்டியிருந்தது. அதே போன்று எனது இரண்டாவது மொழியாகக் கற்ற லத்தீனில் கூடுதலாகவே அடிப்படையான இலக்கண அறிவையே பெரும்பகுதியாகக் கற்கவேண்டியிருந்தது. ஆங்கிலத்திற்கும் லத்தீனுக்கும் அவ்வாறு இருக்குமானால் தமிழுக்கும் அந்த இலக்கண வழக்குகளும் விதிகளும் பொருந்தும் என்கிற எண்ணம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

பின்னர் நான் இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிட்டேன். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், தொடர்ந்து சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியிலும் தமிழ் என்னுடைய இரண்டாவது மொழியாக இருந்தது. இந்தக் காலத்திலேதான் உண்மையிலே

சங்ககால இலக்கியங்கள் பற்றியும், ஐம்பெருங்காப்பியங்கள் பற்றியும், கம்ப ராமாயணம் பற்றியும், தமிழிலே இருந்த இலக்கியச் செழுமைகள் பற்றியும் படித்தேன். பேராசிரியர் ஆலாசந்தரம், பேராசிரியர் வடிவேலு, பேராசிரியர் சோமசுந்தரனார், பேராசிரியர் ஆ. சிதம்பரநாதர் செட்டியார் போன்ற பலரிடமும் நான் தமிழ் கற்றபோதும் இலக்கணத்தை ஆழ்ந்து கற்கக்கூடிய ஒரு நிப்பந்தமோ வசதியோ இல்லாமல் போய்விட்டது.

ஆனால், இலங்கையில் எழுத்தாளனாக வலம் வந்து, என்னுடைய இலக்கிய ஆளுமை ஒரு புதிய வசனநடையை உருவாக்கி வருகின்றது என்பதை மற்றவர்கள் அங்கீகரிக்கத் தொடங்கிய காலத்தில், நான் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசாவினுடைய நட்பினைச் சம்பாதித்தேன். அந்த நட்பின் காரணமாகத் தமிழ்ச் சல்லாபங்களிலே ஈடுபட்டோம். அவர் பேசக்கூடிய இலக்கண விஷயங்கள் எனக்குப் புரியாதனவாக இருந்தன. ஒருநாள் அவர் என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார், 'பொன்னுத்துரை, நீ எழுதும் வசனநடை தமிழுக்கு ஊட்டமளிக்க வல்லது என்பதை நிச்சயமாக நம்புகிறேன். புதிய சொற்களை ஆட்சிக்குக் கொண்டுவருகின்றாய். பழைய சொற்களை நிராகரிக்கின்றாய். பழைய இலக்கணவிதிகளை சிலவேளைகளிலே நெகிழ்த்துகிறாய். இவற்றை யெல்லாம் செய்வதற்கு உனக்கு எழுத்தாளன் என்ற முறையில், படைப்பாளி என்ற முறையில் உரிமையுண்டு. ஆனால் ஆழமான இலக்கண அறிவு உனக்கு ஏற்படுமேயானால், இலக்கணவிதிகளை உடைத்து நெகிழ்த்திப் புதியன செய்வதற்கான ஒரு தெளிவு உனக்கு ஏற்படும். எனவே, இலக்கண விதிகளை நீ ஆழமாக அறிந்துகொண்டு, அதன்பிறகு உன்னுடைய தேவை களுக்கேற்ப நெகிழ்த்துவாயேயானால் இன்னும் உன்னுடைய எழுத்து ஆளுமையும் வசனநடையும் பெருமை பெறும்' என்று சொன்னார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நான் சிக்கெனப்பற்றி, 'நீங்கள் எனக்கு இலக்கணம் கற்பியுங்கள்' என்று கேட்டேன். அவருக்குக் கீழே முறையாக இலக்கணத்தைக் கற்றேன். அதை அவர் வகுப்பறைப் பாடமாகக் கற்றுத்தராமல், உபதேசமாகவே அருளினார்.

பின்னர் இந்த இலக்கணம் பற்றி தனஞ்செய்யராஜசிங்கத்திடம், அவரும் எனது நண்பனாக இருந்தபடியால், நண்பனாகவே அவரிடம் இருந்தும் பலதும் அறியக் கூடியதாக இருந்தது. அவர் இலக்கண விதிகளின் சில ரூபங்களை எனக்குப் போதனை செய்திருக்கிறார். அதுமட்டுமன்றி, ஆறுமுக நாவலர் பற்றி புதிய தகவல்கள் சேகரிக்கவும் அவர் உபகாரியாக இருந்தார். அவர் இறுதிக்காலத்திலே வித்தியாலங்கார பல்கலைக்கழகத்திலே தமிழ்த் துறைத் தலைவராக இருந்தார். அப்பொழுது ஒரு கூட்டத்திற்கு என்னை அழைத்திருந்தார். அந்தக் கூட்டத்திலே கைலாசபதியின் செல்வாக்கின்கீழ் செயற்பட்ட மாணவர்கள் சிலர் 'சடங்கு' நாவலில் இருந்த பல வசனங்களை வாசித்துக் காட்டி, இவை இலக்கண மரபுக்குப் புறமாக அமைந்துள்ளன என்றும்,

இவற்றை நீங்கள் எழுதுவதினால் தமிழைக் கொச்சைப்படுத்துகிறீர்கள் என்ற தோனியிலேயும் கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். அந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய தனஞ்செய்யாஜசிங்கம், அந்தக் கேள்வி கேட்டவர்களைப் பார்த்து, 'நானே பதில் சொல்கிறேன். எஸ். பொ. இதற்குப் பதில் சொல்லத் தேவையில்லை' என்று சொல்லி, 'இலக்கண விதிகளிலே ஒன்று, வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே. அத்துறை சார்ந்த பெரியவர்கள் எதை ஆளுகிறார்களோ அவை இலக்கணவிதிகளாக அடுத்த தலைமுறையினரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. நீங்கள் வாசித்த வசனங்களுக்கு இலக்கணவிதி யாதோ என நீங்கள் கூடாவின், அது இலக்கண வழக்கே என்க. அஃது எவ்விதி அமைந்தது எனக் கூடாவின் எஸ். பொ. வழக்கு எனச் சொல்க' என்று முடித்தார். உண்மையில் ஒரு பல்கலைக்கழக நிலையில், ஒரு தமிழ்ப் படைப்பாளியினுடைய வழக்கை உயர்ந்தோர் மேற்று என்று எடுத்துக்காட்டி, சடங்கு நாவலிலே நான் பயின்ற வசனங்கள் இலக்கணமானவை என்று பல்கலைக்கழக ரீதியில் சொன்ன அந்தச் சம்பவம், இப்பொழுது நினைத்தாலும் எனக்கு நிறைவு தருகிறது.

பாடநூல் சபையில் நான் அங்கத்தவனாக இருந்தபொழுது அதன் தலைவராக இருந்தவர் செ. வேலாயுத பிள்ளை. அவர் நிரம்பிய தமிழறிவு உள்ளவர். ஆறாம் வகுப்பு பாடல்குகள் எழுதப்பட்டு முழுமையைப் பெற்ற கட்டத்திலே, அதற்கான பயிற்சிகள் தயாரிக்கப்பட்டன. அந்தப் பயிற்சிகளிலே இலக்கண அறிவை ஊட்டக்கூடியதான அப்பியாசங்கள் சேர்க்கப்பட்டன. அப்பொழுது நான் மேலும் விரிவாகவே சில இலக்கண விதிகளை அறிந்துகொண்டேன். வந்தாறுமுலை மகாவித்தியாலயத்தில் நான் H.S.C. வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்த காலத்தில் நாவலருடைய நன்னூல் இலக்கணநூலைக் கற்பிப்பதற்காக உண்மையிலேயே மகாவித்துவான் F.X.C. ஐயாவிடம் முழு வதையும் ஒரு மாணவன் போன்று கற்றுத் தேர்ந்திருக்கிறேன்.

நாவலர் தமிழை நெகிழ்த்தியபோது இலக்கண விதிகளுக்கு முரண்பாது செயற்பட்டார் என்பதை அறிந்து, அத்தகைய உத்திகளைக் கையாண்டு நான் என்னுடைய தமிழ் வசனநடையை வளப்படுத்தியதும் உண்டு. ஆனால் விடலானந்த அடிகளாரும் ஆறுமுக நாவலரும்கூட தன்னகர 'ந'வைப் பிழையாகப் பயன்படுத்தினார்கள் என்ற ஒரு பதிவு என் மனதில் நீண்டகாலமாக நிலைத்துள்ளது. இராமநாதன் என்ற பெயரை இரண்டு சுழி 'ன்' போட்டு எழுதுவது சரியா? பல பண்டிதர்கள் அவ்வாறு எழுதுகிறார்களே என்று கேட்டபொழுது, மகாவித்துவான் கேட்டார், 'இராமன்ஈது ஆதர் வந்து குந்தினாரா இராமனாதன் ஆவதற்கு? இராமன் + நாதன் = இராமநாதன். தன்னகரத்தில் அமையும்.'

அதேபோன்று விநாயகர் என்பதை றன்னகரத்தில் எழுதுகிறார்கள். அது பிழை. தன்னிகரில்லாத் தலைவன்தானே விநாயகன்? எனவே, விநாயகன் = விநாயகன். இதை அறிந்தபொழுது இலக்கணக்காரர்களும் பண்டிதர்களும்

அதீத ஆர்வம் காரணமாக தமிழுக்குச் சேவை செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டு 'தமிழ் ஐந்தெழுத்துக்களினால் ஆன ஒரு பாடை' என்பதற்கு விசுவாசமாக, தமிழ் மொழியின் சிறப்பு எனகரம் றன்னகரம்தான் என்றும், எனவே கிடைத்தபோதெல்லாம் இந்த றன்னகரத்தைப் பெய்தல் வேண்டும் என்றும் ஒரு பிழையான காரியத்தில் ஈடுபட்டுத் தமிழைப் பிசக்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் போல எனக்குத் தோன்றுகிறது.

தமிழுக்குச் சிறப்பான 'ற'ன்னகரத்துடன் எந்தச் சொல்லும் ஆரம்பிப்பதில்லை. அதற்கு உபகாரியாகத் தத்தெடுக்கப்பட்ட வட எழுத்துத்தான் தந்நகரம். எனவே, மொழிக்கு முன்வராத தமிழின் 'ற'ன்னகரத்திற்குச் சிறப்புக் கொடுப்பதற்காக இடையில் எல்லா இடங்களிலும் 'ற'ன்னகரத்தை எழுதும் ஒரு தவறான முறை கையாளப்பட்டு வருவதை உணரலானேன். அத்துடன் தமிழ்ச்சொற்களுடைய எதிர்ச்சொற்களை உருவாக்குவதற்கு இந்தத் தந்நகரம் என்ற எழுத்துத்தான் உபகாரியாக இருந்தது. சைவம் - அசைவம். இந்தச் சைவம் என்பதற்கு எவ்வாறு எதிர்ச்சொல்லாக அசைவம் ஆனது என்று கேட்டால் அ + சைவம் = அசைவம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அது தப்பு. முன்னால் 'அ' போட்டு எந்த எதிர்ச்சொல்லையும் உண்டாக்குவதற்கான இலக்கண விதி கிடையாது.

சமஸ்கிருதத்தின் விதிகளின்படி சமஸ்கிருதமொழி உபகரித்த தன்னகர 'ந' முன்னால் வரும்பொழுது அது சொற்களுடன் புணர்ந்து எதிர்ச்சொற்களை உருவாக்கும். அந்த 'ந' எதிர்ச் சொற்களை உருவாக்க உதவுவதுபோன்று தமிழ் நெடுங்கணக்கில் வேறு எந்த எழுத்தும் இல்லை. எனவே, இந்த எதிர்ச்சொற்களை உண்டாக்க உதவும் 'ந' என்ற எழுத்து சரியான முறையில் உபயோகிக்கப்பட்டாலொழிய இந்தத் தமிழ் இலக்கண வழக்குகள் நீக்கப் படுதல் முடியாது என்பதை நான் உணரலானேன். இவை சம்பந்தமாக மகா வித்துவான் F.X.C. நடராசாவுடன் சேர்ந்து பல இலக்கண நூல்களையும் எடுத்து ஆய்ந்து பார்த்தபொழுது இந்த 'ந' என்ற சமஸ்கிருதம் உபகரித்த எழுத்தை வைத்துக்கொண்டு எதிர்ச்சொற்களை உண்டாக்குவதற்கான இலக்கணம் எந்தத் தமிழ் இலக்கண நூலிலும் சொல்லப்படவில்லை.

பின்னர் விடாமுயற்சியினால் நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூலிலே அதன் விரிவு சொல்லப்பட்டிருப்பதை நான் பார்த்தேன். இந்த நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூல் பலரும் அறிந்த இலக்கண நூல். வழக்கத்திலிருந்த ஒரு நூல். அது வழக்கொழிந்ததற்கு அது பௌத்தன் ஒருவனால் எழுதப்பட்ட நூலாக இருந்தமை காரணமாக இருக்கலாம். சமயம் பார்த்து சாதி பார்த்து தமிழ் நொந்துபோனதற்கு இன்னொரு எடுத்துக்காட்டுத்தான் நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூலை நாங்கள் மறந்தது. அந்த நேமிநாதம் என்ற இலக்கண நூலையும் பெற்று அதன்மூலம் அந்தக் கட்டுரையை - தந்நகர 'ந' வை

உபயோகிக்கும் சரியான வழியை எழுதினேன். மதுரைத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அனைத்து ஆய்வுக் கட்டுரைகளிலேயும் தரம்நோக்கி என்னுடைய கட்டுரை பதினோராவது சிறந்த ஆய்வுக்கட்டுரையாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கையிலிருந்து அறிஞர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளில் அதுவே முதல்தரம் உள்ளதாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதைப்பற்றி இன்றளவில் இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறைகள் மறந்துதானும் தந்தகர 'ந' வின் சரியான உபயோகம் இதுதான் என்று இலக்கணத்தைப் படிப்பிக்கிறார்களா?

நிச்சயமாக சொற்கள் அதன் வேரடி அர்த்தங்களிலிருந்து பிறழ்ந்துபோகாமல் பாதுகாப்பதும் எழுத்தாளனுடைய கடமை. அந்த வேர் என்ன? அந்த வேர் எப்படிப் புதிய சொற்களை உபகரிக்கின்றது என்பதெல்லாம் முக்கியமானவை. தமிழிலே புதிய புதிய பல சொற்களை உண்டாக்குவதற்கு வேறு எந்தச் சொல்லிலும் பார்க்க, உப சருக்கங்களிலும் பார்க்க, வேறு எந்த அட்சரத்திலும் பார்க்க, இந்தத் தந்தகர 'ந' மிகவும் உதவியானது. எனவேதான் அந்த ஆய்வுக் கட்டுரையை நான் சமர்ப்பித்தேன். இவற்றிலிருந்து உங்களுக்கு ஓரளவு உண்மை தெளிவாகியிருக்கும். பாடசாலையிலையோ அல்லது பல்கலைக்கழகத்திலேயோ புள்ளிகள் எடுக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தங்கள் இல்லாது தமிழ் இலக்கண அறிவை பெரும் ஆசான்களிடம் முறையாகப் பெற்றதனால், இன்றும் நான் என்னுடைய இலக்கண அறிவு செம்மையானது என்று உரிமை பாராட்ட வழியுண்டு.

ஞானம் : தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த ஆய்வு ஒன்றிலே உங்களைப்பற்றி பல குற்றச்சாட்டுகள் முன் வைக்கப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்று 'பந்தநூல்மூலமும் நச்சாதார்க்கினியர் உரையும்' என்ற நூலின் பெரும் பகுதி முஸ்லிம் அறிஞர்களால் எழுதப்பட்டது என்பது. அதுபற்றிய உங்கள் விளக்கம் என்ன?

பந்தநூல்மூலமும் நச்சாதார்க்கினியர் உரையும் என்ற நூல் ஒன்று நான் எழுதவில்லை. நான் எழுதிய நூலின் பெயர் -?- கேள்வி அடையாளம். அந்தக் கேள்வி அடையாளம் என்ற நூல் இதுவரையில் தமிழில் முயலப்பட்ட ஒரு அங்கதச் சுவைக்கு இலக்கணமாகும். இந்த நூல் இதுவரையில் மூன்று பதிப்புகள் வெளிவந்துள்ளது. இந்தப் பதிப்புகளில் இரண்டாம் மூன்றாம் பதிப்புகளே தமிழ்நாட்டு வாசகர்களுக்குக் கிடைத்தன. இந்த நூலை வாசித்த தமிழ் நாட்டின் பேராசிரியர்கள் பலரும், தமிழ் இலக்கியம் - இலக்கணம் - பழந்தமிழ் இலக்கியப் பதிப்புகள் குறித்து எனக்கிருந்த அறிவை வியந்து பாராட்டினார்கள். அதுமட்டுமன்றி, பழந்தமிழ் நூல்களிலே எனக்கு இருந்த ஈடுபாட்டினையும் அறிந்துகொண்டார்கள். சராசரியாகத் தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையிலே

தமிழ்த்துறையில் முதல்கலைப் பட்டம் பெற்றவர்களைத் தவிர்ந்த ஏனையோருக்கு அதனுடைய சிறப்பு இயல்புகள் சட்டெனப் புரியமாட்டாது என்று பேராசிரியர் பழமலம், பேராசிரியர் பஞ்சாங்கம், பேராசிரியர் ஓளவை நடராஜன் போன்ற பலரும் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளார்கள். அசோகமித்திரன் அதுகுறித்து எழுதும்பொழுது, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே அங்கதச்சுவை குறித்து இதுபோன்ற ஒரு நூல் இன்றளவும் வெளிவரவில்லை என்று அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். இத்தகைய ஒரு நூலை முஸ்லிம் அறிஞர்கள் முயன்று எழுதினார்கள் என்று சொல்லி குற்றம்சாட்டி என் திறமையின்மீது, என் ஆற்றல்மீது களங்கம் கற்பிக்க முனைவது சற்றும் பொருந்தாது.

உண்மையில் இந்நூலுக்கான அந்தப் பொறி மருதமுனைக் கிராமத்திலிருந்து பெற்றது. அதை ஒளிவுமறைவு இன்றி அந்தப் புத்தகத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். பந்தநூல் மூலம் என்ற நூல் இரண்டாயிரத்துச் சொச்சம் ஆண்டிலே பிரசுரிக்கப்பட்டு, 1972-ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட ஒரு நூலாகப் பிரசுரமாகியுள்ளது. இது ஒரு அசுரத்தனமான கற்பனை. இது எப்படிச் சாத்தியமாகின்றது என்பது பற்றி விஞ்ஞானம் சார்ந்த ஒரு கட்டுரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கட்டுரையை எழுதுவதற்கு உண்மையில் ஆர். பாலகிருஷ்ணன் என்றொரு விஞ்ஞானி பல தகவல்களைத் தந்தார் என்பது உண்மை. பந்தநூல்மூலம் என்று சொல்லப்பட்டது ஒரு அஞ்சல் அட்டையில் எழுதப்பட்ட விஷயம். இந்த அஞ்சல் அட்டை உண்மையான ஒரு அஞ்சல் அட்டை. மூன்றே மூன்று மாதங்கள் மட்டுமே கல்முனைத் தொகுதியில் பாராளுமன்ற அங்கத்தவராக இருந்த மகூர் மௌலானா என்பவர் தன்னுடைய சொந்த மச்சானுக்கு லஞ்சம் கேட்டு எழுதிய அஞ்சல் அட்டைதான் அது. அந்த மகூர் மௌலானாவுக்கு எதிராக தேர்தல் பிரசாரம் செய்தபொழுது மருதமுனையைச் சேர்ந்த தமிழ் அறிஞர் சிலர் - அவர்களுள் முக்கியமானவர் ஜே. எம். எம். அப்துல்காதர் - இந்த அஞ்சல் அட்டைக்கு விளக்க உரை போன்று கல்சச்சப் பதிப்பாக நான்கு பக்கங்களில் விளக்கவுரை எழுதினார். இது அங்கதமாக மகூர் மௌலானாவை நையாண்டி செய்து எழுதப்பட்டது. இந்த மூலத்தையும், தான் எழுதிய நையாண்டி உரைகளையும் ஜே. எம். எம். அப்துல்காதர் என்னிடம் தந்தார். அப்பொழுது நான் காத்தான்குடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் தந்த நான்கு பக்கங்களையும் திரும்பத் திரும்ப வாசித்தபொழுது, அதை மையக்கருவாக வைத்துக்கொண்டு தமிழில் புதிதாக ஒரு இலக்கியம் படைக்கலாம் என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். வந்தது மட்டுமல்லாமல், அத்தகைய ஒன்றைப் படைக்க விரும்புவதாக ஜே. எம். எம். அப்துல்காதரிடம் கூறினேன். அவர் மிகுந்த ஆணைப்பட்டு, தான் கொண்டுவந்து தந்த அந்த மூலத்தையே மூலமாகக் கொண்டு ஒரு புதிய இலக்கியம் படைத்தல் சாத்தியமா என்றுகூட ஆச்சரியப்பட்டார்.

அந்த நூலின் முதலாவது பதிப்பு 1972ஆம் ஆண்டு கொழும்பில் அரசு வெளியீடாகப் பிரசுரமாயிற்று. அந்த முதல் பதிப்பிலே அந்த நூலைப் பிரசுரிப்பதற்கு எனக்குப் பேருதவியாக இருந்த ஜே. எம். எம். அப்துல் காதருக்கும் ஆர். பாலகிருஷ்ணனுக்கும் நன்றி தெரிவித்து எழுதியிருக்கிறேன். இவற்றிற்குப் பிறகு இந்த நூல் வெளிவந்தபொழுது அப்துல்காதர் உயிருடன் இருந்தார். அந்தக்காலத்தில் யாரும் இந்த மருதமுனை முஸ்லிம் அறிஞர்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தது கிடையாது. அப்துல் காதர் அவர்களும் இது குறித்து எந்த ஆட்சேபணையும் பதிவு செய்தது கிடையாது. இதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, நான் தர்மகுலசிங்கம் அவர்களுடைய புத்தகத்தில் இந்தச் சந்தேகத்திற்குப் பதில் அளித்திருக்கிறேன். அந்தப் பதிலை இங்கு குறிப்பிடுவதும் பொருத்தமானதாக இருக்கும். இந்தக் கேள்வி அடையாளம் என்ற நூலிலே எழுதப்பட்ட வெள்ளங்காடு வியாகேச தேசிகருடைய உரைகள் அனைத்துமே என்னால் புனையப்பட்டன. இந்த நூலுக்குப் பாயிரம் வழங்கப்பட்ட பந்தசீபரகுவாருடைய அனைத்துமே என்னால் புனையப்பட்டன. பின்னர் வெள்ளங்காடு வியாகேச தேசிகர் எழுதிய குறிப்புகள், விளக்கங்கள், உரைகள் அனைத்தும் என்னால் எழுதப்பட்டன. இவற்றில் எந்த ஒரு வரிக்குத்தானும் வேறு எந்தத் தமிழ் அறிஞனுக்கும் உரிமைப்பாடு கிடையவே கிடையாது. ஆனாலும் அதை எழுதிக் கொண்டிருந்தபொழுது அவ்வப்போது அதன் செய்பங்களைப் பார்த்து மகிழ்ந்தவர் மகாவித்துவான் F.X.C. நடராசா. தன்னுடைய தூண்டுதலினால், பொறியினால் அந்த நூலை ஆக்கி ஒரு புதிய இலக்கியத்தைப் படைத்தேன் என்று களி பேறுவகை கொண்டவர் ஜே. எம். எம். அப்துல் காதர். அந்த நூலை மீண்டும் மீண்டும் செப்பமிடுவதற்கு உதவிசெய்தவர் ஆர். பாலகிருஷ்ணன். இவ்வாறான இலக்கண இலக்கிய விஷயங்களை உள்ளடக்கியதாகப் படித்தோர் மட்டுமே விளங்கக்கூடிய ஓர் அங்கதச் சுவை நூலைச் சாதாரண வாசகர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள் என்ற நிலையிலும், அதனை ஒரு நூலாக வெளியிட்ட ரஹ்மான் என்றுமே நன்றிக்கும் பாராட்டுக்கும் உரியவர்.

இவ்வளவும் இருந்தும் இன்னும் ஒன்றினை நிச்சயமாகச் சொல்லவேன். தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்திலே அந்த ஆய்வினை நடத்திய மருதூர்க் கொத்தனோ அன்றேல் ஏ. இக்பாலோ இந்தக் கேள்வி அடையாளம் என்ற நூலை முழுமையாக வாசித்து இருக்கமாட்டார்கள். வாசித்திருந்தாலும்கூட அவற்றின் அர்த்தம் முழுவதையும் உள்வாங்கியிருக்கமாட்டார்கள். நான் மட்டுமா இலக்கியத்திருடன் என்கிற குற்றச்சாட்டினைச் சந்திக்கின்றேன். கேள்வி அடையாளம் என்ற நூலின் படைப்பிலே நான் 1972ஆம் ஆண்டில் இவ்வாறு பிரகடனம் செய்திருந்தேன். This satire on Tamil Grammar and Literature was Conceived, Composed and Written by Espo. வேறு யாரும் இந்தப் படைப்பிலே இல்லை என்று தைரியமாகக் கூறியபின்பும் நான் பொய் சொல்கிறேன் என்றால், அவர்கள் அதற்கு ஆதாரம் காட்டவேண்டும். சும்மா குழாயடிச்சண்டை

போன்று ஏசுவதின்மூலம், ஈழத்து இலக்கியத்திலே அதாப்பியங்களையும், இயலாமைகளிலே எழும் பொறாமைகளையும் கொட்டி, இலக்கியத்தையும் வரலாற்று நலனையும் மாசபடுத்துகிறார்கள்.

திருஷணார் என்ற குற்றச்சாட்டை நுஃமான் தெரியாத்தனமாகத் தன்னுடைய வித்துவம் என்று கருதி, ‘அம்மா வந்தாள்’ என்ற நாவலை தி. ஜானகிராமன் திருஷணார் என்று பிழைபட, பேய்த்தனமாக, மொக்குத்தனமாக அறிக்கை செய்தார். அதற்கு ஏ. ஜே. கனகாட்சி அதனைத் தழுவுவோ திருட்டோ என்று சொல்லமுடியாது என்று பல ஞானங்களைக் குவித்து விளக்கியிருக்கிறார். ஓர் எழுத்தாளனுக்குப் படைப்புச் சலனத்தை ஏற்படுத்தும் பொறி எங்கிருந்தும் கிடைக்கலாம். அஃது இன்னொரு எழுத்தாளனின் ஆக்கத்திலிருந்துகூட வாய்க்கலாம். மௌலானாவின் அஞ்சல் அட்டை எனக்குப் படைப்புச் சலனத்தை ஏற்படுத்தும் பொறியைத் தந்தது என்பது உண்மையே! அதனை எந்தக்காலமும் நான் மறுதலித்தது இல்லை. அந்த மூலம் அட்சரம் பிசகாது ‘?’ நூலிலே பிரசுரமாகியுள்ளது. என்னைச் சிலுவையில் அறையும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் கலாநிதிகளும் அவர்களது எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாகச் செயற்படும் ஏ. இக்பால் / மருதுரர்க்கொத்தன் போன்றவர்களும் உலக நாடக மேதை ஷேக்ஸ்பியர் பிறர் கதைகளைத் திருஷணார் என்று எழுந்த குற்றச் சாட்டுக்கு வைக்கப்பட்ட விளக்கத்தை அறிவார்களா? அல்லையாயின் இப்பொழுதாவது அறியக்கடவர்! When Shakespeare was charged with debt to his authors, Lander replied, yet he was more original than his originals. He breathes life into them.

உண்மையில் நீண்ட தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இன்னும் ஒரு காலகட்டம் வரையில் அங்கதச்சுவைக்கு எடுத்துக்காட்டான ஒரு நூல் எதுவென்று தேடுவார்களேயானால் அவர்கள் நான் எழுதிய ‘?’ என்ற நூலை மட்டுமே வந்தடைய வேண்டியிருக்கும். நான் இதனையும் தைரியமாகச் சொல்வேன். நுஃமான் உட்பட இந்த ‘?’ அடையாளம் குறித்து விமர்சனம் செய்யக் கூடியவர்கள் அனைத்துப் பேரும் ‘?’ அடையாளம் என்ற நூலின் அனைத்து ஆளுமைகளையும், அனைத்து இலக்கிய மேன்மைகளையும் அறிந்து உணர்ந்து கொள்ளும் பக்குவ நிலையை அடைந்துள்ளார்கள் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை. They are shallow. அவர்கள் இலக்கியச் சுவைப்பில் ஆழமற்றவர்கள்; அறிவீனர்கள். இத்தகைய அறிவீனர்களை ஆண்டவரே மன்னிப்பீர்களாக என்று சொல்லுவதைத்தவிர எனக்கு வேறு எதுவும் சொல்லத் தெரியவில்லை.

10. கீதைக் கதைகளின் ஆன்மீகம்

ஞானம் : மார்க்ஸியம் பற்றி, இலக்கியம் பற்றி, இலக்கணம் பற்றி, பிராந்தியச் சொல்வளம் பற்றிப் பேசினோம். கல்கியில் தொடராக வந்த கீதைக் கதைகள் ஆன்மீகம் சம்பந்தமாக இருந்தனவே. திடீரென்று ஆன்மீகம்பால் ஏற்பட்ட ஈடுபாட்டுக்குக் காரணம் என்ன?

உண்மையில் ஆன்மீகம்பால் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு என்று அதைச் சொல்ல முடியாது. பாரதியார் உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்று பாடினார். அந்த உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்பதை நாம் அரிவாளுக்கும் சுத்தியலுக்கும் வந்தனை செய்கிறோம் என்று அர்த்தப் படுத்திக் கொண்டோம். அதே பாரதியார்தான் என்னுடைய தமிழ் எழுத்து முயற்சிகள் அனைத்துக்கும் அதி ஆதர்சமாக அன்று தொடக்கம் இன்று வரை நிலைத்து வந்துள்ளார். எனவே, பாரதியார் எழுதிய கீதை மொழி பெயர்ப்பை வாசிக்க நேர்ந்தமை தவிர்க்க முடியாதது. அதற்குமேல் தமிழில் எழுந்துள்ள நயம்பிக்க கவிதைகளிலே பாரதியாருடைய 'கண்ணன் - கண்ணம்மா' பாட்டைத் தவிர்த்துவிட்டால், பாரதியார் சிலவேளைகளில் தமது மகாகவி என்கிற ஆளுமையை இழந்துவிடுவாரோ என்றும் தோன்றுகின்றது. எனவே, பாரதியாருடைய மொழிபெயர்ப்பை வாசித்து கீதையைப் பற்றி அறியவும், பின்னர் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளையினுடைய 'பகவத்கீதை வெண்பா' என்ற நூலை அவர் அரசு வெளியீடாக வெளியிட்டபொழுது அதன் சரவைத்தாள்களைத் திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தபோதும், பகவத்கீதையிலே பரிச்சயம் ஏற்பட்டது.

எனக்கு ஏற்பட்ட சில தனிப்பட்ட சோகங்களிலிருந்து விடு படுவதற்காக அல்லது ஏமாற்றங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக, துன்பங்களிலிருந்து விடுபடுவதற்காக இந்தக் கீதையின்பால் நான் ஈர்க்கப்பட்டேன். மார்க்ஸின் பால் ஈர்க்கப்படுபவர்களும் ஓரளவு ஆன்மீகவாதிகள் என்று நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். மனிதநேயத் தேடல் என்பதுதான் மனிதத்தைத் தரிசிக்கும் முயற்சியே. இருவழியாக விளங்கிக்கொள்ளலாம். மனிதனில் ஆண்டவனையும், ஆண்டவனிலே மனிதனையும் தரிசிக்கும் முயற்சிகள். இது மார்க்ஸிய நம்பிக்கைகளுக்கு அந்நியமானதல்ல என நான் விளங்கிக் கொண்டேன். மார்க்ஸியம் கட்சியாடலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு, கட்சியின் முன்னேற்றத்திற்காகவும், கட்சியின் தலைமைப் பீடத்தைச் சவீகரித்துக் கொண்டவர்களுடைய தலைமைத்துவத்தை நீடிப்பதற்காகவும், மார்க்ஸியம் திருக்கப்பட்டு ஓரளவுக்குக் குற்றயிராக்கப்பட்ட வரலாறு சோவியத் நாட்டிலே நடந்து முடிந்துள்ளது.

இந்தியநாடு தந்துள்ள இந்த ஆன்மீகம் சார்ந்த சிந்தனைகள் ஒரு நாளும் மார்க்ஸியத்திற்கு முரண்பட்ட சிந்தனைகள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. மாறாக, மனிதனுடைய மனதை மண்ணில் இருந்து உயர்த்த, அன்பு சார்ந்து அவர்கள் வாழக்கூடிய ஒரு நெறிமுறைக்கு, இந்த ஆன்மீக வழிகாட்டல் இருந்ததையும் நான் உணர்ந்துகொண்டேன். ஆனால் என்னுடைய கீதைக் கதைகள், மக்களுக்கு பக்தியை மலிவித்தலல்ல அதன் தரிசன பயன் என்று நேர்மையாக அதற்கான 'கரு'வில் எழுதியிருக்கிறேன். அதனை இலக்கியம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஆனால் இந்தச் சின்னக் கதைகளின் மூலம் சில விளங்கமுடியாத தத்துவங்களை விளக்க முயன்றமை கீதைக் கதைகளிலே சிறந்த அம்சமாகும். கீதைக்கதைகள் என்று கல்கியில் வந்த போதிலும் அதற்கு நான் இட்ட தலைப்பு 'கீதை நிழலில்'. ஏனென்றால் கீதையின் தரிசனம் அல்ல; கீதையினுடைய நிழலிலே நான் அமர்ந்திருந்த பொழுது ஏற்பட்ட சில குளிர்ந்த அனுபவங்களைப் பற்றிப் பேசுதலே 'கீதை நிழலில்' என்ற நூலில் கதைகளாக இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆரம்பத்தில் இது 52 கதைகளாக வகுக்கப்பட்டது. ஆனால் கல்கியில் வந்தது 26 கதைகள் மட்டுமே. ஏனென்றால் அவர்களுடைய கொள்கைகளுக்குத் தோதான கதைகளை எடுத்துக்கொண்டார்கள். வேறுசில கதைகள் கீதையினுடைய கருத்துக்களை மறுவிசாரணைக்கு உட்படுத்துவதாக இருந்ததினால் அவற்றைப் பிரசுரிக்க அவர்கள் தயங்கினார்கள் போலும். இந்த நூல் முழுமையாக கலைஞன் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. நான் நம்புகிறேன் அது 70-களின் கடைக்கூற்றில் வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும். உலகத் தமிழ்விழா நடத்தப்பட்டு, எம். ஜி. ஆருக்கு வெற்றிவிழாவும் பாராட்டும் சென்னையில் நடத்தப்பட்டபோது பல்வேறு பதிப்பாளர்கள் சிறந்த இலக்கிய நூல்களை இலக்கிய அன்பர்களுக்குப் பரிசளிப்பு செய்தார்கள். அவ்வாறு பரிசளிப்புச் செய்த நூல்களில் இலங்கை எழுத்தாளர்களுடைய நூலாக 'கீதை நிழலில்' மட்டுமே இடம் பெற்றிருந்தது. இந்தக் 'கீதை நிழலில்' நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு மித்ர நூலாக வந்துள்ளது. ஆதிமூலம் சித்திரம் வரைந்து செழிப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

இரண்டாவது பதிப்பை வெளியிட்டபோது ஏற்பட்ட விநோதமான அநுபவத்தை உங்களுக்குக் கூறவேண்டும். இதற்கு ஆரம்பத்தில் இளைப்பாறிய நீதிபதி எம். எம். இஸ்மாயில் முன்னுரை எழுதுவதாக இருந்தது. அவரை நேரிலே சந்தித்து, இந்த நூலின் பிரதியைக் கொடுத்தேன். அவர் பலநாள்கள் வாசித்து சிலபொழுது அதைப்பற்றி விவாதித்தும் இருக்கிறார். ஆனால் வேறு சொந்தக் காரணங்கள் கூறிப் பொறுப்பிலிருந்து நீதிபதி நடுவவும் பார்த்தார். பின்னர், ஆய்வறிஞர் பெ. சு. மணியினுடைய முகவுரையுடன்தான் அந்த இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவந்திருக்கின்றது. நான் இஸ்மாயில் பற்றிக்

குறிப்பிட்டதற்குக் காரணம், 'நீங்கள் கீதை நிழலிலே கையாண்ட சிங்களத் தமிழ் விளங்கவில்லை' என்று அவர் கூறியதுதான். கம்பராமாயணத்தைப் பற்றித் தமிழர்களிலும் பார்க்க, இந்துக்களிலும் பார்க்க, அல்லாவிட்டால் வைஷ்ணவர்களிலும் பார்க்க அதிகமாக விளக்கவுரைகள் தந்தவரென்று புகழப்படும் ஒரு நீதியரசர், 'கீதை நிழலிலே' நான் கையாண்ட தமிழ்நடையை சிங்களத் தமிழ் என்று குறிப்பிட்டது ஒரு மிக அபக்குவமான கூற்றாக எனக்குப்பட்டது. அந்தக் கூற்றாலும்தான் நானும் என் அறத்தில் அவருடைய முன்னுரையைப் பெரிதும் முயன்று எடுப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன்.

'கீதை நிழலில்' எழுத எழுந்த தமிழ், உண்மையிலே மரபு வழியாக சமய சம்பந்தமான மேன்மைகளைப் பிரசாரம் செய்பவர்கள் கையாண்ட சொற்களஞ்சியத்திலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சொற்களே 'கீதை நிழலில்' ஆக்கத்திற்கு உதவியது. இதை நான் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், ஒரு கண்ணாடியைப் போட்டுக்கொண்டு பாற்பதனால், நான் இலங்கையனாக இருக்கிற படியால், அவருக்குப் பழக்கமான, வழமையான, வழக்கத்திற்கு வாலாயமான சொற்களஞ்சியத்திலிருந்து வேறுபட்ட சொற்கள் அங்கு இருந்தபோது அது சிங்களத் தமிழ் ஆகிவிட்டது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். இறுதியாகச் சொல்வதானால், Nothing is alien to a serious writer. எதுவுமே ஒரு உண்மையான எழுத்தாளனுக்கு அந்நியப்பட்டு இருக்க மாட்டாது. எதுவுமே என்னும்பொழுது, அஃது ஆன்மீகத் தேடலையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கும்.

நூலானம் : கீதை நிழலிலே ஆன்மீகவாதிகளையும் கவர்ச்சுடிய-நீங்கள் தங்களது தீ, சடங்கு, மற்றும் ஆண்மை படைப்புகளிலே கையாண்ட சில சொற்கள் விரசமாக இருக்கின்றன. அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம் அல்லவா?

உண்மையிலே சொற்களிலே ஒழுக்கமானவை, விரசமானவை என்பது கிடையாது. இதுதான் என்னுடைய கருத்து. சொல்லை மிகவும் ஆழ்ந்து நேசித்து பயிற்சிக்குக் கொண்டுவந்த ஒரு தமிழ் ஊழியக்காரன் என்ற உரிமையுடன் இதைச் சொல்லுகிறேன். கம்பராமாயணத்தில் அல்குல் என்ற சொல் அடிக்கடி வருகிறது. அல்குல் ஒரு பெண்ணினுடைய உறுப்பை வர்ணிப்பதற்காகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் கையாளும் ஒரு சொல். அதை விரசமான சொல் என்று எந்த இலக்கியவாதியும் நிராகரிப்பது இல்லை. குழாயடிச்சண்டையில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய இரண்டு பெண்கள் விரசமான தூஷணைகளைப் பரிமாறிக்கொள்ளும்போது, அவர்களுடைய உரையாடலில் அந்தச்சொல் இடம் பெறாததும் இதற்கான ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

எனக்கு ஒரு அநுபவம் இருந்தது. லா. ச. இராமாமிருதம் சம்பந்தப்பட்டது. அவருடைய எழுத்து முறையும் அவர் பயன்படுத்தும் நனவோடை உத்தியும் எனக்குப் பிடிக்கும். தற்கால எழுத்தாளர்களுள், இருபதாம் நூற்றாண்டிலே சொற்களின் நாதமும் நயமும் அறிந்து பயிலவேண்டும் என்பதிலே அழுங்குப் பிடியான பக்தி பூண்ட எழுத்தாளராகவும் லா. ச. இராமாமிருதம் எனக்குக் காட்சியளிக்கிறார். அவர்கூட சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எஸ். பொ. என்று என் பெயரைக் குறிப்பிட்டபொழுது, தீ என்ற ஒரு நாவலைப் பச்சையாக எழுதினாரே, அவர் தானே என்று கேட்டாராம். இந்தப் பச்சை பச்சையாக என்பதிலே தான் இப்பொழுது விரசம் தொற்றிக்கொண்டு இருக்கிறது. உண்மையில் நான் சில சொற்களைத் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று இன்றைய முதுமையில் யோசிக்கிறேன். ஆனால் 'தீ' எழுதிய காலத்தில் என்னுடைய வயசு என்ன? இருபத்தைந்து வயது. அந்தக்காலத்து உணர்வுகளையும் எழுச்சிகளையும் நான் இயல்பாகச் சித்திரித்தபொழுது அவ்வகை உணர்வுகளைப் பரிமாறக் கூடியதாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட சொற்களை நான் கையாண்டேன். To bring a situation, ஒரு சூழலை உருவாக்குவதற்கு அந்தச் சொற்கள் இன்றியமையாதனவாக இருக்கக்கூடும். உதாரணமாக, விபச்சாரிகள் நிறைந்த ஒரு விடுதிக்குப் போவதற்கான ஒரு சூழலை வர்ணிக்கும்பொழுது அங்குள்ள பெண்களுடைய ஆடைகளை எவ்வாறு வர்ணிப்பது? அவர்கள் எல்லோரும் ஒரு திவ்விய துறவியின் ஆசிரமத்திலே உள்ள பெண்கள் அணியும் மரவுரி உடைகளுடன் காட்சியளித்தார்கள் என்று வர்ணிக்கும்பொழுது விபச்சாரிகள் வாழும் ஒரு சூழலுக்குள் வாசகனை அழைத்துச் செல்லமுடியுமா என்பது தான் என் கேள்வி.

'சடங்கு' நாவலிலே அன்னலட்சுமி என்ற அந்தக் கதாபாத்திரம் தவிர்க்க முடியாத சந்தர்ப்பத்திலே சுயதிருப்தி பெற்றுக்கொண்டாள் என்ற பகுதி வருகிறது. அந்த நாவலிலே அந்தப் பகுதியை எடுத்துவிடலாம் போலவும் தோன்றும். ஆனால் அந்தப் பகுதி என்னைப் பொறுத்தமட்டிலே முக்கியமானதாக இருந்தது. விரசம் எழுதவேண்டும் என்பதோ, அன்றேல் வாசிக்கும் Teenage readersக்கு ஒரு பாலியல் கிசுகிசுப்பு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதோ அல்ல என் நோக்கம். அந்தப் பாத்திரத்தின் ஆக்கினைகளை - அந்தப் பாத்திரம் யாழ்ப்பாணக் கிராமத்தினுடைய ஒழுக்கநெறிகளைப் பாதுகாத்துப் பேணி, ஒரு குடும்பத்தை நல்ல நிலையில் பராமரித்து நடத்துவதில் பாலியல் ரீதியாக எத்தகைய ஆக்கினைகளை அநுபவிக்கிறாள் என்பதைச் சுட்ட சுய திருப்தியடையும் அந்த incident தேவையாக இருந்தது. சுருதி பேதமே, சுருதியின் அம்ஸமாக அமைதல்!

நான் சொல்வது என்னவென்றால், இன்னமும் தமிழ் இலக்கியச் சுவைஞர்கள் மத்தியிலே பக்குவம் ஏற்படவில்லை. பக்குவம் ஏற்படவில்லை

என்றால், இருளில் தனிமையில் தான் விரும்பிச் செய்யக்கூடிய செயல்கள் வெளிச்சத்துக்கு வரக்கூடாது என்றொரு அச்சம், அல்லது பயம்; அந்தப் பயத்திலிருந்து தமிழ் வாசகன் விடுதலை பெறவேண்டும். ஆன்மீகவாதிகள் சொல்லும் விடுதலை அல்ல. நான் விரும்பும் விடுதலை, அச்சத்திலிருந்து வாசகன் பெறும் விடுதலை!

என்னுடைய சாதனைகளில் ஒன்று என்று நான் சொல்லக்கூடியது என்னவென்றால் நான் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திற்கு எந்த ரீதியிலும் அச்சப்படாமல், நான் நினைத்தவைகளைச் சொன்னதுதான். நீங்கள் முதல் கேட்ட கேள்வி ஒன்றிற்கு நான் இந்தப் பதிலைச் சொல்லியிருக்கவேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் பாதகமில்லை, இங்கே குறிப்பிடுகின்றேன். ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலரிலும் மிக அதிகமாகப் பிரதிகூலமாக விமர்சிக்கப் பட்ட எழுத்தாளன் என்கிற ஒரு வகைக் 'கியாதி' எனக்குண்டு. இதற்கான காரணம் என்ன? என்னுடைய எழுத்தையும், எழுத்துப் பயணத்தையும், ஆளுமையையும் கண்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தலைமைப் பீடத்தில் அதிகாரத்திற்கு வர விரும்பியவர்கள் அச்சங் கொண்டார்கள் என மு. தளையசிங்கம் விமர்சித்துள்ளார். இந்த விமர்சனம் ஓரளவு சரியானதே. அவர்கள் தங்களுடைய பதவிக்கு அச்சுறுத்தலாக விளங்கினேன் என்று பயந்ததை நானும் அறிவேன். இந்த அச்சத்தின் காரணமாகவே என்னைப்பற்றிப் பிரதிகூலமான பதிவுகளைச் செய்வதிலும் பரப்புவதிலும் ஒருவகை மூர்க்கம் காட்டினார்கள். என்னைப் பார்த்து அச்சம்படும்படியாக என்னுடைய எழுத்து அமைந்ததென்றால் அதற்குக் காரணம் எழுத்துக்கு அப்பாற்பட நான் நடத்திய அரசியல் காரணம் அல்ல. They feared my writings. என்னுடைய எழுத்தினுடைய சக்தியினாலேதான் அந்த அச்சம் அவர்களுக்குத் தோன்றியது. இருட்டு வழி போகிறவன் உள்ளார்ந்த பயத்தைப் போக்குவதற்கு உரக்கப் பாடுவான் அல்லவா? அப்படித்தான் இவர்கள் என்னை இந்திரிய எழுத்தாளன், ஆபாச எழுத்தாளன் என மானாவாரியாகத் திட்டித் தொலைத்தார்கள்!

எழுத்து என்பது சக்தியத்துடன் ஈடுபாடு உடையதாக இருக்கவேண்டும். நான் எதைச் சொல்ல விரும்புகிறேனோ அதை மற்ற நிர்ப்பந்தங்களுக்குச் சமரசம் செய்யாது, வளைந்து கொடுக்காது சொல்லக்கூடிய ஒரு திராணி அல்லது 'தில்'! இது ஓர் எழுத்தாளனுக்கு இருக்கவேண்டும். இது முற்போக்கு அணியிலே கூடாரமடித்தவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. இது துக்கப்பட வேண்டிய விஷயம்.

ஞானம் : உங்களுடைய படைப்புகளில் நீங்கள் பாலியல் விவகாரங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளீர்கள் என்று ஒரு குற்றச்சாட்டு இருக்கிறது. அதுபற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்?

நான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். மனிதனுடைய வாழ்வின் எந்த அம்சமும் எழுத்துக்கு அந்நியமானவை அல்ல. அவை தவிர்க்கப்பட வேண்டியவையும் அல்ல. ஆண் - பெண் உறவுதான் சந்ததி விருத்தியினுடைய அடித்தளம். அது நிகழாது இருந்தால் மனித இனத்தின் பரம்பல் எப்படி ஏற்பட்டிருக்கும்? இது சாதாரணமாக யாவரும் அறிந்த உண்மை. நாங்கள், பெரியவர்கள் பலரும் சொல்வது, குடும்பஉறவு, திருமணபந்தம் மிகவும் புனிதமானது; அதன்பிறகு அந்தத் திருமணத்தின் பெறுபேறாக நற்பிரஜைகளை உருவாக்கி ஒரு புதிய தலைமுறையை வாழவைத்தல் ஆகிய இவை அனைத்தும் புனிதமானவை என்று சொல்லப்படுகின்றன. ஏற்றுக்கொள்ளுவோம். ஆனால் அந்தப் புனிதத்தின் அடித்தளமே ஆண் - பெண் உறவுதான். எனவே, அந்த ஆண் - பெண் உறவு ஆராதனைக்கு உரியது. அதனை இருட்டிலே நடத்தும் ஒரு சங்கதி எனக் கொச்சைப்படுத்துதல் ஆகாது.

இந்து சைவ மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஈசனையே ஆண் - பெண் சரிபாதிக்கள் இணைந்த அர்த்தநாஸீஸ்வர உருவமாகக் காண்கிறோம். நான் சசீந்திரத்திற்குச் சென்றிருந்தபொழுது அங்கிருந்த ஆயிரங்கால் விளக்குத் தூண்களிலே வாத்தையன சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட உடல் உறவு வகைகள் அனைத்தும் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு கோயிலில் கலையின் உச்சக் கலைஞர்கள் அந்த உடல் உறவு பற்றி வாத்தையனர் சொல்லிய அத்தனை Poseகளையும் ஏன் வடிவமைக்க வேண்டும்? எனவே, வாத்தையன சாஸ்திரம் எழுதப்பட்ட காலத்தில் கூட இந்துக்கள் அல்லது இந்து நாகரிகம் ஆண் - பெண் உறவு ஒரு வந்தனைக்குரிய, ஒரு ஆசாரத்துக்குரிய வாழ்வியலாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஒன்பான் சுவை என்று வகுத்தார்கள். ஆண் - பெண் உறவிலே பல சருதி பேதங்கள் இணைவதை வாத்தையனர் சரியாகவே இனங்கண்டு எழுதினார். இடையில் விக்டோரியா மகாராணி காலத்து 'ஒழுக்க நெறி' பற்றிய பரப்புரைகள் நம்மை வந்துசேர்ந்தன. ஆண் - பெண் உறவு என்பது படுக்கை அறைச் சமாச்சாரம் மட்டுமே என்று Black-out செய்தார்கள். அந்த ஆங்கிலேயரே தூக்கி எறிந்துவிட்ட விக்டோரியா ராணி காலத்து விழுமியங்களை ஏன் நாம் இப்பொழுதும் கட்டிப்பிடித்து மாறடிக்க வேண்டும்?

இன்னொன்று, நெருப்பு என்றால் நாக்கு சுட்டுவிடாது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலே மிகப்பயங்கரமான காம்பிழிழுவிகள் நடந்ததற்கு நான் சாட்சியாக வாழ்ந்தேன். இந்தக் காம்பிழிழுவிகள் நடப்பதற்குப் பிரதான காரணமே, இந்த ஆண் - பெண் உறவு என்பது தவிர்க்கப்பட்ட, மிக இருளிலே செய்யக்கூடிய அசிங்கமான ஒன்று என்கிற ஒரு மனோநிலையை உருவாக்கியதாகும். இந்த இறுக்கத்தை உடைத்தல் வேண்டும். அந்த இறுக்கம் உடைந்தால்தான் காலஓட்டத்தின் வேகத்திற்கு ஏற்ற நெகிழ்ச்சி வந்து சேரும்.

அதுமட்டுமல்லாமல், ஒரு மனித வாழ்க்கையிலே, பள்ளிக்கூட வாழ்க்கை, உத்தியோகம், பதவிகள், அரசியல், இலட்சியங்கள், பொது வாழ்க்கை, சமூக சேவை அனைத்தையும் பார்க்கக் கூடுதலாய் ஒரு பகுதி ஆண் - பெண் உறவு சம்பந்தமான ஒரு வாழ்க்கை. அந்த ஆண் - பெண் உறவிலே இருக்கக் கூடிய திருப்திகள்தான் மிக வெற்றிபெற்ற குடும்பங்களுடைய ஆதாரமாகவும் அடித்தளமாகவும் இருந்ததை நீங்கள் பார்க்கலாம். பிரிந்துபோன குடும்பங்கள் பலவற்றிலேயும் எத்தனையோ காரணங்கள் சொல்வார்கள்; மணப் பொருத்தம் இல்லை, அந்த இந்தப் பொருத்தங்கள் இல்லை என்று பல காரணங்களைச் சொல்வார்கள். ஆனால் பச்சையாகச் சொன்னால் யோனிப் பொருத்தம் இல்லை என்பதுதான் அந்த விவகாரங்கள் எல்லாவற்றுக்குமான மூலகாரணம்.

சங்ககாலம் தொடக்கம் கம்பராமாயணம் வரையில், கூடப் பநாயக்கன் காதல் வரையில் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஆண் - பெண் உறவு நிராகரிக்கப்பட்டது கிடையாது. மரபற்றிப் பேசும் ஆற்றலுடைய ஒருவன், அந்தத் தமிழ் இலக்கியம் பேணிய ஆண் - பெண் உறவு பற்றி இயல்பாகப் பேசும் மரபை அடியொற்றி நான் எழுதுகின்றேன் என்று விளங்கிக்கொள்வதனால், எனக்கு எத்தகைய குற்ற உணர்வும் இல்லை.

நூனம் : வரலாற்றில் வாழ்தல் நூலிலே உங்களது காதல் விவகாரங்களைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறீர்கள். அது தவிர்க்கப்படவேண்டும் எனச் சென்னையில் அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்கள் என அறிந்தேன். அதுபற்றி என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

நான் முந்திய கேள்விக்கு பதிலளித்தபொழுது இந்த உடலுறவு விவகாரம் ஒரு முக்கியமான பகுதி என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். வரலாற்றில் வாழ்தல் நூலின் முன்னுரையிலே ஒரு பகுதியை உங்களுக்குச் சொல்லுகின்றேன். என் சொந்த வாழ்க்கையில் பல விஷயங்களை நான் எழுதியுள்ளேன். தேவையான, வாழ்க்கையின் முக்கியமான பகுதி காதல், ஆண் - பெண் உறவுகள் மட்டுமல்ல காதல். அதற்கு அப்பாலும் மேலாகவும் அதற்குப் பரிமாணங்கள் உண்டு. இவை இணையாமல் வாழ்க்கையின் சகல சுருதிகளையும் அநுபவித்தல் சாலாது. ராதா இன்னொருவன் மனைவி. கண்ணனிலும் பார்க்க ஏழு வயது மூத்தவன். அவளை அழைத்துக்கொண்டு கண்ணன் தனியாகவே பிருந்தாவனக் காட்டுக்குள் மறைந்துவிடுகிறான். அந்த உறவும் இணைந்ததுதான் கண்ணனின் முழுப்பரிமாணமும்.

காதலை வெளிப்படுத்த பல வழிகள் உண்டு. உடலுறவு காதலின் நுட்பமான மொழி. முழுமம் என்று வந்துவிட்டால், நல்லது கெட்டது என்ற நிர்ணயம்

அநியாய அக்கறையே. நான் என்னுடைய வாழ்க்கையில் சொல்லப்பட வேண்டிய பல விஷயங்களை நூலின் பக்கங்களின் எண்ணிக்கை கருதி முற்றாகவே நீக்கியுள்ளேன். அவ்வாறு நீக்கப்பட்ட பகுதிகளில் நான் சொல்லாத காதல் பகுதிகளும் உண்டு. நான் காதலிலே ஒரு மன்னன், ஏதோ நிலை நாட்டினேன் என்று பெருமை பேசுவதற்காக எழுதியது கிடையாது. என்னுடைய வாழ்க்கையின் போக்குகளிலே சில உணர்வுகளை அவை எவ்வாறு நிர்ணயித்தன, என் வாழ்க்கைப் போக்குகளை அவை எவ்வாறு மாற்றின என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டியிருந்தது. அவற்றை இணைத்துச் சொல்லாது போனால், உண்மையான நியாயங்களைச் சொல்லாத பொய்யனாக இருக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்திருக்கும். என் சுயவரலாறு உண்மையின் தேடலாக அமையும் ஓர் ஆவணமாக அமைதல்வேண்டும் என்பதற்காகவே அவற்றை அக்கறையுடன் பதித்துள்ளேன்.

இன்னுமொன்றை நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். மகாத்மா காந்தி பிரமச்சரியம் பற்றியும், ஓர் அரசியல்வாதிக்கு இருக்கக்கூடிய ஒழுக்கங்கள் குறித்தும் மிக மேன்மையான கருத்துக்களை முன்வைத்தார். இன்றும் பல மேல்நாட்டு அறிஞர்களும் பிறரும் மகாத்மாகாந்தி போன்ற ஒருவர், தரையில் ஒரு மனிதராக நடமாடினாரா என்றுகூடச் சந்தேகப்படும் அளவுக்கு புனிதமான ஒரு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த காந்தியினுடைய நிலைக்கு நான் என்னை உயர்த்திக்கொள்ள விரும்பவில்லை. ஆனால் இன்றைய இந்திய வாழ்க்கையில் காந்திஜீ எங்கே? இந்திய ரூபாய்களுக்குச் செல்லக்கூடிய ஒரு தலை, இந்திய ஊழல்கள் அனைத்துக்கும் ஒரு பாஸ்போர்ட் காந்தியினுடைய முகம் என்பது போல அவர் ஒரு குறியீடாக மாற்றப்பட்டுவிட்டார். இந்தியப் பெருவாழ்வில் பெரிதும் அறியப்பட்ட பெண்களான சசீலா நய்யார், ராஜகுமாரி அமிர்த கௌர் - இவர்தான் நேருவினுடைய மந்திரிசபையிலே சுகாதார அமைச்சராக இருந்தவர் - ஆகிய பலரும் மகாத்மா நடத்திய பிரமச்சரியம் பற்றிய பரிசோதனைகளிலே அவருடன் நிர்வாணமாக நின்றவர்கள் என்று ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகாத்மாவுக்கு எத்தனை விளையாட்டு பொம்மைகள் வாழ்த்தார்கள் தெரியுமா? இதனாலும் மகாத்மாகாந்தியினுடைய புகழோ அவருடைய உண்மையின் தேடலோ அசிங்கப்படவில்லை.

அவர் 1938-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 14ஆம் திகதி ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஒரு கெட்ட கனவைத் தொடர்ந்து, தனக்கு ஸ்கலிதம் ஏற்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறார். உலகின் எத்தகைய தலைவர், இத்தகைய ஒரு அற்பமான விஷயத்தைக்கூட தன்னுடைய ஒழுக்கநெறிகளின் உடைவாய் பதிவு செய்திருக்கிறார். அதைச் சொன்னால் அவர் மகாத்மா. நான் எழுதினால் அது விரசம். நான் மகாத்மாவாக உயருதல் வேண்டும் என்பதற்காக

வரலாற்றில் வாழ்தல் எழுதவில்லை. ஆனால் எப்படி மகாத்தமா தான் உண்மையின் உபாசகனாக, சத்தியசோதனை எழுதினார் என்று பிரகடனப்படுத்துகிறாரோ, அதேபோன்று உண்மையின் உபாசனையுடனும் அடுத்த தலைமுறையினருடனும் வருங்காலச் சரித்திரத்துடனும் பகிர்ந்துகொள்ளுதல்வேண்டும் என்ற அவாவினால் நான் எழுதியிருக்கிறேன். எனவே, எந்த அளவிற்குச் சரித்திர உண்மைகளை ஆவணப்படுத்துவதற்கு உகந்ததாக இருந்ததோ அவ்வளவுக்கு அவை பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

ஞானம் : உங்களுடைய எழுத்துக்களை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு உதவிய பத்திரிகைகள் என்று எவற்றையாவது குறிப்பிட விரும்புகிறீர்களா?

என்னுடைய எழுத்துக்களை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு உதவிய பத்திரிகைகள் என்று சொல்லமுடியாது. ஆனால் ஆரம்பகாலத்தில் அதிக இடம் தந்தது வீரகேசரி பாலர் வட்டாரம் மட்டும் தான். ஓரிரண்டு படைப்புகள் தினகரனிலும் வந்திருக்கின்றன. ஆனால் புத்தியூர்வமாக எழுத்து ஊழியத்தில் காலூன்றி சுயத்துடன் எழுதிய காலத்தில் தேசாபிமானிதான் என்னுடைய இலட்சியப் படைப்புகளுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு பத்திரிகையாக இருந்தது. மட்டக்களப்பில் நான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஊழியத்திலே ஈடுபட்டிருந்தபொழுது தேசாபிமானி முன்னேற்றத்துக்காகவும் பாடுபட்டேன். 'ஒரே அணி' போன்ற இனக்கலவரம் பற்றிய சிறுகதைகளுக்கும் கட்சிசார்ந்த இலக்கிய முன்னெடுப்பு களுக்கும் ஒரு சாதனமாக இருந்தது தேசாபிமானிதான்.

1975-ஆம் ஆண்டு வரையில் இலங்கையில் பிரசுரமான சகல பத்திரிகைகளிலும் வாராந்தரிகளிலும் அநேகமாக என்னுடைய எழுத்து ஒன்று என்றாலும் பிரசுரமாகி இருத்தல் சாத்தியம். அதற்கு விலக்காக சில வேளைகளில் நான் மல்லிகையில் எழுதவில்லை போல் இருக்கிறது. ஆனால் நற்போக்கு இலக்கியம் என்பதைப் பிரகடனப்படுத்தியபின்னர், பிரச்சனைக்குரிய என்னுடைய எழுத்துக்களைப் பிரசித்தப்படுத்துவதற்கும், நற்போக்கு இலக்கியம் பற்றிய சிந்தனைகளை முன்னெடுப்பதற்கும், அவ்வப்போது ஏற்பட்ட இலக்கியப் பிரச்சனைகளுக்கு என்னுடைய பதில்களைச் சொல்வதற்கும் ஏற்ற சங்கப்பலகையாக வந்து கொண்டிருந்தது என்னுடைய நண்பர் எம். ஏ. ரஹ்மான் நடத்திய இளம்பிறை என்ற பத்திரிகையே!

பரவலாக என்னை எழுத்துலகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்திய பங்களிப்பு சுதந்திரனுக்கு இருந்தது. ஆரம்பகாலத்தில் என்னுடைய முதலாவது சிறுகதை சுதந்திரனில் வந்தது என்று பெருமையாகச் சொல்லலாம். அதன்பின்னர் என்னுடைய நாவல்களிலே மிகச்சிறந்த படைப்பு என்று நான் கருதும் 'சுடங்கு' என்ற நாவல் பிரசுரமாவதற்கு உறுதுணையாக இருந்து, உற்சாகமாக

இருந்தவர் இ. சங்கர். அவர் சுதந்திரன் பத்திரிகையினுடைய ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலேதான் அது நிகழ்ந்தது. ஒரு காலகட்டத்தில் கலைச் செல்வி பத்திரிகையை சிற்பி சரவணன் நடத்திக் கொண்டிருந்தார். முற்போக்கு இயக்கத்திற்கு ஓரளவுக்கு எதிராக அதனைப் பிரசுரித்தார் என்று கூடச் சொல்லலாம். துணிச்சலுடன் நடத்தப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்துச் சிறு சஞ்சிகை கலைச்செல்வியாகும்.

கலைச்செல்வி ஆசிரியரை எனக்கு கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் படித்த காலத்திலேயே தெரியும். எனவே இந்த கலைச்செல்வி பத்திரிகையில் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும் என்று கேட்டிருந்தார். 'நான் நினைப்பவை' என்ற தொடரிலே இரண்டு மூன்று கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கலாம். ஆனால் இலக்கிய சம்பந்தமான படைப்புகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு குமிழ் என்ற சிறுகதையை கலைச்செல்வியிலே பிரசுரம் ஆகவேண்டுமென்று அவருக்கு அனுப்பியிருந்தேன். அதுபற்றி வ. அ. இராசரத்தினம் அந்தக் கதையை சிற்பி கொடுத்து தான் வாசித்ததாகத் தனது வரலாற்றில் எழுதியிருக்கிறார். கலைச்செல்வியினுடைய பக்கங்களுக்கிடையில் அதனைப் போடுதல் அவருக்குக் கஷ்டமாக இருந்திருத்தல் கூடும். அவர் அதைப் பிரசுரிக்க ஒஞ்சியதால், சுதந்திரமான என்னுடைய எழுத்துக்களைப் பிரசுரிப்பதற்கு சிலவேளை சிற்பிக்குத் துபக்கம் இருக்கிறதோ என்று நான் தவறாகப் புரிந்துகொண்டதனால் கலைச்செல்வியை அதிகம் பயன்படுத்தவில்லை.

பல்வேறு வகையான சொற்களிலும் சொற்களஞ்சியத்தை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் ஏற்படுத்தியவர்களுள் முக்கியமான வராகக் குறிப்பிட வேண்டியவர் கி. வா. ஜகந்நாதன். என்னை உருவகக் கதைகள் எழுதும்படியும் ஊக்கப்படுத்தினார் கி. வா. ஜகந்நாதன். அவரை முதன்முதலில் நான் சந்தித்தது நீர்வேலியிலுள்ள பிள்ளையார் கோயில் குருக்கள் வீட்டில். பின்னர் மயிலாப்பூர் சென்று அவருடைய அலுவலகத்திலும் சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால் என்னுடைய எழுத்துக்கள் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்துடன் இணைந்து எங்களுடன் வாழ்ந்த மக்களுடைய வாழ்க்கையை முன்னிலைப்படுத்தி எழுதவேண்டும் என்பதிலே ஊக்கம் குவித்த பொழுது கலைமகளுடைய பிரசுர வசதிகளை நான் பயன்படுத்தத் தவறி விட்டேன். ஆனாலும் ஒரு கட்டத்தில் என்னை இந்திய வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய முதல் பெரிய இலக்கியப் பத்திரிகை என்று நான் அதனை நினைக்கின்றேன்.

என் இலக்கியத்தை ஆதர்சமாக வெளியிடவேண்டும் என்று விருப்பம் தெரிவித்து முனைந்து உழைத்தவர் விஜயபாஸ்கரன். சரஸ்வதி பத்திரிகையிலே தான் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலருடைய புகைப்படங்களும் அட்டைப் படங்களாக மகிமை செய்யப்பட்டன. அவர்களுடைய எழுத்துக்களும் தாராளமாகப்

பிரசுரமாகிக் கொண்டிருந்தன. இந்த சரஸ்வதி பத்திரிகை நீண்டகாலமாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தபோதிலும் அதிலே டானியல், ஜீவா, எச். எம். பி. மொகிதீன் போன்றோருடைய புகைப்படங்கள் அட்டைப்படங்களாகப் பிரசுரமாகியபோதிலும் அந்தக் காலத்திலே நான் முற்போக்கு இயக்கத்தின் ஒரு முக்கிய எழுத்தாளர் என்று பரவலாய் பேசப்பட்டபோதிலும், சரஸ்வதியில் எழுதுவதற்கு அவர்கள் சிபார்சு செய்யவோ அதனை ஊக்கப்படுத்தவோ தவறிவிட்டார்கள்.

இலங்கைக்கு வந்த விஜயபாஸ்கரன் என்னுடைய எழுத்துக்கள் மீது அபிமானம் கொண்டு மட்டக்களப்புக்கு வந்து என்னுடன் தங்கியிருந்து என்னுடைய கையெழுத்துப் பிரதிகளைக் கேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு இந்தியா சென்றார். அதன்பிறகு வந்த அனைத்து சரஸ்வதி இதழ்களிலும் என்னுடைய எழுத்துக்கள் பிரசுரமாக வேண்டுமென்கிற ஆசையைத் தெரிவித்தார். ஆனால் என்னுடைய எழுத்துக்கள் தொடராக வெளிவரத்தொடங்கிய காலத்தில் சரஸ்வதி நின்று விட்டது. இல்லாவிட்டால் நான் சரஸ்வதி பத்திரிகை மூலம் பெரிதும் பயன் அடைந்திருப்பேன். இது நிகழாதது எனக்குத் துக்கமே. ஆனால் என்னுடைய முதலாவது நாவலைப் பிரசுரித்த பெருமை சரஸ்வதியின் ஆசிரியர் விஜய பாஸ்கரனுக்கு உரியதாகும்.

II. பத்திரிகைகளுடன் உறவு

ஞானம் : உங்களுக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் இருந்த உறவுகளை அறியத்தாராங்கள்.

வாரா வாரம் நான் எழுதவேண்டும் என்ற ஒரு ஏற்பாடு செய்து தந்தது தேசாபிமானி. அதுதான் என்னுடைய எழுத்துக்களை விரும்பிக் கேட்டுப் பிரசுரித்த ஒரு முயற்சி என்று நான் நினைக்கிறேன். அது நடந்தது 1958-ஆம் ஆண்டில். 'போகிற போக்கில்...' என்பது அந்தப் பத்திக்குப் பெயர். 'பொக்கன் கண்பதி' என்ற புனைபெயரில் எழுதினேன். 'அபிமன்யு', 'அபியுந்தன்' போன்ற புனைபெயர்களிலும் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளேன். ஆனால் என்னுடைய சிறுகதையை முதலில் பிரசுரித்து இந்திய வாசகர்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தியது சரஸ்வதி என்ற தவறான பதிவுகள் நிலைத்துள்ளன. என்னுடைய முதலாவது சிறுகதை வந்தது 'காதல்' என்ற பத்திரிகையில். அது அரு. இராமநாதன் நடத்திய பத்திரிகை. அரு. இராமநாதன்தான் 'வீர பாண்டியனின் மனைவி' என்ற அற்புதமான சரித்திர நாவலை எழுதியவர். தமிழர்களால் எழுதப்பட்ட சரித்திர நாவல்களுள் இது மிகக் காத்திரமான

சரித்திர நாவல் என்பது இன்றும் என்னுடைய கணிப்பு. அரு. இராமநாதன் நடத்திய இன்னொரு வாரப்பத்திரிகை ரசிகன். அந்த ரசிகனில் என்னுடைய மூன்று நான்கு சிறுகதைகள் பிரசுரமானது ஞாபகம்.

இதைத்தவிர அந்தக் காலத்திலே பிராமண எழுத்துக்களுக்கு எதிராக திராவிடர்களுடைய எழுத்துக்களுக்கு பிரசுர களம் அமைத்துக் கொடுத்தவர் 'ஜீவா' என்ற புனைபெயரில் எழுதிய நாரண துரைக்கண்ணன் ஆவார். அவர் ஏககாலத்திலே பிரசண்டவிகடன், ஆனந்தபோதினி ஆகிய இரண்டு சஞ்சிகைகளுக்கும் பொறுப்பாக இருந்தார். 1947-48ஆம் ஆண்டுகளிலே என்னைக் கவர்ந்த நாவல் ஆசிரியர்களில் ஒருவர் இந்த ஜீவா - நாரண துரைக்கண்ணனாக இருந்த காரணத்தினாலும், நான் பிரசண்டவிகடனுக்கு கதைகள் அனுப்பியிருந்தேன். அந்தக் கதைகளை அவர் பிரசண்டவிகடனிலும் ஆனந்த போதினியிலும் பிரசுரித்தார். சாதல், ஆனந்தபோதினி, பிரசண்டவிகடன், ரசிகன் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலே பிரசுரமான என்னுடைய சிறுகதைகளை மீண்டும் பெறுவதற்கு எடுத்த முயற்சிகள் பயனளிக்கவில்லை. இன்றும் அந்தச் சிறுகதைகள் என்னுடைய எழுத்துக்களாகப் பிரசுரிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன.

பின்பு தினகரன், வீரகேசரி ஆகியவற்றின் வாரப்பதிப்புகளிலேதான் பெரும் பாலும் என்னுடைய படைப்புகள் பிரசுரமாகிக் கொண்டிருந்தன. நண்பன் ரஹ்மானுடைய நிப்பந்தத்தின் காரணமாகத்தான் இந்தக் கீதை நிழலில் என்று நான் எழுதிய 26 குட்டிக்கதைகள் கல்கியில் தொடராக வெளிவந்தன. பின்னர் ராஜேந்திரன் தொடர்ந்தும் கல்கியில் எழுதும்படி வற்புறுத்தியபோதும் ஒரு தீபாவளிமலரிலே 'ஆண்மை' என்ற கதையை அவருக்காக எழுதி அனுப்பியிருந்தேன். அந்த ஆண்மை என்ற கதையுடன்தான், ஆண்மை என்ற தலைப்பிலே கதைகள் பல எழுதவேண்டும் என்ற எழுச்சி என்னுள் ஏற்பட்டது.

பத்திரிகை உலகத்திலேயிருந்து ஒதுங்கியவனாக, நைஜீரியாவில் எட்டு ஆண்டுகள் தவமிருந்து, பின்னர் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தபின்னர், அக்கினிக்குஞ்சு, மரபு ஆகிய சஞ்சிகைகளிலே நான் எழுதவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்பட்டபொழுது நனவிடை தோய்தலின் மையப்பகுதியான சில அத்தியாயங்களை அவர்களுக்கு எழுதினேன். அவை கட்டுரைகளல்ல; கதைகளும்! Creative essays என்ற வகையில் அவை அடங்கும். இந்தவித எழுத்துக்கள் தமிழில் ஊக்குவிக்கப்படாமல், தோன்றாமல் இருந்த ஒரு காலகட்டத்திலே நான் அதனைப் புலம்பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியப் படைப்பின் நன்நிமித்தமாக அறிமுகப்படுத்தினேன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

யாழ் பாஸ்கரை ஆசிரியராகக் கொண்டு மெல்பேர்னிலிருந்து 'அக்கினிக்குஞ்சு' என்றொரு பத்திரிகை பிரசுரமாகிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பத்திரிகையில்

நான் இரண்டு தொடர்கள் எழுதினேன். ஒன்று இளம்பிறையில் மிகவும் வரவேற்பைப் பெற்ற 'கொண்டோடிச் சுப்பர்' என்ற புனைபெயரில் எழுதிய நையாண்டிப்பகுதி. அது தொடர்ந்து அக்கினிக்குஞ்சிலே வந்தது. இந்தவகை எழுத்துக்கூட தமிழுக்குப் புதிது. உண்மையாக இந்த நையாண்டி வகை எழுத்தை நான் ஆரம்பித்தது தேசாபிமானியில். 'போகிற போக்கில்' என்கிற பத்தியை எழுதிய பொக்கன் கணபதி என்கிற புனைபெயரைப் பின்னர் துறந்தேன். பிற்காலத்தில் நான் 'கொண்டோடிச் சுப்பர்' என்ற புனைபெயரில் எழுதினேன். இதில் முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியது என்னவென்றால், அக்காலத்தில் Fly by night - ஆந்தையார் என்ற புனைபெயரில் தாஸி வித்தாஜி அரசியல்வாதிகளுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கைகளை நையாண்டி செய்து சண்டே ஓப்சேவரிலே அற்புதமான ஒரு பத்தி எழுதிவந்தார். அந்தப் பத்திக்கு உயிர் ஊட்டியது கொலர் என்பவருடைய கார்ட்டூன்கள். அத்தகைய எழுத்து வகை, பத்திரிகை எழுத்தாக இருந்தபோதிலும், தமிழர்களால் அதிகமாகப் பின்பற்றப்படவில்லை.

ஒரு காலத்தில் 'ஊர்க்குருவி' என்கிற புனைபெயரில் 'வீரகேசரி'யிலும், 'பாட்டைசாரி' என்ற புனைபெயரில் 'ஈழகேசரி'யில் சில பத்திகள் எழுதப்பட்ட போதும், அவை சமூக விமர்சனங்களாக அமையவில்லை. இவற்றை மனதிலே கொண்டு, தேசாபிமானியில் நான் எழுதிய பத்தி தோழர்கள் சிலருடைய பொறாமை நச்சரிப்பினால் நிறுத்தப்பட்டது. தேசாபிமானி மூலம் என்னுடைய எழுத்து பிரபலம் கூடக்கூடாது என்பதிலே அக்கறைப்பட்ட தோழர்களுடைய நடவடிக்கைகளினால் அதன் பிரசாரம் நிறுத்தப்பட்டதாகத் தோழர் கிருஷ்ணக் குட்டி மூலம் அறிந்தேன். பின்னர் ஈழநாட்டிலே இராஜ அரியாத்தினத்தினுடைய விருப்பத்திற்கு இணங்க போதிமர நிழலில் என்ற ஒரு பத்தி எழுதத் தொடங்கினேன். அந்தப் பத்தியை எழுதுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட புனைபெயர் தான் 'வெள்ளங்காடு வீ. வியாகேசதேசிகர்' என்பது. அடுத்தது அக்கினிக் குஞ்சிலே கொண்டோடிச் சுப்பர் மட்டுமல்லாமல், 'ஈழத்தமிழர் அரசியல் - ஒரு சாட்சியம்' என்று அபிமன்யு என்ற புனைபெயரிலே எழுதிக்கொண்டு வந்தேன். அந்தக் கட்டுரைத் தொடரினுடைய நோக்கம், நான் சாட்சியாக அமைந்த அரசியல் நிகழ்வுகளையும் விஷயங்களையும் பதிவு செய்தல் வேண்டும் என்பதுதான். அதனை எழுதி முடிக்கவேண்டும் என்கிற ஆசை இப்பொழுதும் உண்டு.

உண்மையில் 1990-ஆம் ஆண்டு நான் அவுஸ்திரேலியாவில் நிரந்தரப் பிரஜையாகிய பிறகு, என்னுடைய எழுத்தை மீள்தீய்ப்பிடலுக்கு உட்படுத்தினேன். ஏனென்றால், நைஜீரியாவில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தபொழுது எனது ஓய்வு கால இலக்கியம் வேறு வகையில் அமையவேண்டும் என நினைத்துத் திட்டமிட்டு அதற்காக உழைத்துக்கொண்டிருந்தேன். எதிர்பாராத நிகழ்வுகளின்

காரணமாக நான் அவுஸ்திரேலியக் குடிமகனாக மாறியபிறகு என் Priorities மாறத் தொடங்கியது. மூன்றாவது உலக இலக்கியங்களில், நாவல்களில் சிறந்தவற்றை தமிழிலே அறிமுகப்படுத்துதல் வேண்டும் என்பதிலும் பார்க்க, புலம்பெயர்ந்து வாழக்கூடிய ஈழத்தமிழர்களுக்கு ஒரு பிரசுரகளமும், மரியாதையும், அங்கீகாரமும் பெற்றுத்தருதல் எனக்கு முக்கியமாகப்பட்டது. அதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்து செயல்படத் தொடங்கினேன்.

இந்தச் செயல்பாட்டின்போது, 'நனவிடை தோய்தல்' என்று சிறு வயசு அநுபவங்களை ஒரு நூலாக எழுதினேன். இழந்துபோன யாழ்ப்பாணத்தை மீட்டு எடுக்கும் ஒரு முயற்சியாகவும் அப்படைப்பு அமைந்தது. இன்னொரு நூல் 'ஈழத்தமிழர் அரசியல் - ஒரு சாட்சியம்' என்பது. சேர். பொன் இராமநாதன் காலத்திலிருந்து, செல்வநாயகம் வரையில் எவ்வாறு அரசியல் தலைவர்களுடைய செயற்பாடுகளினால் தமிழர் தேசியம் தோன்றாது போயிற்று என்பதையும், அந்தத் தோல்விகளுக்கு ஈடுசெய்யும் முகமாக தமிழர் தேசியம் ஒரு எதிர் வினையாகத் தோன்றி, அதாவது 1983 கறுப்பு ஜூலைபின் எதிர்வினையாகத் தோன்றி, போராட்டமாக உக்கிரம் பெற்று நடந்து கொண்டிருப்பது வரையில், தமிழர்களுடைய அரசியலை ஒரு நூலாக எழுதவும் திட்டமிட்டிருந்தேன்.

இவற்றில் சொல்லப்படாத எனது எழுத்து வாழ்க்கையைத் தனியாகவே, 'வரலாற்றில் வாழ்தல்' என்று எழுதவேண்டும் என்று திட்டமிட்டேன். 'நனவிடை தோய்தலும்', 'வரலாற்றில் வாழ்தலும்' நூல்களாக வெளிவந்துவிட்டன. ஈழத்தமிழர் அரசியல் வரலாறு எழுதுவதற்கு மிக மிக ஆதாரமான பல நூல்கள் எனக்குத் தேவைப்படுகின்றன. நான் என்னுடைய எழுத்துப்பணியைச் சென்னையில் பயிலுவதால் இந்த நூல்கள் அனைத்தையும் என்னால் பெற்றுக்கொள்ள முடியாமல் இருக்கிறது. உண்மையில், அந்த நூலை எழுதவேண்டுமென்றால், ஆறுமாத காலமாவது இலங்கையில், முக்கியமாக பல்கலைக்கழகங்களிலே செலவுசெய்து, எனக்குத் தேவையான ஆவணத்தைத் தேடவேண்டியிருக்கிறது. இதற்கான சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைப்பதாக இல்லை.

1994-ஆம் ஆண்டளவில், நான் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களுடைய நூல்களைப் பிரசுரிக்க ஏற்பாடு செய்தபொழுது, எனக்கு உதவியாக வந்து சேர்ந்தார் பார்த்தசாரதி. அவரை முதலில் அவுஸ்திரேலியாவில் நான் சந்தித்தேன். இன்னொரு நண்பரையும் நான் குறிப்பிடவேண்டும்; அவர்தான் கவிஞர் எஸ்.வைதீஸ்வரன். அவரையும் அவுஸ்திரேலியாவில் சந்தித்தபடியால், இவ் விருவரும் சென்னையில் என்னுடைய நூல் பிரசுரத்துறையை ஸ்தாபிப்பதற்கு உதவியாக இருந்தார்கள். அதுமட்டுமல்லாமல் இந்திரா பார்த்தசாரதி மூலம் எனக்குச் சென்னையில் இருந்த கோமல் சுவாமிநாதன், பரீட்சா ஞாநி, சுஜாதா போன்ற பலருடைய உறவுகளும் நடப்பும் ஏற்பட்டன. அந்த உறவின் நினைவாக வெளிவந்த ஒரு நூல்தான் 'பனியும் பணையும்'. பனியும் பணையும்

தொகுதியைத் தொகுத்துத் தருவதிலே இ. பார்த்தசாரதி என்னுடன் ஒத்துழைத்தார். இந்தத் தொடர்புகளினால் அவர் என்னை கஸ்தூரி ரங்கனிடம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

இந்தக் கஸ்தூரி ரங்கன்தான் 'கணையாழி' என்ற இலக்கியப் பத்திரிகையை டெல்லியிலிருந்து வெளியிட்ட குழுவிற்குத் தலைவராக இருந்ததுடன், அவர் சென்னைக்குத் திரும்பியபிறகும் அந்தச் சஞ்சிகையை வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார். 'கணையாழி'யில் நான் நினைத்த எதுவாக இருந்தாலும் தையியாக எழுதும்படி ஒரு பத்தியை ஒதுக்கித் தந்தார்கள். 'உரத்த சிந்தனைகள்' என்று இலக்கியம் சம்பந்தமான என்னுடைய சிந்தனைகள் கட்டுரைகளாகப் பிரசுரமாகின. அந்தக் கணையாழித் தொடர்பின் மூலம், ஒரு கட்டத்திலே பத்திரிகையை என் பொறுப்பில் எடுத்து புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுடைய மூலதனத்தையும் போட்டு சிறந்த ஓர் இலக்கியப்பத்திரிகையாக நடத்தும்படி கேட்டிருந்தார்கள். ஆனால் அந்தப் பத்திரிகையைப் பொறுப்பேற்று நடத்த நான் தயங்கினேன். தயக்கத்துக்குக் காரணம், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இருக்கக்கூடிய இலக்கிய அன்பர்கள்மீது எனக்கிருந்த அவநம்பிக்கையாகும். அந்த அவநம்பிக்கைக்கான காரணம், தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும் கலை முன்னெடுத்தல் பற்றியும் பேசுவவர்கள் கூட, ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகையைச் சக எழுத்தாளன் ஒருவன் பிரசுரித்துவிட்டான் என்று நினைத்து டாலர்கள் கொடுத்து அதனை வாங்கி ஆதரிக்கக்கூடிய ஒரு மனப்பான்மை புலம் பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர் மத்தியில் உருவாகவில்லை என்பதுதான். இந்த மன நிலை மாறினாலொழியப் புலம்பெயர்ந்தோரின் இலக்கியக் குரலாக ஒரு சஞ்சிகை வெற்றிபெறுதல் கஷ்டமே!

அவர்கள் தங்களுடைய அடையாளத்திற்கு கோயில்களுக்குச் சென்று வணங்குவதற்குப் பெரிதும் பணம் செலவழிக்கிறார்கள். ஓரளவுக்கு தூங்கள் செய்த குற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் சுவாமி மன்னித்துவிடுவார் என்று சுவாமிக்கு லஞ்சம் கொடுத்து வாழ்கிறார்களோ, அது எனக்குத் தெரியாது. எத்தனை பிறந்த நாள் கொண்டாட்டங்களிலே நண்பர்களை வரவழைத்து ஐந்தாறு, ஆயிரம் டொலர்கள் என்றாலும் செலவழிக்கிறதிலே மிக மகிழ்ச்சியடைகிறார்கள். ஆனால் இலக்கியத்திற்காக ஒருவன் வாழுகிறான்; அவன் ஈழத்தமிழர்களுடைய இருத்தலையும் அடையாளத்தையும் புலம்பெயர்ந்த ஆக்கினைகள் மத்தியிலேயும் முன்னெடுத்துச் செல்கிறான் என்று பாராட்டக் கூடிய ஒரு பெரிய மனப்பக்குவம் பெரும்பான்மையான தமிழர்களிடம் இன்னும் உருவாகவில்லை. அவ்வாறு உருவாகவில்லை என்பதை இந்திரா பார்த்த சாரதிக்கோ அன்றேல் கஸ்தூரி ரங்கனுக்கோ சொல்ல எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. நிச்சயமாக அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் பொருளாதார ரீதியில் கணையாழியை நடத்துவதற்குத் துணையாக நின்றிருப்

பார்களையானால், இன்று சென்னையிலிருந்து, புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர் களுடைய இலக்கிய ஆர்வங்களையும் படைப்புகளையும் முன்னெடுப்பதற்கு ஒரு சக்திமிக்க கருவியாக கணையாழி மாறியிருக்கும். அப்படி இல்லாதது தூர்ப்பாக்கியமான ஒரு நிலை.

இப்பொழுது அந்தச் சஞ்சிகை கைமாறி, சேட்டின் கைக்குச் சென்று சேடம் இழுத்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அந்தப் பத்திரிகையில் யுகபாரதி துணை ஆசிரியராக இருந்த காலம் வரையிலும், பல கட்டுரைகளை என்னிடம் விரும்பிப்பெற்றுப் பிரசுரித்தார். கட்டுரை எழுத அவசாயம் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களிலே நான் சொல்லச் சொல்ல அந்தக் கட்டுரைகளை எழுதி பிரசுரித்துக் கொண்டிருந்தார். என் புலம்பெயர்ந்த காலப்பகுதியில், இலக்கியம் பற்றிய என்னுடைய சிந்தனைப் பதிவுகள் அனைத்தும் இந்தக் கணையாழியிலே தான் பிரசுரமாயிற்று. பின்னர் கணையாழியின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தவர் செய்த சில அரசியல் நடவடிக்கைகளினால், நான் என்னுடைய தொடர்புகளைத் துண்டித்துக்கொண்டேன். இப்பொழுது கணையாழியிலிருந்து யுகபாரதி வெளியேறி 'படித்துறை' என்ற பத்திரிகையை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் 'படித்துறை'யில் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க என்னுடைய சிந்தனை தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. 'படித்துறை' தொடர்ந்து வெளிவருமோ நான் அறியேன்.

உண்மையில் ஒன்றை நாங்கள் உணரவேண்டும். புலம்பெயர்ந்த தமிழர் களுடைய சிந்தனைகள் முழுமையாகத் தமிழ்நாட்டைச் சென்றடைய வில்லை. கனடாவிலும் சரி, அவுஸ்திரேலியாவிலும் சரி, இலக்கிய முனைப்புகளை முன்னெடுக்கக்கூடிய சஞ்சிகைகள் இப்பொழுது இல்லை என்றே சொல்லலாம். நீங்கள் நடத்தும் ஞானத்தைப் போன்ற ஒரு சிறு சஞ்சிகை, இலக்கியத்தை முன்னெடுக்கவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் வரக்கூடிய ஒரு சஞ்சிகை புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களுக்கு அவசியம் தேவை. அவர்களுடைய செவ்வநிலையை வைத்துப் பார்த்தால் இரண்டு மூன்று சஞ்சிகைகள், ஒன்று அவுஸ்திரேலியாவில், ஒன்று கனடாவில் என வெளி வரலாம். இவற்றை விடுத்து இங்குள்ள Spice Centre, சாப்பாட்டுக்கடைகள், நகைக்கடைகள் இவற்றின் விளம்பரங்களை மட்டும் மூலதனமாக வைத்துக் கொண்டு சஞ்சிகை என்ற பெயரால் Community papers நடத்தலாமே தவிர இலக்கியத்தையும் கலையையும் நிதானமாக முன்னெடுத்துச் செல்லக்கூடிய பத்திரிகைகள் தோன்றுவதற்கும் நடத்துவதற்கும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் இன்னும் Seriousஆக அக்கறை செலுத்தாமல் இருப்பது எனக்கு மிக வருத்தமாக இருக்கிறது. ஈழத்தமிழரின் மனப்பான்மைகள் மாறவேண்டும். இது எப்பொழுது நிகழுமோ?

ஞானம் : இனியொரு விதிசெய்வோம் என்ற உங்கள் நூலில் கணையாழியில் வெளிவந்த கட்டுரைகள்தானே இடம் பெற்றுள்ளன?

இனியொரு விதிசெய்வோம் என்ற நூலின் வெளியீட்டு விழா பொருத்தமாகவே கனடா நாட்டில் ரொரன்ரோ நகரில் Scarborough வில் நடைபெற்றது. கனடிய தமிழ் எழுத்தாளர்களும் எழுத்து ஆர்வலர்களும் அந்தக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். அதேபோன்று அந்த நூலின் அறிமுக விழாக்கள் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் நடந்த காரணத்தினால் அந்தப் புத்தகத்தினுடைய பிரதிகளில் பெரும்பாலானவை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே விற்பனையாகி விட்டன. பதிய பதிப்பு ஒன்றினைக் கொண்டுவர வேண்டும். இனியொரு விதிசெய்வோம் என்று தலைப்பு வைத்து அந்தப் புத்தகத்தைத் தொகுப்பதற்குக் காரணம், அறுபதாம் ஆண்டிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த தமிழனாக வாழ்வது வரை இலக்கியப்படைப்பு சம்பந்தமாக எனக்கு ஏற்பட்ட சிந்தனை மாற்றங்கள், கொள்கை மாற்றங்கள், என்னுடைய பயண மாற்றங்கள் ஆகியவற்றைப் பதிவுசெய்தல் வேண்டுமென்று அந்த நூல் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அறுபதுகளிலே வெளிவந்ததுதான் நற்போக்கு இலக்கியச் சிந்தனைகள். அந்தக் கட்டுரைகள் தொடர்ந்து வீரகேசரியில் வெளிவந்தன. அந்தக் கட்டுரைத் தொடரை என்னால் பெறமுடியவில்லை. இல்லாவிட்டால் அந்தக் கட்டுரைத் தொடருடன்தான் அந்த நூல் துவங்கியிருக்கவேண்டும். அது சேர்க்கப்படாதது எனக்குத் துக்கமே.

எழுபதுகளில் எச். எம். பி. முகைதீன் திடீரென்று இந்தியப் பத்திரிகைகளுக்கும் நூல்களுக்கும் தடை விதிக்கவேண்டும் என்று, சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா எழுபதாம் ஆண்டு பதவியேற்றபொழுது, அரசாங்கத்தினுடைய ஒரு கொள்கை போன்று வெளியிட்ட அறிக்கை என்னை அதிர்ச்சி அடைய வைத்தது. அந்த அறிக்கை குறித்து முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மிக ஆரவாரமாக இந்தியப் பத்திரிகைகள் தடை செய்யப்படவேண்டும்; அவை விற்பனைக்கு வரக்கூடாது; அப்பொழுதுதான் உள்ளூர் பத்திரிகைகளும் அவற்றின் விற்பனையும் மேன்மையடையும் என்று குரல் கொடுத்தார்கள். ஒன்றை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இதைப்போன்ற ஒரு மிகக் கீழ்த்தரமான கொள்கை மாறாட்டம் எந்தவொரு இயக்கமும் நடத்தியது கிடையாது. மார்க்சியம் பேசுபவர்கள், அமெரிக்காவிலிருந்து வரும் புத்தகங்களுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் ஈடுஇணையாக சுதந்திரமாக ரஷ்யாவிலிருந்தும், சீனாவிலிருந்தும் நூல்கள் இறக்குமதி செய்யப்படவேண்டுமென்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டு இருப்பவர்கள், ரஷ்யத் தூதரகத்தினால் நடத்தப்பட்ட 'சோவியத்நாடு' போன்ற பத்திரிகைகளை இந்நாட்டிலே பிரசுரிக்கவேண்டும் என்று குரல் கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தவர்கள், எவ்வாறு இந்திய நாட்டிலே இருந்து சஞ்சிகைகள்

வரவு தடுக்கப்பட வேண்டும் என்று குரல்கொடுத்தது சாத்தியமாயிற்று? இது கேள்வி. சதேசிய இலக்கிய ஆர்வலர்களை இந்திய சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதி விதையடிக்கின்றன என்பதுதான் குற்றச்சாட்டாக இருந்தது. இந்தியப் பத்திரிகைகளின் வருகையால் இலங்கைத் தமிழருடைய இலக்கிய முன்னேற்றம் தடைப்படுகின்றது என்பது ஓர் இயலாமையின் குரலாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

இந்தக் கட்டத்திலேதான் குமாரசூரியர் தமிழருடைய கலை - இலக்கியத் தலைமைத்துவத்தை ஏற்று, தமது செல்வாக்கினை நிலைநாட்டும் வகையில் ஓர் அறிக்கையைத் தயாரிக்க வேண்டுமென்று ஓடித்திரிந்தார். அதுமட்டுமல்லாமல், இலங்கையிலுள்ள சதேச சிறு சஞ்சிகைகள் முன்னேறுவதற்கான ஒரு சகாயச் சூழல் உருவாக்கப்படல் வேண்டுமென்பதைப்பற்றியும் குமாரசூரியர் ஆலோசிக்க விரும்பினார். அந்தக் கட்டத்தில் எனது அத்தான் - அக்கா புருஷன் எம். சி. சுப்பிரமணியம் - அரசாங்கக் கட்சி எம்.பி.யாக இருந்தார். அவரிடம் சிராவஸ்த்தியில் ஒருநாள் பேசிக்கொண்டிருந்தபொழுது என்னைப்போன்ற இலக்கியவாதிகளினுடைய தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள குமாரசூரியர் விரும்புவதாகவும், நான் சந்திக்க விரும்பப்பட்டால் தான் அறிமுகப்படுத்துவதாகவும் கேட்டுக்கொண்டார். என்னுடைய இலக்கியமோ அல்லது தமிழர் கருடைய இலக்கியமோ திடீரென்று ஒரு நிர்ப்பந்தம் காரணமாக, பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டார நாயக்காவினால் கண்டெடுக்கப்பட்ட முத்தாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்ட குமாரசூரியர் முன்னெடுப்பது என்னுடைய ஆளுமையை மட்டுமல்லாமல், என்னுடைய தமிழ் நேசிப்பையும் பங்கப்படுத்துவதாக அமைந்து விடுமோ என்று நான் கவலையுற்றேன். எனவே, தனிப்பட்ட முறையில் அவரைச் சந்திப்பதை, அத்தான் ஏற்பாடு செய்து தருவதாகச் சொன்னபோதிலும்கூட, நான் மறுத்துவிட்டேன்.

ஆனால் இதே குமாரசூரியரைச் சென்று சந்திக்கவேண்டுமென்று கைலாசதியும் சிவத்தம்பியும் அப்பொழுது குமாரசூரியருடன் நல்ல உறவு வைத்துக் கொண்டிருந்த டாக்டர் இந்திரகுமாருடைய உதவியை நாடி அவரிடம் சென்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, பின்னர் இலங்கை வானொலி ஆலோசனைக் குழுவிலே சேர்ந்து கொண்டதாகவும் வரலாறு உண்டு. தபால்தந்தி அமைச்சராக இருந்த குமாரசூரியர் தன்னுடைய அமைச்சின் அலுவலகத்திலே எங்களை அழைத்து, எங்களை என்கிறபொழுது, சிறு சஞ்சிகைகள் நடத்தக்கூடியவர்களை அழைத்து, சிறு சஞ்சிகைகள் நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் எவ்வகையில் உதவிகள் செய்யவேண்டுமென்று ஆலோசனைகள் தரும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அந்தக் கூட்டத்திலே நானும் கலந்துகொண்டேன். அப்பொழுது வெளிவந்துகொண்டிருந்த 'இளம்பிறை' என்ற இலக்கியச் சிற்றிதழின் இணையாசிரியராக நான் கடமை ஆற்றியபடியால் அதில் கலந்துகொண்டேன். அந்தக் கூட்டத்திலே கைலாசதியும்

சிவத்தம்பியும் எந்தச் சிறு சஞ்சிகைகளுடனோ அல்லது பெருஞ் சஞ்சிகை களுடனோ ஆசிரியப் பதவிகளோ தொடர்புகளோ இல்லாதிருந்தபோதிலும் கலந்துகொண்டது மட்டுமல்லாமல், அந்தச் சங்கத்திலே அவர்கள் பதவியும் வகிக்க முன்வந்தார்கள். அந்தச் சங்கத்திற்கு இடப்பட்ட பெயர், 'சஞ்சிகையாளர் ஒன்றியம்'. அந்தப் பெயரை நானே பிரேரித்தேன். அந்தப் பெயர் ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் இவர்களுடைய வரவால் அந்தச் சங்கம் உரியமுறையிலே செயற்படமுடியாது என்று நான் அச்சம் தெரிவித்தேன். அந்த அச்சம் இளம்பிறையிலேகூட பிரசுரமாயிற்று.

அரசாங்கம் சலுகை விலையில், சிறு சஞ்சிகைகளை அச்சிடுவதற்கான தாள் களைக் கொடுப்பது ஒரு திட்டம். மற்றும் விற்பனைப் பிரதிகளைக் கருத்திற் கொண்டு அரசாங்க விளம்பரங்களைப் பெற்றுத்தருதல் அடுத்த திட்டம். இன்னொரு வழி சஞ்சிகைகளைச் சனசமூக நிலையங்கள் நடத்தும் வாசிகசாலை களுக்கு அரசு வாங்கிக் கொடுக்கவேண்டுமென்பது. இதன் மத்தியிலே 1972-ஆம் ஆண்டு குமாரசூரியர் தலைமை தாங்கிய கூட்டத்திலே என்னுடைய எஸ்.பொ. அறிக்கை வெளியிடப்பட்டது. அந்த எஸ். பொ. அறிக்கை, ஆரோக்கியமான முறையில் இந்திய சஞ்சிகைகளுடைய படையெடுப்பிலிருந்து, ஆதிக்கத்திலிருந்து சுதேசியப் படைப்பு முனைப்புகளைப் பாதுகாப்பதான ஒரு திட்டத்தை முன் வைத்தது. அந்தத் திட்டம் எஸ்.பொ. அறிக்கை என்று தனிநூலாகவே பிரசுர மாயிற்று. அந்தத் தனிநூலிலே எண்பது பக்கங்களுக்கு மேற்பட்ட முன்னுரை எழுதியிருந்தேன். அந்த முன்னுரை உண்மையிலே அந்தக் காலத்தில் நிலவிய இலக்கிய தட்பவெய் நிலைகளை விளக்கி, புதிய அரசியல் சூழலிலே எவ்வாறு தமிழ் இலக்கியம் முன்னெடுக்கப்படுதல் வேண்டும் என்ற ஆலோசனை களை முன்வைத்தது. நான் நம்புகிறேன், இதுகுறித்து அந்தக்காலத்திலே, எல்லோரும் மாரித்தவளைகளாகக் கத்தியபோதிலும், உருப்படியாக யாரும் தங்களுடைய நோக்கத்தையும் சிந்தனையையும் செலவு செய்து ஒரு நூலாக அறிக்கை வெளியிட்டது கிடையாது.

இனியொரு விதிசெய்வோம் என்ற நூலின் முதற்பகுதியாக இந்த எஸ். பொ. அறிக்கைதான் பிரசுரமாகியுள்ளது. ஈழத்தில் நடந்த தமிழ் இலக்கியம் சம்பந்தமாக முன்வைக்கப்பட்ட, கொள்கை சம்பந்தமாகத் துணிவுடன் முன்வைக்கப்பட்ட ஓர் அறிக்கைதான் எஸ். பொ. அறிக்கை. அது நிச்சயமாக அந்தக் காலகட்டத்தின் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய சாசனமாக இருப்பதினாலேதான் இனியொரு விதிசெய்வோமில் அஃது இணைக்கப்பட்டது. 80-களிலே நான் நைஜீரியாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். நைஜீரியாவில் நான் ஆங்கில இலக்கியம் படிப் பிக்கும் ஓர் ஆசானாக எட்டு ஆண்டுகாலம் பணியாற்றினேன். அப்பொழுது மூன்றாம் உலகநாடுகளுடைய இலக்கியங்கள் முதன்மைப்பட்டு தமிழ்ச் சுவைஞர்களுக்குச் சென்றடைதல் வேண்டும் என்று நான் நினைத்தேன்.

அப்பொழுது நான் கொண்டிருந்த ஆர்வங்கள் காரணமாக இதுவரையில் 'ஹால்' என்ற செனகல் நாட்டு நாவலும், கென்யா நாட்டின் சிறந்த நாவலான 'தேம்பி அழாதே பாப்பா'வும் வெளிவந்துள்ளன. மற்றும் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஒரு நாவல், அந்தப் பிரதிகளின் பக்கங்கள் தொலைந்த நிலையில் இருக்கின்றன. அதைச் செப்பமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இவற்றை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், ஒரு காலத்தில் Made in England, Made in America இலக்கியம்தான் சிறந்தது என்று சொன்னோம். பிற்காலத்தில் Made in Russia சிறந்த இலக்கியம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தோம். அஃது உண்மை அல்ல. ஆபிரிக்க, தென் அமெரிக்க, 'இந்திய' ஆசிய இலக்கியங்கள் அடங்கிய மூன்றாவது உலகத்தின் இலக்கியங்கள் புதிய சிந்தனைகளின் வளமாகத் திகழ்வதை நான் தெளிந்துகொண்டேன். 1986-ஆம் ஆண்டு பாரீஸ் நகரத்துக்குச் சென்றபொழுது, பாரீஸில் உள்ள தமிழ் இலக்கிய நேசர்களுடைய கூட்டமொன்றில் இது சம்பந்தமான என் சிந்தனைகளை முன்வைத்தேன். அந்தக் கூட்டத்திலே நான் பேசியவற்றை கலாமோகன் ஒரு Tape recorder இல் பதிவு செய்திருந்த காரணத்தினால், பதினைந்து ஆண்டுகள் கழித்து அவற்றை மீண்டும் 'தாயகம்' என்ற கணேசய சஞ்சிகையில் வாராவாரம் வெளியிட்டார். அவை 80-களில் என்னுடைய சிந்தனைகளைத் தொகுத்துக் கூறுவனவாக இருந்தபடியால் அவற்றை என்பதுகளில் என்னுடைய கொள்கையாக இனியொரு விதிசெய்வோமில் முன் வைத்தேன்.

தொண்ணூறுகளில் இந்திய சஞ்சிகைகள், சுயமங்களா தொடக்கம் திளமணிகதிர் போன்ற பல சஞ்சிகைகளிலும் நேர்காணல்கள் பல பிரசுரமாயின. பத்திரிகைகளைப் பொறுத்துக் கேள்விகள் அமைந்தன. அவற்றிற்கு ஏற்ப என் பதில்களும் அமைந்தன. இவையும் பின்னர் 'உரத்த சிந்தனைகள்' என்ற தலைப்பிலே கணையாழியில் நான் எழுதிய கட்டுரைகள் பலவும் தொகுக்கப்பட்டு 90-களிலே எஸ்.பொ.வின் சிந்தனைகள் என்கிறமாதிரி அந்தப் புத்தகம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் புத்தகத்தில் நான் நோக்கமாகக் கொண்டது என்னவென்றால், இலக்கிய சிந்தனைகள் ஒவ்வொரு காலத்திற்கும் பதிவு செய்யப்படுதல் வேண்டும். அந்தச் சிந்தனைகள் ஒரு சமூகத்தினுடைய நிலைப்பாடுகளினால் உருவாக்கப்படுபவை. இந்தச் சூழ்நிலைமைகள் பிற்காலத்தில் மாறுபடலாம். மாறுபடும்போது அந்தச் சிந்தனைகள் எவ்வாறு மாறுபடுகின்றன? எந்தக் காலத்திலேயும் ஒரே சிந்தனை, என்றுமே மாறாத உயர் சிந்தனை என்பது கிடையாது. நியூட்டனுடைய புலியீர்ப்புக் கொள்கை என்றும் மாறாத உண்மை என்று கற்பிக்கப்பட்டு, அந்த உண்மையிலேதான் பல விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புகளும் புனைவுகளும் நிகழ்த்தப்பட்டன. அந்த சேர் ஐசாக் நியூட்டனுடைய தத்துவம் தவறானது என்பதை நிரூபித்தார் ஐன்ஸ்டீன். ஐன்ஸ்டீனுடைய தத்துவம்

களினால் பல புதிதுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இன்று ஐன்ஸ்டீனுடைய தத்துவத்திலே கூட முழு செப்பம் இல்லை என்று விஞ்ஞானிகள் கருதுகிறார்கள். எனவே, இந்தச் சிந்தனைகள் தலைமுறைக்குத் தலைமுறை மாறுதல் அடைந்து சென்றுகொண்டிருக்கின்றன. எனவே, இலங்கையில் 70-களிலே, 80-களிலே, 90-களிலே ஏற்பட்ட இலக்கியச் சிந்தனைக் கோலங்களை நான் விளங்கிக்கொண்ட வகையில் இனி ஒரு விதிசெய்வோமில் தொகுத்திருக்கிறேன். ஆனால் இந்தக் கருத்துக்களுக்கு மாறுபட்டு, எழுத்துலகிலுள்ள தமிழ் இலக்கிய ஊழியர்கள் தமது மாறுபட்ட கருத்துக்களை அவ்வாறு ஆவணம் செய்து தந்தால் ஆரோக்கியமான சிந்தனை பரிவர்த்தனைக்கு உபகாரமான அமையுமென நான் கருதுகிறேன்.

ஞானம் : 'தலைக்குமேல்' நாடகம் சம்பந்தமாக குறிப்புகளைத் தாருங்கள்.

நாடகம் பொதுவாகவே ஒரு நிகழ்த்துதல் கலையாகும். ஆடலும் பாடலும் இணைந்து காண்போருக்கு ஓரளவு மகிழ்வு உண்டுவதாகவும் அமைதல்வேண்டும் என்ற கோட்பாடு நீண்ட காலமாகவே நிலைத்துள்ளது. மேடைக்கு என்று ஒரு தனி மொழி தேவை என்ற ஒரு நிலைப்பாட்டை சிங்கள நாடகத்தின் தேசியத் தலைவர் என்று இன்று கொண்டாடப்படும் பேராசிரியர் சரத்சந்திரா நம்பினார். அவர் பல பரிசோதனைகள் செய்து, அந்தப் பரிசோதனைகளில் தோல்விகள் அடைந்து, இறுதியாக நாடக சாஸ்திரத்திலேயும் வழிவகைகள் காணமுடியாது, ஐப்பான்வரை பயணப்பட்டு, பின்னர் கிழக்கிலங்கையிலே நிலைத்துள்ள கூத்துக் களையும் நணுகி ஆராய்ந்து சிங்கள நாடகத்துக்கான ஒரு மொழியை வகுத்தார். ஆரம்பத்திலே மேலைநாட்டு நாடகங்களை மொழிபெயர்த்து வசனத்தில் அமைந்த நாடகங்களே சிங்கள மேடைக்கு உகந்தது எனச் சரத்சந்திரா நம்பிச் செயற்பட்டார். அது தோல்வியில் முடிந்தது. ஆனாலும், துவளாது தேடலைத் தொடர்ந்து நடத்தி, மனமே, சிங்கபாகு போன்ற நாடகங்கள் மூலம் சிங்கள நாடக மேடையிலே மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கினார்.

Serious ஆன நாடகங்களைச் சிங்கள வசனங்கள் பேச வைத்தபொழுது, சபையோர் சிரித்தார்கள். அந்த நாடகத்திற்கு அழைத்தபோது சபையோர் சிரிக்கக்கூடாது என்றுகூடச் சபையோரைக் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டிய ஒரு துர்ப்பாக்கிய நிலை இருந்தது. ஆனால் அழகாகத் தமிழிலே சொல்லிவிட்டார்கள் - முத்தமிழ். அந்த முத்தமிழில் நாடகத்தமிழ் ஒரு வகைத்து. நிச்சயமாக இசைத்தமிழ் அல்ல. நாடகத்துக்கு என்று ஒரு தமிழ் உண்டு என்று சொன்னார்கள். இன்று நாடகத்தில் முன்னணியில் இருப்பதாகக் கருதக்கூடியவர்கள் அந்த மொழியை இன்றும் கண்டுபிடித்துவிட்டார்கள் என்று உரிமை பாராட்ட முடியாது. இத்தகைய ஒரு முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டியது நிச்சயமாக இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைகளினதும், அந்தத் தமிழ்த்துறை

களுடன் ஒட்டிக் கொண்டு பதவிகள் வகிக்கும் நுண்கலைப்பிரிவுப் பேராசிரியர்களினதும் கடமையாகும். இதை அவர்கள் செய்து வருவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இந்த மொழியை அவர்கள் உருவாக்கும்பொழுது சமகால நிகழ்வுகளுக்கு ஏற்ப இந்த மொழிநடை எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் என்பதிலேயும் சிரத்தை செலுத்துதல் வேண்டும்.

இவ்வளவு நீண்ட முன்னுரையைத் தருவதற்குக் காரணம், 1957-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் ஒரு பெரிய வெள்ளம் மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்டது. மட்டக்களப்பில் வாழ்ந்த பலரும் சொல்லக் கேள்விப்பட்டேன், அவர்கள் அதைப் போன்ற ஒரு வெள்ளத்தைக் கண்டதில்லை என்று. கோட்டைமுனைப் பாலத்திற்கு மேலால் அந்த வெள்ளம் சென்றதை நான் கண்ணால் கண்டேன். அப்பொழுது பாராளுமன்றத்திலே மட்டக்களப்பு பிரதிநிதியாக பதவி வகித்தவர் இராஜதுரை. மட்டக்களப்பு வெள்ள அழிவுகளைப் பார்க்க பிரதமர் S.W.R.D. பண்டாரநாயக்காவருகை தந்தார். அவர் ஹெலிகொப்டரிலே வந்து முற்றவெளியிலே இறங்கி இராஜதுரை போன்ற பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களிடம் என்ன உதவிகள் வேண்டும் என்பது பற்றி உரையாடியதை நேரே நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்த அழிவுகளில் இருந்து காப்பாற்ற என்ன உதவிகள் பெறப்பட்டன என்பது பற்றிய தகவல்கள் எங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இராஜதுரையும் பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவும் எந்த மொழியிலே வெள்ள அழிவுகள்பற்றி உரையாடினார்கள் என்பது பற்றி பல்வகைத்தான கிசுகிசுக்களும் வேடிக்கையான துணுக்குகளும் மக்களிடம் பரவின. இருப்பினும், உருபு வாழ்ந்த முறையில், மட்டக்களப்பு பிரதேசத்திற்கு ஏற்ற உதவிகள் அரசாங்கத்திலிருந்து பெறப்படவில்லை.

எனவே, கலை நிகழ்ச்சி மூலம் நிதி திரட்டுதல் வேண்டும் என்று பொது மக்கள் இயக்கம் ஒன்றினைக் கிருஷ்ணக்குட்டி தொடங்கினார். கிருஷ்ணக்குட்டி தொடங்கியதனால் அந்த நிதி ஊக்குவிப்பு நிகழ்ச்சிகளை நிர்வகித்து ஒழுங்கு பண்ணுவதில் எனக்கு பெரும் பங்கு இருந்தது. மட்டக்களப்பு மெதூஸ்த மாணவர்களை உள்ளடக்கியதாக, 'தலைக்குமேல்' என்ற நாடகத்தை நான் எழுதி இயக்கி மேடையேற்றினேன். அந்த நாடகம் சற்றே விசித்திரமானது. வெள்ளப்பெருக்கினால் மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் முழுவதும் வெள்ளக் காடாகிவிட்டது. இந்நிலையில் வெருகலம் பதியிலே எழுந்தருளியிருக்கும் முருகப் பெருமான், தனது இருப்பிடத்தை இழந்து தேவலோகம் சென்று முறையிடுகிறார். தேவர்களின் அரசனான இந்திரன் விசாரணைக் கமிஷன் ஒன்றை வைத்து விசாரிக்கிறார். இந்த விசாரணைக்கு மட்டக்களப்பு எம்.பி.யான இராஜதுரையும், நாட்டின் பிரதமரான பண்டாரநாயக்காவும், இந்தத் தமிழ்ப் பிரதேசங் களுக்குரிய உதவிகள் கிடைக்காது, இனத்துவேஷத்தைக் கக்கிக் கொண்டிருந்த பிலிப் குணவர்த்தனாவும், சிங்கள இனவாதி மெத்தானந்தாவும் அழைக்கப்பட்டு விசாரணை நடத்துவதாக அந்த நாடகம் அமைந்தது.

அந்த நாடகம், முக்கியமாக நாடகத் தமிழ் எவ்வாறு தற்கால அரசியல் சூழலுக்கு ஏற்ப அமைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்பதிலே நான் செலுத்திய அக்கறைக்குச் சான்றாகவும் அமைந்தது. அதில் ஒரு கட்டத்திலே இராஜதுரை வசனம் பேசுவார். அவரை விசாரித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது “உங்களுக்கு ஒழுங்காகத் தமிழ் பேசத் தெரியாதா?” என்று இந்திரன் ஒரு கேள்வி கேட்டான். ஏனென்றால் அந்தக் காலத்தில் இராஜதுரை பேசிய அதே ஆங்கிலத்தைத் தான் நான் பதிவு செய்திருந்தேன். அப்பொழுது அந்த எம். பி. சொல்லுவார்: “எனக்கா தமிழ் பேசத்தெரியாது என்று கேட்கிறீர்கள்? கையில் சிலம்பும் மெய்யிற் புழுதியும், குழல் சோரப் பாண்டியன் அவைக்குச் சென்று நீயோ கள்வன் என்று நீதிகேட்ட கற்புக்களல் கண்ணகியைப் பற்றி இலங்கைப் பாராளுமன்றத்திலே ‘பஜ்’ விவாதங்களிலே பேசிய பெருமை எனக்கிருக்கிறது.” இந்த உரையாடல் இடம்பெற்ற காரணத்தினால் இராஜதுரை தனது தமிழரசுக் கட்சித் தொண்டர்களையும் அடியார்களையும் அனுப்பி கல்லெறிந்து பாடசாலை மாணவர்களைத் தாக்கினார் என்பது வரலாறு. அந்தப்பிரதியும் என்னிடம் இல்லை; அது அழிந்துவிட்டது.

மற்றது, சமகால மேம்பாட்டுக்கு மேட்டுக்குடித்தமிழர்கள் விஞ்ஞானம் கற்க வேண்டுமென்று பிள்ளைகளை வலியுறுத்துவதினால், போலியான விஞ்ஞான விழுமியங்கள் எவ்வாறு கிராமப்புற மக்களினால் கொச்சையாக நோக்கப்படுகிறது என்பதைத் தொனிப்பொருளாக வைத்து பாலகிருஷ்ணனுடன் இணைந்து எழுதப்பட்ட ‘கூண்டுக்கு வெளியே’ என்ற நாடகம் மட்டக்களப்பிலே அரங்கேற்றப் பட்டது. அது இரண்டு மணிநேர நாடகம். அந்தப் பிரதி உண்மையிலே நல்ல தொரு நாடகப்பிரதியாக இருந்திருக்கும். பாலகிருஷ்ணன் நாடகத்துறையில் ஊன்றிய அக்கறைகளுக்கும் ஒரு சாசனமாகவும் அது அமைந்திருக்கும். அந்தப் பிரதி கூட வெள்ளப்பெருக்கிலே அழிந்துவிட்டது.

12. இனி ஒரு விதி செய்வோம்

ஞானம் : இனி ஒரு விதிசெய்வோம் என்ற நூலைக் கனடாவில் வெளியிட்டதற்கான விசேஷ காரணங்கள் ஏதும் உள்ளனவா?

விசேஷ காரணம் என்று ஒன்றையும் சொல்லமுடியாது. 1999-ல் சிங்கப்பூரில் நடந்த எழுத்தாளர் மகாநாட்டிற்கு அம்பை, பிரபஞ்சன் ஆகிய இந்திய எழுத்தாளர் களுடன் நானும் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். அப்பொழுது இலக்கியம் சம்பந்தமாக நான் கொண்டிருந்த கொள்கைகள் பலவற்றைப் பிரசித்தம் செய்வதற்கு ஏற்ற

அராங்கு அது என உணர்ந்து மனந்திறந்து பலவற்றைப் பேசினேன். நான் பேசியவற்றை அம்பையும் பிரபஞ்சமும் சில சந்தர்ப்பங்களிலே மூர்க்கமாக எதிர்த்தார்கள். பின்னர் நான் தங்கியிருந்த அறைக்கு வந்த சிங்கப்பூர் மலேசிய எழுத்தாளர்கள் பலரும் என் கருத்துகளுக்கு இசைந்தும் மறுத்தும் பலவகையாக வாதாடினார்கள். அந்தக் கட்டத்திலே நான் உணர்ந்தேன், என்னுடைய இலக்கியச் சிந்தனைகள் ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டு அவை புலம்பெயர் தமிழ் எழுத்தாளர் மாட்டுச் சென்றடைதல் வேண்டுமென்று. உடனடியாக அவை பயன் தராவிட்டாலும், அந்தச் சிந்தனைகளின் எதிரொலிகள் ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு வளஞ் சேர்க்குமென நம்பினேன்.

எனவே, சிங்கப்பூர் மகாநாடு முடிந்து தமிழ்நாடு சென்று சென்னையில் தங்கியிருந்தபொழுது 'இனி ஒரு விதிசெய்வோம்' நூலைத் தொகுக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தேன். 60-களில் எஸ். பொ., 70-களில் எஸ். பொ., 80-களில் எஸ். பொ. என நான்கு தசாப்தங்களிலே நான் எவ்வாறு இலக்கியச் சிந்தனைகளை மக்கள் முன் வைத்தேன் என்பதைப் பிரகடனப் படுத்துதல் வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். ஏற்கனவே நான் கூறியதுபோல் இந்தியச் சஞ்சிகைகள் தடைசெய்யப்பட வேண்டுமென்ற கோஷம் எழுந்திருந்த பொழுது என்னுடைய திட்டங்களை அறிக்கையாகச் சமர்ப்பித்தேன். அந்த அறிக்கைக்கு ஒரு முன்னீடு எழுதினேன். அறிக்கையிலும் பார்க்க முன்னீடு அதிக பக்கங்களில் அமைந்தது. அதைப்பற்றிச் சில விமர்சகர்கள் குருவித் தலையில் பனங்காய் வைத்ததுபோல ஒரு முன்னீட்டுடன் வந்த நூல் என்று கூடச் சொன்னார்கள்.

ஆனால் இலங்கையில் இலக்கியம் குறித்து மிகக் காரசாரமாக எழுந்த சர்ச்சையிலே நடுவு நிலைமை பேணி எவ்வாறு இலக்கியப் பாதையை வகுத் தெடுக்கவேண்டும் என்பதற்கு இலக்கணமாக அந்த எஸ். பொ. அறிக்கை அமைந்தது. அதுதான் இந்த நூலின் முதலாவது பாகம். இரண்டாவது பாகமாக நான் இலங்கையில் இருந்து பரதேசியாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய காலத்தில், நைஜீரியாவில் ஆங்கிலத்துறை ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில், பாரீஸ் நகரிலே நடந்த ஓர் இலக்கியச் சந்திப்பின் போது ஆற்றிய உரைகள். அவை கலாமோகனினால் தொகுக்கப்பட்டு கனடாவில் பிரசுரமான 'தாயகம்' பத்திரிகையில் பிரசுரமானது. அதற்குப்பின் 1994 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் ஏறத்தாழ ஆண்டுதோறும் தமிழ்நாடு சென்று வருகிறேன்.

தமிழ்நாட்டுக்குச் சென்று வரும்போதெல்லாம் பல பத்திரிகைகளின் சார்பாக நோக்காணல்கள் நடந்தன. அந்த நோக்காணல்களைத் தொடர்ந்து அவற்றை வெளியிட்ட பத்திரிகைகளிலே பல சர்ச்சைகள் எழுந்தன. ஆரம்பத்தில் திணைமணிகதிரில் வந்ததற்கு எதிராகக் கணைசலிங்கள், தி. க. சி. போன்றவர்கள் குரல் கொடுத்தார்கள். அதேபோன்று சுயமங்களாவில் வெளிவந்த பேட்டிக்குப்

பிறகு வந்த கருத்தாடல்களில், இவர் பிராமணர்களின் புதிய மேஸேயா என்று வசைபாடிக்கட்டுரைகள் வந்தன. தமிழ்நாட்டின் விஜயங்களின்போது பத்திரிகைகள் கண்ட நேர்சாணல்களிலே பலதடவைகளிலும் நான் பூண்டுள்ள இலக்கியக் கொள்கைகளை மிகத் தெளிவுபடச் சொல்லியதாக எனக்குத் தோன்றியது. எனவே அந்த நேர்சாணல்களையும் இனியொரு விதிசெய்வோம் நூலிற் சேர்த்துக் கொண்டேன்.

கணையாழியில் பெரும்பாலும் உரத்த சிந்தனைகள் என்ற பகுதியிலே வெளிவந்த கட்டுரைகள் ஆரம்பத்தில் கஸ்தூரிநங்கனாலும், இ. பார்த்தசாரதியினாலும் வர வேற்கப்பட்டன. பின்னர் கடைசிக்காலங்களில் யுகபாரதியினுடைய நச்சரிப்பு களினால் வெளிவந்த கட்டுரைகளையும் தொகுத்து வெளியிட்டேன். இதற்கு மாறாக ஒரு கட்டுரை அதில் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழ்நாட்டிலே நடந்த தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டிலே, 'ந' என்ற எழுத்து சம்பந்தமாக நான் சமர்ப்பித்திருந்த ஆய்வுக்கட்டுரை. கிட்டத்தட்ட ஐந்து தசாப்தங்களாக நான் என்னென்ன கொள்கைகளை முன்வைத்தேன் என்பது ஒரு தொகுதியாக 'இனி ஒரு விதிசெய்வோம்' நூலில் அமைந்துள்ளது. 2000-ஆம் ஆண்டில் நூல் வெளி வருகிறது என்பதற் காக 1972-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட நூலின் ஓர் அச்சுத்தைத்தானும் நான் மாற்றி எழுதவில்லை. அது அப்படியே பிரசுரமானது.

மனித பக்குவங்களுக்கு ஏற்ப சிந்தனைகளும் இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் மாறும். மாறுதல் ஆரோக்கியமானது என்று நான் இன்றளவும் நம்புகின்றேன். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய ஊழியத்தில் ஈடுபட்ட யாரும் இனி ஒரு விதிசெய்வோமில் என்னை சுய பரிசோதனைக்கு உட்படுத்திக்கொண்டதுபோல தமது சிந்தனைகளை நிர்வாணமாக மக்கள் மன்றத்திலே சமர்ப்பித்தவர் வேறு யாரும் இவர் என்றே நினைக்கின்றேன். இனி ஒரு விதிசெய்வோம் மிகச் சீக்கிரமே விலைப்பட்ட நூல்களில் ஒன்று. ஆறுமாதங்களிலேயே முழுப் படிக்கும் விற்பனையாயின. இலங்கைக்கு அந்த நூலின் எத்தனை படிக்கள் வந்தனவோ நான் அறியேன்.

மற்றது உலக இலக்கியப் பயணத்தை மேற்கொண்டு கனடாவில் வாழக் கூடிய அன்பர்களையும் அதைத் தொடர்ந்து இங்கிலாந்து, பிரான்சு, ஜேர்மனி, கவிற்சலாந்து, நோர்வே, டென்மார்க் போன்ற நாடுகளிலே வாழக்கூடிய இலக்கிய அன்பர்களையும் நான் சந்தித்து உரையாடுதல் வேண்டுமென்றும், அவர்களுடைய நட்பினாலும் உறவினாலும் என்னைப் பதுக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற சிந்தனையுடனும் புத்தாயிரத்தின் சிரசு உதயமான 2000-ஆம் ஆண்டில் இந்தப் பயணத்தை நான் மேற்கொண்டேன். நான் அவஸ்தி ரேலியாவிலிருந்து நேராக அமெரிக்கா சென்று, அங்கிருந்து கனடா சென்ற படியால் இந்த நூல்களை கனடாவில் வெளியிட்டு அங்கு இருக்கக்கூடிய என்னுடைய இலக்கிய அன்பர்களுடைய எதிர்வினைகளை உள்வாங்கிக்

கொண்டு ஐரோப்பியப் பயணத்தின்போது அவற்றை விநியோகிக்கலாம் என்ற திட்டமிடுதலுடன் செயற்பட்டபடியால் அதனை வெளியிடுவதற்குக் கனடா ஏற்ற இடமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.

அது மட்டுமல்லாமல், கனடாவில் என்னுடைய உறவுகள் என்று சொல்லக் கூடிய பலரும் இருக்கிறார்கள். அதற்குமேல் என்னுடைய இலக்கியப் பயணத்திலே ஒன்றிணைந்து பணியாற்றிய குறமகள், கந்தவனம் போன்றவர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். என்னைத் தொடர்ந்து இலக்கிய உலகத்திலே பணியாற்றும் நவம், சிறீஸ்கந்தராஜா, ஜோர்ச் குருஷே போன்ற நண்பர்கள் பலர் அங்கு இருக்கிறார்கள். மற்றது 'காலம்' செல்வம், வானொலியில் பணியாற்றிய விக்கனேஸ்வரன், கணக்காளாகப் பணியாற்றி ஆயிரிக்கக் கண்டத்தின் அருபவங்களை நல்ல சிறுகதைகளாக ஆக்கித்தந்த முத்துலிங்கம், மிகச்சிறந்த அரசியல் விமர்சகராக வாழும் ஜெயராஜ் போன்ற பலரும் கனடாவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறுவது போலவும், கனடாவில் அந்த நூலை வெளியிடுதல் பொருத்தமானதாக இருக்கும் என நம்பினேன்.

ஞானம் : 'நனவிடை தோய்தல்' உங்களுடைய படைப்புகளிலே உச்சமானது என்று ஒரு தடவை பேராசிரியர் பொன். பூலோகசிங்கம் என்னிடம் கூறினார். இந்த நூலை நீங்கள் எழுதுவதற்கான பின்னணியை அறிய ஆசைப் படுகிறேன்.

உண்மையிலேயே நான் தொடர்ந்தும் இலங்கையில் வாழும் ஒருவனாக இருந்திருந்தால், நனவிடை தோய்தல் என்ற நூலை எழுதவேண்டிய அவசியமே எனக்கு ஏற்பட்டிருக்காது. உண்மையில் 1981-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நான் பரதேசி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டேன். நைஜீரியாவிலிருந்து நான் ஓய்வு வாழ்க்கையைத் திட்டமிட்டிருந்தபொழுது ஆயிரிக்கக் கண்டத்தின் மிகச்சிறந்த தற்கால நாவல்கள் அனைத்தையும் தமிழில் தந்துவிட வேண்டியது என் பணி என்று உழைத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால் நாட்டின் நிலைமை களினாலும், வேறு சொந்தச் சோகங்களினாலும் நிர்ப்பந்தங்களினாலும் ஊர் திரும்பமுடியாது நான் ஒரு பரதேசியாக அவுஸ்திரேலியாவில் தஞ்சம் புகுந்தேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் நிரந்தர வதிவிடத்தைத் தேடிக்கொள்ள ஆயத்தம் செய்தபொழுது நான் தமிழை முற்றாக இழந்துவிட்டது போன்ற அவதி ஏற்பட்டது. இந்தத் தமிழை மீண்டும் என் சுவாசத்திற்கும், என் சுவைப்பிற்கும், என் இரசனைக்கும் எவ்வாறு கொண்டு வரலாம் என்ற யோசனையும் எழுந்தது. செயற்கையான தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளிலே வந்துகொண்டிருந்த கதை

களிலே இல்லாத ஒரு தமிழில், நான் இழந்துவிட்ட யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையை, நான் அநுபவித்த அதே தமிழில் எழுத நினைத்தேன். அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள தமிழர்கள் மத்தியிலே போலியான, மேல்போக்கான நாகரிகம் ஒன்று உருவாகிக் கொண்டிருந்தது எனக்குச் சோகத்தைத் தந்தது. தமிழ் அடையாளங்களை விடுத்து, இந்து அடையாளங்களின் மூலமும் மத ஆசாரங்கள் மூலமும் தமிழ் அடையாளத்தைப் பெறலாம் என்று சிலர் நினைத்து வாழ்வதாகக்கூட எனக்குத் தோன்றியது. முற்று முழுக்கவே நான் யாழ்ப்பாணத்தை இழந்து, அகதியாகிவிட்ட அவதிகளுக்கான வடிகாலாகவும் 'நனவிடை தோய்தல்' அமைந்தது.

இந்த நிலையில் மெல்பேர்னில் இருந்து 'மரபு' என்ற பத்திரிகை வெளியிட்ட அரவிந்தன் நான் தொடர்ந்து தனக்கு எழுதவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். புதிதாக ஆங்கிலத்தில் மேன்மையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட Creative essays என்ற வகையிலே தமிழில் எந்த ஓர் இலக்கியமும் படைக்கப் படாமல் இருத்தல்கண்டு, அந்தக் குறையையும் போக்கும் முகமாக இந்த நனவிடை தோய்தல் என்ற நூலை எழுதினேன். நனவிடை தோய்தல் என்பது என்னுடைய இளமைக்கால நனவுகளிலே குளித்து, சுகித்து, இன்பம் அநுபவித்து, விழுக்கி அடையும் முயற்சி என்றும் சொல்லலாம்.

அந்த நனவிடை தோய்தலை எழுதிய காலத்தில், ஒன்றில் நான் மிகத் தெளிவாக இருந்தேன். என்னை ஒரு செய்நேர்த்தி நாடும் கலைஞனாகவே நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நனவிடை தோய்தலிற் புதிதாகக் கற்பனை செய்வதற்கோ சொல்வதற்கோ எதுவும் இருக்கவில்லை. என் இளமைக்காலத்து நினைவுகளை மீட்டெடுப்பது மட்டுமே என் பணியாக இருந்தது. அஃது எளிமையானது. ஆனால், Creative essays என்ற வகைக்கு உகந்ததாக அதனை அமைக்கும் - Craftmanship - செய்நேர்த்திக்கு நான் முக்கியத்துவம் கொடுக்க அவதானமாக உழைக்க நேர்ந்தது. நான் யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையை வெறும் ஆவணமாக மீட்டெடுக்காமல், யாழ்ப்பாணத்தில் நடமாடிய மனிதர்களுடன் இணைந்து அந்த உயிர்ப்புள்ள, நான் இளவயதில் கண்டு பிரமித்த, அநுபவித்த, சுகித்த, என் சகலமும் ஆகவும், என் வாழ்வியலாகவும் இருந்த அந்த அற்புத யாழ்ப்பாணத்தை, அந்த மாந்தர் பயின்ற அவர்களுடைய இயல்பான சொற்களிலே கொண்டுவர மிகவும் உழைக்க நேர்ந்தது. இந்த உழைப்பு எனக்கு வெற்றி பெற்றுத் தந்துள்ளது. இலக்கிய உலகின் பல மட்டங்களில் உள்ளவர்கள் அதனைப் பாராட்டும் பொழுது சந்தோஷமாக இருக்கிறது.

உண்மையில் இன்னும் நான்கு ஐந்து அத்தியாயங்கள் அதில் எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். உதாரணமாக, கோட்டடி வழக்குகள் பேசுவது, சீட்டுப் பிடிக்கும் வழக்கங்கள், யாழ்ப்பாண திருமண சம்பிரதாயங்கள் போன்ற

சிலவற்றை நான் எழுதவில்லை. இப்பொழுது மீண்டும் அந்த நனவிடை தோப்தலை திரும்பிய பதிப்பு கொண்டு வந்திருந்தபொழுது கூட அந்த எண்ணம் இருந்தது. ஆனால் நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள், முன்னர் எனக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்புகளின்போது எழுந்த அந்த எழுத்து ஓட்டம் இன்று வர மறுக்கிறது. ஒவ்வொரு படைப்பும் அது அது படைக்கப்பட்டபொழுது அதற்கான மொழியில் அவை எழுகின்றன. அந்த மொழியை என்னால் மீண்டும் மீட்டெடுக்க முடியாமல் இருப்பதினால் அந்த நனவிடை தோப்தலுக்கு மேலதிகமான அத்தியாயங்களை என்னால் எழுத முடியவில்லை.

ஞானம் : ஒரு காலத்தில் சிறந்த சிறுகதைகள் பலவற்றைப் படைத்த நீங்கள் கடந்த பத்து வருடங்களாக எந்தச் சிறுகதையும் எழுதியதாகத் தெரியவில்லையே...?

அப்படிச் சொல்லவியலாது. ஏனென்றால் 1954ஆம் ஆண்டு நான் எழுதிய 'ஆண்மையின் பதினைந்தாவது கதை' என் மித்தி மகனைப் பற்றிய கதை. இன்றும் விமர்சகர்கள் மத்தியிலே சிறுகதைத்துறைக்கு ஒரு புதிய பதிவைச் செய்துள்ளது என்று பாராட்டப்படுகின்றது. சென்னையில் நடந்த தமிழ் இலக்கியம் 2004-இலே 'பூ' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தது. இந்தத் தொகுதியிலே வந்த கதைகள் ஏலவே பிரசுரமான கதைகளாக இருந்தபோதிலும் பல கதைகள் - முக்கியமாகக் கலைமகளிலே வந்த கதைகள் - செல்லரித்துப் போன பக்கங்களிலிருந்து மீட்டெடுக்கப்பட்டு எழுதியதினால், சில பகுதிகளை நான் திரும்ப எழுதவேண்டியிருந்தது. அப்பொழுது பழைய நடையை ஆட்சிப் படுத்த முடிந்தது. 50-களில், 60-களில் சிரத்தை ஊன்றி நான் எழுதியது போன்று பின்னர் சிறுகதைத்துறையில் அதிகம் ஈடுபடவில்லை என்பது உண்மை. காலத்துக்குக் காலம் ஓர் எழுத்தாளனுக்குப் பல்வேறு ஊசங்கள் உதவிக்கு வருகின்றன.

ஊடகங்கள் என்று சொல்லும்போது அது Mediaவைக் குறிக்காது. Form - உருவங்கள் என்பதைக் குறிக்கும். சிறுகதை என்பது எனது படைப்பை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஓர் உருவம். சிறுகதை மட்டுமே என்னை - என்பதைப் படைப்பை - வெளிப்படுத்தக்கூடிய உருவம் அல்ல. சிறுகதையில் நான் வெற்றி சாதிப்பதற்கு முதலேயே நான் கலைமகளில் உருவக்கதைகள் மூலம் வெற்றி சாதித்தேன். சு. வேலுப்பிள்ளைக்குப் பிறகு இந்தத்துறையில் முனைந்து வெற்றி சாதித்தவன் நான் என்று கூடச் சொல்லலாம். 'கீதை நிழலில்' தொகுப்பில் எழுதப்பட்ட கதைகளை உருவக்கதைகள் என்று சொல்லக் கூடாது. அவை சிறுகதைகளும் அல்ல. அவற்றை வசதிக்காகக் குட்டிக்கதைகள் என்று சொல்லலாம். குட்டிக்கதைகள் என்பது சிறுகதைகள் ஆகா. அவை வேறு ஒரு வகை இலக்கிய உருவம். இதைத்தவிர சிலவேளைகளிலே நான் நாடகங்கள் மூலம் என்னை வெளிப்படுத்த முயன்றுள்ளேன். அதனால்தான் நாடகங்கள் எழுதினேன். பின் கவிதைகள் மூலம் என்னை

வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன். சிறுகதையிலும் பார்க்க நாவல் சித்திரங்களைத் தீட்டுவதற்குப் பெரிய படுதாவைத் தருகின்றது. சடங்கு, தீ போன்ற நாவல்களை எழுதினேன். நையாண்டி இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் வகிக்கவேண்டும் என்று ‘?’ என்ற நூலை எழுதினேன்.

என்னுடைய எழுத்துப் பயணத்தைப் பார்த்தால் வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலே வெவ்வேறு உருவங்களில் என்னை வெளிப்படுத்தும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருந்தேன். 90-களில் இந்தச் சிறுகதை உருவத்திலும் பார்க்க ‘நனவிடை தோய்தல்’ போன்ற Creative essays – போன்ற உருவத்தினைத் தேர்ந்தெடுத்து எழுதினேன். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே உள்ள தமிழர்களுடைய இருத்தலை தமிழ்நாட்டிலே அழுத்தமாகச் சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக கட்டுரைகள் பலவும் எழுதவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

இவை தவிர ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலே நல்ல சுய வரலாறு சொல்லும் நூல் இதுவரையில் எழுதப்படவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சுயவரலாறு எழுதுவதாகப் போக்குக் காட்டியிருக்கிறார்களே தவிர சுயவரலாறு எழுதுவது ஒரு தனித்த இலக்கியப் பரிமாணம் கொண்ட எழுத்துப்பணி என்ற உணர்வுடனும் சிந்தையுடனும் யாரும் எழுதவில்லை. ‘வரலாற்றில் வாழ்தல்’ என்ற நூல் 2000 பக்கங்களில் அமைந்த ஓர் இலக்கியப் படைப்பு என்பதை நீங்கள் மனதிலே வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அத்தகைய ஒரு பாரிய படைப்பைத் தமிழில் தருவதற்காக நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக உழைத்த ஒருவனிடம் நீங்கள் ஏன் சிறுகதைகள் எழுதுவது இல்லை என்று கேட்பது அவ்வளவு பொருத்தமானது அல்ல.

இன்னும் ஒன்றை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே உங்களுக்குக் கூற விரும்புகிறேன். நான் எழுத்து உலகத்திலே பிரவேசித்த காலத்தில் தமிழில் சிறுகதை இலக்கியமே மிகச் சிறந்த இலக்கிய வடிவமாகப் பேணப்பட்டு வந்தது. அப்பொழுதுதான் மணிக்கொடி வீச்சுகளும், புதுமைப்பித்தன்களும், மௌனிகளும், கு.பராஜ கோபாலன்களும் இணைந்து தமிழில் சிறுகதைகளுக்கு ஒரு புதிய வடிவமும் உயிர்ப்பும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலே சிறுகதைக்கு இலக்கணம் எழுதியவர்கள் ஓர் ஆரூடம் சொன்னார்கள். அவசரமான யுகத்திலே நாவல்களைப் படிப்பதற்கு மனிதனுக்கு நேரம் இல்லாமல் போய்விடும். எனவே, சிறுகதைதான் இனிவரும் காலத்தில் இலக்கிய வடிவமாக நிலைக்கும் என்றுகூடச் சொன்னார்கள். ஆனால் இந்தக் கௌளி சாஸ்திரிகளினுடைய ஆரூடம் பொய்த்து, தமிழில் சிறுகதைகளிலும் பார்க்க நாவல் இலக்கியம் நிலைபெறு அடைந்த வரலாற்றையும் நாங்கள் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

இன்றைய காலகட்டத்திலே பத்திரிகைகள் சிறுகதைகளை ஓர் இலக்கிய உருவமாகக் கொள்ளாமல், அவற்றைப் பக்கங்களை ‘ரொப்பும்’ பத்திரிகை

நிரவல்கள் - Fillers ஆகவே பயன்படுத்துகிறார்கள். அத்தகைய ஓர் இழிநிலைக்கு இந்தச் சிறுகதைகளைப் பின்னுக்குத் தள்ளுவதை தலையானதாகக் குமுதமும், அதன் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி ஆனந்தவிகடனும் செய்துகொண்டு வருகின்றன. ஒரு போஸ்ட்காட் சிறுகதை, அரைப்பக்கச் சிறுகதை, ஒருபக்கச் சிறுகதை என்று சிறுகதை இலக்கணங்களையே விதையடித்துச் சாகுத்துவிட்டார்கள். இந்நிலையில் சிறுகதை இலக்கியம் மீண்டும் பழைய உச்சங்களை அடையுமா என்பது ஒரு கேள்வி. சிறுகதை ஓர் உச்சமான இலக்கிய உருவமாக இருந்த காலத்தில் சிறுகதைகள் படைக்கவேண்டும் என்ற எழுச்சி இயல்பாகவே என்னிடம் இருந்தது. சிறுகதைகள் என்ற இலக்கிய வடிவம் தன்னுடைய உச்சத்தினையும் மகிமையையும் கௌரவத்தையும் இழந்தபிறகும் மீண்டும் ஒரு காலத்தில் சிறுகதை எழுதியவன் என்ற ஒரேயொரு உரிமை பாராட்டு தலுக்காக, ஃபிறீலில் சைக்கிள் ஒடுவதுபோலச் சிறுகதைகள் எழுத வேண்டும் என்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?

ஞானம் : உங்களுடைய கவிதை ஆக்கங்களைப் பற்றிக் கூறுங்கள். அதிலே வெற்றி பெற்றுள்ளீர்களா?

உண்மையில் நான் கவிதையுடன்தான் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தேன் என்பது பதிவாகியுள்ளது. வீரகேசரியில் வந்த எனது முதலாவது கவிதை இன்றும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

*தளிர் பச்சை இலைகளின் நடுவினிலே
தலையை ஆட்டும் மல்லிகையே
அளிப்பாய் உனது அழகின்பம்
அணங்கின் முத்துப் பற்களைப் போல்.*

இதுதான் என் எழுத்தாக அச்சில் ஏறிய முதலாவது செய்யுள். அதன்பின்னர் நிறைய செய்யுள்கள் எழுதியுள்ளேன். ஆனாலும் இவை அனைத்தும் இலக்கண ரீதியான அறிவுபெற்று எழுதிய செய்யுள் முயற்சிகள் அல்ல. உண்மையில் பாரதியாருடைய கவிதைகளையும், பின்னர் பாரதிதாசனுடைய கவிதைகளையும் வாசித்ததின் அருட்டுணர்வினாலும் எழுச்சியினாலும் எழுதப்பட்டன. அதில் கையாளப்பட்ட எதுகை மோனைகள் அனைத்துமே அந்த இரண்டு கவிஞர்களுடைய ஆட்சியிலிருந்து இலகுவாகப் பெறப்பட்ட ஞானம் மட்டுமே. பின்னர் சிறுகதையையே எனக்கு வாகான வாகனமாக அமைத்துக் கொண்டேன். இருப்பினும் நாடகங்களை எழுதத் தொடங்கியபொழுது அந்த நாடகங்களில் சில பகுதிகளாவது பாடல்களாகவும் கவிதைகளாகவும் இருந்தல் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தேன். அப்பொழுது மீண்டும் கவிதையை நாட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு இருந்தது.

அப்படிச் சிறுகதையை நாடிய காலத்தில் நான் இலக்கணம் கற்பிக்கக்கூடிய ஆசான்களுடன் பழகத் தொடங்கிவிட்டேன். அந்தக் கட்டத்திலேதான் அண்ணல்,

மகாகவி; அம்பி, கந்தவனம், இ. நாகராஜன், நீலாவணன், மண்டுர் கவிராயர் சோமசுந்தரம், கல்லாற்று வி. கே. ராஜதுரை போன்ற பல கவிஞர்களுடன் இணைந்து அவர்களுடைய அநுபவங்களினால் என்னை வளப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியதாக இருந்தது. இந்தக் கவிஞர்களுள்ளும் கவிதைத்துறையிலே அதிகமாக எனக்கு ஆட்சிப்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தவர் நால்வர் என்பதைப் பெருமையுடன் நினைவுபடுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் - இ. நாகராஜன், நீலாவணன், அண்ணல், மகாகவி. நான் தமிழ்ப் பாடநூற் சபையில் இருந்த காலத்தில், அந்த ஆறாம் வகுப்பு நூலின் அனைத்துப் பாடங்களையும் வசன அலகுகளையும் நான் எழுதிய காலத்தில் கவிதை களைத் தொகுக்கும் பணியிலே வேலாயுதபிள்ளை ஈடுபட்டிருந்தார். ஏனைய உறுப்பினர்கள் இல்லாத வேளைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து தெரிவுசெய்யப்பட்ட கவிதைகளின் இலக்கணங்களையும், அவை எதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டன என்கிற விளக்கங்களையும் வேலாயுதபிள்ளை சொல்லித்தந்தார்.

அந்தக் காலத்திலேதான் 1972-ஆம் ஆண்டில் என்னுடைய தந்தையார் இறந்தார். அப்பொழுது அவர் நினைவாக ஒரு நூல் வெளியிட வேண்டும் என்று என் மனதில் தோன்றியது. அது கல்வெட்டாக அல்லாமல், எனக்கும் என் தந்தையாருக்கும் ஏற்பட்ட உரையாடலாக, மாணசீகமான உறவுகளைச் சொல்லக்கூடியதாக அதனை அமைக்கவேண்டுமென்று எழுதினேன். அது சிறிய நூலே. அதுவே 'அப்பையா காவியம்'. அந்த அப்பையா காவியத்தின் பின்பகுதியிலே மரபுச்செலவு என்றொரு பகுதி இருக்கிறது. அது மரபு வழியாகத் தமிழில் நிலைத்துள்ள கவிதை இலக்கணங்களை உள்வாங்கிய தன் பெறுபேறாக அமைந்தது.

ஆனாலும் அந்த முயற்சிக்குப் பிறகு, நான் கவிதையில் ஓரளவு தோல்வி என்றுதான் சொல்லிக்கொண்டேன். ஏனென்றால் உண்மையைப் பேசவேண்டும். கவிதையில் நூலை இயற்றியபொழுது நான் அதிகமான நேரத்தைச் செலவிட வேண்டியிருந்தது. இயல்பான ஒரு தன்மை, பாரதியிடமிருந்த அந்த வீச்சு, அந்த எழுச்சி, கவிதா ஊற்று எனக்கு இல்லை என்பதை ஓர் அறிக்கையாகவும், நான் கவிதையில் ஓரளவு தோல்வி என்றும் பதிவு செய்துள்ளேன். இதில் வெட்கப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை. பின்னர் 'முறுவல்' நாடகம் எழுதியபோது, கவிதை அமைப்பிலும் சில உரையாடல்கள் அமைக்கப்படுதல் வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தமும் தேவையும் ஏற்பட்டது. எனவே, முறுவல் நாடகத்திலும் பரந்துபட கவிதை கையாளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். 'நனவிடை தோய்தல்' என்ற நூலிலே ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் ஒவ்வொரு பாடலை இணைத்திருந்தேன். அதன் காரணமாக மீண்டும் கவிதை புணையும் ஒரு நாட்டம் ஏற்பட்டது.

பிற்பாடு என்னுடைய இலக்கியப் பயணத்தைப்பற்றிய ஒரு மீள்மதிப்பீட்டை நான் செய்திருந்தபொழுது ஒரு காவியம் படைக்கவில்லை என்பது எனக்கு

ஒரு குறையாகத் தோன்றியது. இதனால் 'அப்பாவும் மகனும்' என்ற நூலை எழுதினேன். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் அப்பையா இறந்தது 1972-ஆம் ஆண்டு. அந்த ஆண்டில் பிரசுரமானது அப்பையா காவியம். அந்த அப்பையா காவியத்தை யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர் சங்கமும் யாழ். இலக்கிய வட்டமும் இணைந்து யாழ்ப்பாண நகரசபை மண்டபத்தில் வெளியிட்டு என்னைக் கௌரவித்தது. அப்பையா காவியத்தை முதலாவது பாகமாகவும், இரண்டாவது பாகமாக என்னுடைய மகன் மித்ர இறந்ததை வைத்து அவனுக்கும் எனக்கும் இருந்த உறவு பற்றியும் எழுதினேன். ஒரு கட்டத்தில் நான் மகனாகவும் இன்னொரு பாகத்தில் நான் தந்தையாகவும் இருக்கக் கூடிய உணர்ச்சி வேறுபாடுகளைக் காட்டும் முகமாக நான் அந்தக் காவியத்தை எழுதினேன். அதற்கு முன்னுரை தந்த ஞானக்கூத்தன் அது தமிழின், இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வந்த தமிழ்க் காவியம் என்று அதைப் பதிவு செய்யலாம் என்பது போலக் குறிப்பிட்டார்.

தோல்வி வெற்றிகளை நான் நிர்ணயிக்கவியலாது. வருங்காலம் நிர்ணயிக்க வேண்டும். ஆனால் என்னளவில் நான் பெரிதாகக் கவிதையில் சாதிக்கவில்லை என்ற நிலைப்பாட்டைத் துறக்கவில்லை. ஆனால் அதன்மீது எனக்கு எப்பொழுதும் ஒரு ஈடுபாடும், நாட்டமும், அதை வந்தனை செய்யவேண்டும் என்பதும் என் எழுத்து ஊழியத்தின் மிகத் துடிப்புள்ள பகுதியாக இருந்தது. நான் எப்பொழுது சொல்வதாக இருந்தாலும், என் தமிழ் எழுத்து ஊழியத்தின் உச்ச ஆதர்சம் மகாகவி பாரதியாரே. அந்த மகாகவி பாரதியாருடைய ஆதர்சத்திற்கு அஞ்சலி செலுத்துவதாகவும் என்னுடைய கவிதை நாட்டம் அமைந்தது என்று சொல்லுகிறேன்.

13. புத்தாயிரத்தில் தமிழ் இலக்கியம்

ஞானம் : புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்களே புத்தாயிரத்தில் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்குவார்கள் என்று நீங்கள் சென்னையில் பேசியதாகப் பதிவாகியுள்ளது. அந்தக் கூற்று மிகுந்த வாதப் பிரதிவாதங்களையும் எழுப்பியுள்ளது. அதனைப் பிரேரிப்பதற்கான பின்னணி என்ன?

பின்னணி என்று அதனைச் சொல்லக்கூடாது. ஒரு மதிப்பீடு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஈழநாடு போர்க்களமாக மாறிவிட்டது. அங்கு தமிழருடைய வாழ்க்கை Struggle for survival என்ற நிலையாகிவிட்டது. இத்தகைய ஒரு சூழ்நிலையில் இலக்கிய எண்ணங்கள் எத்தகைய ஆரோக்கியமான நிலையில்

இருக்கும் என்பது கேள்விக்குறியாகும். தமிழகத்திற்கு நான் விஜயம் செய்த போது தமிழகத்தில் எழுத்து முயற்சிகள் வணிகமயமாக்கப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் பெரும் பணம் சம்பாதிப்பதைக் குறிக்கோளாகக்கொண்டு எழுத்தை ஒரு தேடலாகவோ ஓர் ஊழியமாகவோ இல்லாமல், வியாபார உபயமாகப் பார்க்கும் ஒரு பண்பு உருவாகியிருக்கிறது.

இந்தப் பண்பினைக் கூடுதலாக ஊக்குவித்தது சினிமா. சினிமா பெரும் பணமுதலீடுகளினால் நடத்தப்படுவதினால் எழுத்தை முன்வைத்து சினிமாவில் கதை - வசனம் எழுதுபவராகவோ அன்றேல் ஓர் உதவி இயக்குநராகவோ அன்றேல் பாடலாசிரியராகவோ புகுந்துகொண்டால், பெரும் பணம் சம்பாதிக்கலாம் என்றொரு நிலை உருவாகியுள்ளது. கவிப்பேரரசு வைரமுத்து வசதியாக வாழும் பணக்காரர்களில் ஒருவர். எப்படிச் சம்பாதித்தாரென்றால், சினிமாவில் சம்பாதித்தார். சினிமாவுக்கு ஏற்றதாக எழுதினார். இந்த உலகத்தில் வேறு எங்கே என்றாலும் மெகா எழுத்தாளர், ஸ்டார் எழுத்தாளர் என்கிற குன்றுபடிகள் கிடையாது. தமிழ்நாட்டிலே மெகா எழுத்தாளரின் தொடர், ஸ்டார் எழுத்தாளரின் நாவல் என்று சாதாரணமாகச் சென்னைச் சுவர்களிலே விளம்பரம் ஒட்டும் அளவுக்கு இலக்கியம் என்பது அசல் வியாபாரமாக ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னொரு பக்கம் பார்த்தால், ஒருவன் ஆயிரம் நாவல்களை எழுதியிருக்கிறான். இந்த ஆயிரம் நாவல் சாதனை உலகத்தில் வேறு எந்த மொழியிலும் நடந்ததில்லை. அந்த ஆயிரம் நாவல்களினால், தமிழ் இலக்கியம் எந்தளவிற்கு உயர்ந்திருக்கிறது? எதுவும் இல்லை. இலக்கியத்துக்குத் தேவையான ஏதோ ஒன்றைத் தமிழ்நாட்டு இலக்கியக்காரர்கள் இழந்துவிட்டார்கள். அந்த ஏதோ ஒன்றுக்கு வணிகநோக்கம் மட்டுமல்ல, வேறு பல காரணங்களும் இருந்தன.

திராவிட இயக்கங்களினுடைய தலைமைத்துவம் வந்தபிறகு தமிழர்கள், தமிழ் மொழி, தமிழ்ச்சிந்தனை ஆகியன மேலோங்கும் என்ற ஓர் எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. ஆனால் அண்ணாதுரை தொடக்கம் இன்றுவரை மாறி மாறித் திராவிடக் கழகங்கள் ஆட்சியில் இருந்தபோதிலும், தமிழ் அதனுடைய முக்கியத்துவத்தை இழந்து ஆங்கிலம் பாடசாலைகளில் கல்வி மொழியாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் சூழலிலே தமிழ்நாடு தன் தேசியத்தை, தமிழ்த் தேசியத்தை இழந்துவிட்டது. இன்றும் தமிழர்களிலே பலர் தங்களைத் தமிழர்கள் என்று அடையாளப்படுத்துவதிலும் பார்க்க இந்தியர்கள் என்று அடையாளப்படுத்த முந்தி நிற்கிறார்கள். தேசிய அடையாளம் தப்பல்ல. ஆனால், தமிழ் மொழியின் மூலமும் தங்களுக்கு ஓர் அடையாளம் இருக்கிறது என்பதைத் துறந்து விட்டார்கள். அந்தத் தமிழ்த் தேசிய உணர்வைத் துறந்தவர்களினால் தமிழ்மொழி மூலம் சத்தான இலக்கியங்கள் படைக்கமுடியும் என்று நான் கருதவில்லை.

இந்த நிலையிலேதான் தமிழ்த் தேசியத்தை நோக்கிய ஒரு போர்க்களமாக மாறிவிட்ட ஈழத்திலிருந்து நிர்ப்பந்தம் காரணமாக வெளியேறி, தமிழையும்

தமிழ் சுவாசிப்பையும் இழந்து, அந்தத் தாகத்துடன் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே அகதிகளாக மட்டுமன்றிப் பரதேசிகளாக வாழக் கூடியவர்கள் ஈழத்தமிழர்கள் என்கிற கோலத்தை நான் கண்டேன். இந்தியக் கண்டத்தின் தமிழர்கள் அவுஸ்திரேலியாவிலும், மற்றும் ஐரோப்பிய அமேரிக்க நாடுகளிலே வாழும் இந்தியத் தமிழர்கள் தங்களை நிச்சயமாகத் தமிழர்கள் என்று அடையாளப்படுத்துவதில்லை. இந்தியர்கள் என்றுதான் அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் ஈழத்தமிழர்கள் தங்களை இலங்கையர் என்று அடையாளப்படுத்தாமல், தமிழர்கள் என்று அடையாளப்படுத்துகிறார்கள். எனவே, தமிழ்த் தேசிய உணர்வுகளின் உந்துதலினால் இவர்கள் புதியன படைக்கக்கூடும் என்ற ஒரு பிரமேயம் என் மனசில் எழுந்தது.

அடுத்ததாக, புதிய நாடுகளிலே புதிய கலாசாரக்கோலங்களுக்கு மத்தியிலே பரதேசிகளாக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும்பொழுது கலாசார முரண்பாடுகள் எனத் தொடங்கி பல பிரச்சனைகளை புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் எதிர் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் பிரச்சனைகளின் மத்தியிலே அவர்கள் தங்களைத் தமிழர்களென அடையாளப்படுத்தும் போராட்டமும் நிதம் நிதம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்தப் போராட்டச் சூழ்நிலையிலே இலக்கியம் படைப்பதற்கான புதிய படுதாவும் - Background, புதிய பாடுபொருள்களும் - Themes, வந்து வாய்க்கின்றன. அத்துடன் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்குச் சிக்குப்படாத புதிய சம்பவங்களும் - Plots - கிடைக்கின்றன.

இவை மட்டுமல்லாமல், புலம்பெயர்ந்து சென்றுள்ள தமிழர்கள் தங்களைத் தமிழர்கள் என்று வீட்டுக்குள் அடைத்துக் கொண்டிருந்தபோதிலும், அவர்கள் குடியேறியுள்ள நாட்டின் மொழியைத் தொழில் மொழியாகப் பயிலுகிறார்கள். அதன் காரணமாக அந்தந்த மொழிகளிலே சிறந்து விளங்கும் இலக்கியங்களுடன் இவர்களுக்குத் தொடர்பு ஏற்படும். ஒரு காலத்தில் ஆங்கில மொழி மூலமே உலக இலக்கியங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டிருந்த ஈழத்தமிழர்கள், ஜேர்மன் மொழி மூலமும், பிரெஞ்சு மொழிமூலமும், இத்தாலி மொழி மூலமும், ஸ்காந்தி நேவிய மொழிகள் மூலமும் புதிய கதைக் கோலங்களை அல்லது இலக்கியக் கோலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டிருப்பதினால், அவற்றை உள்வாங்கி புதிய படைப்பு உருப்படிகளைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பார்கள் என்றும் நான் நினைக்கிறேன்.

அதற்குமேல், தமிழ்த்தேசிய உணர்வினைப் பெற்றுள்ள ஈழத்தமிழர்கள் புதிதான தமிழ் மொழிவளத்தைக் குடியேறிய நாடுகளில் பெற்றுவிட முடியாத தந்தையும் தாயும் கொஞ்சிக்கூலவியிருந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் பேசிய அந்த மொழியிலேயே எழுதுவார்கள். அந்த மொழிக்கு ஒரு புதிய உயிர்ப்பும் புதிய ஆற்றலும் வரும். அப்படி வரும்பொழுது புதிய இலக்கியத்திற்கும் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய பங்களிப்பு சிறந்ததாக அமையலாம் என்கிற

அனுமானங்களை முன்வைத்தது மட்டுமல்லாமல், கோயில்கள் நிறுவி இந்து அடையாளங்களின் மத்தியிலே தமிழ் அடையாளம் புதைந்து கிடக்கிறது என்று மயங்கிக் கிடக்கக்கூடிய புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் ஒரு சாராருக்கு ஒரு உற்சாகம் கொடுத்து, 'உங்களுடைய இருப்பினை உலகறியச் செய்வதற்கு ஒரேயொரு மார்க்கம், நீங்கள் வாழும் நாட்டிலே உங்கள் சொந்தப் பாரம்பரிய கலை இலக்கிய முயற்சிகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்கிற செய்தியைப் பரப்பதலுமாகும். அந்தத் தக்கவைக்கும் முயற்சியிலேயும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழருடைய தனித்துவம் நிலைநாட்டப்படும், ஈழத்தமிழரின் வாழ்வியலிலே ஒரு நம்பிக்கையைக் கொடுக்கவும் அவ்வாறு கூறினேன்.

ஞானம் : ஏன் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்கிறீர்கள்? தமிழர் தேசியத்துக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிற ஈழத்தமிழர்கள் அதனைச் சாதிக்கமாட்டார்களா?

தமிழீழத்தில் வாழ்பவர்கள் சாதிக்க மாட்டார்கள். போராட்டங்களத்தில் உள்ள ஈழத்தமிழர்களுடைய Priorities – முதன்மைகள் – வேறு, ஒன்று அவர்கள் போராட வேண்டும். போராட விரும்பாதவர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள they have to struggle. அதுவும் ஒரு வகைப் போராட்டம்தான். அது மட்டுமல்லாமல், கொழும்புத் தமிழர்கள் எவ்வாறு வாழ்கிறார்கள்? அவர்கள் தேசியப் போராட்டத்திலே முற்றாகச் சங்கமித்துவிட்டார்களா? அன்றேல் அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பவர்களா? இல்லை. இரண்டும்கெட்டான் நிலை. அதேபோல கொழும்பிலிருந்துதான் பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. இந்தப் பத்திரிகைகள் – தினக்குரல், தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய தினசிகளின் வார இதழ்கள்தான் இலக்கியத்திற்கான முக்கிய பிரசுர களங்களாக அன்றும் இன்றும் பயன்பட்டு வருகின்றன.

இந்தப் பத்திரிகைகளிலே அரசாங்கத்தை எதிர்க்கக்கூடியதாக அல்லது சாடக்கூடியதாக பொருள் அமைந்த சிறுகதைகளோ, கவிதைகளோ, கட்டுரைகளோ தைரியமாக எழுதக்கூடிய சூழல் உண்டா? இந்நிலையிலே அவற்றிலே பிரசுரமாகக் கூடிய ஆக்கங்கள் ஓர் அளவுக்கு நாட்டின் யதார்த்தங்களைப் பிரதிபலிக்காத படைப்புகளாகத்தான் அமைகின்றன. நாட்டின் யதார்த்தங்களைப் பிரதிபலிக்காத ஒரு படைப்பிலே சத்தியம் இல்லாமல் போவதற்கு நிறையவே வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. சத்தியம் இல்லாத இலக்கியப் படைப்புகள் உயிர்வாழ மாட்டா. ஆனால் பலரும் சொல்லக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், போராளிகள் போராடிக் கொண்டே இலக்கியமும் படைக்கிறார்கள் என்று. அந்த இலக்கியங்களிலே ஒன்றிரண்டு கசிந்து எங்கள் வாசிப்புக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. போர்க்களத்தில் நிச்சயமாக வலிமையிக்க இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாகும்; உருவாகியிருக்கலாம். அவற்றைப் பிரசித்தப்படுத்துவதற்கான காலக்கூறு இன்னும் வந்து சேரவில்லை. எவ்வளவு காலத்திற்கு அந்தப் படைப்புகளுக்காக நாங்கள் காத்திருக்க வேண்டுமோ அதுவும் எங்களுக்குத் தெரியாது.

பிள்ளைத்தாய்ச்சிதான்! குழந்தை ஆணா பெண்ணா என்பதை அறியாமல் அதற்கு நாங்கள் பெயர் சூட்டுவதுபோல இருக்கும் வன்னி இலக்கியத்தின் பெருமைகளைப்பற்றியோ அல்லது அவை சாதிக்கும் என்று எதிர்வு கூறுவதோ, இந்நிலையிலேதான், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே எங்களுடைய மண்ணின் மைந்தர்கள் பேசிய மொழியில் அமைபும் புதிய இலக்கியங்களைப் படைக்கும் பொழுது, நாங்கள் அவற்றை நாற்றாக வளர்த்து, மீண்டும் சமாதானம் வரக் கூடிய ஈழத்திலே கொண்டுவந்து பதியம் வைக்கும்பொழுது, தொடர்ந்து வரும் ஓர் இலக்கிய மரபை நாங்கள் பேணியவர்களாக இருப்போம். ஓர் அவாந்திரத்திலிருந்து, ஒரு யுத்தகளத்தின் கந்தக நெடியிலிருந்து செழிப்பான ஆரோக்கியமான செடிகள் வளருமா என்கிற கேள்வி எழுப்பக்கூடியவர்களை அடைத்தலும் சாலும்.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் தமிழர்கள் பலவற்றை இழந்துள்ளபோதிலும், சில சம்பாதிப்புகளும் அவர்களுக்கு உண்டு. இந்த வளங்களை மீள் உயிர்ப்புப் பெறும் தமிழ் ஈழத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்குப் பயன்படுத்துவார்கள் என்பதற்கு எவ்வளவு உறுதியோ, அவ்வாறுதான் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தமிழீழது கொண்டுள்ள பற்றாவத்தினால் இயற்றும் புதிய இலக்கியங்கள் ஈழத்து இலக்கிய வளத்திற்கு எதிர்காலத்தில் வளம்சேர்க்கக்கூடிய முயற்சியாகவும் இருக்கும்; இருக்கவேண்டும். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இலக்கிய முயற்சிகளிலே ஈடுபடுபவர்கள் ஒரு சமூக அங்கீகாரம் பெறவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் மட்டும் ஈடுபடாமல், இந்தப் புனித நோக்கமும் எங்களுக்கு இருக்கிறது என்பதை மறக்காது இலக்கிய ஊழியத்தில் ஈடுபடவேண்டும். மற்றவர்கள் எப்படியோ, நான் அந்தச் சிந்தையாகத்தான் என்னுடைய இலக்கிய ஊழியத்தை முன்னெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஞானம் : உங்களுடைய பதில் கொழும்பையும் வன்னிப்பகுதியையும் கருத்தில் கொண்டு சொல்வதாகத் தெரிகிறது. மற்றைய தமிழ்பேசும் பகுதிகளில் நடைபெறும் தமிழ் முயற்சிகளை நீங்கள் கருத்தில் கொள்ளாதது போல் தோன்றுகிறதே?

அது அல்ல. என்மீது தப்பிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டாலும் பாதகம் இல்லை. பல சந்தர்ப்பங்களிலேயும் நான் உரக்கச் சொல்லிவிட்டேன். உண்மைகளை அஞ்சாது சொல்லிவருவன் நான். தமிழ் ஊழியத்தைப் பொறுத்தவரையில், நான் இன்றும் செயலூக்கத்துடன் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். விபலானந்த அடிகளுக்கு மகிமை செய்யக்கூடிய வகையில் மீள்பாடும் தேன்நாட்டுத் தமிழ்ப்படைப்பு முயற்சிகள் அமையவில்லை என்பது என்னுடைய ஆதங்கம். இன்றும் கல்கியும், நா. பார்த்தசாரதியும் இலக்கியக் கொடுமுடிகள் என்று வாயுறும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மட்டக்களப்பு மண்ணிலேதான் வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு

ஆதர்சமாகக் கல்கி, ஆனந்தவிகடன், குமுதம் போன்ற பத்திரிகைகளே அமைந்துள்ளன. இன்றுகூடத் தமிழ்நாட்டில் ஈழத்தமிழ் வல்லபங்களை விதையடிக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக்கூடிய மணிமேகலைப் பதிப்பகங்கள் போன்றவற்றிற்கு Exhibition நடத்தக்கூடிய அளவுக்குத்தான் அவர்களுடைய தமிழ் அபிமானமும் தமிழ் மதிப்பீடுகளும் இருக்கின்றன போல் எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தப் பின்னடைவு குறித்த நிர்ச்சிந்தையராக வாழ்கிறார்கள்!

கல்கி நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றவர் நவம். அதிலே சிறப்புப் பரிசு பெற்றவர் அன்புமணி. இவ்வாறு பல எழுத்தாளர்கள் பல காலமாக மட்டக்களப்பிலே சிறுகதைத் துறையிலும் ஏனைய துறைகளிலும் ஈடுபட்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால் நீலாவணன் என்ற கவிஞன் போன்று இன்று வரையில் தற்கால இலக்கியத்திற்குத் தனித்துவம் சேர்த்த வேறு ஒரு படைப்பாளியை நான் மட்டக்களப்பு மண்ணிலே காணமுடியாது இருக்கிறது. எழுவான்கரை விசித்திரமான பிரதேசம். தமிழ்க் கிராமத்தை அடுத்து முஸ்லிம் கிராமம் என்கிற வகையில் அவர்கள் பிணைந்து வாழும் நிர்ப்பந்தம். இதன் காரணமாக அப்பகுதி மீட்கப்பட்ட பிரதேசமாகக் கணிக்கப்படுகின்றது. சிங்கள அரசின் ஆட்சி செல்லும் பிரதேசம். போர்க்கால அநர்த்தங்களும் அவலங்களும் அவர்களுக்கு வேறுபட்ட சுருதியிலேயே அமைந்துள்ளன. அத்தகையவர்கள் நிச்சயமாகத் தமிழ் இலக்கியத்தை அதன் உயிர்ப்பு வடிவங்களிலே கொண்டு வர வேண்டிய பாரிய கடமை உள்ளவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் கடமையை உணர்ந்து எழுதுபவர்கள் எத்தனை பேர்? இந்தப் புதிய நிலைகளைப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கிய ஆக்கங்கள் இதுவரையில் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் செயற்பாடுகளிலேகூட நான் விமர்சனம் வைப்பதற்குப் பிரதான காரணம், இன்றும் நாட்டார் பாடலும் நாட்டுக்கூத்தும் என்று அரைத்த மாவையே அரைக்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களே தவிர, விபுலானந்தர் தொடக்கம், இல்லை அவருக்கு முன்னர் இருந்தே ஏற்பட்ட வித்துவ உலகத்தினுடைய தரிசனங்களை ஆய்வுகள் மூலம் கொண்டுவந்து நிறுத்துவதற்கு அவர்கள் பாடுபடுவதாகத் தெரியவில்லை. புதிய இலக்கிய வடிவங்களிலே உள்ள Exposure, அதை அறிந்துகொண்டு அதைப் பயிலும் ஒரு பண்பும் இன்றும் மட்டக்களப்புப் படைப்பாளிகளுக்கு வரவில்லை. இதை நான் சொல்லுவதற்கு ஒரு காரணம், அவர்கள் மீது குற்றம் சுமத்துவதற்காக அல்ல. இராஜதுரை, எஸ். டி. சிவநாயகம் போன்ற மூத்த தலைமுறையினர்கள் அவர்கள்மீது திணித்துள்ள ஒரு பார்வையிலிருந்து விடுபட்டு, புதிய யதார்த்தங்களை உள்வாங்கி, அந்த யதார்த்தத்திற்கு உண்மையானவர்களாக இவர்கள் வாழ்ந்து இலக்கியத்தை முன்னெடுக்க முன்வருதல் வேண்டும் என்கிற ஆதங்கமே.

‘மட்டக்களப்பாரை மட்டந்தட்டும் எளிய யாழ்ப்பாணி’ என்று மட்டக்களப்பு வாழ் நபம்சக எழுத்தாளர்கள் சிலர் வசைபாடுவார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனாலும், உண்மையை நான் உணர்வேன். இன்றும் என்னுடைய பிள்ளைகள் அனைவரும் தங்களை மட்டக்களப்பு பைந்தர்கள் என்று மட்டுமே அடையாளப்படுத்தி வாழ்கிறார்கள். இதனாலே பெருமையும் கொள்ளுகிறார்கள். அந்த மண்ணிலேதான் நான் என்னுடைய இலக்கிய ஆளுமைகளின் பெரும்பகுதியைப் பெற்றேன் என்ற நன்றியறிதலுடன் அறிக்கையிடுகின்றேன். இந்த நிலையில், மட்டக்களப்பு வாழ் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் திரிசங்கு நிலையில் வாழும் அவதிகளுக்கு உட்படாமல், தேசிய நீரோட்டத்தில் அரசியலில் கலந்துள்ளதுபோல, தேசியப் பத்திரிகைகளிலே தங்களுடைய ஆக்கங்களைப் பிரசுரிக்கக்கூடியதாக வாழ்கிறார்கள். அவர்களைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்று வகைப்படுத்துவதா, அன்றேல் ஸ்ரீலங்கா எழுத்தாளர்கள் என்று வகைப்படுத்துவதா என்கிற குழப்பமும் உண்டு.

கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக வெளிவந்த கொழும்புப் பத்திரிகைகளை நீங்கள் எடுத்துப் பார்த்தீர்களானால், கவிதைகளோ கதைகளோ அதிகமாக முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகளாகவேதான் இருக்கின்றன. முஸ்லிம் படைப்பாளிகள் பலர் சிறந்த படைப்பாளிகள். இன்றும் கிழக்கு மாகாணத்தின் சிறுகதை இலக்கியத்தை அதன் உச்சங்களுக்குக் கொண்டுவர இரண்டு எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு எடுப்பதானால் ஒருவர் பித்தன் என்ற புனை பெயரில் எழுதிய ஷா, மற்றவர் மக்கத்துச் சால்வை ஆசிரியர் எஸ். எம். ஹனியா. இவர்களைத் தவிர வை. அகமது, மருதூராக் கொத்தன், ஏன் - ஒரு கட்டத்தில் எம். ஏ. நுஃமான் கூடப் படைப்பிலக்கியத்தில் தமது ஆளுமைகளைப் பதித் திருக்கிறார்கள். மட்டக்களப்பு மாநிலத்திற்கு வெளியே வாழும் சத்தான முஸ்லிம் படைப்பாளிகளுடைய பட்டியல் மிக நீளமானது. இவர்களுள் நீண்ட காலம் என்னுடன் நட்பு பாராட்டும் பாணந்துறை மொயின் சமீன் சட்டென்று நினைவுக்கு வருகிறார்.

பத்திரிகைகளின் பக்கங்களை ‘ரொப்பு’வதற்கான எழுத்தாளர் கூட்டம் ஒன்று தோன்றியுள்ளது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சிதிலமடைந்த கட்டத் திற்குள் ஒதுங்கியுள்ள எழுத்தாளர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய ஆக்கங்களை விமர்சிப்பதைப் புத்தியூர்வமாகத் தவிர்த்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

கொழும்பில் பிரசுரமாகி நமக்குக் கிடைக்கும் தமிழ்ப் படைப்புகள் பற்றி மயக்கங்களும் குழப்பங்களும் மலிந்திருப்பதினால், புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய பங்களிப்பும் ஊழியமும் முக்கியமாகின்றது. இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்துவதற் காகத்தான் புத்தாயிரத்தில் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் ஈழப்படைப் பாளிகளே தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமைதாங்குவார்கள் என்று நான் அறிக்கையிட்டு வருகின்றேன்.

ஞானம் : கனக செந்திநாதன் எழுதிய 'ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி' என்ற நூலில் நீங்களும் சில கருத்துக்களைப் புகுத்தியிருப்பதாகப் பரவலாகக் கூறப்படுகிறது. உங்களுடைய விளக்கம் என்ன?

முதன்முதலில் இந்தக் குற்றச்சாட்டை முன்வைத்து பரபரப்பு ஏற்படுத்தியவர் சில்லையூர் செல்வராசன். பின்னர் ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சியில் மு.தளையசிங்கமும், அந்த நூலிலே நான் கைவைத்துப் பிழைபடுத்திவிட்டதாகக் குற்றஞ்சாட்டி எழுதியிருந்தார். அந்தக்காலத்திலே கனக. செந்திநாதன் அதற்குப் பெரிதாக மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. அவர் மறுப்புத் தெரிவிக்காததற்குப் பிரதான காரணம் அந்த நூல் வெளிவந்தபிறகு அவர் முழுமூச்சுடன் ஓர் இலக்கியவாதியாகச் செயற்பட முடியாத அளவுக்கு நேர்மையாய்ப்பட்டிருந்தார். அந்த மொளந்ததைச் சாதகமாக வைத்துக்கொண்டு மொளனம் சம்மதம் என்பது போல் நான் கனக. செந்திநாதன் எழுதிய வரலாற்றைப் பிசக்கிவிட்டேன் என்கிற அவர்களுடைய கூற்றை ஏற்றுக்கொண்டது போன்ற ஒரு நிலை உண்டாயிற்று. ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளின் - தற்கால இலக்கியப் படைப்பு முயற்சிகளின் - உத்தியோகபூர்வமான, முதலாவது உண்மையான வரலாற்று ஆவணம், 'ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி' என்னும் வரலாற்று நூலே!

கனக. செந்திநாதனை முதலில் நான் சந்தித்தபொழுது எனக்கு ஏற்பட்ட பிரமிப்பு என்னவென்றால், அவர் ஒரு யுக சங்கமத்தின் தலைவனாகத் திகழ்கின்றார் என்பதுதான். பழைய பண்டித வர்க்கத்தினராகும், படித்த இலக்கியச் சுவைஞர்களினதும் பரம்பரையாக வந்து, புதிய இலக்கிய மாற்றங்களை வரவேற்கக்கூடிய ஒரு படைப்பாளியாக கனக செந்திநாதன் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார். அது மட்டுமன்றி, தமிழ் ஆசிரியரான அவர், மிகச்சிறந்த படைப்புகள் அனைத்தையும் வருத்தம் கருதாது ஒட்டுப்புத்தகங்களாகத் தயாரித்து, அவற்றையே அவர் ஒரு நூல் நிலையம்போல வைத்திருந்து இவற்றைச் சாதித்தார். இந்தச் சாதனையை இலங்கை இலக்கிய வரலாற்றில் வேறு யாருமே சாதித்ததில்லை.

இந்தச் சாதனையை அவர் செய்வதற்குத் தூண்டுகோலாக இருந்தது இரண்டு விஷயங்கள் என நான் நம்புகிறேன். ஒன்று, பண்டிதமணியின் பரம்பரையில் அவர் ஒரு கல்விமானாகவும் ஆசிரியராகவும் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டது. இரண்டாவதாக, யாழ்ப்பாண மண்ணில் பண்டைய தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை மட்டுமன்றிப் புதிய அரசியல் மாற்றங்களையும் பிரசித்தப்படுத்துவதற்காகத் தொடக்கப்பட்ட ஈழகேசரிப் பத்திரிகையை நடத்திய பொன்னையா பிறந்த குரும்பிட்டியிலே வாழ்ந்தது. இவற்றின் காரணமாகத்தான் இந்தத் தற்கால இலக்கிய வரலாற்றை எழுதக்கூடிய ஒரு மாமுனி கனக செந்திநாதன் தான் என்பதை அறிந்து, கைலாசபதி ஊக்குவித்து ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி என்ற தொடர் தினதாளில் வந்தது.

இந்த தினசரணில் வந்த கட்டுரைகளை வாசித்தபொழுது ஏற்பட்ட அருட்டுணர் வினாலேதான் மட்டக்களப்பில் நடந்த தமிழ்விழாவில் ஓர் அரங்கிற்குத் தலைமை தாங்க கனக. செந்திநாதனை அழைத்தபொழுது, இலங்கையின் தற்கால இலக்கிய வரலாறு ஒன்றினை ஆதாரபூர்வமாக ஆக்கித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். என்னுடைய ஆசையின் பிரகடனத்தையும் அவர் தன்னுடைய நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். நான் அந்த வேண்டுகோளை விடுத்தபிற்பாடு பல சந்தர்ப்பங்களிலும் கனக, செந்திநாதனுடன் பேசியிருக்கிறேன்.

தான் எழுதி தினசரணில் வெளிவந்த கட்டுரைகள் அப்படியே நூல்வடிவமாகப் பிரசுரமாகக்கூடியதாக இருக்கும்பொழுது ஏன் ஆதாரபூர்வமாக எழுதும்படி கேட்டிருந்தீர் என என்னிடம் கேட்டிருந்தார். அப்பொழுது, தகவல்களை மட்டுமன்றி அக்காலத்தில் நடந்த முயற்சிகளை விமர்சனரீதியாக மதிப்பீடு செய்யும் ஒரு கூறு உங்களுடைய நூலிலே இல்லாமல் இருக்கிறது என்று நான் நேர்மையாகவே சுட்டிக்காட்டினேன். எனவே, அவர் அதை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்தக் கூறையும் இணைத்து மீள எழுதியதுதான் ‘எழுத்து இலக்கிய வளர்ச்சி.’ எனது இனிய நண்பன் ஏ. ஜே. கனகரட்னாவுடன் நான் பகிர்ந்த இலக்கிய வேளைகள் இனிமையானவை, மிகப் பயனுள்ளவை. அவர் ஒரு முறை கூறினார்: “எனக்கு எப்பொழுதும் விமர்சனத்துறையில் பிரமிப்புத் தருபவர் கனக செந்திநாதன். ஒரு தமிழ் ஆசிரியராகவும் யாழ்ப்பாண வித்துவ பரம்பரையினால் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கிய இரசிகனாகவும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் கனக செந்திநாதன், ஆங்கிலம் அதிகம் தெரியாத கனக செந்திநாதன், ஆங்கில விமர்சகர்கள் விதித்துள்ள விமர்சன அலகுக் கணியங்களையும் விமர்சனச் செயற்பாடுகளையும் உள்வாங்கியவராக இலக்கிய விமர்சனத்தைச் செய்து வருதல் வியப்பினை அளிக்கிறது.”

இதிலிருந்து கனக செந்திநாதன், எவ்வகையிலும் என்னுடைய ஆதரவோ உதவியோ எதுவுமின்றி அந்த நூலை எழுதக்கூடிய தக்காராகவே வாழ்ந்தார் என்பது பெறப்படும். அவர் தினசரணில் வந்த தொடரிலே தகவல்களை வைத்தார். அதனை ஆதாரமாக வைத்து சில விமர்சனங்களையும் மேற்கொண்டு திருத்தி அமைத்த கட்டுரைகள்தான் நூலாக வெளிவந்தது. நூலாக வெளிவந்தபொழுது செய்த விமர்சனங்கள் சில என்னுடைய விமர்சனப்போக்குடன் ஒத்து இருந்த தினால் அதை நான் எழுதிக் கொடுத்ததாக சுலபமாக முற்போக்கு இலக்கியவாதி களினால் சொல்லக்கூடியதாக இருந்தது. இந்தக் குற்றச்சாட்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் மேற்கொண்ட தீவிர பரப்புரைகளினாலேதான் பேசப்படுகின்றது.

ஒன்றை நீங்கள் அறியவேண்டும். அந்தக் காலத்தில், 61-62-ஆம் ஆண்டுகளிலே வீரகேசரி இலக்கிய சர்ச்சை என்று ஒரு பகுதியை மிக ஆழமான விஷயங்கள் கொண்டதாக ஊக்குவித்து, இலக்கிய விமர்சனத்திலே ஒரு புதிய உத்வேகத்தை

ஏற்படுத்தியது. கைலாசபதியினால் செய்யமுடியாத ஒரு செயலை வீரகேசரி வார இதழ் அந்த இலக்கிய சர்ச்சை மூலம் செய்தது என்பது பதிவுக்கு உரியது. அந்த இலக்கிய சர்ச்சைகளிலே கனக செந்திநாதன் எழுதிய கட்டுரைகளை எதிர்த்து, அவருடைய மதிப்பீடுகள் தவறு என்று சொல்லி மூன்று வாரங்கள் தொடர்ந்து நான் மறுப்புக் கட்டுரை எழுதினேன். கனக செந்திநாதனுக்கும் எனக்கும் ஆரோக்கியமான நட்பு இருந்தது. இந்த நட்பு வேறுபாடுகளின் மத்தியிலேயும் இலக்கிய நயங்களை ஒன்றாக இருந்து கவைக்க முடியும் என்கிற ஓர் ஆரோக்கியமான அறிவு நாகரிகம் சார்ந்தது. முரண் பாடுகளின் மத்தியிலும் நட்பினைப் பேணும் ஒரு பக்குவத்தை ஏற்படுத்த முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் தவறிவிட்டார்கள்.

எனவே, மேலெழுந்தவாரியாகப் பொன்னுத்துரை எழுதிக் கொடுத்தார் என்று இரசிகமணி மீது சேற்றை அள்ளி வீசவதிலும் பார்க்க, தினகரனில் ஆரம்பத்தில் கனக, செந்திநாதன் எழுதிய ஈழத்து இலக்கிய வரலாறு பற்றிய குறிப்புகளிலிருந்து எந்த அளவுக்கு அவருடைய நூல் மாறுபட்டது, எந்த அளவுக்கு என்னுடைய கருத்துக்கள்தான் அங்கே துருத்திக்கொண்டு நின்றன என்பதை ஆய்வுசெய்து ஆவணப்படுத்தி தீர்ப்புக் கூறவேண்டும். அதனை விடுத்துக் கேள்விச் செவியன்களாக சந்ததி சந்ததியாக அவர் எழுதிக் கொடுத்தார் என்று கொச்சைப்படுத்திக் கொண்டிருப்பது உண்மையாக ஈழத்து அறிவு நாகரிகத்திற்கு ஏற்படுத்தும் களங்கம் எனக் கருதி விசனிக்கின்றேன்.

ஞானம் : இலக்கிய விமர்சனங்களிலும் நீங்கள் ஈடுபட்டுள்ளீர்கள். ஆனால் இலங்கையில் உள்ள விமர்சகர்கள் உங்களை விமர்சகராக ஏற்றுக் கொள்ளாதது ஏன்?

இந்தக் கேள்விக்கு நான்தான் பதில் சொல்ல வேண்டுமா என்பது தெரிய வில்லை. அந்த விமர்சகர்களிடம்தான் இதைக் கேட்கவேண்டும். உண்மையாகப் பல விஷயங்களை இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லும்போது நாங்கள் பார்க்கலாம். இலக்கிய விமர்சனம் என்பது படைப்பு இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று என்று சொல்வோர் இருக்கிறார்கள். அவ்வாறு அன்றி படைப்பு இலக்கியத்தை நோய்நொடியற்ற ஆரோக்கியமான குழந்தையாய் பேணுவதற்கு ஏற்ற ஒரு வைத்திய கைங்கரியம்தான் விமர்சனம் என்று சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். விமர்சனம் செய்யும் பாங்கத்தைப் பொறுத்து, அந்த விமர்சனகரனுடைய தர்ம தரிசனங்களைப் பொறுத்து ஒரு விமர்சன மரபு இலக்கிய மாகவோ அன்றேல் வெறும் மதிப்பீடாகவோ இருத்தல் சாத்தியம்.

புத்தக விமர்சனங்களை, அதாவது பத்திரிகைகளில் வரக் கூடிய புத்தக விமர்சனங்களை, பெரும்பாலும் சிறந்த விமர்சன உரைகளாகக் கொள்வது கிடையாது. பத்திரிகைகளிலே வரக்கூடிய விமர்சன உரைகள், ஒரு புத்தகத்தின்

விற்பனைக்கு பரிந்துரை செய்யும் ஒரு தொண்டை மட்டுந்தான் செய்வதாக எனக்குப்படுகிறது. விமர்சனக் கலையின் வரலாற்றிலே மிக ஆழமாகத் தடம் பதித்தவர் என்று இன்றும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடிய ஒருவர் T.S.Eliot. அவர் அடிப்படைபில் ஒரு கவிஞன். ஒரு படைப்பு இலக்கியக்காரனாக இருந்து கொண்டதான் அவர் தன்னுடைய விமர்சனத்தை முன்னெடுத்தார். பெரும்பாலும் புதுமைப்பித்தனை ஒரு விமர்சனனாக நாங்கள் அறியமாட்டோம். ஆனால் புதுமைப்பித்தனின் கட்டுரைகளை நாங்கள் வாசிக்கும்பொழுது தமிழிலே தற்கால இலக்கியத்தின் நெற்றிக்கண் திறந்த விமர்சனனாக வாழ்ந்தார் புதுமைப் பித்தன் என்பது புலனாகும். கல்கியின் கொண்ட கருத்து வேறுபாடுகள் குறித்துக் காட்டமான விமர்சனங்கள் செய்துள்ளார்.

அதேபோன்று அவருடைய வாரிசாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்தி வாழ்ந்த சிதம்பர ரகுநாதன் ஒரு ஆற்றல்மிக்க இலக்கியக்காரனாக, ஒரு கவிஞனாக, புதுமைப்பித்தனுக்கு இணையாக ரகுநாதன் கதைகள் என்று சிறுகதைத் தொகுதியைப் படைத்தவராக, முற்போக்கு இலக்கியவாதிகள் வைத்த இலக்கியச் சிந்தனைக்கு உருவம் கொடுப்பதுபோல் பஞ்சம் பசியும் போன்ற நாவலை எழுதிய வராக, எனக்கு முன்னரே, 'தீ'க்கு முன்னரே, பாலியல் விவகாரங்களை எழுதிய முதலிரவு நாவலைத் தந்தவராக இருந்த சிரம்பர ரகுநாதன் தமிழில் முதல் வந்த விமர்சன நூல்களில் ஒன்றினை எழுதியிருந்தார். அதுதான் விமர்சனக்கலை.

இவ்வளவு வரலாற்றை நான் சொல்வதற்குப் பிரதான காரணம், ஆங்கிலத்தில் மட்டுமல்ல, தமிழிலும் படைப்பு இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் தரமான இலக்கிய ரசனைக்கு வழிகாட்டக் கூடியவர்களாகவும் வாழ்ந்தார்கள். அத்தகைய மூத்தவர்களாக இருந்தவர்களில் ஒருவர் சோ. சிவபாதசுந்தரம். அவர் பற்றி இன்றைய தலைமுறையினருக்குத் தெரியாத விஷயங்கள் உள்ளன. கதைக் கோவையில் வந்த சிறுகதைகளுள் அவருடைய சிறுகதைகளும் உண்டு. அவர் படைப்பு இலக்கியவாதி. ஆனால் பிற்காலத்தில் அவர்தான் தமிழில் சிறுகதை, தமிழில் நாவல் வரலாறு ஆகிய நூல்களை சிட்டி சுந்தரராஜனுடன் இணைந்து எழுதி விமர்சனராகத் தன்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டவர்.

அடுத்ததாக கனக செந்திநாதன். இவர் சிறுகதை ஆசிரியராக, நாடக ஆசிரியராக, படைப்பு இலக்கியக்காரனாக, கவிஞனாகத் தன்னை அடையாளப் படுத்திய பின்னர்தான், தான் ரசித்தவற்றைப் பிறருக்குச் சொல்லவேண்டும் என்ற ஓர் அவாவினால் விமர்சனத்துறைக்கு வந்ததாக அவர் அடிக்கடி சொல்வ துண்டு. இந்தப் போக்கினை திசைதிருப்பிய பெருமை முற்போக்கு இலக்கியக் காரருக்குத்தான் உண்டு. அந்த இயக்கத்திலே தலைமைப் பதவிக்குத் தள்ளப் பட்ட கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் படைப்பு இலக்கியரீதியாக எதையும் சாதிக்காதவர்களாக இருந்த நிலையில், இந்த விமர்சனம் என்பது ஒரு

Academic கிரியையாக உயர்த்தப்பட்டு, அதன்மூலம் ஓர் எழுத்து வாழ்க்கையைச் சுகித்தார்கள். அந்தத் தாக்கத்தின் ஓரத்திலே குளிர்சாய்ந்துகொண்டு வந்தவர்கள் தான் சில்லையூர் செல்வராசன், ஒரு கட்டத்திலே காவலூர் இராசதுரை, இன்னொரு கட்டத்திலே தர்மு சிவராமு, இன்னொரு கட்டத்திலே மு.தளைய சிங்கம், இன்னொரு கட்டத்திலே கே. எஸ். சிவகுமாரன் என்று நான் எடுத்தடி மடக்காகச் சொல்ல முடியும்.

இந்தப்பட்டியலிலே படைப்பு இலக்கியத்திலும் ஓரளவுக்கு ஈடுபட்டவர்கள் என்று சில்லையூர் செல்வராசனையும், காவலூர் இராசதுரையையும், மு. தளைய சிங்கத்தையும் நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டாலும், மற்றவர்கள் இந்த விமர்சனத் துறையிலேதான் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய விமர்சனத்தைப் பற்றி நான் குறிப்பிடும்பொழுது இவர்களைப் 'பற்றி இலக்கியக்காரர்' என்று குறிப்பிடுவேன். பற்றி இலக்கியம் என்பது இலக்கியத்தைப் பற்றி எழுதுவது. இன்னொருவன் எழுதிய இலக்கியம் இல்லாவிட்டால் இவர்களால் எழுதமுடியாது. இவர்கள் ஓர் அர்த்தத்தில் ஒட்டுண்ணிகளே. எனவே, இத்தகைய பற்றி இலக்கிய எழுத்துக்களைப் படைப்பு இலக்கிய வகைக்குள் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாது. உதாரணமாக, ஒரு புத்தகத்துக்கு எழுதப்படும் முன்னுரை விமர்சனம் அல்ல. பெரும்பாலும் அந்தப் புத்தகத்திற்கும் வாசகனுக்கும் இடையில் ஒரு நெருக்கத்தை அல்லது புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்துவதற்காகவே முன்னுரைகள் எழுதப்படுகின்றன.

நான் எத்தனையோ பேருக்கு முன்னுரைகள் எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறேன். அவற்றை நான் முன்னீடு என்றுதான் குறிப்பிடுவேன். ஓரளவுக்கு விமர்சனம் செய்ய எத்தனித்த போதிலும் கூட, வேறு ஒருவனுடைய இலக்கியப் படைப்பு சந்தைக்குப் போகும்போது, எழுத்தாளனுடைய பண்டம் சந்தையில் விலைபோகாது தடுக்கும் பிரதிகூலமான விமர்சனத்தை அந்த நூலிலே எழுதமுடியாது. அத்தகைய ஒரு முன்னுரையை நூல் ஆசிரியன் சேர்த்துக்கொள்ளவும் மாட்டான். செ. கணேசலிங்கன் எழுதிய 'செவ்வானம்' என்ற நூலுக்கும் 'நீதியே நீ கேள்' என்ற இளங்கீரனுடைய நாவலுக்கும் கைலாசபதி எழுதிய முன்னுரைகள், 'நாவல் இலக்கிய வரலாறு' என்ற நூலிலே இடம் பெற்றுள்ளன. உண்மையாகச் சில விமர்சனங்கள், Recycling செய்வதுபோல, பழைய பேப்பர்களைப் போட்டு புதிய பேப்பர் செய்வதுபோல், ஒரு தேவைக்காக எழுதிய கட்டுரையை இன்னொரு நூலின் பக்கங்களைப் பெருக்கச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் விமர்சனக் கலையின் பாற்படுமா? இத்தகைய கலப்பட வியாபாரத்தை நான் விமர்சனம் என்று ஏற்றுக்கொள்வது கிடையாது.

எனவே, இத்தகைய 'கோக்குமாக்கு' வேலைகளே ஒப்பற்ற விமர்சனம் என்று பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் குடமுழுக்குச் செய்யப்பட்டதால், அவர்களுடைய வாழ்க்கையும், அவர்களுடைய யாவாரமும் குந்தகமின்றி முன்னேறுவதற்காக

நான் விமர்சகன் அல்லன் என்று ஒதுக்கப்படுதல் இன்றியமையாத முன் நிபந்தனையாக முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்குத் தோன்றியிருத்தல் நியாயமானதே. அதுமட்டுமன்றி, இன்றைக்கும் நான் இலக்கிய விமர்சகன் என்ற ஓர் அடையாளத்தின் கீழ் இலக்கிய வாழ்க்கையை யாசித்தவன் அல்லன். படைப்பு இலக்கியமே என்னுடைய ஊழும் ஊழியமும்! ஆனால் தரமான இலக்கியங்கள் மறுக்கப்பட்டபோது, அவை அங்கீகாரம் பெற இவர்களுடைய குழுநலன்கள் எதிராக நின்றபொழுது, அந்தத் தரங்களை இனங்கண்டு சுவைப்பதற்கு ஒரு நடுநிலை விமர்சகனாக நான் தொழிற்பட வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தமும் எனக்கு இருந்தது. எனவே இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால், நிர்ப்பந்தவசமாகத்தான் நான் இலக்கிய விமர்சகனாகச் செயற்பட்டேன். நீலாவணன் நினைவுகள் என்ற நூலிலே அதற்கு முன்னுணர் எழுதிய கோவை ஞானி, 'நீலாவணனுடைய இலக்கியப் பங்களிப்பைப் பற்றி மட்டுமன்றி ஓரளவுக்குத் தற்கால ஈழத்துத் தமிழ்க்கவிதையிலே பங்களிப்புச் செய்த தமிழ்க் கவிஞர்களுடைய கவிதை விமர்சனமாகவும் அந்த நூல் அமைந்திருக்கிறது' என்று குறிப்பிட்டார். சமகால விமர்சகர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவன அடுத்த தலைமுறையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமா என்பதுதான் கேள்வி. 'இனி ஒரு விதி செய்வோம்' மற்றும் 'வரலாற்றில் வாழ்தல்' என்ற எனது வரலாற்று நூல் ஆகியவற்றையும் வாசித்தறிபாடுதான் என்னுடைய விமர்சனப்பார்வை பற்றியோ அல்லது என்னுடைய விமர்சனப் பங்களிப்புப் பற்றியோ ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன். பதவி உயர்வு என்கிற எலியோட்டத்திலே சதா ஓடிக்கொண்டிருக்கும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகங்களின் தமிழ்த்துறை சார்ந்தவர்களுக்கு, நியாயத்திற்கும் நாணயத்திற்கும் தலைவணங்குவதற்கு நேரம் வாய்க்குமோ, என்னவோ?

ஞானம் : உங்களுடைய விமர்சனப் பார்வை என்ன? விளக்குங்கள்.

இலக்கியம் பற்றிய ஒரு வரைவிலக்கணத்தை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக வகுத்துள்ளோமா? இலக்கை உடையது இலக்கியம் என்றெல்லாம் விழுந்தடித்து அதற்கு விளக்கம் கூறுவது பொருந்தமா? ஆனால் உண்மையாகச் சங்ககாலத்திலேயிருந்து இன்றுவரை வந்துள்ள இலக்கியம் பற்றிய பார்வைகள் பெரிய மாறுபாடுகள் அடைந்து வந்துள்ளன. சங்ககாலத்திலே பாணர்கள் கவிஞர்களாக இருந்தார்கள். அவர்கள் படைப்பாளிகளும். They were creators, performers and entertainers என்று சொன்னேன். இந்தப் பாணர் குலத்தைத் தவிர்ந்த வேறு குலத்தவர்கள் எத்தனை பேர் கவிஞர்களாக வாழ்ந்து பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பது ஆராய்ச்சிக்கு உரியது.

சங்ககால இலக்கியத்தை நாங்கள் பார்க்கும்பொழுது அது வாழ்வியலை ஒட்டியதாக இருந்தது. வாழ்க்கையை 'அகம்', 'புறம்' என்றார்கள். அதைப் பிரதிபலித்தார்கள். ஆனால் சங்கமருவிய காலத்திலே இலக்கியத்தினுடைய

போக்கு முற்றாக மாறியது. அந்த இலக்கியப் போக்குகளிலே தூக்கலாக இருப்பது இரண்டு. ஒன்று இளங்கோ அடிகளுடைய சிலப்பதிகாரம். அது புதிய இலக்கிய வடிவத்திற்கு நுழைவாயில் அமைத்துக் கொடுத்தது என்று கூடச் சொல்லலாம். அடுத்தது திருக்குறள். அறம் சார்ந்த நூல்களின் மகத்தான நுழைவாயில் அது! அப்படி அறம்சார்ந்த நூல்கள் வெளிவர வேண்டும் என்றபொழுது வாழ்க்கையின் இயல்புகள் உணரக்கூடுவது நிறுத்தப்படலாயிற்று. திருக்குறள் இயல்பான வாழ்க்கையைப்பற்றி - ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்கின்பம் கூடி முயங்கப் பெறின் என்பது வாழ்வு அநுபவங்களுக்கு ஏற்றதாக இருந்த போதிலும் கூட - திருக்குறளிலே அறம்சார்ந்த விசாரணைகள் கூடுதலாக இருந்தன. அறத்தை நெறிப்படுத்துதல் இலக்கிய நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது.

பல்லவர் காலத்திலே பக்தி இலக்கியம் என்று சொல்லுகின்றோம். இசைத் தமிழின் மூலம் மக்களுடைய மனங்களிலே பக்திக் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் இலக்கியம் தோன்றியது. அப்பொழுது இலக்கியத்தினுடைய நோக்கம் என்னவாக இருந்தது? சங்ககாலம், சங்கமருவிய காலத்திலிருந்து முற்றாக மாறுபட்ட ஓர் இலக்கிய நோக்கம் தமிழ் இலக்கியத்திலே வந்து பொருந்திற்று! பின்னர் சோழர் காலம் என்று நாங்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலேயும் இலக்கியம் குறித்த நோக்கங்கள் மாறிக்கொண்டே வந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். நிலையாக ஒரேயொரு பார்வையுடன் இலக்கியம் செய்யப்பட்டது இல்லை. அதே நேரத்தில் அனைத்திற்கும் மேற்பட்ட ஓர் உள்ளீடான உண்மை இலக்கியத்திற்கு இருந்தது. அந்த உள்ளீடின் தன்மை என்னவென்றால், மனத்தை மகிழ்விப்பது, மனதுக்கு இதம் தருவது. மனதுக்கு நம்பிக்கை தருவது. அறமோ பக்தியோ அல்லது வாழ்வியலோ எதுவாக இருந்தாலும் மனிதர்களாக வாழும் ஒரு பண்பினை நாங்கள் ஆராதனை செய்யவேண்டுமென்கிற ஒரு விழுமியத்தை நோக்கி மக்களை நகர்த்துவது.

எனவே, இந்த நீதிகளை நோக்கி நகர்த்துவதுதான் இலக்கியம் என்று நான் சொல்வதாக நினைத்து விடவேண்டாம். அவர்கள் உள்ளத்திலே ஒரு கிளர்ச்சியை, கிளர்ச்சி என்பது ஒரு சலனமாக இருக்கலாம், இல்லாவிட்டால் எழுச்சியாக இருக்கலாம், எதுவாக இருந்தபோதிலும், வாழ்க்கையில் ஒரு Positive Approach ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்பதை இலக்கியம் உணர்த்திற்று! முற்போக்கு இலக்கியக்காரர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? தொழிலாளர்களுடைய மேம்பாட்டுக்காக எழுதுவதுதான் இலக்கியம் என்று வரையறுத்து விட்டார்கள்.

‘நீ எதற்காக எழுதுகிறாய்?’ என்று கேட்டால், ‘மனித நேயத்தை முன்னெடுத்துச் செல்ல எழுதுகிறேன்’ என்று பதில் சொல்லலாம். அந்த மனித நேயத்துக்குள் இந்தத் தொழிலாளர்களும் அடங்குவர். ஆனால் தொழிலாளர்கள் வாழ்க, முதலாளிகள் வீழ்க என்ற கோஷத்தை இலக்கியமாக்கும்பொழுது, அது கட்சிப் பிரசாரமாகிவிடுகிறது. பிரசாரமும், பரப்புரையும் தூக்கலாகும்பொழுது, இலக்கிய நயங்களும் நூட்பங்களும் சமரசத்திற்கு உள்ளாகின்றன.

இலக்கியப் படைப்பு நோக்கங்கள் மாறிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதெல்லாம், என்னுடைய விமர்சனப் பார்வைகளும் அதற்கேற்ப மாறுபாடு அடைதல் தவிர்க்க முடியாததாகும். இலக்கியத்திலே Opportunism - சந்தர்ப்பவாதம் - என்று ஒன்று கிடையாது. சந்தர்ப்பவாதம் என்பது அரசியலுக்குப் பொருத்தமான வாதமே தவிர கலை இலக்கியத்திற்கு உடன்பாடானது அல்ல. ஆனால் இலக்கியவாதிகளுள் பதவி உயர்வுகளுக்காகவோ அல்லது பரிசுகளுக்காகவோ தங்கள் நிலைப்பாடுகளைச் சமரசம் செய்துகொள்பவர்கள் நிச்சயமாகச் சந்தர்ப்ப வாதிகள். சந்தர்ப்பவாதிகள் என்பவர்கள் இலட்சியமே அற்றவர்கள். அதே சமயம், மாறாத இலட்சியம் அல்லது மாறாத நோக்கு என்பது மனித வாழ்க்கையில் சாத்தியப்படுவதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. விஞ்ஞானத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும்கூட நான் அடிக்கடி சொல்வேன். நியூட்டனைத் திருத்தினார் ஐன்ஸ்டீன். ஐன்ஸ்டீனை இப்பொழுது தற்கால விஞ்ஞானிகள் திருத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

எனவே, விஞ்ஞான உண்மைகளுக்கூட காலத்துக்குக் காலம் மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. இந்த நிலையில் என்றும் மாறாத கொள்கைகள் என்று இலக்கிய உலகத்திலே பேசப்படுவதும் மெச்சப்படுவதும் அறியாமையின் வெளிப்பாடாகவே இருக்கும். என்னுடைய விமர்சனப்பார்வை எப்பொழுதுமே அன்றைய சூழ்நிலைகளில் உள்ள விழுமியங்களையும், தேவைகளையும், தரங்களையும் மனதில் கொண்டு செய்யப்படுவனவே. அடுத்த கட்டத்திற்குப் பொருந்தமா என்பதைப்பற்றிய அக்கறை எனக்குக் கிடையாது. விமர்சனத் தன்னைத் தீர்க்கதரிசியாக நிவேதித்தல் மகா அயோக்கியத்தனமானது.

ஞானம் : காலத்துக்குக் காலம் ஊடகங்கள் மாறும்பொழுது இலக்கியப் படைப்பு முயற்சிகளில் தாக்கங்கள் நிகழ்கின்றன. அத்தகைய தாக்கங்கள் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

நான் முன்னர் விளக்கியபொழுது என் சிந்தனையின் பின் புலமாக இருந்தது இந்த மாற்றங்கள்தான். ஒரு காலத்தில் பிரசுராவதற்கு வந்த வார்ப்பத்திரிகை களிஞுடைய தேவைகள் என்ன? கல்கி, ஆனந்தவிசுடன், கலைமகள், மணிக்கொடி ஆகிய பத்திரிகைகள் சிறுகதைகளை விரும்பி ஒரு கட்டத்திலே பிரசுரித்தன. அவற்றின் தேவை என்ன? அவை உண்மையில் வாசகர்களை வென்றெடுப்பதற்கு உதவின. ஆரம்பத்திலே வாசகர்களுடைய எண்ணிக்கையாலேதான் ஒரு பத்திரிகைத் தொழில் வளர்ந்தது அல்லது வீழ்ச்சியடைந்தது என்ற நிலையில் அவர்கள் வாசகர்களைக் கவர்ச்சூடியதான நம்பிக்கையில் இந்தச் சிறுகதைகளைப் பிரசுரித்தார்கள். இன்று அவ்வாறு இலக்கியத்தை முன்னெடுத்த பத்திரிகைகளுக்கூட, சினியா நடுகைகளுடைய பாவாடைகள் பற்றியும் தாவணிகள் பற்றியும் கனவு கண்டுகொண்டு வெளிவருவதை நாங்கள் பார்க்கின்றோம்.

காலமாற்றங்களுக்கு ஏற்ப ஒரு கட்டத்திலே இலங்கை வானொலி, இலக்கிய முன்னெடுத்தலுக்குச் செய்த பங்களிப்பு இன்றைய தலைமுறையினருக்குத் தெரியாததாக இருக்கலாம். அந்தக் காலத்தில் நான் நம்புகிறேன் - நாற்பதுகள், ஐம்பதுகள், அறுபதுகள், ஏன் - தொலைக்காட்சி வரும்வரையில், இலக்கியத்தையும் கலைகளையும் முன்னெடுப்பதற்கும் வானொலி மிக உதவியாக இருந்தது. வானொலி சிறுகதைப் போட்டிகள் நடத்தியிருக்கிறது. வானொலி பொங்கல், தீபாவளி போன்ற விழாக்களை முன்னிறுத்திக் கவியரங்கங்கள் நடத்தியிருக்கிறது. நாடகத்திலே கூட சிறந்த நடிகர்களையும் சிறந்த நாடகப்பிரதிகளையும் உருவாக்கக்கூடிய சூழலை அது சகாயித்தது. நாடக வகையில் வானொலி நாடகம் ஒரு தனிவகை என்ற ஓர் எண்ணம் கூட ஒரு காலத்திலே உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. ஏனென்றால், குரலை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு மனக்கண்ணிலே ஒரு நாடகத்தைப் பார்க்கக்கூடிய ஒரு கற்பனாவோகத்துக்குள் இந்த வானொலி நாடகங்கள் நம்மை அழைத்துச் சென்றன.

நாட்டிய நாடகங்கள் என்று சொல்லப்படும் வகை இலங்கையில் முதன்மைப் படுத்துவதற்கு இலங்கை வானொலி ஒரு முக்கியமான காரணமாக இருந்திருக்கிறது என்பது இன்றைய தலைமுறையினர் அறியாத உண்மையாகும். வானொலி வீழ்ந்தபிறகு சின்னத்திரை அல்லது டி.வி.யின் ஆதிக்கம் வந்தது. இன்று டி.விக்கு முன்னால் அயர்ந்து குடம் குடமாகக் கண்ணீர் விடும் தாய்க்குலத்தைப் பற்றிப் பெரிதாகப் பேசுகிறோம். சென்னையில் உள்ள தண்ணீர் பஞ்சம் கண்ணீர் பெருக்கினால் ஈடு செய்யப்படுகிறதோ நான் அறியேன். இவ்வாறு இந்த வானொலி ஒரு கட்டத்திற்கு கலை இலக்கியத்தை முன்னெடுத்தது போல் இப்பொழுது சின்னத்திரை முன்னெடுக்கிறதா என்பது ஒரு கேள்வி. நான் எஸ். பொ. அறிக்கை தயாரித்து அளித்தபோது இந்த வானொலிக்கும் சினிமாவுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் உள்ள உறவுகள் குறித்து விரிவாகவே எழுதியிருக்கிறேன்.

பலர் நினைக்கிறார்கள் சினிமாவினால் இலக்கியம் பழுதாகிறது என்று. அந்த நிலை தமிழ்நாட்டிலே உண்டு. திடீரென்று ஒரு கதாநாயகனும் கதாநாயகியும் டேயட் பாடுகிறார்கள். பின்னால் பன்னிரெண்டு பொம்பிளைகளும் இருபது ஆம்பிளைகளும் திடீரென முளைத்துக் குத்தாட்டம் போடுகிறார்கள். These are fantasies. இது யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு கனவு உலகம். ஆனால் சினிமா என்பது இருளையும் ஒளியையும் ஊடகமாகக் கொண்ட ஒரு Media. அதைக்கொண்டு சொல்லப்படும் இலக்கியத்திற்கு, ஒரு கலைப்படைப்பிற்கு, இயல்பாகவே தனித்தன்மையுண்டு. அந்தத் தனித்தன்மை என்னவென்றால், கனவு காண்பதற்கு இருள் எப்படி அவசியமோ அதே போன்று ஒரு நல்ல சினிமாவைப் படமாளிகையிலிருந்து பார்ப்பதற்கும் இருள் தேவையான அம்சமாகப் புகுந்து கொள்ளுகின்றது.

எனவே, சினிமா ஹோலிலே இருந்து ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்ப்பதற்கும் ஒரு கனவு காண்பதற்குமிடையே ஓர் ஒற்றுமையை நாங்கள் பார்க்கலாம். இந்த ஒற்றுமையின் காரணமாகத்தான் சினிமாவுக்கான கதைகள் தனித்தன்மையுடையனவாக அமைகின்றன. இவற்றை மனம்கொள்ளாது, சினிமாவும் ஒரு சக்தி மிக்க ஊடகம் என்பதை அறியாது, அந்தச் சினிமா ஊடகத்திற்கு ஏற்ப கலைப் படைப்பு மாற்றம் அடைகிறது என்பதை உணராமல், நாங்கள் எழுதியும் பேசியும் வந்துள்ளோம்.

இந்த Media மாற்றங்கள் தற்காலிகமானவை என்று நாங்கள் கொள்ள முடியாது. இந்த ஊடகங்களின் மாற்றங்கள் எந்த அளவுக்கு இலக்கியத்தைப் பாதிக்கும் என்பது எவராலும் எதிர்வு கூறமுடியாது இருக்கிறது. 90-களின் ஆரம்பத்தில் அவுஸ்திரேலியாவில் நான் வாழ்ந்த காலகட்டங்களிலே டி.வி. வந்துவிட்டது. கம்ப்யூட்டர் வந்துவிட்டது. பின்னர் வெப்சைட் வந்தது. 'நூல்கள் வாசிக்கும் அவசியம் இல்லாமல் போய்விட்டது. மேலை நாடுகளிலே உள்ள வாழ்க்கை முறையிலே நூல்களைப் பாதுகாத்து வைப்பதற்கு இடமேயில்லை. தகவல்களுக்கு கம்ப்யூட்டர் முன்னால் அமர்ந்தால் போதும். எனவே, நூல்கள் வாங்குவதும் அச்சிடுவதும் அவசியமற்றதாகிவிடும்' என்று என் செவிபடவே புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களிலே பேசினார்கள்.

ஆனால் பத்து வருஷங்களின் பின்னால் இன்று அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள மிக முன்னணிக் கடைகளுக்குச் சென்றாலும் முன்னிலும் பார்க்க இன்று அதிகமாக நூல்கள் விற்பனையாகின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல், தமிழிலுங் கூட ஒரு பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரசுரமான நூல்களிலும் பார்க்க இப்பொழுது பிரசுரமாகக்கூடியவை வடிவமைப்பிலும், கட்டமைப்பிலும் மிகவும் முன்னேறியவையாக இருக்கின்றன. நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்றால், ஊடகங்கள் மாறும்பொழுது இலக்கும், படைப்பின் உள்ளடக்கத்திலேயும் நோக்கத்திலேயும் மாறுதல்கள் ஏற்படுதல் தவிர்க்க முடியாததாகும். இந்த மாற்றங்கள் அனைத்தும் இலக்கிய வரலாறு எழுதும்பொழுது தவறாது பதிவு செய்யப்படுதல் வேண்டும்.

ஞானம் : வெகுஜன ஊடகங்களின் முனைப்புகளுக்கு அல்லது தாக்கங்களுக்கு எதிராக ஒரு Serious Writer எவ்வாறு தனது படைப்புகளை முன் வைக்கவேண்டும்?

இந்தக் கேள்விக்கு ஓரளவு இன்றைய தலைமுறைக்கு முந்திய மூத்த தலைமுறையாக வாழ்ந்த பலர் சரியான விடை தந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் எனக்குப் படுகிறது. சரஸ்வதி என்னும் சிறு பத்திரிகையின் மூலம் அறிமுகமான ஜெயகாந்தன், திணைணி கதிர், அதற்குப்பின்னர் ஆனந்தவிகடன் ஆகிய வெகுஜனப் பத்திரிகைகளின் பிரசுர களங்களைப் பயன்படுத்தி தன்னுடைய

படைப்புகளைப் பிரசுரித்தார். அல்வாறுதான் தி. ஜானகிராமன் என்ற படைப்பாளி, அம்மா வந்தாள் போன்ற அற்புத நாவலைப் படைத்த படைப்பாளி, தமது நாவல்களை அதிக சமரசமின்றி 'கல்கி' போன்ற வெகுஜனப் பத்திரிகையிலே எழுதினார். லா. ச. ராமாமிருதம் கூட தன்னுடைய படைப்பு ஓர்மங்களை எவ்வகையிலும் இழக்காமல் நிலைத்துள்ளார். எனவே, இலக்கியத்தை, அதன் சிறப்பை, வருவாய்க்கான கருவியாக மட்டுமே பயன்படுத்தாத படைப்பாளி ஒருவன், அவன் உண்மையிலேயே தரமான இலக்கியத்தைப் படைத்துக் கொடுப்பானேயானால், அவனுக்கு ஒரு வாசக வட்டமும் ஒரு ரசிகர் வட்டமும் இருக்கச் செய்யும்.

சினிமாகூட மிகப்பெரும் பணத்தை முதலீடு செய்து பணம் சம்பாதிக்கும் ஒரு Business ஆக மாறிவிட்டது. எனவே, சினிமா தனது ஆரம்பகாலத்து படைப்பு கலைத்தன்மையை இழந்துவிட்டது என்ற ஒரு குற்றச்சாட்டு முன் வைக்கப்படுகிறது. இத்தாலியிலோ அல்லது லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலேயோ வேறு பல சினிமாக்களை நாங்கள் பார்த்திருந்தால் இந்தக் குற்றச்சாட்டு அடிபட்டுப்போகும். நாங்கள் Hollywoodஐ மட்டும் வைத்துக்கொண்டு பொதுமைகளைச் சொல்லுகிறோம். Hollywoodஇல் கூட இந்த நிலைமை மாறி ஒரு Parallel சினிமா என்ற சிந்தனை உருவாகி வெற்றி பெற்றுள்ளது. எனவே, ஆரோக்கியமான தமிழ்ப் படைப்பாளி வெகுஜனப் பத்திரிகைகளின் வியாபார உத்திகளில் செத்துப் போனவர்களை விடுத்து, மற்றவர்களுக்கு Parallel ஆன ஒரு வாசக கூட்டமும் உண்டு; அவர்கள் தரமான நேர்மையான இலக்கியப் படைப்புகளை அவாவி நிற்கின்றார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் படைப்பை அணுகவேண்டும். இந்த அளவில் தமிழ்நாட்டிலே இன்றும் ஓரளவில் serious எழுத்துகளும் பிரசுரமாகின்றன என்பது என்னுடைய அவதானிப்பு.

சினிமாக் கவிஞர் என்று பெரும் புகழ் படைத்த வைரமுத்து ஒரு பக்கத்தில் இருக்க, மற்ற பக்கத்திலே சமரசம் செய்யாது புதிய உச்சங்களுக்கு கவிதையை எடுத்துச் செல்லக்கூடிய பழமலய, இன்குலப் போன்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களை நாங்கள் Serious Writers என்ற வகையிலேதான் மதிக்கிறோம். அதேபோன்றதான் பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர், அனூராதா ரமணன், மற்றும் ஆயிரம் நாவல்கள் எழுதிய ராஜேஷ்குமார் போன்றவர்கள் பத்திரிகைகள் என்கிற மீடியா எதைக் கேட்கிறதோ அதை அள்ளிக் கொடுப்பவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதே சமயம் இலக்கியத்தை serious ஆக நேசித்து அதை ஒரு கலைப்படைப்பாக முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு அழுங்குப் பிடியான உறுதிப்பாட்டுடன் வாழும் எழுத்தாளர்களும் உள். ஜெயமோகனிடம் எனக்கு ஆயிரம் விமர்சனங்கள் உண்டு. அவருடைய Magical Realism ஆகிய சித்து விளையாட்டுக்கள் பற்றி எனக்கு விமர்சனங்கள் உண்டு. ஆனாலும் இளைய

தலைமுறையிலே ஜெயமோகன் Serious ஆன எழுத்து எவ்வாறு மேற்கொள்ளப் படலாம் என்பதற்கு சாட்சியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்கிற மரியாதை எனக்கு அவரிடம் உண்டு. இலங்கையில் Serious எழுத்தை நேசித்து, Serious ஆன எழுத்துக்களை முன்வைக்கும் சூழல் இப்பொழுது வன்னி தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளில் இல்லை என்றே நான் கருதுகிறேன்.

ஞானம் : இந்த Serious ஆன எழுத்துக்கும் வெகுஜனப் பத்திரிகைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கின்ற வகையான படைப்புகளுக்கும் என்ன வித்தியாசத்தை நீங்கள் காண்கிறீர்கள்?

வெகுஜனப் பத்திரிகைகள் என்பது என்ன? இது முதல் கேள்வி. காரணம், இப்பொழுது இந்தியாவில் குழுதமும் ஆனந்தவிகடன்மும் விற்பனையில் முன்னணியில் நிற்கின்றபோதிலும், வெகுஜனப் பத்திரிகைகளாகப் பெரிதும் பரபரப்பாக வாசிக்கப்படும் பத்திரிகைகளை நாங்கள் எடுத்துக்கொண்டால் அவை குழுதம் ரிப்போர்ட்டர், ஜவனியர் விகடன், நக்கீரன் போன்ற பத்திரிகைகள் தான். இவற்றுடன் சில வேளைகளிலே தினத்தந்தி, மாலை முரசு ஆகிய பத்திரிகைகளிலே இருந்து வரும் தேவி, ராணி ஆகிய பத்திரிகைகளும் சேர்ந்து கொள்ளுகின்றன. இந்தப் பத்திரிகைகள் என்றைக்கும் தாங்கள் இலக்கியத்தை அல்லது கலைகளை முன்னெடுத்துக்கொள்வோம் என்று பிரகடனப்படுத்தவில்லை. அவர்கள் தங்களை Investigative Journalism, அது, இது போன்றவற்றில் ஈடுபடுவதாகக் கதை விடுகின்றன. மற்றும்படி பழைய சில வாசகர் கூட்டத்தையும் இணைத்துக்கொண்டு புதிய வாசகர்களைத் திரட்டும் முகமாக ஆனந்தவிகடன், குழுதம் ஆகிய இரண்டு சஞ்சிகைகளும் பல இலக்கியத்தரமற்ற 'குல்மால்' வேலைகள் செய்து, வணிகரீதியான வெற்றியைச் சாதிக்கின்றன. குங்குமத்தின் வெற்றி இலவச இணைப்பு களைச் சார்ந்து நிற்கின்றது.

அந்தப் பத்திரிகைகளின் நோக்கங்களைப் பிரீதி செய்ய எழுதுபவர்களை நாங்கள் Serious Writers என்ற வகைக்குள் சேர்க்கக்கூடாது. Mega Writers, Star Writers என்பவர்கள் இந்த வெகுஜனப் பத்திரிகைகளின் தேவையை உணர்ந்து எழுதுபவர்கள். அவர்களுள் மன்னாதிமன்னன் கஜாதா எனலாம். ஒரு காலத்திலே நான் முற்போக்கு இலக்கியக்காரர்களுடன் மாறுபட்டிருந்த பொழுது என்னை அவர்கள் உருபவாதி என்று சாடினார்கள். உருபவாதி என்று சாடுவதற்குப் பிரதான காரணம், The Individuality of the writer, ஒரு எழுத்தாளனுடைய தனித்துவ ஆளுமை பிரதிபலிக்கப்படவேண்டும் என்று நான் கூறினேன். ஆனால் அவர்கள் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்லக்கூடிய பிரசாரக் கதைகள் தயாரிப்பதுதான் முற்போக்கு இலக்கியம் என்று மறைமுகமாக வாதாடினார்கள். அவர்கள் ஒரு மாதிரியான

ஒரு அச்சுக்குள், ஒரே மாதிரியான பிரதிகளை எடுக்க முயன்றார்கள். It was production - தயாரிப்பு. கடைசியிலே தொழிலாளியினுடைய ஏக்கப்பார்வை, கண்ணீர், அந்த முதலாளியைச் சுட்டெரிப்பது இலைபோன்ற பிரசாரங்களுடன் இந்தக் கதைகள் தயாரிக்கப்பட்டன. இப்படித் தயாரிக்கப்படும் கதைகளிலே அல்லது இலக்கியங்களிலே படைப்பாளியின் தனித்துவம் தகைவதற்கு வாய்ப்பே இல்லை.

‘ஒரு கதை எழுதியனுப்பு தீபாவளி மலருக்கு, பொங்கல் மலருக்கு’ என்று பழம்பெரும் எழுத்தாளரைக் கேட்டவுடன் அவர் ஒரே அமர்வில் அமர்ந்து அதற்கான கதையை எழுதி, அதற்குச் சன்மானமாக வரும் செக்கை அநுபவிக்கின்றார். என்னுடைய அநுபவத்திலிருந்து இலக்கியம் என்பது அப்படி ஒரு கூடிதம் கிடைத்தவுடன் சரந்துகொண்டு ஓடக்கூடிய ஒரு பண்டமாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு ஹோட்டலில் போய் 60 வடை, 30 போண்டா தேநீர் விருந்துக்கு தேவை என ஆர்டர் பண்ணியவுடன், அந்தக் கடையில் கடலை இருக்கிறது, மாவு இருக்கிறது; அவற்றை வைத்துக்கொண்டு செய்து கொடுப்பது போல இலக்கியம் வருமா? எப்படி அதனை அந்தத் தேவைக்கும் அந்தக் காலக் கெடுவுக்கும் இடையில் எழுதிக் கொடுக்கமுடியும்? இந்த வித்தை எனக்குத் தெரியாது சாமி!

ஓர் எழுத்தாளனிடம் நல்லதொரு படைப்பு அவனுடைய உள்ளத்திலே நீண்ட பல காலமாக உறங்கி, கருவற்று, கனிந்து பிறக்கும். உண்மையான சிறந்த படைப்புகள் அந்தப் படைப்புகள் நியமித்த வேளைகளிலேதான் பிரசவமாகும் என்பது என் அநுபவம். எவ்வாறு குழந்தை கருவற்று, மாதக்கணக்கில் சுர்ப்ப்பையில் வளர்ந்து, இனியும் தாங்கமுடியாது என்கிற அவஸ்தையிலே பிறக்கிறதோ, அதுபோல, இந்த உவகையை serious ஆன படைப்புக்குப் பொருத்தலாம். அந்தப் படைப்பு நிகழ்வதற்கு ஊக்குவிப்புத் தொகைகள் ஒரு பொருட்டு அல்ல. உண்மையான படைப்பாளியினுடைய சிறந்த சன்மானம் என்னவென்றால், அந்த இலக்கியப் படைப்பைப் படைத்த பின்னர் கிடைக்கக் கூடிய திருப்தி. அந்தத் திருப்தி, ஆனந்தம் அன்றேல் பரம பரவசம்! The Bliss - Supreme Bliss என்று சொல்லலாம். இன்னொரு வழியிலே சொல்வதானால் சொர்க்க அநுபவம்! இந்த ஆனந்தம் வார்த்தைகளின் பிடிமானத்திற்குள் சிக்குப்பட மாட்டாது. இந்த ஆனந்தத்தை - சிலிர்ப்பைச் சன்மானமாகக் கொண்டு எழுத்து ஊழியம் பயில்பவன் நிச்சயமாக Serious Writer ஆக உயர்வான்.

15. சிறந்த இலக்கியப் படைப்பு

ஞானம் : நீங்கள் அதிகமாக எழுதும் எழுத்தாளர்களைச் சாடுவது போன்று பேசுகிறீர்கள். இதைப்பற்றிச் சற்று விளிவாகக் கூறுங்கள்.

அதிகம் எழுதுவது என்பது என்ன? அதிகமாகப் பிரசுரிக்கக் கூடிய பிரசுர களங்கள் இருக்கின்றன. கதைகள் கேட்கிறார்கள். மாதம் ஒரு நாவல் வெளியிடும் சிறு பத்திரிகை நிறுவனங்கள் நாவல்கள் கேட்கின்றன. அவற்றை எழுதிக் கொடுத்து, தன்னுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக எழுதும் எண்ணிக்கையை வைத்துக்கொண்டு ஒரு எழுத்தாளனுடைய தரத்தை நிர்ணயிக்கக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய நிலைப்பாடு. ஆயிரம் நாவல்கள் எழுதிய சாதனையைப் படைத்துள்ள ராஜேஷ்குமாரை நீங்கள் தமிழின் தலைசிறந்த எழுத்தாளன் என்று கொண்டாடுவீர்களா? பாரதியாருடைய கவிதைகள் அனைத்துமே எத்தனை பக்கங்களிலே பிரசுரமாகும்? ஆனால் அந்தப் பக்கங்களிலே அமைந்த அந்தக் கவிதைகளிலே காணக்கூடிய வீச்சு, புதுமை, அற்புதம், கற்பனை, சிந்தனைச் செறிவு, வார்த்தைகளின் ஆளுமை வேறு கவிஞர்களிலே கிடைப்பதில்லை. இந்த எண்ணிக்கையினால் ஓர் எழுத்துக்குத் தரமும் மகத்துவமும் வந்து சேருகின்றது என்பதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது.

அதேபோன்று புதுமைப்பித்தனிலும் பார்க்க அதிகமான கதைகள் எழுதிய எத்தனையோ எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த எழுத்தாளர்களுடைய அத்தனை கதைகளுக்கும் புதுமைப்பித்தனுடைய சில கதைகளில் மட்டுமே காணக்கூடிய வீச்சு இல்லாமல் போவதற்குக் காரணம் என்ன? எந்தத் துறையிலும் வித்துவமும் தரமும் சிறப்பும் எண்ணிக்கையினால் நிர்ணயிக்கப்படுவதில்லை என்பதை இலக்கியப் படைப்பாளிகளும் உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். நிறையப் படைத்தவர்களின் படைப்புகளிலேகூட எத்தனையோ படைப்புகள் சோடையோனதாக அமையும். உதாரணமாக, தி. ஜானகிராமனுடைய எத்தனையோ சிறுகதைகள். தமிழில் முயலப்பட்ட தமிழ் நாவல்களிலே என்றென்றும் தி. ஜானகிராமனுடைய 'அம்மா வந்தாள்' என்ற நாவலுக்கு ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். ஆனால் அதேபோன்ற தரத்திற்கு அவருடைய மற்றைய படைப்புகள் உயர்ந்து நிற்கவில்லை. நளபாகம், மர்ப்பசு ஆகிய நாவல்கள் இலக்கியத்தரத்தில் வெற்றி சாதிக்கவில்லை.

பாரதியாருடைய பாடல்களிலேகூட எல்லாம் அற்புதம் என்ற உச்சத்தை அடைய வில்லை. சிலசில தேவைகளுக்காக, தேசியத் தேவைகளுக்காக மக்களுடைய உணர்ச்சிகளைத் தட்டி எழுப்பவேண்டுமென்ற ஆவேசங்களுக்காக எழுதப் பட்டனவும் இருக்கின்றன. அவை உண்மைபாக பாரதியினுடைய ஆத்ம

சுத்தியான படைப்புக்களா, அன்றேல் அன்றைய சமூகநிலையில் தான் உயிர்ப்புள்ள ஒரு சாட்சியாக வாழுகின்றேன் என்ற பதிவுகளா என்பதும் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய ஒன்று. கூட்டிக் கழித்து பிரித்துப் பார்த்தால் என்னைப் பொறுத்தமட்டிலே மிகச்சிறந்த படைப்பாளி என்பவன் ஒருசில படைப்புகளினால் மட்டுமே உயர்ந்த படைப்பாளியாக, இலக்கிய வானாக உயர்ந்து விடுகிறான் என்றே நான் நம்புகிறேன். எனக்கு அந்த விதத்தில் ஆதர்சமாக அமைந்து இன்றும் வழிகாட்டிக்கொண்டு இருப்பவர் ஆங்கில நாவல் இலக்கிய மேதை James Joyce. முழு சாமுத்திரிகா இலட்சணங்களும் பொருந்தியதான ஒரு படைப்பு என்று எடுத்துக்கொண்டால் அது எப்படிச் சம்பவிக்கின்றது? ஏனைய படைப்புகள் எல்லாம் அந்தத் தனித்துவமான படைப்பைப் படைப்பதற்கான ஒரு பயிற்சி என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

எத்தனை பேருக்கு ஒலிம்பிக் விளையாட்டிலே தங்கப் பதக்கம் பெறுவது இலக்கு. இந்தத் தங்கம் பெறுவதற்கான முயற்சி நூறு மீற்றர் ஓட்டத்திலே ஒரு நிமிஷத்துக்குள் ஓடி முடிக்கும் சாதனை. இந்த ஒரு நிமிடத்துக்குள் ஓடக்கூடிய சாதனையை அந்த ஒரு ஓட்டக்காரன் தன்னுடைய வாழ்க்கையில் எத்தனைமுறை சாதிக்கின்றான்? மற்ற அனைத்து முறைகளிலும் இந்த ஒரு நிமிடத்துக்குள் ஓடி முடிக்கக்கூடிய அந்தத் திறனைப் பெற்றெடுப்பதற்கான பயிற்சி. அதேபோன்றுதான் படைப்பு இலக்கியக்காரன் அந்த உச்சமான படைப்பைப் படைத்தெடுப்பதற்கு நீண்டகாலமான ஒரு பயிற்சியாகவே மற்றைய படைப்புகளும் எழுத்துக்களும் அமைகின்றன. எனவே, ஆகச்சிறந்த படைப்பினை எழுதுவதல்ல; அதனைப் படைக்க நடத்தப்படும் பயணம் என்ற பிரக்ஞையுடன், என்ற சேதநையுடன், என்ற நம்பிக்கையுடன் ஒரு உண்மையான எழுத்து ஊழியன் தன்னுடைய எழுத்தை முனைந்து முன்னெடுத்துச் செல்லுகின்றான். அத்தகைய ஒரு எழுத்தாளனே காலத்தை வென்று வாழும் சக்தியை வசப்படுத்தியவனாவான்.

இன்னொரு குறிப்பையும் நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஓர் எழுத்தாளன் தான் எழுதியது எல்லாம் அற்புதம், அவை அனைத்துமே அச்சில் ஏறவேண்டும் என்று ஆசைப்படக்கூடாது. என்னுடைய நீண்ட எழுத்து அநுபவத்திலே நான் எழுதிய எழுத்துக்கள் பல, பல சிறுகதைகள் உட்பட குப்பைத்தொட்டிக் குள் கடைசியப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலும் ஒரு கதையை எழுதியவுடன் ஒரு Fileல் போட்டு மறந்துவிடுவதும் உண்டு. பிரசுரத்திற்கு அனுப்புவதில் அவசரங் காட்டுவது கிடையாது. பிறகு ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே இவ்வாறான ஒரு கதை எழுதினேன் என்கிற ஞாபகம் வரும்பொழுது அந்தக் கதையைத் திருப்பி எடுத்து வாசித்துப் பார்ப்பேன். எனக்கே அந்தக் கதையில் ரஸனை ஏற்படா விட்டால் அந்தக் கதையைக் கிழித்தெறியத் தயங்கியது கிடையாது.

எனவே, இந்த எழுத்துப் பயிற்சி என்பது பிரசுரம் ஆகவேண்டும் என்பதை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டதல்ல. பிரசுரம் ஆகாமலும் இருக்கலாம்.

ஆனால், பயிற்சி தொடருதல் வேண்டும். இன்னொரு கடமையும் உண்மையான Serious எழுத்தாளனுக்கு உள்ளது. இந்தக் குறிப்பை பெர்னாட்ஷாவிடம் இருந்து நாம் இரவல் வாங்கிக் கொள்ளலாம். அவர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்திலே 'இந்தக் கடிதம் நீண்டதாக இருப்பதற்கு மன்னிக்கவேண்டும். காரணம், சுருக்கி எழுதுவதற்கு எனக்கு நேரம் தோதுப்படவில்லை' என்று குறிப்பிட்டார். எனவே, பல பக்கங்களிலே அமைந்த படைப்புக்களை சிற்பி ஒரு சிலையைச் செதுக்கி எடுக்கும்பொழுது மேலதிகமான ஒவ்வொரு துணிக்கைக் கல்லையும் செதுக்கி எறிந்துவிடுவது போல, அவன் அந்த இலக்கியப் படைப்புகளிலே உள்ள ஊளைச் சதைகளையும் தேவையற்ற விஷயங்களையும் தூக்கி எறிந்து விடவேண்டும். Good literature is always re-written. மீண்டும் எழுதுதல் முக்கியம். Computer இல் அமர்ந்து, compose செய்யும் வித்தகர்கள் வியாபாரிகள். அவர்களுடைய பிழைப்பு அவர்கள் பாடு!

ஒரு எழுத்தாளர் சென்னையிலே இருக்கிறார். அவர் எனது நண்பர். அவர் கம்ப்யூட்டர் முன் அமர்ந்து தட்டினால், வெகுஜனப் பத்திரிகைகள் ஆவலாதிப்படும் படைப்புகள் பிறந்துவிடுகின்றனவாம்! அவருடைய அவ்வாறான ஒரு படைப்பு சாகஸமும் நிபுணத்துவமும் வாழ்க! என்னால் இத்தகைய வித்தைகள் செய்யமுடிவதில்லை. It is impossible. Sometimes I have to sleep with what I've written. சில படைப்புகளில் ஈடுபட்டிருந்தபொழுது, இரவும் பகலும், சில சமயம் தூக்கத்திலும் கூட அந்தப் படைப்பைப் பற்றிய நினைவுகள் சடைத்துக் கிடக்கும். காலையில் எழும்பும்பொழுது அந்தப் படைப்பில், கல்லி எடுக்கப்படக் கூடிய கூறுகளைப்பற்றிய நினைவுகளுடன் எழும்பி மீள எழுதியிருக்கிறேன். அது தியானம். அது ஒரு பக்தி. கூற்றற பக்தி. வேறெந்தப் பராக்குகளும் அவனுடைய அந்தப் படைப்பு ஒர்மத்தையும் உந்துதலையும் சிதைக்கமுடியாது. அப்படிப்பட்ட பக்குவங்கள் தோன்றுதல் வேண்டும். எழுத்தில் அதே பக்குவத்தை வசப்படுத்தாதவர்களைப் பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை சொல்வார், அபக்குவர் என்று. இந்த அபக்குவர்கள் எத்தகைய விண்ணங்கள் செய்தாலும் காலத்தை எதிர்த்து நிற்கமாட்டார்கள்.

ஞானம் : திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்திலும் நீங்கள் சிலகாலம் பணி புரிந்ததாக அறிகிறோம். அந்த அனுபவங்களைக் கூறுங்கள்.

திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்திலே நான் பிரதி மதிப்பீட்டுக் குழு உறுப்பினராகச் சிலகாலமும், பின்னர் அந்தக் குழுவின் தலைவராகவும் பணியாற்றியது மிகவும் பயனுள்ள அநுபவமாக வாய்த்தது. இலங்கை திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது தென்னிந்திய சினிமாவின் ஆதிக்கத்திலிருந்து சிங்கள சினிமாவை மீட்டெடுத்து தேசிய நலங்களைப் பாதுகாக்கவும், சிறிலங்காவுக்கே உரித்தான சினிமா கலாசாரம் ஒன்றினைத் தோற்றுவிக்கவும் என்று அரசு

தெளிவாக அறிவித்திருந்தது. இவை வெளியிற் பரப்புரை செய்யப்பட்ட காரணங்கள். அந்தக் காலகட்டத்திலே சிங்கள சினிமா தயாரிப்பையும், இலங்கையின் சினிமா தயாரிப்பு மூலதனங்களையும் வளங்களையும் குறிப்பிட்ட சில யாழ்ப்பாணத் தமிழ் முதலாளிகள் தங்கள் வசம் வைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் பிடியில் இருந்து விடுதலை பெற்றால்தான் தேசிய அடையாளம் உள்ள ஒரு சினிமா உருவாகும் என்று சினிமாத் கலைஞர்கள் சிங்கள அரசியல்வாதிகளை நம்ப வைத்தார்கள். உட்கழியாக இருந்த இக்காரணங்கள் வெளியிற் சொல்லப்படவில்லை. திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் சிங்கள சினிமாவை முன்னெடுப்பதில் கணிசமான வெற்றியைச் சாதித்தது.

நெல்லுக்கு இறைக்கும் நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம் என்பது போல, கலை - இலக்கிய விவசாரங்களிலே சிங்களமொழி மூலம் முன்னெடுக்கப்பட்ட சில செயற்பாடுகள் தமிழ் மொழிக்கும் சகாயமாக அமைந்தன என்பதும் வாஸ்தவம். ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலம், மற்றும் கலைக்கழகத்தின் தமிழ் நாடகக்குழு ஆகியன தமிழ்மொழி பயின்ற எழுத்தாளர் களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் ஊக்கங் கொடுத்தன. இவற்றைச் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் உணர்ந்துமிருந்தனர். எனவே, திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் அமைக்கப்பட்டபொழுது உள்ளூரின் தமிழ்ச் சினிமாவும் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோஷத்தையும் அரசு உபகோஷமாக வைத்தது. இதற்குப் பிரதான காரணம் தென்னிந்தியாவிலிருந்து எம். ஜி. ஆர். படங்களும் சிவாஜி படங்களும் இலங்கைக்கு வந்து வசூலில் சாதனைகள் படைத்து சிங்கள சினிமாவைத் தலையெடுக்க முடியாமல் செய்தன.

எனவே, இந்தத் தென்னிந்தியப் படங்களின் ஆதிக்கத்தைக் குறைப்பதற்கு வழியைத் தேடியபொழுது, உள்ளூர் தமிழ்ச் சினிமாவை ஊக்குவித்தலும் ஒரு வழி என உணரப்பட்டது. அவ்வாறு ஊக்குவிப்பதன்மூலம் உள்ளூர் சினிமா இரசிகர்கள், தமிழ் தேசியம் காரணமாக, தமிழ்நாட்டுச் சினிமாவுக்கு எதிரான ஒரு மனப்பான்மையை வளர்த்துக் கொள்வார்கள் எனவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆட்சியை ஆதரித்த சினிமாத் கலைஞர்களைப் பிரீதிசெய்யும் நோக்கமும் இருந்தது. சிக்கல்கள் நிறைந்த ஒரு சிந்தனைப் பின்னணியிலேதான் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் நிறுவப்பட்டது. இது சிறிமாவோ ஆட்சிக் காலத்திலேதான் நிகழ்ந்தது.

பின்னர் ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா தலைவராக, அதிபராக வந்தபொழுது, சோஷலிசக் கருத்துடன் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் பெரும் பதவிகளைச் சுகித்த மார்க்சிய சார்பினரை நீக்கி, தன் கட்சிக்குச் சார்பானவர்களைக் கூட்டுத்தாபனத்தின் பதவிகளுக்குக் கொண்டு வந்தார். இந்த Reorganization நடந்தபொழுது, பிரதி மதிப்பீட்டுக்குழு ஒன்று சிங்களமொழிக்கு அமைக்கப் பட்டுள்ளதைப் போலவே, உள்ளூர் தமிழ் சினிமாவை ஊக்குவிப்பதற்காக

தமிழிலும் ஒரு பிரதி மதிப்பீட்டுக்குழு உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும் எனச் சிபாரிசு செய்யப்பட்டது. அந்தக் குழுவிலே என்னை ஒரு உறுப்பினராக நியமனம் செய்வதற்கு மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த தமிழ் பேசும் எட்வோட் என்ற ஒரு சிங்களப் பிரமுகர் காரணராய் இருந்தார். அவர் வாழைச்சேனை காகிதத் தொழிற்சாலையின் புதிய தலைவராக நியமனம் பெற்றிருந்தார். திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தலைவராகப் புதிதாக நியமிக்கப்பட்ட மாரசிங்கவுடன் அவருக்குத் தொடர்பு இருந்தது. தமிழ்ப் பிரதி மதிப்பீட்டுக்குழு உருவாக்கப்பட்ட பொழுது, அதில் மட்டக்களப்பு நலன்களைப் பேணுவதற்கு ஒருவர் நியமிக்கப் பட வேண்டும் என்றும், அதற்கு ஏற்ற ஒருவர் நான்தான் என்றும் அவர் சிபாரிசு செய்திருந்த காரணத்தினாலேதான் நான் அதன் உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டேன்.

நான் அதன் உறுப்பினராக இருந்த காலத்தில் மாரசிங்க விலகி அன்றன் விக்ரமசிங்க என்பவர் தலைவராக வந்தார். இவர் அமெரிக்காவிலே குடியேறிய ஒரு தொழிலதிபர். அவரும் ஜே. ஆருடைய உடன்பிறந்த தம்பியும் ஒரே சுவர் பிரித்த அடுத்த அடுத்த வீடுகளிலே வாழ்ந்தவர்கள். ஜே. ஆர். ஜெயவர்த் தனாவின் குடும்ப நண்பர். பழகுவதற்கு இனியவர். என்மீது மிகுந்த மரியாதை வைத்துப் பழகினார். நான் தமிழ் சினிமா பற்றிய ஞானமுள்ளவன் என்பதையும் சிங்கள - தமிழ் சினிமா முயற்சிகளுக்கிடையில் ஒரு புரிந்துணர்வை ஏற்படுத்தும் ஒரு சக்தியாகத் திகழ்வதையும் அவர் விளங்கிக்கொண்டார். இதன் காரணமாக என்னை பிரதி மதிப்பீட்டுக் குழுத் தலைவராக அல்லாமல், இயக்குநர் சபை உறுப்பினராக மாற்றவேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்தார்.

இந்தச் சிபாரிசு பரிசீலனை செய்யப்படும் கட்டத்திலே, ஒரு காலத்தில் கைலாசபதி, சிவத்தம்பி அவர்களுடைய அணி சோசலிச அரசாங்கங்கள் இருந்தபோது செய்ததுபோலவே, யூ. என். பி. அரசியல்வாதிகளுக்குக் காவுடி எடுத்துக்கொண்டிருந்த கலாநிதி ஆ. கந்தையாவின் தூண்டுதலில் நான் ஒரு கம்ப்யூனிஸ்ட் என்று பல காரணங்களைச் சோடித்து என்னை அந்த இயக்குநர் சபைக்கு நியமனம் செய்யக்கூடாது என்று ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்த னாவின் மனநிலையை மாற்றினார்கள். நான் அதனுடைய இயக்குநர் சபையின் அங்கத்தவனாக வரமுடியவில்லை. ஆனால் ஒரு தமிழரைக் கட்டாயம் போட வேண்டும் என விக்ரமசிங்க வற்புறுத்தினதால் எனக்கு பதிலாக நாவற் குழியூர் நடராசாவை நியமிக்க ஏற்பாடு செய்தார். நான் நியமனம் பெறாதது அவருக்கு நிரம்பிய வருத்தத்தை அளித்தது.

இதிலே பதிவாகக்கூடிய உண்மை என்னவென்றால், விக்ரமசிங்கவுக்கும் எனக்கும் இருந்த நல்லுறவின் காரணமாகத்தான் முதன்முதலாக இலங்கைத் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்திலே ஒரு தமிழன் இயக்குநர் சபையில் நியமனம் பெற்றான் என்பது. தமிழில் திரைப்படம் எடுப்பதற்கு திரைப்படப் பிரதிகளை

நாங்கள் மதிப்பீடு செய்து, A, B, C என்ற தரங்களை வழங்கலாம், அன்றேல் நிராகரிக்கலாம். A Gradeஇலே நாங்கள் சிபாரிசு செய்யும் பிரதியைத் தயாரிப்பதற்கு, அந்தப் பிரதியைச் சமர்ப்பித்தவருக்கு அன்றேல் அவருடைய பிரதியைத் தயாரிக்க விரும்புவார்களுக்கு நூறு சதவீதமான கடன்வசதி கொடுப்பதற்கான திட்டங்களும் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. பல பிரதிகள் வந்தன. பெரும்பாலான பிரதிகள் இலங்கை மண்ணிலே கதைகள் நடப்பதான நம்பகத்தன்மையைக் கொண்டிருக்கவில்லை. மேலும், சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பிரதிகள் பலவும் தென்னிந்திய சினிமாவின் தாக்கத்தைப் பிரதிபலித்தன.

இன்னொரு விஷயத்தை இந்தக் கட்டத்திலே நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். பொன்மணி என்ற திரைப்படத்தை மிகுந்த எதிர்பார்ப்புகளுடன் முற்போக்கு இலக்கிய வட்டத்தின் உச்சக் கலைஞர்களும், கைலாசபதியின் தலைமையில் இயங்கிய யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் புத்திஜீவிகளும் இணைந்து உருவாக்கினார்கள். இதனைக் காவலூர் இராஜதரை தயாரித்திருந்தார். சிங்கள தொழில் நுட்ப வல்லுனர்களும் அதிலே உழைத்திருந்தார்கள்.

‘பொன்மணி’ தோல்வியைத் தழுவி, மிகுந்த ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. அதன் மூலம் ஒன்று தெளிவாக உணரப்பட்டது. சிங்கள சினிமா ஆதரித்து முன்னெடுத்த கலாசாரம், இலங்கையில் தமிழ்ப்படங்கள் தயாரிப்புக்குத் தோதுப்பட மாட்டாது என்பது தெளிவாக நிரூபணமாயிற்று.

எனவே, எங்களுக்கு பாக்கு நீரிணையின் அப்பாலுள்ள சினிமாவின் ஆதிக்கமும் வேண்டாம், இலங்கையில் உருவான சிங்கள சினிமாவின் அநுசரணையும் வேண்டாம். இந்நிலையில் எத்தகைய திரைக்கதைகளை நாங்கள் உருவாக்க வேண்டும் என்பதற்கான Work-shop Seminar ஒன்றை இரண்டு நாள்களுக்கு பண்டாரநாயக்கா சர்வதேசிய மண்டபத்திலே நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. அந்த முழு ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கான அனைத்து நிர்வாக அதிகாரங்களையும் பொறுப்பையும் அன்றன் விக்ரமசிங்க என்னிடம் தந்திருந்தார். அது பயனுள்ள ஒரு பட்டறையாக விளங்கிற்று. அதற்கு முன்னரே நல்ல திரைப்படத்திற்கான பிரதியாக்கங்களை ஊக்குவிப்பதற்காக அகில இலங்கை ரீதியாக தமிழ்த் திரைக்கதை பிரதிப் போட்டி ஒன்றும் நடத்தப்பட்டது. இலங்கையில் திரைப்படக் கதைகள் சம்பந்தமாக, சிங்களத்திலும் தமிழிலும் நடத்தப்பட்ட ஒரேயொரு போட்டி இதுதான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்மொழி மூலம் நல்ல சினிமா பிரதிகள் தேறவேண்டும், அந்த வழியிலே ஆரோக்கியமான தரமான ஈழத்தமிழ் சினிமா உருவாகவேண்டும் என்கிற அக்கறையுடன் உருபு வாழ்ந்த திட்டங்களை நான் செயற்படுத்தினேன். இந்தத் துறையில் உழைத்த முதல் எழுத்தாளன் நான் என்று உரிமை பாராட்டுகிறேன். எனக்கு முன்னரும் பின்னரும் யாரும் இலர். நான் அந்தத் திரைப்படக்

கூட்டுத்தாபனத்தில் என்னுடைய தொடர்புகளை அறுப்பதற்கான பிரதான காரணம், எனக்கு நைஜீரியாவில் வேலை கிடைத்ததுதான். அந்த உத்தியோகத்திற்கு நான் போகவேண்டும் என்று சொன்னபொழுது, ஒரு நண்பனை இழக்கும் துன்பத்துடன் அன்ரன் விக்கிரமசிங்க எனக்கு விடைதந்தார். அதுமட்டுமல்ல, நான் திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனத்தில் ஆற்றிய சேவைகளை மதித்து அதைப் பாராட்டவேண்டும் என்று சொல்லி, திரைப்படக் கூட்டுத் தாபனத்தின் சார்பாக கொழும்பில் ஹோட்டல் ஓப்ரோயில் எனக்குப் பிரிஷ்பசார விழா ஒன்றை நடத்தி என்னைக் கௌரவித்து அனுப்பினார். என்னுடைய இலக்கிய வாழ்விலும் ஊழியத்திலும், இவ்வளவு மனப்பூர்வமான பிரிஷ்பசாரப் பாராட்டு நடத்தியவர் அந்தச் சிங்களப் பிரமுகரான அன்ரன் விக்கிரமசிங்க மட்டுமே. இதனை இப்பொழுது நினைக்கும்போதும் இனிமையாகவும் பசமையாகவும் இருக்கிறது.

ஞானம் : நைஜீரியாவுக்கு ஏன் திடீரென்று போகவேண்டி ஏற்பட்டது?

திடீரென்று அல்ல. 1954-இல் பட்டதாரி ஆசிரியராக இலங்கைக் கல்விச் சேவையிலே சேர்ந்தேன். அதன்பின்னர் நான் ஆசிரிய டிப்ளோமா முடித்திருந்தேன். எனக்குத் தரப்படவேண்டிய பதவி உயர்வுகள் அனைத்துமே அரசியல் காரணங்களால் மறுக்கப்பட்டன. நான் வாழைச்சேனையிலே அதிபராகச் சிலகாலம் பணியாற்றினேன். வாழைச்சேனையில் நான் அதிபராகப் பணியாற்றிய காலத்திலே அந்தப் பாடசாலையை ஒரு ஆங்கிலப் பாடசாலையின் தரத்திற்கு உயர்த்துதல் வேண்டும் என்பதிலே தீவிரமாக உழைத்தேன். வாழைச் சேனை தமிழ் மகாவித்தியாலயத்திற்கு முதல் முதலாக மாடிக்கட்டடமொன்று பெற்றுக்கொடுத்த அதிபர் நான்தான். என் பின்னர்தான், வாழைச்சேனைக்கு மாடிக் கூட்ட அங்கீகாரம் கிடைத்த பின்னர்தான், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஏனைய எந்தப் பாடசாலைக்கும் மாடிக் கூட்டடங்கள் கட்டுவதற்கான நிதி ஒதுக்கீடுகள் கிடைத்தன. அத்துடன் விளையாட்டுத் துறையிலும் பாடசாலை முன்னேற வேண்டுமெனக் கருதி வாழைச்சேனை தமிழ் வித்தியாலயத்தினுடைய விளையாட்டு மைதானத்தைச் செப்பனிடவதற்குப் பெருந்தொகையான பணத்தை ஒதுக்கீடு செய்ய என்னுடைய செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். இவை அனைத்துக்கும் மாறாகச் சைவமும் தமிழும் என்று சொல்லிக் கொண்டு உள்ளூர் மைந்தர்கள் என்று போக்குக் காட்டியவர்கள், எனக்கு யாழ்ப்பாணத்தான் எனக் குறி சுட்டு, என்னை அதிபர் பதவியிலிருந்து விரட்ட அசுரத்தனமான முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள்.

1977-ஆம் ஆண்டு நடந்த தேர்தலிலே ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையில் யூ. என். பி. பிரசாரம் நடந்தபொழுது வாழைச்சேனையை உள்ளடக்கிய கல்குபா தொகுதியில் போட்டியிட்ட ஜே. டபிள்யூ. தேவநாயகத்

திடம் உள்ளார் தமிழ் அரசியல்வாதிகளும் அரசியலை வழிநடத்துபவர்கள் என்று பேர் பண்ணினவர்களும் இரண்டு கோரிக்கைகளை முன்வைத்தார்கள். ஒன்று, வாழைச்சேனை சாகிதத் தொழிற்சாலையின் தலைவராக இருக்கும் கே. எஸ். தங்கராசாவையும், இரண்டு, வாழைச்சேனைத் தமிழ் வித்தியாலயத்தின் அதிபராக இருக்கும் எஸ். பொன்னுத்துரையையும் கல்குடா தொகுதியிலிருந்தே விரட்டியடிக்க வேண்டும் என்பனவே அக்கோரிக்கைகள். வாக்குப் பெறுவதற்காக அவற்றைச் செய்வேன் என்று தேவநாயகம் வாக்குக் கொடுத்தார்!

வாக்குக் கொடுத்ததின்படி அவர் அமைச்சரானதும் என்னை வாழைச்சேனை தமிழ் வித்தியாலயத்திலிருந்து மாற்றினார். மாற்றியபின்னர் என்னை மட்டக்களப்பிலுள்ள கோட்டைமுனை மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபராகவோ அன்றேல் மட்டக்களப்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை அதிபராகவோ நியமனம் பெற்றுத் தருவதாக எனக்கு வாக்களித்தார். மட்டக்களப்பு மாவட்ட பாடசாலைகளின் அதிபர்கள் நியமனங்களிலே அமைச்சர்களாகிவிட்ட தேவநாயகமும் ராஜதுரையும் பரஸ்பரம் போட்டி போட்டினால், நான் மீண்டும் ஓர் உதவியாசிரியனாக அவமதிக்கப்படும் நிலைமை உருவானது. அந்தநேரத்திலும் கூட, அவமதிப்பில்லாமல் ஓரளவுக்குக் கௌரவமாகப் பணியாற்றக்கூடியதாக உதவி செய்தவர்கள் சிங்கள நண்பர்களே! அதனால்தான் சிலகாலம் சேவைக்கால ஆலோசகராகப் பணியாற்றினேன். பின்னர் எனக்குக் கீழ் மிகக் கீழ் இருந்த என் மாணவர்கள்கூட அதிபர்களாகவும் கல்வி இலாகாவின் உயர் அதிபர்களாகவும் வந்தார்கள். அவர்களை நான் “சேர்” சொல்ல வேண்டிய ஒரு மிகத் தர்மசங்கடமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டேன்.

இந்த அவமதிப்புகளிலிருந்து விடுபடுவதற்கு ஒரே ஒரு வழி, வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்புப் பெறுதல் என்பதை உணர்ந்தேன். ஆபிரிக்க நாடுகளிலே புதிதாக ஆசிரியர்களைத் திரட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்தகைய ஆசிரியர் பதவி ஒன்றினைப் பெறலாம் என்று முயற்சி செய்தேன். என் வரலாற்றில் வாழ்தலிலே இதைப்பற்றி நிறையவே எழுதியிருக்கிறேன். மேலதிக விபரங்களை அதிலே வாசித்துக் கொள்ளலாம். இலங்கையின் அரசியல்வாதிகளினால் நான் பட்ட அவமதிப்புகளிலிருந்து விடுதலை பெறவும், என்னுடைய கல்வித் தராதரத்துக்கு ஏற்ற அங்கீகாரம் பெறவும் நான் நைஜீரியாவுக்கு ஆசிரியராகச் செல்ல நேர்ந்தது. அங்கே உண்மையிலேயே என்னுடைய ஞானம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. நான் சென்ற சிறிது காலத்துக்குள்ளேயே, கிட்டத்தட்ட 1500 மாணவர்கள் படிக்கக்கூடிய ஆசிரிய கலாசாலை ஒன்றின் ஆங்கிலத்துறைத் தலைவராக நான் நியமிக்கப்பட்டு, கௌரவமாகப் பணியாற்றினேன்.

16. ஆபிரிக்க இலக்கியம்

ஞானம் : உங்களுடைய நைஜீரிய வாழ்க்கை அநுபவங்களைக் கூறுங்கள்.

நைஜீரிய வாழ்க்கை அநுபவங்கள் பலவகைத்தானவை. சுமார் எட்டு வருஷ காலம் அங்கே வாழ்ந்தேன். முற்றிலும் மாறுபட்ட கலாசாரப் பின்னணிகளைக் கொண்ட இருண்ட கண்டம் என்று பெயர் சூட்டப்பட்ட ஆபிரிக்காவிலே நைஜீரியாவில் மட்டுமல்ல, அண்மையில் இருந்த நாடுகள் சில வற்றிற்கும் சென்று அந்த மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகக்கூடிய வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர்களுடைய கலாசாரம் பற்றி நிறையவே நான் வரலாற்றில் வாழ்தலிலும் எழுதியிருக்கின்றேன். அவர்கள் பாராட்டிய ஒழுக்க விழுமியங்கள் மிக வேடிக்கையானவை. அவற்றைத் தவிர்த்து என்னுடைய வாழ்க்கையிலே பிரதான ஞானஒளி ஒன்று பிறந்தது நைஜீரிய வாழ்க்கையிலே தான். அது என்னவென்றால், நைஜீரியாவுக்குச் செல்லும்வரையிலே ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலே வளமான படைப்பிலக்கியம் வளர்ந்துள்ளது என்பதைப் பற்றிய எவ்வித அறிவும் இல்லாதவனாகவே அங்கு சென்றேன். அவர்களுடைய இலக்கிய வளத்தைச் சுவைக்க நேர்ந்தமையையே ஞானஒளி எனக் குறிப்பிட்டேன்.

அதுவரையில் முதல் உலக நாடுகளான அமேரிக்கா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளின் இலக்கியங்களும், ஓரளவுக்கு பிரெஞ்சு இலக்கியத்தின் மேதைகளினுடைய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளுமே உச்சமான இலக்கியப் படைப்புகளெனப் படித்தவர்கள் மத்தியிலே, குறிப்பாக ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் மத்தியிலே ஓர் எண்ணம் நிலவி வந்தது. இந்த நிலைப்பாட்டிலிருந்து சற்றே வேறுபட்டதாக, மார்க்சிய சிந்தனைகளை ஏற்றுபின்னர், நினைக்கத் துவங்கினேன். இரண்டாவது உலகநாடுகள் என்று சொல்லப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளிலே உள்ள எழுத்து முயற்சிகளும் முதலாவது உலகத்தைச் சேர்ந்த முதலாளித்துவ இலக்கியங்களிலும் பார்க்க மேம்பட்டதாக கட்சித் தோழர்களினால் வர்ணிக்கப்பட்டன. அது மட்டுமல்லாமல் டால்ஸ்டாய், மார்க்சிம் கோர்க்கி போன்ற ரஷ்ய இலக்கிய மேதைகளினுடைய இலக்கியப் படைப்புகளை வாசித்துச் சுவைக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

மாஸ்கோவிலிருந்து, அதன் அயல்நாட்டு மொழிகளின் பிரசுரத் துறையினர் மிகப் பளபளப்பான தாள்களிலே அழகிய பதிப்புகளில் ரஷ்ய இலக்கியங்களை மலிவு விலையிலே தந்தார்கள். இந்த ரஷ்ய இலக்கியங்களையும், அவற்றின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகளையும் யாழ்ப்பாணத்தில் விநியோகித்து மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தவேண்டும் என்ற ஒரு எண்ணத்தினாலேதான் நான் முன்னர் குறிப்பிட்டதுபோல பாரதி புத்தகசாலை தொடங்கப்பட்டது. ஆனால் நான்

நைஜீரியாவில் ஆங்கில ஆசிரியன் என்றாலும் ஆங்கில இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஒரு ஆசிரியனாகவே தெரிவு செய்யப்பட்டுச் சென்றிருந்தேன். ஆங்கில இலக்கியம் என்று அவர்கள் சொன்னது English Literature ஐ அல்ல. அவர்கள் அங்கே Literature in English என்றதான் அந்தப் பாடநெறியை அழைத்தார்கள். வித்தியாசம் என்னவென்றால், இங்கிலாந்து, அமேரிக்கா போன்ற நாடுகளிலே எழுதப்படும் இலக்கியம் அவர்களைப் பொறுத்தமட்டிலே English Literature. ஆபிரிக்க நாடுகளிலே வாழ்ந்த சுதேசி எழுத்தாளர்கள் ஆபிரிக்கப் பின்னணியில் ஆங்கிலத்தில் படைத்த இலக்கியத்தினை Literature in English என அழைத்தார்கள்.

எட்டு ஆண்டுகாலமும் ஆபிரிக்கக் கண்டத்தினுடைய இலக்கியங்களை மிக நுட்பாட்டுடன் வாசித்து அதன் சுவையிலே தோய்ந்தேன். இந்த Literature in English என்னும் பாடத்தில் நான் ஷேக்ஸ்பியருடைய இலக்கியங்களையும் இங்கிலாந்திலுள்ள இலக்கியங்களையும் கற்பித்ததுடன், வோலோ ஸொயங்கோ வினுடைய நாடகங்களையும், சீனு ஆச்சுபேயினுடைய நாவல்களையும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க நேர்ந்தது. அதற்குமேலே ஆபிரிக்கக் கவிஞர்களுடைய கவிதைகள், முக்கியமாக தென்னாபிரிக்காவில் கறுப்பு இன மக்களுடைய விடுதலையை நாடி எழுதிய ஆபிரிக்கக் கவிஞர்களுடைய கவிதைகள் அனைத்தும் இதன் பாடவிதானத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன. நைஜீரியாவிலும், கென்யாவிலும் வாழ்ந்த எழுத்தாளர்கள் சிலர் சிறந்த ஆங்கில இலக்கியங்களைப் படைத்திருக்கிறார்கள்.

உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், ஆபிரிக்கக் கண்டத்தைச் சேர்ந்த இருவர் இதுவரையில் இலக்கியத்திற்கான நோயல்பரிசைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆபிரிக்கக் கண்டத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது நான் ஒரு விஷயத்தை சற்று விரிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஆபிரிக்கக் கண்டத்தின் இலக்கியப் போக்குகளை நான்காகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று வடபால் உள்ள நாடுகள் எகிப்து, சூடான் போன்ற நாடுகளின் வளரும் இலக்கியம். இந்த நாடுகளிலே அராபு மொழி மக்களுடைய தொழில்மொழி யாகவும் வழங்குகின்றது. இஸ்லாத்தின் பரம்பலினால் இஃது ஏற்பட்டது. அந்த நாடுகளிலே அராபு மொழியிலேதான் இலக்கியம் இயற்றப்படுகிறது. எனவே, அந்த நாட்டு இலக்கியங்கள் தனித்தன்மையானவை. அவை இஸ்லாமிய நெறிமுறைகளைப் பேணுவது மட்டுமல்லாமல், பாலைவனம், பேரீச்சம் தோட்டம், ஓட்டகப் பயணம் இவற்றை இணைத்து அவர்களுடைய பாடுகளையும் சொல்லுகின்ற இலக்கியமாக இருக்கிறது.

வடபால் உள்ளதைவிடுத்து, பெரும்பான்மையான ஆபிரிக்கக் கண்டத் தினுடைய இலக்கியப் போக்குகளை இரண்டு வகைத்தாக அடையாளப் படுத்தலாம். ஒன்று Anglophone இலக்கியம் என்றும் மற்றது Francophone

இலக்கியம் என்றும் அழைக்கப்படும். கென்யா, நைஜீரியா போன்ற முன்பு பிரிட்டிஷாருடைய குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்து, ஆங்கில மொழி மூலம் ஆட்சி நடத்தப்பட்ட நாடுகளிலே புனையப்பட்ட இலக்கியம் ஆங்கிலபோன் இலக்கியம் என்று வகைப்படுத்தப்பட்டது. ஆபிரிக்கக் கண்டத்திலே பல நாடுகளிலே குடியேற்ற நாடுகளை வைத்திருந்தது பிரான்ஸ். அந்த பிரான்ஸின் குடியேற்ற நாடுகளாக இருந்த செனகல், கமறூன் போன்ற நாடுகளிலே பிரெஞ்சு மொழியிலேயே இலக்கியம் எழுதப்பட்டது. இவை பிராங்க்போன் இலக்கியம் என அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த பிராங்க்போன் இலக்கியங்களின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் தாராளமாகக் கிடைக்கின்றன. அந்த பிராங்க்போன் இலக்கியத்தில் உச்சமாகச் சொல்லப்படுவது The Dark Child அல்லது African Child. நான் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலத்திலே இஃது ஒரு பாடநூலாக நைஜீரியப் பாடசாலைகளிலே கற்பிக்கப்பட்டது.

தென்பாலுள்ள ஆபிரிக்காவில் ரொஷியா, பொட்ஸ்வானா, தென் ஆபிரிக்கா ஆகிய நாடுகள் இருக்கின்றன. இங்கு வெள்ளைக்காரர் குடியேறி, சுதேசிகளை ஒடுக்கி, வெள்ளை ஆட்சியை நிறுவினர். இங்கு வெள்ளைக்காரர் களுடைய இலக்கியம் மட்டும்தான் ஓர் இலக்கியமாகவும், அதற்கு எதிரான இலக்கியம், விடுதலை நோக்கிய இலக்கியம் கறுப்பர் இலக்கியமாகவும் கருதப்பட்டது. இலக்கிய நயத்திலே பார்க்கப்போனால், என்னைப் பொறுத்த மட்டில், ஆங்கிலபோன் இலக்கியத்திலும் பார்க்க பிராங்க்போன் இலக்கியம் மிக நயமானது. ஆபிரிக்க மக்களுடைய கலாசார இயல்புகளை அவை நேர்த்தியாகச் சித்திரித்தன என்றே நான் கருதுகிறேன்.

ஆபிரிக்காவில் இருந்த காலத்தில் நான் பெற்ற இலக்கிய அநுபவங்களில் இன்னொன்று குறிப்பிடத்தக்கது. ஸொயங்கோ, ஆச்சேபு போன்ற எழுத்தாளர்கள் பலரும் அற்புதமான இலக்கியங்களை ஆங்கில மொழியிலே படைத்தார்கள். ஆங்கில மொழியிலே எழுதியபோதும் அவர்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த சூழ்நிலையிலுள்ள மக்களை கதாபாத்திரங்களாக வைத்து எழுதியதினால், உள்ளூரில் நிலவிய நம்பிக்கைகளையும், வழங்கிய மரபுச் சொற்றொடர்களையும் ஆங்கிலத்திலே கொண்டுவந்து சேர்த்தார்கள். எனவே, இந்த ஆங்கிலபோன் இலக்கியம் படைத்த எழுத்தாளர்களினால், ஆங்கிலம் பிறிதொரு வகையில் வளம் பெற்றுள்ளது. அந்த அளவுக்கு இந்தியாவில் கூட ஆங்கிலமொழி மூலம் இலக்கியம் படைக்கப்படுகிறது. ஆனால், இந்தப் படைப்புகளினால் ஆங்கில இலக்கியத்திலே புதிய பரிமாணம் ஒன்று ஒட்டிக் கொண்டது என்று சொல்லமுடியாது.

இதன் காரணமாகத்தான் ஆங்கில மொழிமூலம் எழுதக்கூடிய ஆபிரிக்க எழுத்தாளர்களினால் நோபல் பரிசு பெறக்கூடியதாகக்கூட இருக்கின்றது. ஸொயங்கோவினுடைய தனித்தன்மையைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்ல தானால்,

அவருக்கும் ஆங்கில மொழியும் ஆங்கில நாடக மரபுகளும் நன்றாகவே தெரியும். இவை அத்தனைக்கும் மேலாக, அவர் நைஜீரியாவின் ஜொருபா இனத்தைச் சேர்ந்தவர். அதைப் பெருமையாகவும் கருதினார். ஜொருபா இன மக்களிடையிலே Talking Drum என்ற ஓர் இசைக்கருவி உண்டு. பேசும் மத்தளம். அதன் இசை நுட்பங்களையும், ஜொருபா மக்களுடைய தனித்துவமான கலை விழுமியங்களையும் ஸொயங்கோ தன்னுடைய ஆங்கில நாடகத்தில் புகுத்தியபொழுது ஒரு புதிய சுவையினை நாடக ஆர்வலர்கள் அநுபவித்தார்கள். இந்தப் பகுமைகளை ஆங்கில நாடக மேடையிலே புகுத்திய தினாலும், அவர் ஒரு மேதையாகவும் போற்றப்பட்டார். மொழிக்காகவும் இலக்கியத் தேடல்களுக்காகவும் இவர்கள் தங்களுடைய நாட்டின் சுதேச மக்களுடைய இயல்புகளைக் கொச்சைப்படுத்தாமல் அந்த இயல்புகளை மேன்மைப்படுத்தி வந்தனை செய்து எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். எனவே, என்னுடைய நைஜீரிய வாழ்க்கையிலே முதலாம் இரண்டாம் உலக நாடுகளின் இலக்கியங்கள் மட்டுமல்ல, மூன்றாவது உலக நாடுகளின் இலக்கியம் என்கிற தனிவகையும் உண்டு என்பதை முழுமையாக உணர்ந்தேன். பிறந்த மண்ணை நேசித்து, அந்த மண்ணிலே வாழும் மக்களை நேசித்து, மனித நேயத்தை முதன்மைப்படுத்தும் புதிய வகை இது. அந்த மனிதநேய இலக்கியத்தை நோக்கித்தான் எதிர்கால எழுத்துக்கள் பயணிக்க வேண்டும் என்ற ஞானமும் எனக்கு நைஜீரிய வாழ்க்கையிலே ஏற்பட்டது என்கிற உண்மையையும் கூறவேண்டும்.

ஞானம் : இந்த ஆபிரிக்க இலக்கியங்களை தமிழில் தரும் முயற்சிகளில் நீங்கள் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றீர்கள்?

ஆறு ஏழு வருஷங்களாக நேசித்து, ஆபிரிக்கக் கண்டத்தில் பல்வேறு நாடுகளின் மிகச் சிறந்த நாவல்களை, கிட்டத்தட்ட 24 நாவல்கள், அவற்றைத் தனியாகவே ஒரு பெட்டியில் கட்டி என்னுடன் சென்னைக்குக் கொண்டு வந்தேன். அவை பாரிய நாவல்கள் வகையைச் சேர்ந்தனவல்ல. அடக்கமான பக்கங்கள். ஆறு மாதங்களுக்கு ஒன்றாக அந்த நாவல்களை மொழிபெயர்க்கக் கூடியதாக இருந்திருக்கும். என்னுடைய ஒவ்வொன்றும் வாழ்க்கையில், மட்டக்களப்பில் ஒரு சிறிய அச்சகத்தைத் தொடங்கி, இந்த நூல்களைத் தமிழாக்கிப் பிரசுரித்து, புதிய இலக்கிய அநுபவத்திற்குள் தமிழ்ச் சுவைஞரரை அழைத்துச் செல்ல அவாவினேன். மண்நேசத்தையும் மனித நேசிப்பையும் ஆபிரிக்க இலக்கியங்கள் ஊடாக நமது தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் உணர்ந்து செயற்பட வேண்டும் என்றும் விரும்பினேன்.

ஆனால் அந்தத் திட்டம் நிறைவேறுவதற்குமுன், 1986-ஆம் ஆண்டில், என்னுடைய போராளி மகனான மித்ர - அவனுடைய இயக்கப்பெயர்

அர்ச்சுணா - மாவீரனானான். என் பிள்ளைகளில் எனது இலக்கிய நேசிப்புக்கு ஆதர்சமாக உடன் இருந்து உயிர்ப்பாக இருந்தவன் இந்த மித்ரதான். அந்த இழப்பு என்னுடைய வாழ்க்கையை மிகவும் பாதித்தது. அதற்குப்பிறகு என்னுடைய குடும்பமே போராளிக் குடும்பம், புலிக்குடும்பம் என்று குறிசுட்பட்டு அரசியல் இராணுவ நெருக்குவாரங்களுக்கும் நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டது. மட்டக்களப்பிலே வைத்தியனாகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த அநூர - எனது மூத்த மகனைக் கைதுசெய்ய இலங்கை ராணுவம் முயன்று கொண்டிருந்த அந்தக் கட்டத்திலே - அவனுடைய மனைவியினுடைய கெட்டிக் காரத்தனத்தினால் கொழும்பு வந்து அங்கிருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் பயணமாகிக் குடியேறினான். என் பிள்ளைகள் மட்டக்களப்பிலிருந்து விலகி ஓடினார்கள். எனது மூன்றாவது மகனான புத்ர எங்கே இருக்கிறான் என்பதுகூட எனக்குத் தெரியவில்லை.

இந்நிலையில் மீண்டும் இலங்கைக்குச் சென்று, எவ்வாறு இலக்கியப் பணியைத் தொடங்குவது என்கிற அச்சமும் இருந்தது. இதே கட்டத்திலே நைஜீரியாவில் என்னுடன் உடன்சார் ஆசிரியர்களாக இருந்த பலரும் கனடாவுக்கும், இங்கிலாந்துக்கும் சென்று அகதி அந்தஸ்து கோரி குடியேறிக் கொண்டிருந்தார்கள். 88-ஆம் ஆண்டில் நான் நைஜீரியா பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றேன் என்று கூறமுடியாது. நைஜீரியாவில் எனக்கு இலங்கை ஆசிரிய சேவையில் தராத உத்தியோக உயர்வும் தந்து, கௌரவத்தைத் தந்து, ஒரு Double Promotion தந்து, மீளவும் எனக்குப் புதிய ஒப்பந்தம் தந்தார்கள். இருப்பினும், நைஜீரிய அநுபவம் போதும் என்கிற விரக்தி நிலை ஒரு பக்கம். தமிழ்ப் பயணத்தை மீண்டும் ஆரம்பிக்கும் ஆவேசம் மறுபக்கம்.

என்னுடைய தெரிவு செய்யப்பட்ட ஆபிரிக்கக் கண்டத்து நாவல்கள் அடங்கிய பெட்டிகள் மற்றும் ஏனைய எழுத்து முயற்சிகளின் கையெழுத்துப் பிரதிகளையும் சென்னையில் என்னுடைய நண்பன் ரஹ்மானுடைய இடத்தில் விட்டுவிட்டு நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் பயணமானேன். என்னுடைய மகன் இருப்பதினால் இங்கு வந்து, ஒரு புதிய வாழ்க்கை ஒன்றினை அமைத்துக் கொள்ள முடியுமா என்கிற தேடலுடன் வந்தேன். வந்த எனக்கு அவுஸ்திரேலிய வாழ்க்கையில் ஒன்றக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இருப்பதை உணர்ந்து நான் அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறத் தீர்மானித்தேன். நான் அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேற எனக்கு உதவியாகவும் ஊக்கமாகவும் இருந்தவர் சாந்தகுமார் என்பவர். அவரை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே மிகவும் நன்றியறிதலுடன் நினைவு கூருகிறேன்.

அவுஸ்திரேலியா அகதி வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, அவுஸ்திரேலியாவில் நிரந்தரமாக வசிக்கக்கூடிய நிலைமைகள் உருவாகியபொழுது, என்னுடைய இலக்கியப் பணியினுடைய முதன்மைகள் வேறுபடத் தொடங்கின. ஆபிரிக்கக்

கண்டத்திலிருந்து நான் கொண்டு வந்த அந்த நாவல்களை நான் மொழி பெயர்த்து பிரசுரித்துச் சாதிப்பதிலும் பார்க்க, புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே அகதிகளாகச் சீரழிந்துகொண்டிருக்கும் தமிழர்களுடைய பிறந்தமண்ணின் கலை - இலக்கிய விழுமிங்களை நாற்று நட்டு அவற்றைப் பராமரித்து, ஒரு காலத்தில் மலரக்கூடிய தமிழீழத்துக்கு அவற்றைக் கொண்டு செல்லும் பாரிய கடமை, தேசியக் கடமை, மண்பக்திக் கடமை இருப்பதை நான் உணர்ந்தேன்.

எனவேதான், நான் புலம்பெயர்ந்தோர் தமிழ் இலக்கியம் என்று ஒரு கோஷத்தை முன்வைத்து அதைப் பிரசாரம் செய்யத் துவங்கினேன். புலம்பெயர்ந்த இலக்கியம், Tamil Diaspora - வின் இலக்கியத்திற்கு, புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்று பெயர் சூட்டியதே நான்தான். தமிழீழத்தின் இலக்கிய மரபுகளைப் பேணி வளர்க்கும் முழுக்கடமை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய தமிழர்களுக்கு உண்டு என்பதை உணர்ந்து, என்னுடைய புதிய இலக்கிய வாழ்க்கையைத் திட்டமிட்டேன். எனவே, 1988-ஆம் ஆண்டு நைஜீரியாவை விட்டு நான் வெளியேறியதிலிருந்து, 1990-ஆம் ஆண்டில் நான் அஷஸ்திரேலியக் குடிமகனாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரையிலும் இருந்த என் இலக்கிய Priorities உம் சடுதியாக மாறுபடத் தொடங்கின.

ஆனால் மீண்டும் சென்னையை என்னுடைய தளமாக வைத்து இலக்கியப் பிரசுரங்களை நான் முன்னெடுக்க முயன்ற காலத்திலே நான் நைஜீரியாவிலே இருந்து கொண்டுவந்த நாவல்கள், என்னுடைய மொழிபெயர்ப்பு manuscripts ஆகியவற்றைத் தேடியபொழுது பெரும்பான்மையானவற்றை இழந்துவிட்டதை உணர்ந்தேன். பெறுமதியை அறியாமல் அவற்றைக் குப்பையாகப் போட்டு வைத்திருந்ததினால், கவனிப்பார் இன்றி, செல்லரித்தும் கிடந்தன. அது மட்டுமல்லாமல், The Dark Child, நான் வாசித்த நாவல்களிலே அற்புதமான ஒரு மனிதநேய நாவல், அதை நான் முழுமையாக மொழிபெயர்த்திருந்தேன். அதனை இந்த வருஷம் நான் எடுத்துப் பார்த்தபொழுது, உண்மையில் கண்ணீர் வடித்தேன். நூறு பக்கங்களில் அமைந்த அந்த நாவலின் manuscripts-இல் பத்துப் பன்னிரண்டு பக்கங்கள் மட்டுமே மிஞ்சியிருந்தன. இருந்த போதிலும் இரண்டு கையெழுத்துப் பிரதிகள் முழுமையாகக் கிடைத்தன. ஒன்று 'ஹால்', செனகல் நாட்டு நாவல். தமிழிலே வெளிவந்து நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது. ஓர் ஆண்டுக்கிடையிலே அதனுடைய முழுப்படிசுளும் விற்பனையாகி விட்டன. அதேபோன்று கென்னிய நாட்டின் 'தேம்பி அழாதே பாப்பா' என்ற நாவலின் தமிழாக்கமும் நல்ல வரவேற்பினைப் பெற்றது. இவற்றின் புதிய பதிப்புகள் வருதல் வேண்டும்.

இன்றும் கூட, பல வட்டத்தைச் சேர்ந்த Academics ஆக இருக்கும் நண்பர்கள், ஆபிரிக்க நாவல்களைத் தொடர்ந்து மொழிபெயர்த்துத் தந்தால்

நன்றாக இருக்கும் என்று வற்புறுத்திச் சொல்கிறார்கள். சீனு ஆச்சுபேயி னுடைய Man of the People என்பதை மொழிபெயர்க்க வேண்டுமென்று தேர்ந் தெடுத்து வைத்திருந்தேன். You can't have the cake and eat the cake ஆன படியால் இழப்புகளை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு பக்குவம் வந்துவிட்டது என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

17. புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்

ஞானம் : அவுஸ்திரேலியாவைத் தளமாகக் கொண்டு புலம்பெயர்ந் தோர் இலக்கியத்தை முன்னெடுப்பதற்கு நீங்கள் எடுத்த நடவடிக்கைகள் என்ன?

சிட்னியில் மாத்தளை சோமு, சுந்தரதாஸ், மெல்பேர்னில் முருகபூபதி, மாவை நித்தியானந்தன், அருண் விஜயராணி, டாக்டர் காசிநாதன் போன்ற பலர் இலங்கையிலும் இலக்கிய ஆர்வம் உள்ளவர்களாக வாழ்ந்து அறிமுகமான வர்கள். அவர்களுடைய அறிமுகம் ஆரம்பத்தில் கிட்டியது. இவர்களுள் ஒருசிலர் இலங்கையில் மேற்கொண்ட இலக்கிய முயற்சிகளின் நீட்சியாக புலம்பெயர்ந்த நாட்டின் புதிய அநுபவங்களைக் கதைக்கருக்களாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைத்தார்கள். முக்கியமாக முருகபூபதி, அருண் விஜயராணி, மாத்தளை சோமு ஆகியோர் இந்த புலம்பெயர்ந்த நிலைமையை முதன்மைப் படுத்தி சில சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். பின்னர் சிட்னியிலிருந்து பேராசிரியர் ஆசி சுந்தராஜாவும், மெல்பேர்னிலிருந்து டாக்டர் நடேசனும் புதிய தடத்திலே புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்லுதல் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

இதற்கு அப்பாலான முகம் ஒன்றும் இருக்கிறது. மரபு என்ற சஞ்சிகையை அரவிந்தன் ஆரம்பித்து ஒரு பத்து இதழ்களை வெளியிட்டார். மரபிலே எனது நனவிடை தோய்தல் என்ற புத்தகத்தின் ஆரம்ப அத்தியாயங்கள் ஐந்தாறு தொடராக வெளிவந்தன. படைப்பு இலக்கியம் பற்றிய பார்வை வேறுபடத் தொடங்கிவிட்டது என்பதற்கு அடையாளமாக நனவிடை தோய்தல் அமைந் துள்ளது. இதே காலத்தில் மெல்பேர்னில் வாழும் யாழ் எஸ். பாஸ்கர் 'அக்கினிக் குஞ்சு' என்ற மாசிகையை வெளியிட முன்வந்தார். அதுவும் பத்து இதழ்கள் வெளியாகி நின்றது.

இருப்பினும், புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கிய வகையை புத்தியூர்வமாகவும் நான் அணுகினேன் என்பதற்கு 'நனவிடை தோய்தல்' உருபு வாழ்ந்த உதாரணமாக

அமைந்துள்ளது. நாம் இழந்து வந்த மண்ணினுடைய கலைப் பாரம்பரியங்களை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே தக்கவைக்கவேண்டும் என்பதிலே நான் ஆர்வமுடையவனாக இருந்தேன்.

சாயிபாபா பக்தர்களாக இருப்பதில் தப்பில்லை. ஆனால் சாயிபாபாவினுடைய மொழி தெலுங்கு. அவருடைய போதனைகள் இந்து கலாசாரம் மருவியது. எனவே, இந்து கலாசாரத்தினுடைய அடையாளத்தை, தெலுங்கு மொழியைப் பிரசார மொழியாகக் கொண்டு விரிவுபடுத்தும் ஓர் இயக்கத்தின்மூலம் தமிழ் அடையாளம் பெறப்படும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அதேபோன்று சிட்னியில் அந்தக்காலத்திலே ஹெலன்ஸ்பேர்க்கிலுள்ள வெங்கடேஸ்வரர் ஆலயம் மட்டுமே இருந்தது. திருப்பதி ஆதீனத்துடைய செல்வாக்குடன் கூடியது. பின்னர் அது சைவக் கூடவர்களை இணைத்து வளர்ந்துள்ளது என்பது வேறு கதை. எனவே, தமிழ் அடையாளத்தை நாடிச் செல்பவர்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ தமிழ் அற்ற இந்து சமய அடையாளங்களை தமிழ் அடையாளங்கள் என்று பிழைபடக் கருதுவது அநியாயம். இதனை விமர்சித்து எழுதவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு இருந்தது. அக்கினிக்குஞ்சிலே கொண்டோடிச் சப்பர் என்ற புனைபெயரிலே என்னுடைய இத்தகைய விமர்சனங்கள் வெளிவந்துள்ளன.

நாம் வாழ்ந்த அந்த மண்ணினுடைய கலாசார பாரம்பரியத்தை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற ஓர் எண்ணத்தில் நாடகத்துறையிலும் என்னுடைய நண்பர்கள் சிலரையும் இணைத்து 'பவர்' என்ற ஒரு கலை இலக்கிய நிறுவனத்தைத் தோற்றுவித்தேன். அது என் ஆலோசனையிலும், என் முயற்சியிலும், வழி காட்டுதலிலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. நான் முன்னர் சொன்னதுபோல், எந்த இயக்கத்திலும் எந்தச் சங்கத்திலும் நான் பதவிகளுக்கு ஆசைப்பட்டது கிடையாது. எனக்குத் தலைவர் பதவி தந்தபோதிலும், நான் ஒதுங்கி, இளைய தலை முறையினர் அதை நடத்தவேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறினேன். அங்கத்தவன் அற்ற முறையிலே, Creative Consultant ஆக மட்டும் உதவுவதாகச் சொல்லி அந்த பவருக்கு நான் ஊக்கம் கொடுத்தேன். நாடு, வீடு, வெளி என்று Triology இன் மூலம் இலங்கையினுடைய கலை - இலக்கிய பாரம்பரியங்களை மட்டுமல்லாமல் அதனுடைய வரலாற்றையும் புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கையின் கோலங்களையும் நாடகத்திலே செய்து காட்டவேண்டும் என்று அவர்களுக்கு ஆலோசனை கூறி, முதற்கட்டமாக ஈடு நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டது. இந்த ஈடு நாடகம் நிச்சயமாக புலம்பெயர்ந்த நாட்டிலே மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு விநோதமான நாடக முயற்சியாகும். அந்த நாடகத்திலே பாடலும் ஆடலும் இணைக்கப்பட்டபோதிலும், இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக் கலவரங்களுக்கு வித்திட்ட வரலாற்றையும், அதேகாலத்தில் தமிழர்கள் போராளிகளாக மாறவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தையும் 'ஈடு' முதன்மைப்படுத்திச் சொல்கிறது.

இந்த ஈடு நாடகம் நிகழ்த்தப்பட்ட பின்னரே, நாடகத்துள் மட்டும் முடங்கிக்கொள்ளாமல் எங்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னெடுக்கும் வகையில், சென்னையில் ஒரு பிரசுர களத்தை நிறுவவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் அங்கு மித்ர பதிப்பகத்தை நிறுவினேன். புலம்பெயர்ந்த நாட்டின் இலக்கியங்களைத் தொகுத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதன் ஒரு எழுச்சியாக 'பனியும் பனையும்' என்ற முதலாவதான புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் தொகுக்கப்பட்டது. இந்தத் தொகுப்பு முயற்சியிலே நான் மட்டுமின்றி, தமிழ் நாட்டையும் இணைத்துச் செயற்படவேண்டும் என்ற ஆசையினால் அந்தத் தொகுப்புப் பணியிலே இந்திரா பார்த்தசாரதியையும் இணைத்துக் கொண்டேன். மூன்று கண்டங்களைச் சேர்ந்த - கனடா, ஐரோப்பா, அவுஸ்திரேலியா - என்று வகைப்படுத்தி, அந்தக் கண்டங்களின் நாடுகளிலே வாழும் எழுத்தாளர் களுடைய சிறுகதைகளை அதிலே தொகுத்துக் கொடுத்தோம். அது தமிழ்ச் கவைஞரினால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது. இதைத்தொடர்ந்து பல தொகுதிகள் வரலாம் என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் தமிழ் ஆர்வம் உள்ளவர்கள் தமிழ் நேசிப்பினால், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழும் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புக்கள் நூல்களாக வந்தால் அந்த நூல்களை விரும்பி வாங்குவார்கள்; அந்த வாங்குதல் Sponsorship மூலமும் நடக்கும்; ஒரு அர்ச்சணைத் தட்டை வாங்குவதற்கு 10 டொலர்கள் செலவழிக்கக் கூடியவர்கள், இயல்பாகவும் சந்தோஷமாகவும் நம் நாட்டு மண்ணினுடைய இலக்கியத்தைப் பேணும் ஓர் அர்ச்சணையிலே சந்தோஷமாக வாங்குவார்கள் என்றும் கற்பனை செய்திருந்தேன். அவ்வாறு வாங்குவார்களேயானால், அவுஸ்திரேலியாவில் நூறு படிசூளும், கனடாவில் ஒரு நூறு படிசூளும், ஐரோப்பிய நாடுகளில் நூறு படிசூளும் விலைப் பட்டால், எந்தவித வில்லங்கமும் இன்றி, புலம்பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியங்கள் மிகவும் விலையுயர்ந்த பதிப்புகளாக, தமிழ் வாசக உலகம் வியக்கிற வண்ணம் நல்ல பதிப்புகளை வெளியிடலாம் என்கிற கற்பனையிலே திணைத்து, இந்த முயற்சிகளில் ஈடுபட்டேன்.

ஆனால், துன்பமான அநுபவம் என்னவென்றால், இந்தப் 'பனியும் பனையும்' நூலைத் தொடர்ந்து நூல்களை நான் வெளியிட்டபொழுது என் நண்பர்களாக நட்புத்துக் கொண்டவர்கள், புலம்பெயர்ந்த இலக்கியத்தை முன்னெடுத்தல் வேண்டும், ஈழத்தில் இழக்கப்பட்ட உணர்வுகள் அனைத்தையும் நாங்கள் மீள உயிர்ப்பிக்க வேண்டுமென்பதை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள்கூட, என் முதுகுக்குப் பின்னால், 'இவர் சென்னையில் புத்தகம் அடித்து எங்களுக்கு வியாபாரம் செய்கின்றார்' என்று சொல்லத் தொடங்கினார்கள். இந்தப் புறமுதுகுப் பேச்சுக்கள் என்னை நோக்கடித்தன. என் நூல்களுக்கு அவுஸ்திரேலியாவில் வெளியீட்டு விழா நடத்துவதில்லை என்கிற தீர்மானத்துடன் வாழ்கின்றேன்.

ஞானம் : சென்னையை மையமாகக் கொண்டு உங்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகளை எவ்வாறு முன்னெடுக்கின்றீர்கள்?

என்னதான் இலக்கியத்தில், ஈழத்து புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகள் புத்தாயிரத்தில் தலைமை தாங்குவார்கள் என்ற கோஷத்தை முன்வைத்தபோதிலும், ஓர் உண்மையை நான் மறந்து பேசவில்லை. தமிழ்மொழியின் ஈராயிரமாண்டு களுக்கு மேற்பட்ட பாரம்பரியத்தையுடைய இலக்கிய இலக்கண முது சொத்துக்கு என்னை உருத்தாளியாக்கும் பேருபகாரியாகத் தமிழ்நாடு இன்றளவும் திகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தத் தமிழ்நாட்டில் ஆறு கோடி மக்களினால் தமிழ் பாதுகாக்கப்பட்டு, பேணப்பட்டு, போஷிக்கப்பட்டு வருகிறது என்ற யதார்த்தத்தையும் நாம் மறந்து விடுதல் ஆகாது.

எவ்வளவுதான் வியாபாரீதியாக தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் சோரம் போய் விட்டார்கள் என்று நான் குற்றம் வைத்தபோதிலும், தமிழ்நாட்டின் கிராமங்களில் சிதறண்டு வாழும் அனைத்துத் தமிழ்மக்களும் தமிழை நேசித்து, தமிழைச் சுவாசித்து, தமிழ் மணம் பரப்பி வாழ்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கையின் நீட்சியிலே தமிழ் வாழும். எனவே, எங்களுடைய இலக்கியப் படைப்புகளை அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். ஒரு கட்டத்தில் அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறுதலும் வேண்டும். ஆறு கோடித் தமிழ் மக்களுடைய கோநகராகச் சென்னை இருக்கும் வரையில், அந்தச் சென்னையிலேதான் எங்களுடைய இலக்கியப் படைப்புகளை அறிமுகப் படுத்தி, அவர்களுடைய அங்கீகாரத்தைப் பெறுதல் சாத்தியம் என்பதிலே நான் தெளிவாக இருக்கின்றேன்.

இரண்டாவதாக, இந்திய நாட்டிலே தெரிந்தோ தெரியாமலோ சட்டம் ஒன்று உண்டு. அது என்ன சட்டம் என்றால், அயல் நாடுகளில் இந்திய மொழிகளிலே அச்சிடப்படும் சஞ்சிகைகளோ நூல்களோ வர்த்தகரீதியாக இந்தியாவுக்குள் இறக்குமதி செய்யப்படக்கூடாது. எனவே, புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களுடைய இலக்கியங்களோ ஈழத்து எழுத்தாளர்களுடைய இலக்கியங்களோ தமிழ்நாட்டு வாசகர்களுக்குச் சென்றடைவதில் தடை இருக்கிறது. உண்மையில் தமிழ்நாட்டுடன் தொடர்பு வைத்திருந்த கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, டானியல், ஜீவா, செ. கணேசலிங்கம் போன்றவர்களைத் தவிர ஏனையோர்களைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் என்று தமிழ்நாட்டு வாசகர்களோ, தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களோ அறிந்திருக்காததற்குக் காரணம் இவர்களுடைய படைப்புகள் அவர்களைச் சென்றடையவில்லை என்பதுதான்.

எனவே, புலம்பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியம் இருபத்தேராம் நூற்றாண்டில் தலைமை தாங்குதல் வேண்டும் என்றால், அந்த இலக்கியத்தின் சிறப்பு அம்சங்களையும் உயிர்ப்பிணையும் எவ்வாறாயினும் தமிழ்நாட்டு, படைப்பாளிகளும்,

விவசாயிகளும், மல்கலைக்கழகங்களும் அங்கீகரித்தல் அவசியம். அவர்களுடைய கவனத்தைக் கவருவதாக இருந்தால் தமிழ்நாட்டின் தலைநகர் சென்னையில் இருந்து இந்த நூல்கள் வெளிவரவேண்டும் என்பதிலே நான் தெளிவாக இருந்தேன். எவ்வளவோ கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில், எவ்வளவோ சோதனைகளுக்கு மத்தியில், எவ்வளவோ இழப்புகளுக்கு மத்தியில், கடந்த ஒரு பத்தாண்டு காலமாக சுமார் இருநூறு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளேன்.

அது மட்டுமல்லாமல், எழுத்தாளன் என்பதைப் பார்க்கிலும், ஒரு பிரசுரகர்த்தா என்ற முறையிலே தமிழ் நூல்கள் வெளியிடுவதிலே, அதன் அமைப்பு, வடிவம், சுட்டமைப்பு ஆகியவற்றின் தரத்தை உயர்த்த உழைத்து வருகிறேன். நூல் வெளியீட்டுப் பணியின் உச்சமாக இந்த ஆண்டு ஜனவரி மாதம் சென்னையிலே இரண்டு முழு நாட்கள் 'இலக்கியம் 2004' என்ற விழாவை நடத்தியதுடன், அதில் தமிழ்நாட்டில் வாழக்கூடிய அனைத்து இலக்கிய வட்டாரங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் பங்குபற்றச் செய்ததுடன், புலம்பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியங்களுடன் தமிழ்நாட்டுப் படைப்பாளிகளுடைய 12 நூல்களையும் இணைத்து வெளியிட்டது ஒரு பெரிய சாதனை என்றே நான் நினைக்கின்றேன். இந்த சாதனை எஸ். பொ.வினுடைய சாதனையோ வெற்றியோ அல்ல. ஈழத்துப் படைப்பாளிகளுக்கும் தமிழ்நாட்டுப் படைப்பாளிகளுக்கும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய படைப்பாளிகளுக்கும் மத்தியிலே சௌஜன்யமான புரிந்துணர்வுகள் நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்கிற எத்தனத்தின் நுழைவாயிலாக இந்த இலக்கிய விழா அமைந்தது.

அத்துடன், சென்னையை மையமாகக் கொண்டு நான் நடத்தும் புத்தகப் பிரசுரப்பணி உண்மையிலேயே ஒரு புதிய வரவேற்பையும் புதிய அங்கீகாரத்தையும் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்க வகை செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதிலே நான் மகிழ்கின்றேன். இந்த உண்மைகளை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக்கூடிய படைப்பாளிகள் எல்லோரும் புரிந்துகொண்டார்கள் என்று நான் உரிமை கோரவில்லை. பெயருக்காக, புகழுக்காக, ஒரு சமூக அங்கீகாரத்துக்காக தங்களுடைய புத்தகங்களும் வெளிவரவேண்டும் என்று நினைத்து வாழும் தமிழர்கள் பலர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களிடம் டாலர் இருக்கிறது. தரமான இலக்கியங்கள் படைக்க அவர்களுக்குத் தோது வாய்க்கவில்லை. கனடாவிலும் சரி, ஐரோப்பா, ஜேர்மனியிலும் சரி, இலங்கையிலே மட்டக் களப்பிலும் சரி, அஷஸ்திரேலியாவில் மெல்பேர்னிலும் சரி இந்த மணிமேகலைப் பதிப்பகக்காரர்கள் வந்து, 'உங்களுடைய நூல்களைப் பிரசுரிக்கிறோம்' என்று செய்யும் இலக்கியப் பித்தலாட்டங்களைச் சொல்லி மாளாது. இத்தகைய இலக்கியப் புரட்டுகளுக்கு எதிராகவும் நான் சென்னையிலே புத்தகங்கள் பிரசுரித்துக் குரல் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழ்க்கூடிய நம் படைப்பாளிகள், தம்முடைய மனச் சாட்சிகளைத் தொட்டுப் பார்த்துப் பதில் சொல்லட்டும். தரமான இலக்கியங்களைக் தேறியுள்ள எத்தனை நூல்களை இதுவரையில் வெளியிட்டுள்ளீர்கள்? மணிமேகலைப் பிரசாரம் தென் தமிழ்நாட்டின் புதுமைப்பித்தன் தொடக்கம் ஜெயகாந்தன் வரையிலும், ஜெயகாந்தனுக்குப் பின் வந்த சுந்தரராமசாமி, ஜெயமோகன் என்கிற வாப்பாட்டில் வரும் பிரபலமான எழுத்தாளர்கள் யாராவது மணிமேகலைப் பிரசாரத்திலே புத்தகம் பிரசாரித்திருக்கிறார்களா? வாஸ்து சாஸ்திரமும், சமையல் கலையும், தையல்கலை, ரேகை சாஸ்திரம், எண் ஜோதிடம் போன்ற புத்தகங்களும் வெளியிடக்கூடிய ஒரு நிறுவனத்திடம் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களுடைய இலக்கியத் தரங்களை நிர்ணயிக்கும் உரிமையையும் தகைமையையும் புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தாரைவார்த்துக் கொடுப்பது எங்களுடைய படைப்பு ஓர்மத்திற்குச் செய்யப்படும் துரோகம் என்று நான் கருதுகிறேன். எழுத்தாள நபம்சகர்களை விட்டுத் தள்ளுங்கள். தரமான இலக்கியம் படைக்க அவாவி நிற்கும் புதிய எழுத்தாளர்கள்?

ஞானம் : புத்தக வெளியீடுகளிலே, பிரசுரங்களிலே நீங்கள் முழுக்க முழுக்க ஈடுபட்டிருப்பதினால் உங்களுடைய படைப்பு இலக்கியம் தடைப்பட்டு இருக்கிறது என்று நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா?

இல்லை, மாறாகக் கூர்மைப்படுத்தப்படுகிறது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். நளவிடை தோய்தலைத் தொடர்ந்து 'அவா' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டேன். இந்த 'அவா' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலே பல புதிய கதைகளும் இணைக்கப்பட்டு உள்ளன. புலம்பெயர்ந்த இலக்கிய வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட அருபவத்தைச் சித்தரிக்கும் கதையும் அதில் இடம்பெற்றுள்ளது. முன்னர் சரஸ்வதியில் பிரசுரமாகி, நூலாகப் பிரசுரித்ததாகாத கதைகளைத் தொகுத்து 'அவா' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் வெளியிட்டேன். அதன்மூலம் மீளவும் தமிழ்நாட்டு வாசகர்கள் என்னைச் சிறுகதை எழுத்தாளனாக இணங்கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். அந்த ஆண்டில் பிரசுரமான அனைத்து புனைகதைத் தொகுதிகளிலும் பார்க்க என்னுடையதே தலை சிறந்ததாக இருந்தது என்று முதுபெரும் எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் சிபாரிசு செய்தது மட்டுமல்லாமல், கோவையிலுள்ள தேவசிகாமணி பரிசு எனக்குக் கிடைக்க வழி சமைத்தார்.

பின்னர், 'ஆண்மை' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை நான் வெளியிட முனைந்தபொழுது அதற்காகப் பல கதைகளை நான் புதுக்கி எழுதினேன். புதுக்கி எழுதினேன் என்றால், 'ஆண்மை' யிலேயே பழைய கதைக் கருக்களை அவ்வாறே வைத்துக்கொண்டு புதிய தொனிப்பொருள்கள் தோன்றுமாறு பல கதைகளைப் புதுக்கி எழுதியுள்ளேன். அந்தக் கதைக்குள்

‘ஆண்மை’ என்ற கதைத் தொகுதியிலே சேர்க்கப்பட்ட பதினைந்தாவது கதை தான் மித்ர மகனைப் பற்றிய கதை. ‘ஆண்மை’ தொகுதியுடன் இணைந்து ஏழு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. அந்த ஏழு நூல்களுள் ஒன்று ‘முறுவல்’ நாடகப்பிரதி. அந்த ‘முறுவல்’ நாடகப்பிரதிக்கு முன்னுரை அளித்தவர் தற்கால நாடகத்துறையில் என்றும் தடம் பதித்துப் போராசிரியராக விளங்கும் ராமாநுஜம். அந்த ஏழு நூல்களில் இன்னொன்று ‘நீலாவணன் நினைவுகள்’. ‘நீலாவணன் நினைவுகள்’ என்ற கட்டுரை 1972-ஆம் ஆண்டில் நீலாவணன் மறைந்தபொழுது நினைவுகூரும் கட்டுரைத் தொடராகத்தான் எழுதப்பட்டது. அதனை மீண்டும் நூலாக்கியபொழுது, நீலாவணன் காலத்து கவிதைப் பரம்பரையினுடைய விமர்சன நூலாகவும் அதைப் புதுக்கி எழுதினேன்.

மித்ர வெளியீட்டின் ஏழு நூல்கள் ஒரே மேடையில் அசோகா ஹோட்டலில் நடத்தப்பட்டது பெரும் புதுமையாகக் கருதப்பட்டது. அதுமட்டுமல்லாமல், அந்த விழாவிலே கலந்துகொண்டவர்கள் அனைவருக்கும் இரவுப் பேசனம் கொடுத்ததும் அதுவே முதல்முறையாகும். இந்த விழாவிலே சாலை இளந்திரையன், சாலினி இளந்திரையன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, சுஜாதா, கோவை ஞானி, ஜெயகாந்தன், விட்டலராவ், ஞானக்கூத்தன், அசோகமித்திரன், தஞ்சை பிரகாஷ் ஆகிய பல வட்டங்களையும் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் கலந்துகொண்டார்கள். இது நடந்தது 1994 அல்லது 95ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். இது நடந்ததன் பிறகு இந்திய எழுத்தாளர்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளும் உறவுகளும் ஏற்படலாயின. இதன்மூலம் என்மீது பரப்பப்பட்டிருந்த தப்பிப்பிராயங்கள் லேசு லேசாக அகலத் தொடங்கின. தி. க. சி., இன்குலாப் போன்ற, மார்க்சிய சிந்தனை வழியில் வந்தவர்கள் என்னை கம்யூனிச விரோதி என்று பார்த்ததிலிருந்து விலகி, சகாவாகவும், தோழனாகவும் ஏற்று உறவு பூணத் தொடங்கினார்கள்.

அது மட்டுமல்லாமல், இலக்கிய ஊழியர்களில் அல்லது தமிழ் ஊழியர்களிலே ஒற்றை வழிப்பாதை ராசியானது அல்ல. அது இருவழிப்பாதையாக இருத்தல் வேண்டும். கொடுத்தலும் பெறுதலும் ஏககாலத்தில் நடைபெறுதல் வேண்டும். எனவே, நான் தமிழ்நாட்டில் சென்னையில் தங்கியிருக்கும்போதெல்லாம் அங்குள்ள எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், கல்விமான்கள், தமிழறிஞர்கள், ஓவியர்கள் ஆகியோர்களுடன் கொண்டுள்ள உறவுகளினாலும் நட்பினாலும் எத்தனையோ துறைகளிலே என்னுடைய அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதுடன், அருபவத்தை அகலித்துக் கொள்வதுடன், பக்குவமும் முதிர்ச்சியும் அடையவும் வழிகள் சமைகின்றன. இந்தச் சமூகச் சூழல் தொடர்ந்து வருங்காலத்திலேயும் தொடருமேயானால் உண்மையிலேயே உலகளாவிய தமிழ் இலக்கியம் என்கிற ஒரு கொள்கை வாஸ்தவமாகப் பயிலப் படக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகும் என்று நான் நம்புகிறேன். அந்த நிலைமை

உருவாகுதல் வேண்டும். அந்த நிலைமை உருவாகும்போது அந்த நிலைமையைப் பார்ப்பதற்கு இருப்பேனோ தெரியாது. ஆனால் நிச்சயமாக அந்த நிலைமை உருவாவதற்கு நான் என்னுடைய வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலங்களில் மிகவும் பாடுபட்டு உழைத்துள்ளேன் என்பது பதிவாகும் என்று நம்புகிறேன்.

ஞானம் : அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்த இலக்கிய 'பவரு'க்கும் உங்களுக்கும் தொடர்புகள் இருந்தன. இப்பொழுது அதன் செயல்பாடுகளிலிருந்து விலகிவிட்டீர்களா?

உண்மையில் 'பவர்' என்ற நிறுவனத்தின் ஸ்தாபகர் நானேதான். அந்த 'பவர்' என்கிற கலை இலக்கிய சம்பந்தமான அமைப்பு அவுஸ்திரேலியாவில் வாழக்கூடிய தமிழ் Diaspora வுக்கு இருத்தல் அவசியம் என்றும், அவ்வாறான அமைப்பின் மூலம் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழக்கூடிய தமிழர்களுடைய கலை - இலக்கிய முன்னெடுப்புகளைத் தமிழில் மட்டுமல்ல, ஆங்கிலத்திலும் முன்னெடுக்கலாம் என்றும், அப்பொழுது சிலபல அரசு உதவிகளையும் பெறுதல் சாத்தியம் எனவும் பிலிப்பா எனக்கு அறிவுறுத்தினார். அவர் Tamil Diasporaவின் முன்னேற்றத்தில் அதீத அக்கறை ஊன்றியவர். அவருடைய இடைவிடாத தூண்டுதல் காரணமாகத்தான் 'பவர்' என்ற அமைப்பினைத் தோற்றுவிக்க நான் பாடுபட்டேன். பிலிப்பா என்பவர் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அகதிகளாக வருபவர்களுக்கு குடியரிமை பெற்றுத்தருவதற்கு உதவி செய்த ஒருவர். பின்னர் அவரே குடியரிமை மறுக்கப்பட்டவர்களுடைய மீளாய்வுகளை முடிவு செய்யும் குழுவுக்குத் தலைவராகவும் இருந்தார். நிறைய கலை இலக்கிய ஈடுபாடு உடையவர். அவருடைய கணவர் நிக் ஒரு நல்ல ஓவியர் ஆவார். அந்த நிக் என்பவர் வரைந்து தந்த லோகோதான் இன்றும் 'பவரு'க்கு அடையாளமாகப் பயன்படுகின்றது.

'பவர்' உண்மையிலேயே நாடகம் போன்ற நிகழ்த்துதல் கலைகளை மட்டுமன்றி இலக்கிய முனைப்புகளிலும் ஈடுபட்டு, காலப்போக்கிலே அவுஸ்திரேலியாவில் உள்ள எழுத்து ஆர்வங்களை நூல்களாக வெளியிடும் பணியையும் மேற்கொள்ளும் என நம்பியிருந்தேன். ஆனால் என்னுடைய எழுத்துப்பணிகள் காரணமாக நான் சென்னையில் அதிக காலம் தங்க நேர்ந்தபொழுதெல்லாம், 'பவரு'டைய உத்தியோகத்தர்கள் அதனை வெறும் கூத்தாடிகள் மடமாக மாற்றிவிட்டார்கள் போலத் தெரிந்தது. இலக்கிய முன்னெடுத்தலிலே எவ்வித அக்கறையும் அற்றவர்களாக இருந்தார்கள். இவற்றுக்கு மேலாக ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே என்னுடைய நூல்கள் சிலவற்றை இங்கே வெளியிட வேண்டுமென்று நான் முனைந்தபொழுதுகூட மிகப் பிரதிகூலமான அபிப்பிராயங்களை என் முதுகுக்குப் பின்னால் பவரைச் சேர்ந்தவர்கள் நாணமின்றிச் சொன்னார்கள்.

எனவே, என்னுடைய வாழ்க்கைப் பயணத்திலே நான் உருவாக்கிய அல்லது உருவாக்க நினைத்த இலக்கிய அமைப்புகளில், கறையான புற்றெடுக்க, பாட்புகள் குடியேறி வாழும் கதை நடந்திருக்கிறது. எனவே, அவுஸ்திரேலியாவிலே இந்தப் பவர் சம்பந்தமான ஒரு அதிகாரப் போட்டியிலே என்னை ஈடுபடுத்திச் சீழித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. நான் ஒதுங்கிக்கொண்டேன். இந்த ஒதுக்கத்தினால், நான் ஆதாயம் அடைந்துள்ளேன். இங்கே ஒரு சமூக அந்தஸ்து பெறுவதற்காக ஆடித்திரியும் ஒரு எலி ஓட்டத்திலே என்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளாமல், முதிர்ந்த கலாரஸனை உள்ளவனாக, புதிய ஆர்வங்களை நெறிப்படுத்தக்கூடிய ஒரு பக்குவனாக, தமிழ்நாட்டில் வாழக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பை நான் ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு இந்தப் 'பவரி'ல் இருந்து ஒதுங்கியது உதவியுள்ளது. இந்த ஆதாயத்தினை நான் கூச்சப்படாமல் பதிவு செய்ய விரும்புகின்றேன். 'அவர்' நாண நன்னயம் செய்ய'வும் நான் விருப்புடையனாகவும் இருக்கிறேன்.

ஒன்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வாழக் கூடிய தமிழர்கள், தங்களுடைய கலை இலக்கிய நேசிப்புகளை, தங்களுடைய இருத்தலை சமூகம் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்பதை மட்டும் நோக்கமாகக் கொண்டு சுருங்கிக் கொள்ளாதல் கூடாது. இந்த நாட்டுக்கு அப்பாற்படவும், கனடா, ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் தங்களுடைய கலை இலக்கியப் பகிர்வுகளைப் பகிர்ந்துகொள்ள படைப்பாளிகள் இருக்கிறார்கள். அந்தப் படைப்பாளிகளுடன் இணைந்து 'பவர்' பேதையரும் செயற்படுதல் வேண்டும். இந்த எண்ணத்தை மீண்டும் வலியுறுத்தக்கூடியதாக 'பவர்' சார்பில் நடத்தப்பட்ட நாடகப்பட்டறை ஒன்று விளங்கிற்று.

நாம் மாநிலம் மாநிலமாக (Inter - State அளவில்) கருத்துக்களைப் பரிமாறிப் பகிர்ந்துகொள்வது மட்டுமல்லாமல், அடிக்கடி வெளிநாட்டுப் படைப்பாளிகளுடனும் கருத்துக்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளாதல் வேண்டும். அத்தகைய வாய்ப்புகள் எனக்குக் கிட்டியுள்ளன. இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் அனைத்துத் தமிழர்களின் சார்பாக சர்வதேச அரங்கங்களிலே கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டிற்று. 1999-ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர் விழாவுக்கு நான் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். இதனை இங்குள்ள தமிழர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த கௌரவம் என்பதை உணரத் தவறிவிட்டார்கள். எதிர்வரும் செப்டம்பர் மாதம் 10, 11-ஆம் திகதிகளில் சிங்கப்பூர் தேசிய பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் நாடகம், சினிமா, சங்கீதம், படைப்பிலக்கியம் ஆகியன சம்பந்தப்பட்ட அகில உலகம் தழுவியதாக நடைபெறும் கருத்து அரங்கிலே இலங்கைத் தமிழர்களின் சார்பாகவும், அவுஸ்திரேலியத் தமிழர்களின் சார்பாகவும் நான் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறேன்⁺. இந்தக் கூட்டங்களிலே நான் கலந்துகொள்வதினால் பல்வேறு நாடுகளிலும் முகிழ்ந்துவரும் தற்கால கலை

+ இந்த உரையாடல் 2004 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் நிகழ்ந்தது என்பது கவனத்திற்குரியது.

இலக்கிய வளர்ச்சிகள் குறித்த சிந்தனைகளை உள்வாங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். அத்துடன் பலநாட்டுக் கலைஞர்களுடனும் எழுத்தாளர்களுடனும் கலந்துரையாடும் வாய்ப்பும் கிட்டுமென நம்புகிறேன்.

யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு காலத்திலே, கிணத்துத்தவளைகளாக, 'நானும் தட்டானும்' என்று சுயநலமாக வாழ்ந்துவிட்டோம். அந்தச் சுயநலப்போக்கிலே தம்மை மறந்திருந்த தமிழர்களைச் சிங்களவன் மிதித்து உதைத்தான். அவனுடைய அக்கிரமங்களைப் பொறுக்க முடியாமல், ஓடி ஓடி பல்வேறு நாடுகளில் தஞ்சம் புகுந்தபிறகும், இங்கு கிடைக்கக்கூடிய டாலர்களிலே சாப்பிட்டு ஏப்பம் விட்டுக்கொண்டு புதிய நியாயங்கள் பேசுதல் நாங்கள் பிறந்த மண்ணுக்குச் செய்யக்கூடிய ஒரு வந்தனையாக இருக்கமாட்டாது. நான் இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசத்திலே தமிழனாகப் பிறந்தேன். அந்த அடையாளம் என் சந்ததியாருக்கும் நிலைத்து நிற்கவேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன். என்னுடைய தமிழ்மயமான இருத்தலை வெளிப்படுத்த எழுதுகின்றேன். என் வாழ்வும் வளமும் இலக்கிய ஊழியத்தினால் தகைந்தவையே!

ஞானம் : தங்களுடைய பிரசுர முயற்சிகளின் தலைமை நிலையத்தைச் சென்னையில் நிறுவியதன் காரணம் என்ன?

நான் ஏற்கனவே வேறு ஒருவிதமாக அதற்கு விடை தந்திருக்கிறேன் போலத் தோன்றுகிறது. புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள், கனடாவைத் தவிர, ஏனைய பெரும்பாலான நாடுகளிலே ஆயிரக்கணக்கானவர்களாகத்தான் வாழுகின்றோம். உலகத்தில் பரவி வாழக்கூடிய ஈழத்தமிழர்களுடைய எண்ணிக்கை சில லட்சங்களாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் தமிழ்நாட்டில் ஆறுகோடிக்கும் அதிகமான தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். அடுத்தடுத்து திராவிட இயக்கங்களினுடைய ஆட்சிகள் பதவியில் அமர்ந்திருந்தபோதிலும், ஹிந்தி எதிர்ப்பு என்ற கோஷத்தில் ஆங்கில மோகிகளாக மாறி, தமிழ்த் தேசியத்தைத் தொலைத்து அவதியுறுகிறார்கள் என்கிற நிலை இருக்கிறபோதிலும் கூட, கிராமங்கள் தோறும் ஆங்கில அறிவோ ஆங்கிலத்தினுடைய கலை இலக்கியத் தாக்கங்களோ அற்ற கோடிக்கணக்கான மக்கள் இன்னும் தமிழ் நேசர்களாகவும், தமிழ்மொழி மூலம் மட்டுமே வாழ்பவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்.

அது மட்டுமல்லாமல், யார் என்ன சொன்னபோதிலும், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வயதுடைய தமிழ் என்ற பெருமையை சங்ககாலத் தமிழ் தொடக்கம் இன்றுவரை தமிழ்நாடுதான் கட்டிக்காத்து வருகிறது. நாவலர் சென்று நிலைநாட்டிய பெருமைகள், அன்றேல் புழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் கலையைத் தென்நாட்டவர்களுக்கும் போதித்தார் சி. வை .தாமோதரம் பிள்ளை என்கிற பெருமைகள் இல்லாமலே, தமிழ் முயற்சிகள் தமிழ்நாட்டு

மண்ணிலேதான் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அரசியல் சூழ்நிலைகளிலே எத்தகைய குத்துக்காரண மாறுதல்கள் நிகழ்ந்தபோதிலும், தமிழ்நாட்டில், இன்னும் பன்னெடுங் காலத்திற்கு தமிழர்களுடைய தொழில் மொழியாகவும், குடும்ப மொழியாகவும், வீட்டுமொழியாகவும் தமிழ் பயிலப்பட்டு நின்று நிலவும்.

எனவே, அந்தத் தமிழ்நாட்டின் தலைநகராகிய சென்னைதான், எதிர் காலத்தில், பல நூற்றாண்டுகளுக்காயினும் தமிழின் மையமாக இருக்கும். மறைவாகப் புழங்குதல்கள் நமக்குள்ளே பேசுவதில் பெருமை இல்லை. எனவே, ஈழநாட்டவர் அதைச் செய்தார்கள், இதைச் செய்தார்கள் என்று எங்களுக்குள் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வதோ, அன்றேல் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே நாங்கள் கலையிலே விண்ணைத் தொட்டோம், மண்ணைக் கிளறினோம் என்று குருரைகள் சொல்வதைவிட, நமது பணிகளையும் ஆக்கங்களையும் தமிழ்நாட்டுக் கலை இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மத்தியில் கொண்டு சென்று அறிமுகப்படுத்துதல் வேண்டும். எங்களுடைய உழைப்பின் மூலம், அவர்களுடைய அரசியல் - சமூக - விபாபாரச் சூழ்நிலைகளினால் மழுங்கிக் கொண்டிருக்கும் தமிழ்ப் படைப்பு ஓர்மங்களுக்குப் புதிய சுருதிகள் சேர்த்தல் வேண்டும். ஈற்றிலே சுத்த சுயம்புவான தமிழ் உணர்வுகள் வெற்றி நாட்டும் என்கிற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு.

ஒரு மாமாங்க காலம் என்பது ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் மிகக் குறுகிய காலமே! கடந்த ஒரு மாமாங்க காலமாக நான் தமிழ்நாட்டிலிருந்து என்னுடைய இலக்கிய முன்னெடுத்தல்களை மித்ர ஆர்ஃஸ் அண்ட் கிரியேஷன்ஸ் என்ற நிறுவனத்தின் மூலம் முன்னெடுத்தபொழுது, ஆரம்பத்தில் சந்தேகக் கண்களுடன் பார்த்த கலைஞர்களும் படைப்பாளிகளும் இன்று என் உறவினர்களாகவும், சகாக்களாகவும், தோழர்களாகவும், நண்பர்களாகவும் மாறியுள்ளார்கள். இன்று தமிழ்நாட்டிலே இலங்கைப் படைப்பாளி ஒருவருடைய எந்த நூலை வெளியிடுவதாக இருந்தாலும், அந்த விழாவிலே கலந்துகொள்ளக் கூடிய தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் நூற்றுக்கணக்கானோர் இருக்கிறார்கள். அதிலே உரையாற்றி மகிழவும் தயாராக இருக்கிறார்கள். இந்த மாற்றம் நிகழ் என்னுடைய ஊழியமும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளது. இதன் காரணமாக என் வாழ்க்கை பயனுள்ளதாக அமைந்தது என்று திருப்தி கொள்ளவும் முடிகிறது.

ஞானம் : இலக்கியத்தின் பயன்பாடுபற்றிப் பலரும் பேசியிட்டார்கள். உங்களுடைய பழுத்த அனுபவத்திலிருந்து படைப்பு இலக்கியம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

உண்மையில் இலக்கியம் என்பது இலக்கு என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது. எனவே, இலக்கியப் படைப்புக்குச் சில இலக்குகள் உண்டு என்றெல்லாம் வைக்கப்பட்ட நியாயங்களைக் கேட்டு வளர்ந்தவர்கள் நாங்கள். பின்னர் முற்போக்கு இலக்கியக்காரர்கள் கூட தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையை அர்த்த முள்ளதாகவும் மேன்மைப்படுத்துவதாகவும் இலக்கியம் படைக்கப்படுதல்

வேண்டும் என்று கூறினார்கள். எனவே, இலக்கியத்திற்கு ஒரு மனித மேம்பாட்டு அம்சமும் இருக்கிறது என்பது காலங்காலமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு கருத்து. இடையில் இலக்கியம் உருவம் சார்ந்ததா உள்ளடக்கம் சார்ந்ததா என்று பட்டிமன்றங்கள் நடத்தினோம். கலை கலைக்காகவே என்றும், இல்லை, கலை மக்களுக்காகவே என்றும் கோஷங்கள் வைத்து எங்களுடைய சாமர்த்தியங்களைக் காட்டி மல்லுக்கட்டினோம்.

கலை மக்களுக்காக என்று சொன்னவர்கள் ஒன்றை மறந்துவிட்டார்கள். கலை மிருகங்களுக்காகப் படைக்கப்பட்டது கிடையாது. அது மக்களுக்காகப் படைக்கப்படுவதுதான். மக்களுடைய ஜீவியத்தின் அர்த்தங்களை மேன்மையப் படுத்திக் காட்டும் ஒரு பயணம்தான் கலை - இலக்கியப் பயணம். அதையாரும் மறுக்கமாட்டார்கள். கலை கலைக்காகவே என்று வாதாடியவர்கள் ஒன்றினை மறந்து செயற்பட்டார்கள். தங்களுடைய வித்துவங்களை மேட்டிமைப் படுத்தும் போக்கினால் சாதாரண மக்களிடமிருந்து அந்நியப்படுத்தப்படுதலை உணரத் தவறினார்கள். வேலிகள் எழுப்பி, சில கலைகளின் ரஸனை ஒரு வட்டத்தினருக்கு மட்டுமே உரியன என மேட்டிமை பேசினார்கள். இந்த மேட்டிமைகள் ஜாதி சார்ந்தனவாகவும் வக்கிரங் கொண்டன!

அனைத்துப் போக்குகளுமே தவறானவை. என்னைப் பொறுத்தமட்டிலே என்னுடைய கலை ஆர்வங்கள் இன்று என்னுடைய இருத்தலை அறிவிக்கக் கூடிய ஒரு கருவியாகப் பயன்படுகின்றன. என்னுடைய இருத்தல் என்பது எஸ்.பொ.வினுடைய இருத்தல் அல்ல. அப்படி அர்த்தத்தைச் சுருக்கிப் பார்க்கக் கூடாது. எஸ். பொ. என்கிற ஒரு ஈழத்தமிழன் தமிழ்நேசிப்பு உள்ளவனாக வாழ்கின்றான். இந்த இருத்தலை உணர்த்துதல் எனக்குப் பெரிதாகப் படுகிறது. 'நீ யார்?' என்ற கேள்விக்கு, 'நான் அகதியல்லன்; ஒரு தமிழன்' என்று அடையாளப்படுத்துதல் பெருமையாக இருக்கிறது. நான் தமிழனாய் வாழ்கிறேன் என்பதை உறுதிப்படுத்த என்னுடைய இலக்கிய ஊழியம் உதவுகிறது.

எனவே, மொழி சார்ந்ததாக மட்டும் அல்லாமல், அந்த மொழி பேசிய மண்ணிலே வாழ்ந்த மைந்தர்களுடைய உணர்வுகளையும், அவர்கள் காலம் காலமாகக் கட்டிக்காத்த சில விழுமியங்கள் சேர்ந்த கலைகளையும் இன்னொரு தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கான ஊடகமாகவே நான் கலை - இலக்கியப் படைப்புகளைத் தரிசிக்கின்றேன். தமிழுக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட வயது என்று நிர்ணயிக்கப்படும்பொழுது, அந்த வயது நிர்ணயம் எது சார்ந்து நிகழ்கிறது? தமிழ் மூலம் செய்யப்பட்ட கலை - இலக்கியப் படைப்புகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் வரலாற்று ரீதியான வயதுதான் அது. அந்த வயதின் நீட்சியிலே எனக்கும் பங்குண்டு என்கிற உணர்வு எத்தகைய ஆனந்தம்!

எனவே, என்னுடைய இனத்தினுடைய பெருமைகளை நான் பறைசாற்றுதல் வேண்டுமென்றால், என்னுடைய கலை - இலக்கிய உணர்வுகள் தக்க

வைக்கப்படுதல் வேண்டும். தக்கவைத்தல் என்பதற்குத் தேங்கவிடாது அடுத்த கட்டத்திற்கு வளர்த்தெடுக்கும் ஊழியத்தையும் குறிக்கும். இதற்கு மேலே இன்னொன்றையும் நாங்கள் மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும். மொழி என்பது யாருடைய மொழி? சங்ககால மக்கள் யாருடைய மொழியிலே இலக்கியம் படைத்தார்கள்? சங்ககாலப் படைப்பாளிகள் யார்? அந்த சங்க காலப் படைப்பாளிகள் உண்மையில் தலித்துகள் என்பதை நாங்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தலித் என்றால் மேட்டுக்குடி மக்கள் அல்லர் என்பதையும் நாங்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். பாணர், பாடுபவர்களாகவும், அவர்கள் மனைவியர் விறலியர் ஆடுபவர்களாகவும், கூத்தர்களாகவும் மதுங்கர்களாகவும், பொருநர்களாகவும் வாழ்ந்த இவர்கள் மேட்டுக்குடியினர் வாழ்ந்த நகரங்களிலேயோ கிராமங்களிலேயோ வாழ்ந்தவர்கள் அல்லர். அவர்கள் பாணர் சேரிகளிலே வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் விளிம்புநிலை மக்களாகவே கருதப்பட்டார்கள்.

எனவே, அவர்களுடைய கலை - இலக்கிய முன்னெடுத்தல் மண்ணின் மக்களுடைய இயல்பான சுவாசங்களையும், எழுச்சிகளையும், உணர்வுகளையும், வாழ்க்கை முறைகளையும், சுக - துக்கங்களையும் பிரதிபலிப்பதாக இருந்தது. அவற்றின் உயிர்ப்பாக இருந்த ஒரு அம்சம் மனிதநேயம். அவர்கள் புரவலர்களிடம் சென்று ஆடிப்பாடி பொருள் சம்பாதித்து அவற்றை அடுத்த தலை முறைக்கு விட்டுச் செல்லாமல், அன்றைய நாளை மகிழ்வாகக் கழிப்பதற்கு செலவு செய்தார்கள். வாழ்க்கை முறையால் அவர்கள் ஒரு நாளுக்காவது குபேரர்களாக வாழ்ந்து அநுபவித்தார்கள். அந்தக் குபேர அநுபவத்தை தனிப்பட்ட ஒருவனுக்குத் தரும் அந்த விநாடி எதுவென்றால், என் கலை - இலக்கியப் படைப்பில் ஒன்றை அற்புதமாகச் செய்துவிட்டேன் என்று கிடைக்கக்கூடிய திருப்தி. இந்த திருப்தியை பணத்தால் வாங்கமுடியாது. பதவியால் வாங்க முடியாது, அந்த திருப்தி உள்ளார்ந்த ஒளியாக வருவது. அத்தகைய நேசிப்பு கலை - இலக்கியப் படைப்பாளிக்கு இருத்தல் வேண்டும். மக்களின் நேசிப்பு அந்த நேசிப்புக்களையும் உள்வாங்கியதுதான் என்னுடைய ஆன்மீக ஈடேற்றமும் ஆனந்தமும். அதுதான் கலை - இலக்கியப் படைப்பாளியின் தர்மம்.

என்னை விளிம்பு நிலைப் படைப்பாளி என்று மற்றவர்கள் அடையாளப் படுத்தினாலும், அற்புத குபேர வாழ்வினை என் இலக்கிய ஊழியத்தினால் அநுபவிக்கின்றேன்.

ஞானம் : தொடர்ந்து சில நாள்களாக ஞானம் பத்திரிகைக்காக நீங்கள் தந்துள்ள இந்த நேர்காணலுக்கு நன்றி.

இதனை நான் சாதாரணமான ஒரு நேர்காணலாகக் கருதவில்லை. ஈழத்துப் படிப்பாளிகளும், விமர்சகர்களும் எஸ்.பொ. குறித்து முன்வைக்கும் பலவகைத் தான அபிப்பிராயங்களுக்கும் என் அறத்தில் நின்று பதில் அளிக்கும் ஒரு வாய்ப்பினைத் தந்தீர்கள். அதற்காக உங்களுக்கும், ஞானத்திற்கும் என் நன்றிகள்.

தீதுத்

நன்றுத்

பீற்தர வாரா

எஸ்.சிபா